30 NESB0

Cărăbuşii

„Unul dintre cele mai reuşite romane ale lui Nesbo!" **FINANCIAL TIME**

S Cărăbuşii e plin de suspans şi răsturnări de situaţie. Un thriller dur şi fascinant.
BOOKLIST

Harry Hole a devenit unul dintre detectivii preferaţi ai planetei. Iar demonii lui sunt la fel de legendari precum talentul său de investigator.
THE MIRROR

Nesb0 scrie ca un înger. Ca îngerul Lucifer.
THE PHILADELPHIA INQUIRER

Un thriller excepţional! Cărăbuşii, poate cel mai apreciat dintre romanele timpurii ale lui Nesbo, descrie într-o lumină necruţătoare adevărata viaţă a unora dintre europenii care trăiesc în Asia.

THE IRISH INDEPENDENT

Nesbo explorează cele mai întunecate cotloane ale minţii omeneşti, iar identitatea criminalilor din romanele lui îi ia prin surprindere până şi pe cei mai avizi cititori de thrillere. Scrisul lui este pur şi simplu adictiv.

VANITY FAI

RJO NESB0

Cărăbuşii

f

TRe

iCOLECŢIE COORDONATĂ DE

CONHN

Magdalena Mărculesc

uJo Nesbo

Carabusn

-------------------/—

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

A

TRei

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdaiena Mărculescu
Redactare: Laurenţiu Duiman
Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ
Director producţie: Cristian Ciaudiu Coban
DTP:
Carusel Multimedia
Corectură: Roxana Nacu Rodica Creţu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NESB0, JO
Cărăbuşii / Jo Nesbe ; trad. de Bogdan Perdivară. - Bucureşti : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0646-2 I. Perdivară, Bogdan (trad.) 821.113.5
Titlul original: Kakerlaken Autor: Jo Nesbe

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail:
comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0646-2

Printre norvegienii care locuiesc în Thailanda, umblă zvonul că unul dintre ambasadori, care a murit într-un accident de maşină la Bangkok, ar fi fost de fapt ucis în circumstanţe extrem de misterioase. Nu există nicio dovadă în sprijinul ideii respective, dar e o poveste bună. Persoanele şi evenimentele menţionate în această carte nu ar trebui confundate cu persoane şi evenimente reale. Realitatea e mult mai stranie.

Bangkok, 23 februarie
199
8Partea întâi

1

Marţi, 7 ianuarie

Luminile semaforului se făcură verzi şi vuietul camioanelor, automobilelor, motocicletelor şi tuk-tukurilor[I] crescu tot mai mult, până ce Dim ajunse să vadă geamul de la magazinul Robinson vibrând. Apoi şirul de vehicule se puse în mişcare şi vitrina în care era expusă rochia lungă şi roşie de mătase rămase în spatele lor, pierdută în întuneric.

[I] **Tuk-tuk: mic vehicul pe trei roţi, folosit pentru transportul persoanelor.** *(N.r.)*

Luă un taxi. Nu un autobuz doldora de lume sau vreun tuk-tuk îmbrăcat în praf, ci un taxi cu aer condiţionat şi un şofer care îşi ţinea gura. îşi rezemă ceafa de tetieră şi încercă să se bucure de călătorie. Nicio problemă. O bicicletă cu motor ţâşni pe lângă maşină şi o fată aşezată în spate, cu braţele încolăcite în jurul unui tricou roşu terminat cu o cască, le aruncă în

treacăt o privire. *Ţin-te bine,* o îndemnă Dim în gând

.Pe Şoseaua Rama IV, şoferul încetini în spatele unui camion care slobozea norişori de gaze de eşapament într-atât de groşi şi de negri, încât nu-i puteai zări numărul de înmatriculare. După filtrarea prin sistemul de aer condiţionat, gazele evacuate se răcoreau şi aproape că-şi pierdeau mirosul. Aproape. Flutură delicat palma pentru a-şi arăta disconfortul, iar şoferul, zărindu-i în oglindă gestul, trecu pe banda exterioară. Nicio problemă.

Aşa arătase dintotdeauna viaţa ei. La ferma unde crescuse fusese una dintre cele şase fete ale familiei. Cu şase mai mult

decât ar fi trebuit, dacă era să-l asculţi pe tatăl ei. La şapte ani, se proţăpiseră cu toţii în poartă, tuşind în praful galben, şi-i făcuseră cu mâna, de rămas-bun, surorii celei mai mari, ce pornea, zdruncinându-se în căruţă, pe drumul de ţară care înainta pe lângă canalul cu apă cafenie. Sora ei căpătase haine curate, un bilet de tren până la Bangkok şi o adresă în Patpong scrisă pe dosul unei cărţi de vizită; plecase la drum vărsând potop de lacrimi, cu toate că Dim îi făcuse cu mâna atât de tare, că aproape şi-0 scosese din umăr. Maică-sa o mângâiase pe creştet şi zisese că nu era un lucru uşor, dar că nici un lucru rău nu era. Sora ei, cel puţin, n-avea să mai fie nevoită să rătăcească din fermă în fermă ca

să fie *kwai,* cum făcuse mama lor înainte să se mărite. Pe lângă asta, domnişoara Wong promisese c-o să aibă grijă de ea. Taică-su dăduse din cap a încuviinţare, scuipase zeamă de betel printre dinţii înnegriţi şi adăugase că *farang*-ii din baruri plătesc bine pentru prospătură.

Dim nu înţelesese atunci ce voia mama ei să zică cu vorba asta, *kwai*, dar nu se apucase să întrebe. Ştia, fireşte, că un *kwai* e un bivol. Ca majoritatea fermierilor din zonă, nu-şi puteau permite un bivol, aşa că închiriau unul dintre cei care circulau prin district când se făcea vremea de arat loturile de orez. Abia mai târziu avea să afle că şi fata care mâna bivolul la arat era numită *kwai*, fiindcă serviciile ei intrau în

preţ. Aşa era tradiţia. Sperase atunci să întâlnească vreun fermier care s-o ia de soţie, înainte să se facă prea bătrână.

Când Dim împlinise cincisprezece ani, taică-su o strigase pe nume, venind de pe mirişte cu soarele în spate şi pălăria în mână. Nu-i răspunsese de îndată; se îndreptase de şale şi se uitase îndelung la coastele înverzite dimpre- jurul fermei, închisese ochii, ascultase cum ţipă printre frunze păsărea-trâmbiţaş şi trăsese în piept mireasma de eucalipt şi de arbore de cauciuc. îşi dăduse seama pe loc că-i venise rândul.

în primul an, locuiseră patru fete într-o odaie şi împărţiseră totul: pat, mâncare şi haine. Acestea din urmă erau de căpătâi,

fiindcă fără haine drăguţe nu te alegeai cu clienţi de soi. învăţase singură să danseze, să zâmbească, învăţase să-şi dea seama care bărbaţi voiau doar să-i cumpere de băut şi care voiau să cumpere sex. Taică-su se înţelesese deja cu domnişoara Wong ca banii ce i se cuveneau să fie trimişi acasă, aşa că în primii ani abia dacă văzuse vreo leţcaie. Domnişoara Wong era însă mulţumită şi, cu vremea, ţinuse mai mulţi bani pentru Dim.

Şi avea motive să fie mulţumită. Dim muncea din greu şi muşteriii cumpărau de băut. Domnişoara Wong ar fi trebuit să se bucure că

Dim încă era acolo, fiindcă de vreo câteva ori fusese cât pe ce să-şi ia zborul. Un japonez voise s-o ia de nevastă, însă îşi retrăsese oferta când ea îi ceruse bani de avion. Un american o luase cu el la Phuket, îşi amânase întoarcerea acasă şi-i cumpărase un inel cu diamant. Dim îl dusese la amanet în chiar ziua plecării lui

.Unii plăteau prost şi-i spuneau, dacă se plângea, să se ducă naibii; alţii o pârâu la domnişoara Wong dacă nu le

satisfăcea întru totul capriciile. Nu înţelegeau că, odată ce-i cumpărau timpul de la bar, domnişoara Wong se alegea cu banii, iar Dim devenea propria ei şefă. Propria ei şefă. Gândul i se duse către rochia cea roşie din vitrină. Maică-sa avusese dreptate; nu era uşor, dar nici atât de rău nu era.

Şi izbutise să-şi păstreze zâmbetul nevinovat şi râsul zglobiu. Clienţilor le plăcea asta. Poate că tocmai de aceea i se oferise slujba pe care Wang Lee o anunţase la oferte de angajare în *Thai Rath,* o slujbă intitulată ARC, de la Agent Relaţii Clienţi. Wang Lee era un chinez mărunt şi negricios care conducea un motel undeva pe şoseaua Sukhumvit, iar clienţii erau în special străini cu

solicitări speciale, dar nu într-atât de speciale încât ea să nu le poată satisface. Dacă era să fie sinceră, îi plăcea ce făcea acum mai mult decât să danseze în bar cu orele. Pe lângă asta, Wang Lee plătea bine. Singurul dezavantaj era că îi lua mult timp ca să ajungă acolo de la apartamentul ei din Banglamphu.

Afurisit mai era traficul! Iarăşi se blocase; îi spuse şoferului că vrea să coboare, chiar dacă asta însemna să traverseze şase benzi pline ochi cu maşini ca să ajungă la motelul aflat de cealaltă parte a şoselei. Aerul, când se dădu jos, o înfăşură ca un prosop umed şi fierbinte. Căută un spaţiu în coloana de maşini, cu mâna la gură, conştientă că nu rezolva nimic cu asta, că în Bangkok nu

exista altfel de aer de respirat, însă măcar era cruţată de mirosuri.

Se strecură printre vehicule, trebui să ocolească o camionetă cu remorca plină de băieţi puşi pe fluierat şi fu cât pe ce să se aleagă cu un toc rupt de o Toyota kamikaze. Apoi ajunse dincolo.

Wang Lee ridică privirea când o văzu intrând în zona pustie a recepţiei.

—O seară liniştită? întrebă ea.

Chinezul încuviinţă din cap, nemulţumit. Mai fuseseră câteva asemenea seri pe parcursul ultimului an.

—Ai mâncat?

—Da, minţi Dim.

Lee era bine intenţionat, însă fata n-avea niciun chef de tăiţeii

apoşi pe care-i fierbea în camera din dos.

—Mai trebuie să aştepţi, zise bărbatul. *Farang*-ul a vrut să tragă un pui de somn mai întâi. O să sune el când e gata.

Dim scoase un scâncet de nemulţumire.

— Ştii că trebuie să mă întorc la bar înainte de miezul nopţii, Lee.

Chinezul se uită la ceas.

—Mai lasă-l o oră.

Dim ridică din umeri şi se aşeză. Cu un an în urmă, probabil c-ar fi azvârlit-o pe uşă afară dacă i-ar fi vorbit aşa, însă acum avea nevoie de fiecare bănuţ. Ar fi putut, fireşte, să plece, însă atunci tot drumul ăsta lung ar fi fost degeaba. Şi-i mai şi datora o

favoare lui Lee; lucrase pentru codoşi mai răi decât el.

După ce strivi în scrumieră chiştocul celei de-a treia ţigări, îşi clăti gura cu ceaiul amar al lui Lee şi se ridică să-şi mai verifice o dată machiajul în oglinda de după tejghea.

—Mă duc să-l trezesc, zise.

—Îhî. Patinele ţi le-ai luat?

Dim ridică geanta.

Tocurile îi scrâşniră pe pietrişul aleii de acces pustii ce trecea printre camerele de la parter ale motelului. Camera 120 se afla în spate. Nu era nicio maşină afară însă văzu lumină la geam. Poate că se trezise până la urmă. O adiere de vânt îi ridică fusta scurtă, fără a reuşi să o răcorească însă. Tânjea după muson, după ploaie. La fel cum,

după câteva săptămâni de bălţi, de străzi înnoroite şi haine ce prindeau mucegai după spălat, tânjea după lunile cele secetoase şi lipsite de vânt.

Ciocăni uşor şi îşi potrivi pe chip un zâmbet timid, cu întrebarea „Cum te cheamă?" deja pe buze. Niciun răspuns. Bătu iar şi se uită la ceas. Probabil c-ar fi putut să se târguiască, să mai scadă câteva sute de baht din preţul rochiei, chiar dacă era de la Robinson. Apăsă pe clanţă şi descoperi, cu surprindere, că uşa nu era încuiată.

îl găsi lungit pe burtă în pat şi prima ei impresie fu că încă dormea. Zări apoi lucirea mânerului de sticlă albastră al cuţitului iţindu-se prin sacoul de

un galben ţipător. Greu de spus care dintre gândurile ce i se năpustiră în minte se ivi primul, însă unul dintre aceste gânduri era că tot drumul din Banglamphu fusese de pomană. Apoi, în cele din urmă, îşi recăpătă controlul asupra corzilor vocale. Ţipătul ei fu totuşi atenuat de claxonul răsunător al unui camion care tocmai evitase un tuk-tuk imprudent pe şoseaua Sukhumvit.

nMiercuri, 8 ianuarie

— Teatrul Naţional, anunţă în difuzor o voce nazală şi somnoroasă, apoi uşile tramvaiului se dădură în lături şi Dagfinn Torhus păşi afară, în întunericul rece şi umed.

Aerul îi înţepă obrajii proaspăt bărbieriţi şi, în geana de lumină a lămpilor cu neon din Oslo, îşi văzu răsuflarea îngheţată ieşindu-i din gură.

Era început de ianuarie şi ştia că mai încolo, pe parcursul iernii, când fiordul îngheţa de-a binelea şi aerul se făcea mai uscat, avea să fie mai bine. Porni pe Dram- mensveien către Ministerul de Externe. îl depăşiră câteva taxiuri solitare; străzile, altminteri, erau ca şi pustii. Orologiul Gjensidig lucea roşiatic pe fundalul înnegrit al cerului de iarnă, informându-l că se făcuse abia ora şase.

îşi scoase cârdul de acces când ajunse la intrare. „Poziţie: Director", aşa scria deasupra unei fotografii înfăţişând un Dagfinn Torhus mai tânăr uitându-se fix către aparat, cu bărbia scoasă înainte şi privire fulgerând hotărâtă pe după ochelarii cu ramă de metal. Trecu cârdul peste senzor, bătu codul şi împinse uşa grea de sticlă ce dădea către Victoria Terrasse.Nu toate uşile i se deschiseseră la fel de lesne de când ajunsese aici, băietan la douăzeci şi cinci de ani, cu aproape treizeci de ani în urmă. La Şcoala de Diplomaţie, institutul ministerial pentru aspiranţi, nu izbutise să se armonizeze cu peisajul din pricina accentului pronunţat de 0sterdal şi a purtărilor sale rurale, cum nu întârziaseră să-l înştiinţeze aroganţii băieţi de Baerum din acelaşi an cu el. Ceilalţi studiaseră

ştiinţe politice, economie şi drept şi aveau ca părinţi academicieni şi politicieni ori erau ei înşişi membri ai aristocraţiei Ministerului de Externe. El era copil de fermier şi absolvise Liceul Agricol din Âs. Nu că l-ar fi stingherit prea tare asta, dar ştia că prietenii din mediul diplomatic aveau să-i prindă bine în carieră. Dagfinn, în vreme ce încercase să înveţe codurile sociale, compensase neajunsul originii modeste străduindu-se să muncească pe brânci. Oricare vor fi fost deosebirile dintre ei, împărtăşeau cu toţii faptul că nu aveau decât noţiuni vagi în privinţa a ce urma să Ie aducă viitorul, ştiind însă prea bine că nu exista decât o singură direcţie posibilă: tot mai sus.

Torhus oftă şi-l salută din cap pe omul de la pază, care-i împinse ziarul şi un plic pe sub geamul de sticlă.

—Altceva...?

Paznicul clătină din cap.

—Dumneata eşti primul sosit, ca de obicei, Torhus. Plicul e de la Comunicare. A fost trimis astă-noapte.

Torhus privi trecerea fulgerătoare a etajelor, în vreme ce ascensorul îl ridica spre înaltul clădirii. îi intrase în cap ideea că fiecare etaj reprezenta o anumită perioadă a carierei sale, pe care o putea aşadar trece în revistă în fiecare dimineaţă.

Primul etaj reprezenta cei doi ani iniţiali de cursuri diplomatice, discuţiile lungi şi neutre despre politică şi istorie, apoi lecţiile de franceză şi strădaniile sale de a învăţa cât mai multe de unul singur.

Al doilea etaj era cel al delegaţiilor. Fusese trimis la Canberra pentru doi ani, apoi în Ciudad de Mexico vreme de trei ani. Nişte oraşe minunate, în privinţa asta nu se putea nicidecum plânge. Adevărat, bifase ca prime opţiuni Londra şi New Yorkul, însă acelea erau destinaţii prestigi-oase, pentru care candida toată lumea, aşa că decisese să nu socotească asta o înfrângere.

La etajul al treilea revenise în Norvegia, rămânând fără generoasele stipendii şi bonusuri de locuinţă din străinătate, care-i permiseseră să ducă o viaţă îmbelşugată. O cunoscuse pe Berit, ea rămăsese însărcinată şi, când se făcuse vremea să candideze pentru un nou post la o ambasadă, deja era pe drum al doilea copil. Berit era din aceeaşi regiune ca

el şi stătea în fiecare zi la palavre cu maică-sa. Decisese să aştepte un pic şi alesese să se insinueze în instituţie ca un cal troian, scriind rapoarte kilometrice despre come/ţul bilateral cu ţări în curs de dezvoltare, redactând discursuri pentru ministrul de externe şi căpătând cunoaştere pe măsură ce se ridica pe verticala clădirii. Nicăieri altundeva în sistemul public nu există o competiţie mai crâncenă ca în Ministerul de Externe, unde ierarhia este atât de evidentă. Dagfinn Torhus abordase biroul ca pe o luptă în tranşee, ţinându-şi capul la cutie şi spatele acoperit, ochind şi trăgând ori de câte ori îi apărea ceva în raza vizuală. Fusese de câteva ori bătut pe umăr, aflând astfel că este „apreciat", şi încercase să-i explice lui Berit că ar fi putut să se aleagă, probabil, cu Parisul ori Londra. însă, pentru prima oară în căsnicia lor până atunci atât de lipită de tensiuni, soţia pusese piciorul în prag. Şi el cedase

.Suişul său continuu dispăruse aproape fără vreo urmă şi deodată, într-o dimineaţă, se uitase în oglinda din baie şi văzuse un director pus pe linie moartă, un birocrat cu influenţă modestă care n-avea în veci să facă saltul până la al cincilea etaj, nu acum, când mai avea doar vreo zece ani până la pensie. Asta, fireşte, dacă nu dădea vreo lovitură de palat senzaţională. însă, cu toate că o asemenea cascadorie putea duce la o avansare, la fel de bine îi putea aduce concedierea.

Continua însă ca înainte, încercând să se ţină înaintea celorlalţi. Era primul la birou în fiecare dimineaţă, ca să poată citi ziarele şi faxurile în linişte şi pace; avea deja concluzii pentru şedinţa de dimineaţă în vreme ce colegii încă se frecau la ochi ca să-şi alunge somnul. Era de parcă zelul ăsta neîntrerupt îi intrase în sânge.

Descuie uşa biroului şi ezită o clipă înainte să aprindă lumina. Şi aici era o poveste întreagă. Care din păcate ajunsese la cunoştinţa colegilor şi dobândise statut de legendă în cercurile ministeriale. Cu mulţi ani în urmă, ambasadorul american la Oslo îl sunase pe Torhus într-o dimineaţă, devreme, întrebându-l ce părere are despre remarcile făcute de preşedintele Carter cu o seară în urmă. Torhus abia intrase în birou; nu citise ziarele şi faxurile, aşa că nu ştiuse ce să răspundă. Asta, inutil s-o mai spunem, îi stricase ziua. Şi avea să devină şi mai neplăcut. în următoarea dimineaţă ambasadorul îl sunase exact când deschidea ziarul şi voise să ştie cum aveau să afecteze evenimentele din acea noapte situaţia din Orientul Mijlociu. La fel şi în a treia dimineaţă.

Torhus, inhibat de îndoieli şi de lipsa de informaţie, nu izbutise decât să bâiguie un răspuns incoerent.

Aşa că începuse să vină la lucru şi mai devreme, însă era de parcă ambasadorul ar fi avut un al şaselea simţ, fiindcă în fiecare dimineaţă telefonul suna exact când Torhus se aşeza pe scaun.

îşi dăduse seama de ce se întâmpla asta abia când descoperise că ambasadorul locuia la micul Hotel Aker, aflat vizavi de minister. Ambasadorul, despre care se ştia că îi place să se trezească devreme, observase fireşte că lumina din biroul lui Torhus se aprindea prima şi se apucase să-l zgândărească pe zelosul diplomat. Torhus îşi cumpărase o lampă de cap şi în următoarea dimineaţă citise toate ziarele şi faxurile înainte să aprindă lumina. O făcuse vreme de aproape trei săptămâni, până ce ambasadorul se dăduse bătut.

însă, în clipa de faţă, Dagfinn Torhus nu se sinchisea nici atâtica de ambasadorul pus pe glume. Deschisese plicul de la Comunicare şi pe pagina decodată a criptofaxului ce purta ştampila STRICT SECRET dăduse peste un mesaj care-l făcuse să verse cafea peste notiţele răspândite pe birou. Scurtul text lăsa mult spaţiu pentru imaginaţie, însă esenţa era asta: ambasadorul Norvegiei în Thailanda, Atle Molnes, fusese găsit cu un cuţit în spinare într-o cameră a unui bordel din Bangkok.

Torhus citi iarăşi faxul, apoi îl lăsă pe masă.

Atle Molnes, fost politician creştin-democrat, fost preşedinte al Comitetului Financiar, devenise pur şi simplu un fost. Un lucru atât de greu de crezut, încât se simţi silit să arunce o privire către Hotelul Aker ca să se asigure că nu se pitula nimeni pe după perdele. Şi totuşi scrisoarea venise de la ambasada Norvegiei din Bangkok. Torhus înjură. De ce trebuia să se întâmple tocmai asta, tocmai acum, şi încă în Bangkok? Ar fi trebuit să-i dea de ştire mai întâi secretarului de stat Askildsen? Nu, avea să afle şi el curând. Torhus se uită la ceas şi ridică telefonul ca să-l sune pe ministrul de externe.

Bjarne Moller ciocăni uşor în uşă, apoi o deschise. Vocile din sala de consiliu tăcură şi feţele celor prezenţi se întoarseră către el.

—îl avem aici pe Bjarne Moller, conducătorul secţiei Omucideri, zise chestorul-şef al poliţiei, făcându-i semn să se aşeze. Moller, este secretarul de stat Bjorn Askildsen de la Ministerul de Externe, iar dumnealui este directorul de la Resurse Umane al ministerului, Dagfinn Torhus.

Moller îi salută înclinând capul, îşi trase un scaun şi încercă să-şi manevreze picioarele incredibil de lungi în aşa fel încât să-i încapă sub masa mare şi ovală de stejar. I se părea că mai văzuse chipul tânăr şi ferchezuit al lui Askildsen la televizor. Ministerul de Externe? Probabil că era vorba de un bucluc serios.

—Ne bucurăm că ai putut veni atât de rapid, spuse secretarul de stat lungind r-urile şi bătând precipitat darabana cu degetele în tăblia mesei. Doamnă chestor-şef, ne-aţi putea face un scurt rezumat al celor discutate deja?

Moller primise un telefon de la chestorul-şef cu douăzeci de minute mai devreme. Fără vreo explicaţie, aceasta îi ceruse ca în cincisprezece minute să ajungă la Ministerul de Externe.

—Atle Molnes a fost găsit mort, probabil ucis, în Bangkok, începu chestorul-şef.

Moller văzu cum directorul Torhus îşi dă ochii peste cap pe sub ramele metalice ale ochelarilor şi, după ce află şi restul tărăşeniei, înţelese de ce. Chiar că trebuia să fii poliţist de meserie pentru a declara că un bărbat găsit cu un cuţit înfipt în spate, care-i străbătuse plămânii şi inima, fusese „probabil" victima unui omor.

—A fost găsit de o femeie într-o cameră de hotel...

—într-un bordel, o întrerupse bărbatul cu ochelari. De o prostituată.

— Am avut o discuţie cu omologul meu din Bangkok, zise chestorul-şef. Un om destupat la minte. A promis că, un timp, o să ţină capacul pe povestea asta.

Primul impuls al lui Moller fusese să întrebe de ce era nevoie să se aştepte înainte de a se anunţa public omorul. Preluarea imediată a unor asemenea subiecte de presă producea adeseori indicii pentru poliţie, fiindcă amintirile celor implicaţi erau încă limpezi şi probele, încă proaspete. însă ceva îi spusese că o asemenea întrebare ar fi fost socotită extrem de naivă. întrebă, în schimb, cât credeau că se putea ţine departe de public o asemenea chestiune.

—Suficient cât să concepem o versiune digerabilă a evenimentelor, sper, spuse secretarul de stat. Din ce-mi dau seama, varianta actuală n-o să meargă.

Varianta actuală? Deci versiunea adevărată fusese analizată şi respinsă. Fiindcă era numit relativ recent în funcţia de şef de secţie, Moller fusese scutit până acum de încurcături cu politicieni, însă ştia că, pe măsură ce avansezi, e tot mai greu să-i ţii pe aceştia la distanţă.

—înţeleg că varianta actuală e stânjenitoare, dar ce înseamnă „n-o să meargă"?

Chestorul îi aruncă lui Moller o privire mustrătoare.

Secretarul de stat nu părea defel afectat.

—N-avem prea mult timp, Moller, dar o să-ţi predau un curs-fulger de practici politice. Tot ce spun acum este, evident, strict confidenţial.

Askildsen făcu gestul instinctiv de a-şi aranja nodul cravatei, mişcare pe care Moller o recunoscu din apariţiile televizate ale acestuia.

— Ei bine, pentru prima oară în istoria postbelică, avem un partid de centru cu o şansă rezonabilă de supravieţuire. Nu fiindcă ar fi vreo bază parlamentară pentru el, ci fiindcă prim-ministrul se-ntâmplă să fie pe cale de a deveni unul dintre cei mai puţin nepopulari politicieni din ţară.

Chestorul-şef şi directorul de la Externe zâmbiră.

—Cu toate astea, popularitatea sa e clădită pe aceeaşi fragilă fundaţie pe care se cocoaţă toţi politicienii: încrederea. Lucrul cel mai de seamă nu e să fii plăcut de lume ori charismatic, ci să te bucuri de încredere. Ştii ce a fă- cut-o pe Gro Harlem Brundtland un prim-ministru atât de popular, Moller?

Moller habar nu avea.

—Nu că ştia să-şi farmece audienţa, ci că lumea era convinsă că doamna prim-ministru era exact persoana care pretindea că ar fi. încredere, ăsta e cuvântul-cheie.

Ceilalţi din jurul mesei încuviinţară. Păreau cu toţii familiarizaţi cu conceptul.

—Acum... ambasadorul Molnes şi actualul prim-mi- nistru au fost apropiaţi, legaţi atât de prietenie, cât şi prin carierele politice. Au mers la şcoală împreună, s-au ridicat amândoi în ierarhia partidului, s-au luptat pentru modernizarea mişcării de tineret, ba chiar au şi fost colegi de apartament după ce-au fost aleşi în Parlament, la vârste foarte fragede. Molnes s-a retras din lumina reflectoarelor după ce au ajuns amândoi la vârf în partid, pe poziţii de egalitate. I-a oferit prim-ministrului sprijinul său complet, evitând astfel o competiţie internă agonizantă. Asta, fireşte, înseamnă că prim-ministrul îi era foarte recunoscător.

Askildsen îşi trecu limba peste buze şi aruncă o privire pe fereastră.

— Cu alte cuvinte, ambasadorul Molnes nu avea pregătire diplomatică şi n-ar fi ajuns la Bangkok dacă prim-mi- nistrul n-ar fi tras nişte sfori. Sună a nepotism poate, dar e o practică acceptabilă, introdusă şi popularizată de Partidul

Socialist. Nici Reiulf Steen n-avea pic de experienţă diplomatică atunci când l-au făcut ambasador în Chile.

Ochii săi se îndreptară iarăşi spre Moller, cu o lucire jucăuşă dansându-i în irişi.

—Sunt sigur că nu mai e nevoie să subliniez cât de mult ar fi afectată încrederea în prim-ministru, dacă ar ieşi la iveală că un prieten şi camarad, numit chiar de el, a fost prins în flagrant într-un bordel. Şi pe deasupra şi omorât.

Secretarul de stat îi făcu semn şefei poliţiei să continue, însă Moller nu izbuti să se abţină.

—Cine n-are, până la urmă, un tovarăş care bate bordelurile?

Zâmbetul lui Askildsen se încreţi pe la colţuri.

Directorul de la minister, cel cu ochelari cu ramă de oţel, tuşi.

—Ţi s-a spus tot ce trebuie să ştii, Moller. Lasă, rogu-te, judecăţile morale pe seama noastră. Ne trebuie cineva care să se asigure că investigaţia nu ia... o întorsătură nefericită. Vrem cu toţii, fireşte, ca ucigaşul sau ucigaşii să fie prinşi, dar în privinţa circumstanţelor legate de omor ar trebui să se păstreze deocamdată discreţia. Pentru binele ţării. înţelegi?

—Experienţa ne spune că adevărul tinde să fie greu de ascuns, domnule Torhus.

—într-adevăr. Voi prelua responsabilitatea pentru această operaţiune în numele Ministerului de Externe. După cum vă puteţi da seama, afacerea este una delicată şi va fi nevoie de o colaborare strânsă cu poliţia thailandeză. Dacă ambasada se implică, avem ceva spaţiu de manevră — imunitate diplomatică şi aşa mai departe —, însă o să cam mergem pe sârmă. Prin urmare, am vrea să trimitem un bun investigator, cu experienţă în munca poliţienească internaţională, cineva care să producă rezultate.

Se opri şi se uită la Moller, care tocmai se întreba de ce simte că-l apucă sentimente neprieteneşti în privinţa diplomatului cu bărbie agresivă.

—Am putea forma o echipă care...

—Nicio echipă, Moller. Bate la ochi prea tare. Pe lângă asta, şefa ta crede că o întreagă divizie n-ar uşura deloc relaţiile cu poliţia locală. Un singur om.

—Unul?

—Chestorul-şef a sugerat deja un nume şi considerăm sugestia una potrivită. Am dori să auzim şi opinia ta despre el. Potrivit discuţiilor avute de chestorul-şef cu omologul său din Sydney, se pare că a făcut o treabă minunată acolo iarna trecută, în cazul uciderii lui înger Holter.

— Am citit în ziar, zise Askildsen. Impresionant. în cazul ăsta, nu este el oare cel mai bun om pe care-l putem trimite?

Bjarne Moller înghiţi în sec. Aşadar şefa sugerase că ar fi trebuit să-l trimită la Bangkok pe Harry Hole. Iar pe el îl chemaseră ca să-i asigure că Hole era cea mai bună opţiune, persoana perfectă pentru misiune.Aruncă o privire la cei din jurul mesei. Politică, putere şi influenţă. Era un joc la care nu se pricepea deloc, însă îşi dădea seama că, într-un fel sau altul, povestea asta avea să lucreze în propriul lui avantaj, că ce spunea acum avea să aibă consecinţe asupra carierei sale. Chestorul-şef se băgase în joc sugerând acest nume. Şi probabil că unul dintre ceilalţi ceruse ca un superior ierarhic imediat al lui Hole să-i confirme alegerea. Se uită la şefă, încercând să-i interpreteze expresia. Sigur, totul putea ieşi bine cu Hole. Şi dacă i-ar fi sfătuit să nu-l trimită pe el, n-ar fi pus-o asta într-o lumină cam neplăcută pe şefa? Avea să i se ceară o alternativă şi atunci capul *lui* avea să ajungă pe butuc dacă respectivul poliţist o făcea lată.

Moller privi la poza aşezată deasupra chestorului-şef: Trygve Lie, secretarul general al ONU, îi arunca de-acolo priviri imperative. Şi el tot un politician. Vedea pe geam, în lumina difuză de iarnă, acoperişuri de blocuri, fortăreaţa Akershus şi o giruetă răsucită suflată de vântul aspru în vârful Hotelului Continental.

Bjarne Moller se ştia un ofiţer de poliţie competent, însă acesta era un altfel de joc, ale cărui reguli nu le cunoştea. Ce l-ar fi sfătuit tatăl lui să facă? Ei bine, poliţistul Moller-senior nu avusese niciodată de-a face cu politica, însă ştiuse ce-i important dacă voia să fie luat cât de cât în serios şi-i interzisese fiului său să înceapă şcoala de poliţie până ce nu termina măcar prima parte a unui curs de drept. Făcuse cum îi ceruse taică-su şi, după ceremonia de absolvire, acesta îşi tot dresese glasul, copleşit de emoţie, şi-l tot bătuse mulţumit cu palma pe spinare până ce trebuise să-l roage să se oprească.

—O sugestie excelentă, se auzi Bjarne Moller glăsu- ind tare şi limpede.

—Bun, zise Torhus. Motivul pentru care am vrut atât de repede o părere este, fireşte, că toate astea sunt urgente. Va trebui să lase deoparte toate celelalte cazuri la care lucrează; mâine are avion.

Cine ştie, poate e chiar genul de treabă care i-ar prinde bine lui Harry în clipa asta, nădăjdui Moller.

—Ne pare rău că va trebui să te lipsim de un om atât de important, zise Askildsen.

Şeful de secţie Bjarne Moller trebui să se abţină să nu pufnească în râs.

3

Miercuri, 8 ianuarie

îl găsiră la *Schr0der,* în Waldemar Tranes, o veche şi venerabilă speluncă poziţionată la răscrucea dintre şoseaua Oslo Est şi Oslo Vest. Mai degrabă veche decât venerabilă, ca să fim drepţi. Partea venerabilă se datora în mare măsură deciziei autorităţilor de a pune sub protecţie şi conservare odăile cafenii şi pline de fum. însă măsurile de protecţie nu se extindeau şi asupra clientelei: bătrâni machitori, o specie vânată şi ameninţată cu dispariţia, studenţi eterni şi seducători trecuţi, cu termenul de garanţie de mult depăşit.

Cei doi ofiţeri de poliţie îl ochiră pe bărbatul care stătea sub o imagine a Bisericii Aker; un curent de aer venit dinspre uşă le îngăduise să arunce o privire prin perdeaua de fum. Era blond şi tuns atât de scurt, încât perii îi stăteau ridicaţi pe creştet. Avea pe obrajii supţi o barbă de trei zile, mai degrabă căruntă, cu toate că bărbatul nu putea fi trecut cu mult de treizeci de ani. Stătea singur la masă, cu spatele drept, cu geaca pe el, gata parcă să se ridice şi să plece în orice clipă. Ca şi cum berea aflată pe masă dinaintea lui n-ar fi fost o sursă de plăcere, ci o treabă care se cerea făcută.

— Au zis c-o să te găsim aici, spuse unul dintre poliţişti şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Mă cheamă Waaler.

—îl vezi pe tipul care stă în colţ? zise Hole fără să ridice ochii.

Waaler se întoarse într-acolo şi văzu un bătrânel sfrijit holbându-se la paharul de vin roşu şi legănându-se neîncetat înainte şi înapoi. Părea îngheţat de frig.

—I se spune „Ultimul mohican".

Hole înălţă ochii şi-l privi radios. Ochii îi erau ca nişte biluţe alb-albastre în spatele unei reţele de vinişoare roşii. Şi-i fixă pe cămaşa lui Waaler.

— Un comerciant maritim, zise el, articulând meticulos cuvintele. Erau mulţi pe-aici acum ceva ani, se pare, dar acum abia dacă mai găseşti vreunul. A fost torpilat de două ori în timpul războiului. Se crede nemuritor. Săptămâna trecută, după ce s-a închis, l-am găsit dormind pe un troian de zăpadă, prin Gliickstadsgata. Străzile erau pustii, era întuneric beznă şi minus optsprezece grade. L-am zgâlţâit ca să-l întorc la viaţă, dar a

deschis ochii, s-a uitat la mine şi mi-a spus să mă duc dracului.

îl pufni râsul.

—Uite ce, Hole...

—M-am dus la masa lui aseară şi l-am întrebat dacă-şi aminteşte ce s-a întâmplat — că l-am salvat, adică, de la îngheţ. Ştii ce mi-a zis?

—Moller vrea să te vadă, Hole.

A zis că-i nemuritor. „Mă descurc să fiu un comerciant maritim de care n-are nimeni nevoie, în ţara asta de căcat", cică. „Dar e-al naibii de trist când nici măca

rSf. Petru nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine." Pricepi? „Nici Sf. Petru... "

—Avem ordin să te ducem la secţie.

O altă bere ateriză cu un bufnet înaintea lui Hole.

—Fă-mi nota, Rita, zise.

—280, răspunse femeia fără să se uite pe socoteală.

—Isuse Cristoase, îngână poliţistul cel tânăr.

—E-n regulă, Rita.

—A, mersi, zise femeia şi plecă.

—Cea mai bună servire din tot oraşul, explică Harry. Uneori, te vede chiar dacă nu stai cu amândouă mâinile ridicate în aer.

Pielea de pe fruntea lui Waaler se încreţi şi pe ea se ivi un vas de sânge, ca o râmă albastră, umflată.

— N-avem timp să stăm aici şi să-ţi ascultăm bălmăjelile de beţiv, Hole. Aş sugera să renunţi la ultima bere...

Hole însă apucase să ridice cu grijă la gură paharul şi începuse să soarbă.

Waaler se apleca spre el, încercând să nu ridice vocea:

—Ştiu eu cine eşti, Hole. Şi nu-mi placi. Cred că trebuia să fii dat afară pe brânci din poliţie, cu ani în urmă. Ăştia ca tine fac ca lumea să-şi piardă respectul pentru poliţie. Dar nu de asta am venit. Am venit să te luăm cu noi. Şeful e de treabă. Poate-ţi mai dă o şansă.

Hole râgâi, făcându-l pe Waaler să bată în retragere.

—O şansă pentru ce?

— Ca să arăţi ce poţi face, se băgă şi poliţistul mai tânăr, cu un zâmbet copilăresc pe chip.

— Hai odată, Hole! făcu Waaler, cu obrajii încinşi, privind cum mărul lui Adam se mişca pe sub bărbia ne- rasă a lui Hole.

— Mulţumit? întrebă Hole aşezând înaintea lui paharul golit.

— Misiunea noastră...

— Mă doare-n cur de misiunea voastră, zise Hole, apucându-se să-şi încheie geaca. Dacă Moller vrea ceva, mă poate suna sau poate să aştepte până când vin la lucru mâine. Acum o să mă duc acasă şi sper să nu vă mai văd mutrele în următoarele douăsprezece ore. Domnilor...

Harry se ridică de la masă, în toată înălţimea celor 192 de centimetri ai săi, şi făcu un pas într-o parte.

—Jigodie arogantă, zise Waaler, legănându-se cu scaunul. Dobitoc de doi bani. De-ar fi ştiut reporterii ăia care-au scris despre tine, după faza cu Australia, că n-ai sânge-n instalaţie să...

— N-am sânge-n instalaţie să ce, Waaler? Să bag la arest puştani beţi, de şaişpe ani, fiindcă au ieşit şi ei cu câte-o bere în mână?

Poliţistul cel tânăr îi aruncă lui Waaler o privire. Um- blaseră zvonuri pe la Academia de Poliţie, anul trecut, că nişte tineri zurbagii fuseseră culeşi pentru că băuseră bere în public şi bătuţi în celule cu portocale înfăşurate în prosoape.

— N-ai înţeles niciodată spiritul de echipă, Hole, spuse Waaler. Te gândeşti doar la tine însuţi. Toată lumea ştie cine conducea maşina în Vinderen

şi de ce un poliţist de ispravă şi-a strivit capul într-un stâlp. Fiindcă eşti un beţiv, Hole, şi ai condus beat. Ar trebui să fii al naibii de mulţumit că organizaţia a muşamalizat totul. Dacă nu-i preocupa familia şi reputaţia instituţiei...

Tânărul poliţist care-l acompania pe Waaler învăţa în fiecare zi câte un lucru nou. în după-amiaza asta, de pildă, învăţă că era un lucru teribil de prostesc să te hâţâni cu scaunul în vreme ce insulţi pe cineva, deoarece eşti cu totul neajutorat dacă partea insultată face un pas înainte şi-ţi arde o dreaptă exact între ochi. Cum în spelunca aia muşteriilor li se întâmpla adesea să cadă ca seceraţi, nu se produse decât o linişte de vreo două secunde înainte ca zumzetul conversaţiilor să revină.

îl ajută pe Waaler să se culeagă de pe jos, în vreme ce spatele gecii lui Hole tocmai dispărea pe uşă.

— Uau, nu se descurcă deloc rău după opt beri, aşa-i...? începu să zică, dar închise gura când întâlni privirea lui Waaler.

Picioarele lui Harry păşeau fără grabă pe pavajul îngheţat al străzii Dovregata. Nu-l dureau degetele; abia mâine dimineaţă avea să fie lovit de durere ori de regrete.

Nu bea în timpul orelor de serviciu. Deşi altădată o făcuse, iar Dr. Aune era de părere că fiecare nouă recădere începea unde se termina cea de dinainte.

Arătând ca o clonă a lui Peter Ustinov, durduliu şi cu păr alb, doctorul râsese de i se zgâlţâise bărbia dublă când Harry îi explicase că se ţinea

departe de vechiul său adversar Jim Beam şi se limita, în schimb, la bere. Fiindcă berea nu-i plăcea din cale-afară.

—Ai mai avut necazuri. în clipa când deschizi sticla, ai dat iarăşi de bucluc. Cale de mijloc nu există.

Ei bine, se afla pe calea spre casă, pe două picioare, şi-n general reuşea să se dezbrace şi să se ducă la lucru în următoarea zi. Nu fusese mereu aşa. Harry îi zicea „calea de mijloc". îi trebuia un pic de pileală ca să poată adormi, atâta tot.

O femeie îi zise „bună" de sub o căciulă de blană neagră. O cunoştea oare? Anul trecut, mulţi oameni îl opriseră pe stradă să-l salute după interviul de la televizor cu
Anne Grosvold, când fusese întrebat cum era să împuşti un criminal în serie.

„Păi... mai bine decât să stai aici şi să răspunzi la aşa întrebări" zisese el cu un zâmbet pieziş, iar replica fusese succesul acelei primăveri, citatul cel mai repetat dacă nu puneai la socoteală spusele unui politician ieşit în apărarea strategiei de dezvoltare agricolă cu un monumental „Oile sunt nişte animale simpatice".

Harry băgă cheia în broasca apartamentului său din Sofies Gate. Nu mai ştia de ce se mutase aici. Poate fiindcă vecinii săi din Toyen începuseră să-l privească ciudat şi să se ţină deoparte, lucru pe care iniţial îl socotise o dovadă de respect.

Bun, vecinii de-aici îi dădeau pace, deşi apăreau îndată pe coridor, ca să se asigure că totul e în regulă dacă se mai întâmpla să alunece pe

vreo treaptă şi să se dea de-a berbeleacul până la palierul de dedesubt.

Aceste rostogoliri nu începuseră decât în octombrie, după ce intrase în impas cu cazul surioarei lui. Rămăsese parcă fără aer şi începuse din nou să viseze. Şi ştia o singură cale de a ţine visele departe.

încercase să-şi revină, să-şi ia surioara la cabana din Rauland, însă, de când fusese atacată, devenise foarte retrasă şi nu mai râdea cu atâta uşurinţă ca înainte. îşi sunase şi tatăl de două ori, cu toate că discuţiile nu fuseseră prea lungi, însă îndeajuns de lungi pentru a-i arăta că taică-su voia să fie lăsat în pace.

Harry închise uşa apartamentului, chiui că ajunsese acasă şi dădu cu mulţumire din cap când nu primi niciun răspuns. Monştrii se iveau în toate formele şi mărimile, dar, atâta vreme cât nu-l aşteptau în bucătărie când se întorcea, exista o şansă să poată adormi netulburat.Joi, 9 ianuarie

Gerul lovi atât de iute încât, când Harry ieşi pe uşă, icni simţind deodată nevoia să tragă aer în piept. Ridică ochii spre cerul care dădea să se înroşească printre case şi deschise gura, slobozind iz de fiere şi de Colgate.

Luă din Holbergsplass un tramvai care se îndrepta spre Welhavensgate. Găsi un loc liber şi deschise *Aftenpos- ten.* încă un caz de pedofilie. în ultimele luni fuseseră vreo trei — toţii făptaşii norvegieni, prinşi cu ocaua mică în Thailanda.

Autorul articolului le amintea cititorilor că prim-ministrul promisese, în campania electorală, să intensifice investigarea infracţiunilor sexuale, inclusiv a celor comise de norvegieni în străinătate, şi cerea să afle când avea publicul să vadă vreun rezultat.

Secretarul de stat Bjorn Askildsen, de la cabinetul prim-ministrului, asigura că se lucra cu guvernul thailandez pentru obţinerea unor atribuţii de anchetă mai cuprinzătoare.

„E o urgenţă!", scria editorul de la *Aftenposten.* „Lumea se aşteaptă să vadă ceva mişcându-se. Nu e drept ca

un ministru creştin să îngăduie ca asemenea lucruri strigătoare la cer să continue."

—Intră!

Harry deschise u^a şi se uită direct în gura lui Bjarne Moller, deschisă larg într-un căscat. Stătea cu spinarea sprijinită de spătarul scaunului, iar picioarele lungi i se iţeau de sub birou.

—Ai apărut deci. Te aşteptam ieri, Harry.

— Aşa mi s-a spus, zise Harry şi luă loc. Nu lucrez când sunt beat. Ori viceversa. E un fel de principiu de-al meu.

Intenţionase să sune ironic.

— Un poliţist e poliţist douăzeci şi patru de ore pe zi, Harry, fie el treaz ori nu. A trebuit să-l conving pe Waaler să nu te reclame, să ştii.

Harry ridică din umeri, indicând că spusese pe marginea subiectului tot ce avusese de spus.

—OK, Harry, n-o să discutăm acum despre asta. Am o treabă pentru tine. O treabă pe care, în opinia mea, n-o meriţi, dar pe care am de gând să ţi-o repartizez oricum.

—Te-ai bucura dacă aş spune că n-o vreau?

—Las-o moartă cu chestiile gen Philip Marlowe, Harry. Nu ţi se potrivesc, replică morocănos Moller.

Harry pufni. Ştia că-i e simpatic şefului.

—Nici măcar nu ţi-am spus despre ce-i vorba.

—Presupun că, dacă ai trimis o maşină după mine în timpul meu liber, n-ai făcut-o ca să mă pui să dirijez traficul.

—Exact, aşa că ce-ar fi să mă laşi să termin.

Harry hohoti scurt şi sec, aplecându-se înainte în scaun.

—Pot să ţi-o spun pe-a dreaptă, şefu'?

Care dreaptă? aproape că întrebă Moller, însă se mulţumi să dea a încuviinţare din cap.

—Nu-s eu omul pentru sarcini importante în momentul ăsta. Cred c-ai văzut cum merg lucrurile acuma. Sau mai degrabă cum *nu* merg. Ori... abia dacă merg. îmi fac munca, chestiile de rutină, încerc să nu stau în calea nimănui, vin treaz şi plec treaz de la serviciu. în locul tău, şefu', aş da treaba asta unuia dintre ceilalţi băieţi.

Moller oftă, apoi îşi trase cu încetineală picioarele de sub birou şi se ridică.

—Pot să ţi-o spun şi *eu* pe-a dreaptă, Harry? Dacă era după mine, s-ar fi ocupat altcineva de cazul ăsta. Dar ei pe tine te vor. Aşa că mi-ai face un mare serviciu, Harry...

Harry înălţă îngrijorat privirea. Bjarne Moller îl ajutase de destule ori să scape cu faţa curată, în ultimul an, aşa că ştia că nu era decât o chestiune de timp până ce trebuia să-şi plătească datoria.

—Ia stai! Cine-s *ei?*

—Oameni în poziţii înalte. Oameni care-mi pot face viaţa un iad dacă nu obţin ce vor.

—Şi eu cu ce mă aleg dacă preiau misiunea asta?

Moller strânse din sprâncene cât de fioros putu, însă
îi venea întotdeauna greu să-şi menţină o expresie gravă pe chipul vioi, băieţesc.

—Cu ce te alegi *tu?* îţi iei salariul. Pe toată durata misiunii. Pentru numele lui Dumnezeu, cu ce te *alegil*

—Gata, m-am prins, şefu'. Unii dintre oamenii ăia sus-puşi s-au gândit că ofiţerul care a rezolvat anul trecut cazul din Sydney o fi un tip de milioane şi treaba ta e să-l faci să se conformeze. Greşesc?

—Harry, te rog să nu împingi prea departe lucrurile.

—Ba nu greşesc. Şi nici ieri, când i-am văzut faţa lui Waaler, nu greşeam. De aceea am şi meditat la asta şi uite ce sugerez: sunt băiat bun, îmi fac treaba, care-o fi, apoi, după ce-am terminat, îmi dai doi detectivi, două luni, cu normă întreagă, şi acces complet la toată baza noastră de date.

—Ce tot spui acolo?

—Ştii ce spun.

—Dacă are de-a face cu cazul de viol al surorii tale, mă tem că va trebui să-ţi spun nu, Harry. Cazul a fost închis o dată pentru totdeauna, ţii minte?

— Ţin minte, şefu'. Ţin minte raportul în care se spunea că are sindrom Down şi că, prin urmare, n-ar fi fost de neconceput să fi inventat povestea cu violul ca să ascundă faptul că a fost lăsată gravidă de vreo cunoştinţă oarecare. Da, îmi amintesc, cum să nu.

—Nu a fost nimic concret care să...

—Dumnezeule, nu a ascuns nimic, nimănui. Măi omule, am fost în apartamentul ei din Sogn şi în baie i-am văzut sutienul în coşul de rufe, îmbibat în sânge. O ameninţase că-i taie sfârcurile. Era îngrozită. Ea crede că toată lumea e ca ea şi, când tipul ăsta la costum i-a cumpărat de mâncare şi-a întrebat-o dacă i-ar plăcea să vadă un film în camera lui de hotel, s-a gândit că era doar drăguţ cu ea. Şi chiar dacă şi-ar fi amintit numărul camerei, după viol, cei de la hotel ar fi avut timp să dea cu aspiratorul, să facă curat şi să schimbe

aşternuturile de mai bine de douăzeci de ori. N-ar fi avut cum să fie cine ştie ce probe concrete.

— Nu-şi aminteşte nimeni de vreun cearşaf însângerat...

Am lucrat şi eu în hoteluri, Moller. Ai fi surprins să afli câte cearşafuri pătate cu sânge se schimbă în doar două săptămâni. Lumea sângerează mai tot timpul, ce naiba.Moller scutură viguros din cap.

—îmi pare rău. Ai avut ocazia să demonstrezi asta, Harry.

—N-a fost destul, şefu'. N-a fost destul.

— Niciodată nu-i destul, dar trebuie, undeva, să tragi linia. Cu resursele noastre...

—Hai, dă-mi mână liberă. Măcar o lună.

Moller ridică deodată capul, ţinându-şi închis un ochi. Harry ştia că se dăduse bătut.

—Tare şmecher mai eşti... Ai vrut treaba de la bun început, nu? Dar a trebuit să te târguieşti tu un pic.

Harry scoase în faţă buza de jos şi îşi înclină capul dintr-o parte în cealaltă. Moller îşi aruncă privirea pe fereastră. Apoi oftă.

—Bine, Harry. O să văd ce pot face. Dar, dacă o dai în bară, va trebui să iau nişte decizii pe care ştiu că unii din poliţie cred că ar fi trebuit să le iau de mult timp. Şi ştii la ce mă refer, nu?

—E vorba să fiu dat afară în şuturi, şefu', zâmbi Harry. Care e misiunea?

—Sper că ai la îndemână haine de vară şi că mai ţii minte ce-ai făcut cu paşaportul. Avionul îţi pleacă în douăsprezece ore către o destinaţie îndepărtată.

—Cu cât mai departe, cu atât mai bine, şefu'.

Harry se aşezase pe un scaun lângă uşă, în apartamentul înghesuit din Sogn. Sora lui stătea la fereastră şi se uita la fulgii ce cădeau în lumina

becurilor stradale, îşi trase nasul de câteva ori. Fiindcă era cu spatele la el, Harry nu-şi putu da seama dacă răcise ori dacă suspina din pricina iminentei lui plecări. Locuia de doi ani într-un cămin pentru persoane cu nevoi speciale şi, date fiind circumstanţele, se descurca bine. După viol şi avort, Harry îşi luase nişte haine şi-o trusă cu obiecte de toaletă şi se mutase acolo, dar nu durase mult până ce ea îi spusese că nu mai era cazul. Se făcuse mare de-acum.

—O să mă-ntorc repede, surioară.

—Când?

Era atât de aproape de geam încât condensul alcătuia, ori de câte ori spunea ceva, forma unui trandafir.

Harry veni lângă ea şi-i aşeză o palmă pe spinare. Simţi, din tremurul ei uşor, că era pe cale să izbucnească în plâns.

— După ce i-am prins pe oamenii răi, vin direct acasă.

—E cumva...?

—Nu, nu e el. Pe el o să-l prind după aceea. Ai vorbit cu tata astăzi?

Ea clătină din cap, iar el oftă.

—Dacă nu sună el, vreau să-l suni tu. Poţi să faci asta pentru mine, surioară?

—Tati niciodată nu spune nimic, şopti fata.

—E trist fiindcă a murit mami, surioară.

—Dar a trecut aşa de mult.

— De aceea e momentul să-l facem iarăşi să vorbească, iar tu va trebui să mă ajuţi. Vrei? O să faci asta, surioară?

Ea se răsuci fără un cuvânt spre el, îl îmbrăţişă şi îşi lipi capul de gâtul lui.

Harry îi mângâie părul, simţind cum i se udă cămaşa.

Valiza era gata. Harry îl sunase pe Stâle Aune şi-i spusese că avea treburi la Bangkok. Nu avusese prea multe să-i spună; Harry nici nu era prea sigur de ce-l sunase. Poate fiindcă era bine să anunţe pe cineva care s-ar fi putut întreba unde e? Nu i se părea o idee prea grozavă să-i sune pe ospătarii de la *Schr0der.*

—Să iei injecţiile cu vitamina B pe care ţi le-am dat, zise Aune.

—De ce?

—îţi uşurează viaţa dacă vrei să stai treaz. E un alt mediu, Harry. Ar putea fi un început bun, să ştii.

—O să mă gândesc.

—Nu-i suficient gânditul, Harry.

—Ştiu. De aia nu am nevoie să iau dozele.

Când Harry băgă valiza în portbagajul taxiului, se întâlni cu unul dintre băieţii de la hostelul aflat mai încolo pe stradă, care se sprijinea de perete şi tremura într-o geacă strâmtă de blugi, pufăind din ţigară.

—O iei din loc?

—Mda.

—Spre sud?

—Bangkok.

—Gata, m-am prins.

Ridică încurajator degetul mare şi-i făcu din ochi.

Harry luă biletul de la femeia aflată la biroul de check-in şi se răsuci pe călcâie.

—Harry Hole?

Bărbatul purtând ochelari cu rame metalice îl măsură cu un zâmbet trist.

—Şi dumneata eşti...?

—Dagfinn Torhus de la Ministerul de Externe. Am dori să-ţi urăm noroc. Şi să ne asigurăm că ai înţeles... cât de delicată este însărcinarea. Fiindcă totul s-a desfăşurat, până la urmă, cu atâta grabă.

— Mulţumesc. înţeleg că treaba mea e să găsesc un criminal fără să fac prea multe valuri. Am primit instrucţiuni de la Moller.

—Bine. Discreţia e vitală. Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în funcţionarii care pretind că lucrează pentru minister. S-ar putea să iasă la iveală că sunt, de pildă, de la *Dagbladet*

Torhus deschise gura, dând parcă să râdă, însă Harry văzu că era serios.

—Jurnaliştii de la *Dagbladet* nu poartă insigna ministerului pe rever, domnule Torhus. Şi nici sacou în ianuarie. Apropo, am văzut, în documente, că eşti omul meu de legătură în minister.

Torhus încuviinţă din cap, mai mult pentru sine. Apoi ridică bărbia şi îşi coborî vocea cu jumătate de ton.

—Avionul pleacă în puţin timp, aşa că nu te mai reţin. Ascultă doar ce am să-ţi spun.

îşi scoase mâinile din buzunarele sacoului şi le încrucişă pe piept.

—Câţi ani ai, Hole? Treizeci şi trei? Treizeci şi patru? încă ai o carieră întreagă în faţă. Am făcut nişte săpături, vezi tu. Eşti talentat şi e evident că

te plac nişte oameni bine poziţionaţi. Şi că te protejează. Asta poate continua atâta vreme cât lucrurile merg bine. Dar n-ai vrea să te trezeşti c-ai picat în fund şi ţi-ai tras şi tovarăşii după tine. Aşa că încearcă să te ţii pe picioare, Harry. Pentru binele tuturor. E un sfat dat cu bune intenţii de un bătrân patinator.

Zâmbea, însă ochii săi îl cercetau atent pe Harry.

— Ştii ce, Hole? Mereu am senzaţia asta deprimantă de sfârşit de lume când vin aici, la aeroport. Senzaţia că ceva se termină şi că ceva nou începe.Chiar? făcu Harry, întrebându-se dacă avea timp de-o bere la bar înainte ca poarta de îmbarcare să se închidă. Păi... uneori asta poate fi şi-un lucru bun. O reînnoire, adică.

— Să sperăm că-i aşa, zise Torhus. Să sperăm.

Partea a doua

5

Vineri, 10 ianuarie

Harry Hole îşi îndreptă ochelarii de soare şi aruncă o privire în lungul şirului de taxiuri ce se întindea pe lângă Aeroportul Internaţional Don Mueang.

Se simţea de parcă intrase într-o baie şi cineva tocmai dăduse drumul la un duş cu apă clocotită. Ştia că secretul ca să o scoată la capăt cu umiditatea pronunţată era să o ignore. Să lase sudoarea să curgă şi să se gândească la altceva.

Cu lumina era mai rău. Străpungea lentilele de plastic ieftin ale ochelarilor şi-i ajungea la ochii sensibili de alcoolic, stârnindu-i migrena care până atunci se mulţumise să-i zvâcnească uşor în tâmple.

—Pornim aparatul sau ne înţelegem la 250 de baht, domnule?

Harry încercă să se concentreze asupra vorbelor şoferului de taxi. Călătoria fusese infernală. Librăria din aeroportul din Zürich vindea

exclusiv cărţi în limba germană, iar în avion dăduseră *Salvaţi-l pe Willy 2.*

—Prefer cu aparatul, zise Harry.

Un danez guraliv aşezat lângă el alesese să ignore faptul că Harry era pilit zdravăn şi-l inundase cu poveţe despre cum să nu se lase fraierit în Thailanda, în mod evident un subiect de conversaţie inepuizabil. Probabil credea că norvegienii ar fi de-o încântătoare naivitate şi că oricăruı danez îi revenea sarcina de a-i salva de escroci.

— Să te târguieşti pentru orice, zisese. Asta-i ideea.

— Şi dacă n-o fac?

— O să ne tulburi nouă apele.

— Pardon?

— O să contribui la creşterea preţurilor, o să faci Thailanda mai scumpă pentru ceilalţi.

Harry îl cercetase pe bărbat, care purta o cămaşă Mar- lboro bej şi sandale noi de piele, apoi decisese să mai tragă o duşcă.

— Şoseaua Surasak nr. 111, zise Harry, iar şoferul, zâmbind, băgă valiza în portbagaj şi-i ţinu portiera lui Harry, care urcă şi observă îndată că volanul era pe dreapta.

— în Norvegia ne plângem că englezii insistă să şofeze pe partea stângă a drumului, zise în vreme ce intrau pe autostradă. Numai că în ultima vreme, am auzit, s-a ajuns ca mai mulţi oameni, în toată lumea, să conducă pe stânga decât pe dreapta. Ştii de ce?

Şoferul aruncă o privire iute în oglindă, cu un zâmbet lăţit încă şi mai tare pe figură.

— Şoseaua Surasak, da?

— Fiindcă în China se merge pe stânga, îngână Harry, mulţumit că autostrada străbătea, dreaptă ca o săgeată cenuşie, peisajul pâclos, înţesat cu zgârie-nori.

Simţea că vreo câteva viraje bruşte i-ar fi fost suficiente ca să lepede pe bancheta din spate omleta mâncată în avion.

— nDe ce nu merge aparatul?

— Şoseaua Surasak, 500 de baht, da?

Harry se lăsă în scaun şi se uită către cer. Sau mai degrabă în sus, fiindcă din cer nu se vedea nicio bucăţică, ci doar un linţoliu pâclos luminat de un soare care era şi el de nevăzut. Bangkok, Oraşul îngerilor. îngerii purtau măşti, tăiau aerul cu cuţitul şi încercau să-şi amintească ce culoare avusese, în alte vremuri, cerul.

Probabil că adormise, fiindcă, atunci când deschise ochii, maşina nu se mişca. Se săltă pe banchetă şi văzu că erau înconjuraţi de vehicule. Prăvălii micuţe lipsite de geamuri şi ateliere de artizani se vedeau înşirate unele după altele pe trotuare, ticsite de lume care părea negreşit să ştie precis încotro se îndreaptă. Şi păreau grăbiţi să ajungă la destinaţie. Şoferul deschisese un geam şi cacofonia sunetelor urbane se contopise cu ce se auzea la radio. în maşina înfierbântată se simţea miros de gaze de eşapament şi transpiraţie.

— Blocaj în trafic?

Şoferul încuviinţă din cap, zâmbind.

Harry simţi că i se strepezesc dinţii. Citise undeva că tot plumbul pe care-l inhalezi ajunge până la urmă în creier? Şi că te face să-ţi pierzi memoria. Ori... te făcea psihotic?

Ca prin minune, circulaţia se urni din nou, iar motocicletele şi scuterele dădură buzna primprejur ca nişte insecte furioase, năpustindu-se înspre intersecţii parcă fără să le pese de viaţă. Harry numără patru ocazii în care coliziunile fuseseră cu greu evitate.

— E incredibil că nu sunt accidente, zise Harry ca să umple liniştea.

Şoferul se uită zâmbitor în oglindă.

— Sunt accidente. Multe.

Până să oprească, în cele din urmă, la secţia de poliţie de pe şoseaua Surasak, Harry stabilise deja: nu-i plăcea oraşul ăsta. îi venea să-şi ţină respiraţia, să-şi facă odată treaba şi-apoi să se suie în primul şi nu neapărat cel mai de soi avion înapoi spre Oslo.

La secţie, Harry fu întâmpinat de un tânăr agent care se prezentă cu numele Nho. Era subţire, cu păr scurt şi o faţă deschisă, prietenoasă. Harry ştia că în câţiva ani expresia avea să i se schimbe.

Liftul era plin şi puţea, făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost înghesuit într-o pungă cu haine de sport asudate. Harry era cu două capete mai înalt decât toţi ceilalţi. O persoană ridică ochii spre lunganul de norvegian şi râse, impresionată. Altul îl întrebă pe Nho ceva, apoi i se adresă lui Harry:

—Ah, Norvegia. De acolo e... e... cum îl cheamă?... ajută-mă, te rog.

Harry zâmbi şi încercă să-şi desfacă braţele a neaju- torare, însă nu era loc.

—Da, da, foarte celebru! insistă omul.

—Ibsen! încercă Harry. Nansen?

—Nu, nu, mai celebru!

—Hamsun? Grieg?

—Nu, nu.

Bărbatul le aruncă o privire contrariată când cobo- râră la etajul patru.

—Bun venit în Bangkok, Harry.

Şeful poliţiei era mărunt, negricios şi hotărâse, vezi bine, să demonstreze că şi prin Thailanda lumea ştia să te întâmpine în manieră occidentală. îi strânse mâna lui Harry şi o scutură entuziast, zâmbind radios.

—îmi pare rău că nu te-am putut lua de la aeroport, dar traficul în Bangkok..., zise omuleţul arătând către fereastra din spate. Pe hartă nu e departe, dar...

—înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule, spuse Harry. La fel mi-au zis şi de la ambasadă.

Se măsurară unul pe altul în tăcerea care urmă. Şeful poliţiei zâmbi. în uşă se auzi o bătaie.

—Intră.

O ţeastă rasă se iţi în cadrul uşii.

—Intră, Crumley. Detectivul norvegian a sosit.

—Aha, detectivul.

Capul se alese şi cu un trup, iar Harry trebui să clipească de două ori ca să se asigure că nu avea vedenii. Crumley era o persoană lată în umeri şi aproape la fel de înaltă ca Harry; capul lipsit de păr avea în schimb nişte muşchi ai fălcilor bine conturaţi şi doi ochi de un albastru intens

deasupra gurii subţiri şi drepte. Uniforma era o cămaşă albăstruie, o pereche de pantofi de sport Nike butucănoşi şi o fustă.

—Liz Crumley, inspectoare la Omucideri, zise şefa.

—Am auzit că eşti un anchetator dat naibii, Harry, zise femeia cu un pronunţat accent american, oprindu-se în faţa lui, cu mâinile-n şolduri.

—Păi... nu ştiu dacă-i chiar aşa...

— Nu? Cred că eşti bunicel dacă te-au trimis la distanţă de jumate de glob, nu crezi?

—Presupun că da.

Harry închise ochii pe jumătate. Ce nu-i trebuia, în clipa asta, era o femeie din soiul acela, care te toacă la cap.

—Am venit să ajut. *Dacă* pot să ajut, zise silindu-se să zâmbească.

Atunci ar cam fi vremea să te trezeşti din beţie, nu-i aşa, Harry, băiatule

?Şeful poliţiei izbucni într-un râs tare şi piţigăiat, în spatele ei.

— Aşa sunt ei, zise femeia limpede şi răspicat, de parcă şeful n-ar fi fost prezent. O să facă tot ce pot ca să se asigure că onoarea nimănui nu e afectată. Acum încearcă să-ţi salveze ţie onoarea. Pretinzând că aş glumi. Doar că nu glumesc. Mă ocup de omoruri aici şi dacă ceva nu-mi place, o zic de la obraz. în ţara asta se consideră o dovadă de proastă-creştere, dar o fac de zece ani deja.

Harry închise ochii cu totul.

—îmi dau seama după culoarea feţei tale că ţi se pare stânjenitor, Harry, dar n-am ce face cu anchetatori beţivi, după cum sigur ştii. întoarce-te mâine. O să găsesc pe cineva care să te ducă la apartamentul tău.

Harry scutură din cap şi îşi drese glasul.

—Frică de zbor.

—Pardon?

—Mi-e frică de zbor. Mă ajută dacă beau un păhărel. Şi faţa mi-e roşie fiindcă pileala începe să mi se evapore prin toţi porii.

Liz Crumley îl privi pe îndelete, apoi se scărpină în capul lucios.

—îmi pare rău să aud asta, domnule detectiv. Cum resimţi diferenţa de fus orar?

—Cât se poate de intens.

—Bun. Ai ajuns exact la timp pentru o mică informare de la Criminalistică, apoi o să trecem pe la apartamentul tău în drum spre locul faptei. Ăsta ţi-e biroul, zise Crumley şi arătă undeva în spate.

—Cineva stă deja acolo, zise Harry.

—Nu acolo. Dincolo.

—Acolo?

Identifică scaunul, băgat sub tăblia unei mese lungi cu oameni aşezaţi unul lângă altul. în dreptul

scaunului, pe masă, era ceva loc, cât să încapă o agendă şi un telefon.

—O să văd dacă pot aranja altceva în caz că şederea ta se dovedeşte mai lungă.

—Chiar sper să nu fie cazul, mormăi Harry.

Inspectoarea îşi convocă trupele în sala de şedinţe.

„Oastea" era alcătuită din Nho, Sunthorn, un tânăr cu expresie gravă şi faţă ca de copil, şi Rangsan, veteranul departamentului.

Rangsan părea cufundat în ziarul pe care-l citea, însă intervenea când şi când cu comentarii în thailandeză pe care Crumley le trecu grijulie în carneţelul ei negru.

—OK, zise Crumley închizând agenda. Noi cinci vom încerca să dăm de cap cazului ăstuia. De vreme ce avem printre noi un coleg norvegian, toate discuţiile, de acum înainte, se vor duce în engleză. Rangsan e legătura noastră cu cei de la Criminalistică. Dă-i drumul.

Rangsan îşi împături fără pic de grabă ziarul şi îşi drese vocea. Avea părul rărit, ochelari cocoţaţi pe vârful nasului, prinşi cu un şnur, şi-i amintea lui Harry de un profesor plin de lehamite care-şi priveşte sala de clasă cu o privire sarcastică, uşor condescendentă.

—Am vorbit cu Supawadee de la Criminalistică. Au găsit, deloc surprinzător, o grămadă de amprente în camera de hotel, dar niciunele care să-i aparţină mortului.

Celelalte amprente nu fuseseră identificate.

—Şi nici n-o să fie uşor, adăugă Rangsan. Chiar dacă motelul n-are cine ştie ce clientelă, cred că-s amprente de la cel puţin o sută de oameni acolo.

—Pe clanţă s-au găsit amprente? întrebă Harry.

—Prea multe, mă tem. Şi incomplete.

Crumley puse pe masă piciorul încălţat cu

Nike.

— Molnes probabil că s-a dus direct în pat; n-avea de ce să valseze prin toată camera şi să lase amprente. Cel puţin două persoane au atins clanţa după criminal: Dim, prostituata, şi Wang, proprietarul motelului.

înclină din cap către Rangsan, care îşi reluă ziarul.

— Autopsia arată ceea ce am presupus, că ambasadorul a fost ucis de cuţit. Lama i-a străpuns plămânul stâng, după care a atins inima şi i-a umplut pericardul cu sânge.

— Tamponadă cardiacă, zise Harry.

— Pardon?

— Aşa se numeşte. E ca şi cum ai pune vată într-un clopot. Inima nu mai poate bate şi se sufocă în propriu-i sânge.

Crumley se strâmbă.

— OK, să lăsăm raportul medico-legal deocamdată şi să ne ducem să vedem totul cu ochii noştri. Harry, te lăsăm să te instalezi şi după aceea venim să te luăm, în drum spre motel.

Auzi, coborând în ascensorul aglomerat, o voce pe care o recunoscu.

— Ştiu acum, mi-am dat seama! Solskjaer! Solskjaer!

Harry îşi aplecă spre el capul şi zâmbi aprobator.

Aşadar, ăsta era cel mai celebru norvegian. Un fotbalist, al doilea atacant de la o echipă dintr-un oraş industrial englezesc, îi dovedea pe toţi exploratorii, pictorii şi scriitorii. Gândindu-se un pic, Harry ajunse la concluzia că omul avea, probabil, dreptate.

Apartamentul repartizat de ambasadă era într-un complex modern, vizavi de Hotelul Shangri-La. Era mititel

fiction connectionşi auster, însă avea o

baie, un ventilator deasupra patului şi vedere la râul Chao Phraya, care se scurgea în albie lat şi cafeniu. Harry se duse la fereastră. Bărci lungi şi înguste de lemn traversau în toate direcţiile râul şi frământau apa murdară cu propulsoarele montate pe prăjini lungi. Pe celălalt mal se ridicau alte hoteluri şi magazine, dominând cu înălţimea lor o masă nedefinită de case albe. Era greu să-ţi faci o impresie despre mărimea oraşului. Fiindcă dispărea într-un halo arămiu atunci când încercai să desluşeşti ce-i dincolo de primele cvartale, însă Harry presupuse că era întins. Foarte întins. Trase un geam şi vuietul străzii urcă până la el. îşi pierduse în lift dopurile de urechi primite în avion şi abia acum auzea cu adevărat zgomotul asurzitor al metropolei. Văzu maşina cu însemne a lui Crumley ca pe o jucărie cât cutia de chibrituri, jos, pe asfalt. Deschise o cutie de bere fierbinte pe care-o luase cu el din avion şi îşi confirmă, spre ma- rea-i satisfacţie, că Singha nu era atât de proastă ca berea norvegiană. Acum restul zilei părea mai suportabil.

6

Vineri, 10 ianuarie

Inspectoarea se lăsa cu nădejde în claxon. Literalmente. Apăsa cu sânii volanul maşinii de teren Toyota, făcând claxonul să urle.

— Nu aşa se face în Thailanda, râse ea. Şi, oricum, nu funcţionează. Dacă claxonezi, nu te lasă să treci. Are ceva de-a face cu budismul. Doar că nu mă pot abţine. Ce mama dracului, sunt din State.

Se lăsă iarăşi cu pieptul pe volan, în vreme ce şoferii ceilalţi de pe stradă îşi fereau ostentativ privirile.

— Deci e încă în camera de hotel? întrebă Harry înăbuşindu-şi un căscat.

— Ordine de la cel mai înalt nivel. De obicei, facem autopsiile cât mai rapid şi-i dăm la incinerat în ziua următoare. Dar au vrut ca mai întâi să vezi tu cadavrul. Nu mă-ntreba de ce.

— Pentru că sunt un anchetator dat naibii — sau ai uitat?

îl privi cu coada ochiului, apoi viră brusc ca să ocolească o groapă şi acceleră.

—N-o face pe interesantul. Nu-i cum ai putea crede, că aici toată lumea te consideră o minune de băiat doar fiindcă eşti un *farang,* ci mai degrabă opusul.

— *Farang?*

— Faţă-palidă. *Gringo.* Pe jumătate dispreţuitor, pe jumătate neutru, cum vrei s-o iei. Ţine minte doar că nu-i nimic în neregulă cu stima de sine a thailandezilor, chiar dacă se poartă politicos. Din fericire pentru tine, Sunthorn şi Nho sunt de serviciu azi şi sunt sigură că pe ei o să izbuteşti să-i impresionezi. Sper asta pentru binele tău. Dacă te faci de râs, s-ar putea să ai probleme mari în lucrul cu echipa.

—Eu aveam impresia că şefa echipei eşti tu.

—Aşa-mi place să cred.

Intraseră pe autostradă şi, ignorând protestele motorului, Crumley apăsă acceleraţia până la podea. începea să se lase întunericul şi, către vest, soarele de culoarea cireşelor cobora printre zgârie-nori.

—Poluarea, cel puţin, face apusurile frumoase, spuse Crumley ca răspuns la gândurile lui.

—Spune-mi cum e cu prostituţia pe-aici, zise Harry.

—La fel de aiurea ca circulaţia.

—Am văzut. Dar cum merge treaba? E prostituţie stradală clasică, din cea cu proxeneţi, bordeluri cu madamă sau prostituate liber-profesioniste? Se duc la baruri, se dezbracă, îşi fac reclamă prin ziare sau agaţă clienţii la mall?

—Toate astea şi altele încă. Dacă ceva nu s-a încercat în Bangkok, atunci nu s-a încercat nicăieri. Dar majoritatea sunt „dansatoare" în baruri şi încearcă să convingă clienţii să cumpere de băut. Şi fireşte că obţin un procent. Proprietarul barului nu are nicio obligaţie faţă de fete, în afară de a le da un spaţiu unde să se pună în valoare, şi în schimb fetele sunt de acord să stea în bar până ce se închide. Dacă un client vrea una dintre fete, trebuie să-i cumpere libertatea pentru tot restul serii. Proprietarul barului se alege cu banii, însă, de cele mai multe ori, şi fata e mulţumită că poate evita să-şi petreacă seara în-vârtindu-se aiurea pe scenă.

—Pare o afacere straşnică pentru proprietarul barului.

—Tot ce câştigă fata după ce timpul i-a fost cumpărat se duce drept în buzunarul ei.

— Şi fata care l-a găsit pe ambasador lucra într-un asemenea bar?

— Mda. Lucrează într-unui dintre barurile King Crown din Patpong. Ştim şi că deţinătorul motelului oferă fete în cameră străinilor cu înclinaţii mai aparte. însă e cam greu s-o facem să vorbească, fiindcă în Thailanda prostituţia, de fapt, e ilegală. Până acum a spus doar că locuia la motel şi că a nimerit în camera greşită.

Atle Molnes, explică Liz, probabil sunase ca s-o cheme la el când sosise la motel, însă recepţionerul, unul şi acelaşi cu proprietarul, negase cu îndârjire că ar fi avut ceva de-a face cu situaţia în afară de simpla închiriere a camerei.

—Am ajuns.

Opri maşina în faţa unei clădiri joase, cu ziduri albe.

—Cele mai bune bordeluri din Bangkok par să aibă o slăbiciune pentru nume greceşti, comentă acid Crumley, coborând.

Harry ridică privirea către o firmă mare de

neon care proclama numele motelului ca fiind Olympussy. M-ul pâlpâia sporadic, în vreme ce „l"-ul renunţase să mai lupte, lăsând în urma sa o tristeţe care-i aminti lui Harry de bistrourile din suburbiile norvegiene.Motelul era în stil american, cu o serie de camere duble în jurul unei curţi şi câte un loc de parcare în faţa fiecărei camere. De-a lungul peretelui era o verandă unde oaspeţii puteau să se aşeze pe scaune cenuşii de trestie şubrezite de ploaie.

—Drăguţ loc.

—Poate n-o să crezi, dar când a apărut, în timpul Războiului din Vietnam, era unul dintre locurile cele mai plăcute din oraş. Construit pentru soldaţi americani cu poftă de sex aflaţi în perioade O&R.

—O&R?

—Odihnă şi recuperare. Cunoscute popular drept S&B: sex şi băutură. îi aduceau din Saigon în permisii de câte două zile. Industria sexului din ţara asta n-ar fi ce e astăzi fără armata americană. Una dintre străzi chiar e numită, oficial, Soi Cowboy.

—Păi, de ce nu rămâneau acolo? Aici e aproape rural.

—Soldaţii cărora le era mai dor de casă preferau să şi-o tragă în stil cât mai american — adică într-un automobil sau într-o cameră de motel. De aia au construit astea. Puteau închiria maşini americane, le aveau în parcare. Ba chiar şi bere americană în minibaruri.

—Uau, cum de ştii toate astea?

—Mi-a spus mama.

Harry se întoarse spre ea, însă, cu toată lumina literelor funcţionale ale cuvântului

Olympussy, care răspândeau o lumină albăstruie

pe creştetul ei neted, era prea întuneric ca să-i poată desluşi expresia. Crumley îşi puse o şapcă pe cap înainte să intre în recepţia motelului.Camera era mobilată simplu, însă mocheta verde, murdară, ducea cu gândul la zile mai bune. Pe Harry îl cuprinse un frison. Nu fiindcă sacoul galben făcea identificarea corpului aproape nenecesară — doar membrii Partidului Creştin Democrat şi ai Partidului Progresist ar fi purtat de bunăvoie asemenea costume. Nici din pricina cuţitului cu ornamente orientale care străpunsese spinarea ambasadorului, provocându-i o umflătură deloc măgulitoare a umerilor jachetei. Motivul era, pur şi simplu, că în cameră era un frig ca de congelator. Crumley explicase că, fiindcă în acest climat corpurile erau păstrate foarte puţină vreme la rece şi li se spusese să aştepte cel puţin patruzeci şi opt de ore ca să vină detectivul norvegian, dăduseră aerul condiţionat pe răcire, la zece grade, şi puseseră ventilatorul să se învârtă cu viteză maximă.

Muştele, cu toate acestea, erau încăpăţânate şi un roi întreg se ridică atunci când Nho şi Sunthorn întoarseră, grijulii, cadavrul pe spate. Ochii sticloşi ai lui Atle Mol- nes erau îndreptaţi în jos, de parcă ar fi încercat să-şi zărească vârfurile pantofilor Ecco. Silueta zveltă îl făcea pe ambasador să pară mai tânăr decât cei patruzeci şi doi de ani pe care-i împlinise. Cadavrul se legănă uşor în aşternuturi, ars de soare, de parcă ar mai fi rămas ceva viaţă în el.

—Are soţie şi-o fiică adolescentă, zise Harry. A apărut vreuna dintre ele aici? întrebă Harry.

— Nu. Am informat ambasada Norvegiei şi de acolo ni s-a spus că o să transmită ei mesajul

familiei. Până acum nu ni s-a spus decât să nu

lăsăm pe nimeni înăuntru.

—Cineva de la ambasadă?

—Locţiitoarea lui. Am uitat cum o cheamă.

—Tonje Wiig?

—Da. S-a ţinut tare până în momentul în care l-am întors cu faţa ca să-l identificăm.

Harry îl studie pe defunctul ambasador. Fusese un bărbat arătos? Un bărbat care, dacă nu puneai la socoteală costumul acela oribil şi colăceii de grăsime de pe stomac, ar fi putut face ca inima unei tinere locţiitoare să bată mai iute? Pielea bronzată căpătase acum o tentă gălbejită, iar limba albastră părea că încearcă să-i iasă cu forţa printre dinţi.

Harry se aşeză pe un scaun şi aruncă o privire în jur. Când cineva moare, felul în care arată se schimbă rapid, iar el văzuse destule cadavre ca să ştie că mare lucru nu se poate afla doar holbându-te la ele. Atle Molnes îşi luase cu el orice ar fi putut să aducă lumină asupra personalităţii sale, nelăsând în urmă decât un recipient gol, abandonat.

Harry trase scaunul mai aproape de pat. Cei doi tineri agenţi se aplecară spre el.

—Ce vezi? întrebă Crumley.

—Văd un norvegian libidinos care se-ntâmplă să fie ambasador şi a cărui reputaţie, prin urmare, trebuie protejată în numele regelui şi al patriei.

Femeia ridică privirea surprinsă, cercetându-l mai îndeaproape pe Harry.

—Oricât ar sufla aerul condiţionat, duhoarea n-o poate acoperi, zise el, dar asta e problema mea. Cât despre tipul întins aici..., făcu Harry şi apucă bărbia ambasadorului. Rigor mortis. E ţeapăn, dar rigiditatea a început să cedeze, lucru

normal după trei zile. Are limba albastră, dar

cuţitul ar sugera că nu-i vorba despre sufocare. Trebuie verificat.

—A *fost* verificat, zise Crumley. Ambasadorul băuse vin roşu.

Harry mormăi ceva.

—Molnes a plecat de la birou la vremea prânzului, continuă ea, şi când l-a găsit femeia se făcuse aproape unsprezece seara. Doctorul nostru spune că ar fi murit cândva între orele patru şi zece seara, aşa că ne mai micşorează cât de cât intervalul.

—între patru şi zece? Sunt şase ore.

— Corect, domnule detectiv, zise Crumley încrucişând braţele pe piept.

—Ei bine, zise Harry ridicând ochii spre ea, în Oslo putem de obicei stabili ora morţii cu o aproximaţie de douăzeci de minute, pentru corpuri găsite la câteva ore de la deces.

—Asta fiindcă locuieşti la Polul Nord. Aici, unde avem treizeci şi cinci de grade, temperatura unui cadavru nu prea scade. Timpul e stabilit după rigor mortis, aşa că e destul de aproximativ.

—Dar cum e cu livor mortis? Cam după trei ore se instalează decolorarea pielii...

—îmi pare rău. Cum vezi, ambasadorului îi plăcea să stea la soare, aşa că nu putem şti.

Harry îşi trecu degetul arătător peste materialul sa- coului, în locul unde fusese străpuns de cuţit. Pe unghie i se adună ceva cenuşiu şi vâscos, ca vaselina.

—Ce-i asta?

—Lama a fost dată cu unsoare, e limpede. S-au colectat eşantioane pentru analiză.

Harry căută mortul prin buzunare şi scoase un portofel uzat, cafeniu. Conţinea o bancnotă de 500

de baht şi poza unei fete zâmbind în ceea ce părea

un pat de spital.

—Ai mai găsit ceva asupra lui?

— Nimic, zise Crumley, care-şi scosese şapca şi alunga muştele cu ea. Am verificat ce avea asupra lui şi am lăsat totul aşa cum era.

Harry îi desfăcu mortului cureaua, îi trase pantalonii în jos şi-l întoarse iarăşi pe burtă. Apoi îl dezbrăcă de haină şi cămaşă.

— Uitaţi. I-a curs nişte sânge pe spate, zise el, ridicând elasticul boxerilor Dovre. Şi printre fese. Ceea ce înseamnă că n-a fost înjunghiat cât stătea întins în pat. Era în picioare. Dacă măsurăm cât de mult a intrat lama şi stabilim în ce unghi, putem afla ce înălţime are făptaşul.

—Asta dacă presupunem că stătea la acelaşi nivel cu victima când a lovit, adăugă Crumley. Victima putea să fie înjunghiată şi la podea, apoi sângele să curgă la mutarea pe pat.

—Ar fi fost sânge pe mochetă, zise Harry, trăgând la loc pantalonii ambasadorului, strângând cureaua şi întor- cându-se să o privească în ochi pe Liz. Şi n-ar fi trebuit să bănuiţi, aţi fi ştiut sigur. Criminaliştii voştri ar fi găsit fibre de la mochetă pe tot sacoul, aşa-i?

Privirea ei rămase neclintită, însă Harry înţelese că-i dăduse în vileag micul test.

—Un detaliu ar putea să confirme că era în aşteptarea unei vizitatoare.

— Da?

— Vezi cureaua? A fost strânsă cu două găuri peste cea la care se vede uzura. Bărbaţii mai trecuţi, cu pântece mai proeminent, îşi sug adesea burta când îşi dau întâlnire cu femei mai tinere.

Era greu de spus dacă-i impresionase. Poliţiştii se mutau de pe un picior pe celălalt şi pe chipurile

tinere şi împietrite nu li se citea nimic. Crumley îşi

apucă între dinţi o bucăţică de unghie şi-o scuipă printre buzele strânse.

—Deci minibarul e aici.

Harry deschise uşa micului frigider. Singha, Johnnie Walker şi Canadian Club în recipiente miniaturale, plus o sticlă de vin alb. Nimic nu părea să fi fost atins.

— Ce mai avem? zise Harry întorcându-se spre cei doi tineri.

Schimbară priviri şi unul arătă spre maşina de pe alee.

— Maşina.

Ieşiră în faţă, unde se afla un Mercedes de culoare închisă, destul de nou, cu numere diplomatice. Unul dintre poliţişti deschise portiera şoferului.

— Cheile? întrebă Harry.

— Erau în buzunarul sacoului..., zise tânărul arătând cu capul către cameră.

— Amprente?

Tânărul îi aruncă şefei sale o privire resemnată. Crumley tuşi.

— Evident că am verificat amprentele de pe chei, Hole.

— Nu întrebam *dacă* aţi colectat amprente, ci dacă aţi găsit ceva.

— Pe-ale lui. Altfel îţi spuneam de la bun început.

Harry îşi muşcă limba.

Banchetele şi podeaua maşinii erau ticsite de resturi. Harry observă nişte reviste, casete, pachete goale de ţigări, o cutie de Coca-Cola şi o pereche de sandale.

— Ce aţi mai găsit?

Nho scoase o listă şi începu să recite.

— Opreşte-te, spuse Harry. Ai putea să

repeţi care a fost ultimul obiect?

— Cupoane pentru pariat la cursele de cai, domnule.

— Se vede că ambasadorului îi plăcea să mai joace când şi când, zise Crumley. E un sport popular în Thailanda.

—Şi asta ce e?

Harry se aplecase peste locul şoferului şi culesese o capsulă mică, acoperită parţial de mocheta dintre butonul de ajustat scaunul şi covoraşul de pe podea.

Tânărul agent îşi privi lista, dar trebui să se dea bătut.

—De obicei, se pune Ecstasy lichid în capsule cum e asta, zise Crumley, care se apropiase ca să vadă mai bine.

—Ecstasy? clătină din cap Harry. Creştin-democraţii între două vârste îşi mai fac de cap cu tinerele, dar *nu* iau aşa ceva.

—O să verificăm, spuse Crumley.

Harry văzu pe chipul ei că nu era foarte mulţumită de faptul că-i scăpase capsula.

—Să ne uităm şi-n spate, zise el.

Pe cât de vraişte era habitaclul, pe atât de curat şi ordonat era portbagajul.

— Un tip cu rutine clare, comentă Harry. Femeile din familie aveau în stăpânire interiorul maşinii, însă nu le lăsa să se atingă de portbagaj.

O cutie de scule bine dotată licări în lumina aruncată de lanterna lui Crumley. Era imaculată; doar o urmă de var de pe vârful unei şurubelniţe arăta că fusese folosită.

— încă un pic de victimologie, oameni buni. Aş spune că Molnes nu era genul practic. Sculele

astea n-au văzut niciodată motorul unei maşini.

Şurubelniţa a fost folosită cel mult la atârnatul pe perete al unei poze de familie.

Un ţânţar bâzâi lângă urechea lui. Harry îl plesni şi îşi simţi pielea umedă şi rece la atingere. Vântul nu mai bătea şi părea că umezeala se ridica din pământul de sub picioarele lor şi se condensa în aer; aproape că puteai s-o bei.

Lângă cauciucul de schimb era şi levierul, părând şi acesta nefolosit; mai era o servietă subţire, de piele maro, de felul celor pe care te aştepţi să le găseşti în maşina unui diplomat.

—Ce-i în geantă? întrebă Harry.

— E încuiată, răspunse Crumley. Fiindcă maşina, oficial vorbind, este teritoriu al ambasadei, aşadar scapă jurisdicţiei mele, n-am încercat s-o deschidem. Acum, că Norvegia e reprezentată, poate că...

—Scuze, n-am statut diplomatic, zise Harry săltând servieta din portbagaj şi punând-o pe jos. Dar pot să vă asigur că servieta nu mai este pe teritoriu norvegian, aşa că aş sugera s-o deschideţi cât mă duc eu la recepţie ca să discut cu proprietarul.

Harry o porni greoi prin parcare. Picioarele îi erau umflate după zbor şi un picur de sudoare i se prelinse pe piele, pe sub cămaşă, gâdilându-l. îi ardea buza după ceva de băut. în afară de asta, nu se simţea tocmai rău ocu- pându-se, iarăşi, de un caz mai serios. Trecuse ceva vreme de la ultimul. Observă că „m"-ul de neon se stinsese.

Wang Lee, manager, scria pe cartea de vizită pe care bărbatul de la recepţie i-o întinse lui Harry, posibil un indiciu care-l îndemna, discret, să-şi încerce norocul într-o altă zi. Bărbatul osos, cu cămaşă înflorată, avea o privire adormită şi părea

că nu vrea să aibă nimic de-a face cu Harry în

momentul acela. Se apucă să frunzărească un teanc de hârtii şi mârâi când, ridicând privirea, văzu că poliţistul încă nu se mişcase din loc.

—îmi dau seama că eşti ocupat, spuse Harry. Aşa că aş sugera să terminăm asta cât mai rapid cu putinţă. Ştiu că-s străin, că nu sunt din ţara ta...

— Nu thailandez. Chinez, auzi Harry, pe lângă un alt mârâit de nemulţumire.

— Bine, eşti şi tu străin. Ideea e că...

De cealaltă parte se auziră nişte icneli care puteau, foarte bine, să fie şi nişte hohote de râs dispreţuitor. Proprietarul motelului, cel puţin, deschisese gura.

— Nu străin. Chinez. Noi facem Thailanda să lucreze. Nu chinezi, nu afaceri.

— Bine. Eşti om de afaceri, Wang. Aşa că o să-ţi propun o afacere. Conduci un bordel aici şi, oricât ai fâţâi hârtiile alea, asta-i realitatea.

Wang scutură cu fermitate din cap.

— Nu prostituate. Motel. Camere închiriat.

— Calmează-te, mă interesează doar omorul, nu e treaba mea să bag proxeneţi la pârnaie. Decât dacă ţin morţiş. De-aici şi propunerea. în Thailanda nu-i verifică nimeni pe cei ca tine — sunteţi, pur şi simplu, prea mulţi. Nici să te reclam la poliţie nu-i destul. Poţi împinge nişte baht la plic ca să eviţi un asemenea deranj. De aia nu te temi prea tare de noi.

Proprietarul motelului clătină iarăşi din cap.

— Nu bani. Ilegal.

Harry zâmbi.

— Ultima dată când m-am uitat, Thailanda era pe locul trei în lume la corupţie. Fii bun, rogu-te, şi nu mă trata ca pe un idiot.

Harry se asigură că vorbeşte cu voce

scăzută. Ameninţările funcţionează cel mai bine dacă sunt adresate într-o cheie neutră

— .Problema ta şi a mea e totuşi că tipul ăsta găsit în motel e un diplomat din ţara mea. Dacă va trebui să raportez bănuiala noastră că a murit într-un bordel, povestea devine deodată o chestiune politică. Şi amicii tăi de la poliţie n-o să te mai poată ajuta. Autorităţile vor trebui să închidă localul ăsta şi să te bage la închisoare. Ca să arate bunăvoinţă, ca să arate că menţin legea şi ordinea, nu?

Era imposibil să-ţi dai seama, după chipul inexpresiv al celuilalt, dacă-l atinsese ori nu cu cele spuse.

— Pe de altă parte, dacă raportez că femeia a aranjat să se vadă cu bărbatul şi că motelul a fost o alegere întâmplătoare...

Omul se uită la Harry. Clipi şi îşi apucă între degete pleoapele, ca şi cum i-ar fi intrat praf în ochi. Apoi se răsuci, trase o draperie care ascundea cadrul unei uşi, fă- cându-i semn lui Harry să-l urmeze. Dincolo de draperie era o cămăruţă cu o masă şi două scaune. Chinezul îi făcu semn să ia loc. Aşeză o ceaşcă în dreptul lui Harry şi-i turnă din ceainic. în încăpere se răspândi o aromă atât de înţepătoare de mentă, încât simţi că-l ustură ochii.

— Niciuna fată nu vrea să lucreze cât timp corp aici, zise Wang. Cât de repede poţi să muţi?

Afaceriştii sunt afacerişti peste tot în lume, îşi zise Harry, aprinzându-şi o ţigară.

— Depinde de viteza cu care pricepem ce s-a întâmplat aici.

—Bărbatul a venit cam la nouă seara şi zis că

vrea cameră. S-a uitat în meniu şi-a zis că o vrea pe Dim, dar că întâi trebuie să se odihnească. A zis să anunţ când ajunge ea. Eu am zis că oricum trebuia să plătească la oră. El a zis bine şi luat cheia.

—Meniu?

Omul îi întinse ceva ce aducea, într-adevăr, cu un meniu. Harry îl răsfoi. Văzu fotografii ale unor tinere în uniforme de infirmiere, cu ciorapi-plasă, în corsete strâmte de piele şi cu bice în mână, în uniforme de şcolăriţe şi fuste plisate, ba chiar şi-n uniforme de poliţie. Sub poze, sub titlul DATE PERSONALE, erau trecute vârsta, preţul şi câteva informaţii de bază. Harry observă că toate pretin-deau că au vârstele cuprinse între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani. Preţurile mergeau de la o mie la trei mii de baht şi aproape toate fetele, se părea, făcuseră studii de limbi străine şi lucrau ca asistente medicale.

—Era singur? întrebă Harry.

—Da.

—Nimeni altcineva în maşină?

Wang scutură din cap.

—Cum poţi fi sigur? Mercedesul ăla are geamuri fumurii şi tu stăteai aici, înăuntru.

—De obicei, mă duc să verific. Poate are cu el prieten. Atunci trebuie să plătească pentru camera dublă.

—Aşa deci. Cameră dublă, preţ dublu.

—Nu preţ dublu, zise Wang, arătându-şi iarăşi dinţii într-un zâmbet. Mai ieftin de împărţit.

—Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Bărbatul dus maşina la numărul 120, unde e acum. E în spate, aşa că n-o pot vedea

în întuneric. Am sunat pe Dim şi a venit şi a

aşteptat. După un timp am trimis-o la el.

—Şi cum era Dim îmbrăcată? în vatmaniţă?

—Nu, nu, nu.

Wang dădu paginile meniului şi-i arătă mândru fotografia unei tinere thailandeze într-o rochie scurtă acoperită cu bănuţi de argint, cu patine albe în picioare şi arborând un zâmbet larg. Făcea o reverenţă cu gleznele încrucişate şi braţele desfăcute, de parcă tocmai ar fi încheiat cu succes un număr de patinaj. Faţa îi era presărată cu pistrui roşii.

—Şi aici ar trebui să fie...? zise neîncrezător Harry, citind numele de sub fotografie.

—Da, da, exact. Tonya Harding. Cea care a omorât altă fată americană, drăguţă.

—Nu cred că ea chiar a...

—Dim poate fi şi victima, dacă vrei...

—Nu, mersi, îi respinse Harry propunerea.

—Foarte popular. Mai ales la americani. Poate să plângă, dacă vrei, zise Wang şi îşi trecu degetele peste obraz în jos.

—L-a găsit în cameră, cu cuţitul înfipt în spate. Apoi ce s-a întâmplat?

—Dim venit aici fuga, ţipând.

—Cu patinele în picioare?

Wang îi aruncă o privire mustrătoare.

—Patinele se pun după ce chiloţei se dau jos.

Harry putea aprecia partea practică a aranjamentului.

îi făcu semn să continue.

—Nu mai nimic de spus, domnule poliţist. Ne-am dus la cameră şi uitat iarăşi, apoi am încuiat uşă şi chemat poliţie.

—Deci, din ce spune Dim, uşa nu era încuiată

când a ajuns ea. A zis dacă era întredeschisă ori doar descuiată?

Wang strânse din umeri.

—închisă, nu încuiat. E important?

—Nu se ştie. Ai văzut pe altcineva prin apropiere în seara aceea?

Wang clătină din cap.

—Şi unde e registrul cu clienţii? întrebă Harry, care începea să obosească.

Capul chinezului zvâcni.

—Nu este registru.

Harry îl privi în tăcere

—.Nu este registru, repetă Wang. De ce îmi trebuie? Nu mai vine nimeni dacă trec nume şi adresă în registru.

—Nu sunt prost, Wang. Nimeni nu crede că treci clienţii la catastif, dar tu sigur ţii o listă. Aşa, să fie. Mai vin şi vedete pe-aici şi, dacă într-o bună zi ai avea probleme, n-ar fi aşa de rău să poţi trânti cartea de oaspeţi pe masă, este?

Proprietarul motelului clipi ca o broască.

—N-o face pe dificilul acum, Wang. Cei care n-au avut nimic de-a face cu crima nici n-au de ce se teme. Mai ales persoanele publice. Pe cuvânt de onoare. Acum dă încoace lista, te rog.

Era un carneţel. Harry scrută paginile scrise înghesuit, cu caractere thailandeze.

—O să vină unul dintre colegi să facă o copie la asta,
zise.

Ceilalţi trei poliţişti îl aşteptau lângă Mercedes. Farurile fuseseră aprinse şi luminau servieta ce zăcea deschisă în *patio.*

—Aţi găsit ceva?

—Se pare că ambasadorul avea nişte înclinaţii sexuale neobişnuite.

—Ştiu. Tonya Harding. *Asta* da ţăcăneală.

—Când putem vorbi cu Dim?

— O să dăm de ea mâine. în noaptea asta lucrează. Harry se opri înaintea servietei. Detaliile fotografiilor

alb-negru se înfiinţară în lumina galbenă a farurilor. încremeni. Fireşte că auzise de asta, citise rapoarte şi vorbise cu colegi de la Moravuri, însă era pentru întâia oară când Harry *vedea* un copil abuzat sexual de un adult.vineri, 10 ianuarie

Mergeau pe şoseaua Sukhumvit, unde hotelurile de trei stele, vilele luxoase şi cocioabele de lemn şi tinichea se înşirau unele după altele. Harry însă nu le vedea; privirea părea să-i fie fixată într-un punct aflat drept înainte.

—E mai bine cu traficul acum, zise Crumley.

—Mda.

Femeia zâmbi fără să-şi arate dinţii.

— Scuze, în Bangkok vorbim despre trafic cum se vorbeşte prin alte părţi,despre vreme. Nu trebuie să stai mult pe-aici ca să-ţi dai seama de ce. Vremea e cam la fel de acum şi până în mai. în funcţie de muson, cândva în septembrie începe să plouă şi-apoi o ţine tot într-o ploaie trei luni în cap. Despre vreme se poate spune doar că-i sufocantă. Cât e anul de lung, ne spunem asta unii altora, însă nu-i cel mai interesant subiect de discuţie.

—Îhî.

— Traficul, pe de altă parte, ne controlează viaţa de zi cu zi mai dihai decât cel mai afurisit taifun. Nu ştiu niciodată cât o să-mi ia ca să ajung la lucru — 40 de minute sau patru ore. Acum zece ani îmi lua 25 de minute.

—Şi ce s-a întâmplat?

— A crescut. Ultimii 20 de ani au fost o lungă explozie economică. Aici sunt slujbele şi aici vin oamenii puhoi din zonele rurale. Şi tot mai mulţi o pornesc la lucru de dimineaţă, apar tot mai multe guri de hrănit şi tot mai multă nevoie de transport. Politicienii ne fac drumuri noi şi-apoi stau şi îşi

freacă mâinile, satisfăcuţi de cât de bine merg lucrurile.

—N-ai nimic împotriva bunăstării, sper?

— Nu că aş avea ceva cu ăia care şi-au pus televizor în colibele de bambus, dar s-a întâmplat al naibii de repede. Şi, dacă mă-ntrebi pe mine, creşterea de dragul creşterii e logica unei celule canceroase. Uneori, aproape că mă bucur că anul trecut am stagnat. Deja efectele asupra traficului se simt.

—Adică a fost şi mai rău de-atât?

—Sigur c-a fost. Uită-te acolo.

Crumley arătă cu mâna către o gigantică parcare unde se vedeau şiruri-şiruri de betoniere.

—Acum un an parcarea aia era aproape goală, însă acum nimeni nu mai construieşte nimic, aşa că betonierele stau pe tuşă, cum vezi. Şi lumea se duce pe la mall doar fiindcă au aer condiţionat, nimeni nu cumpără cu adevărat de-acolo.

Un timp, călătoriră în tăcere.

—Cine crezi că-i în spatele mizeriei ăsteia? întrebă Harry în cele din urmă.

—Speculatorii cu valută.

O privi fără să înţeleagă.

—Despre poze vorbeam.

—Aha, zise ea şi-i aruncă o privire. Nu ţi-a plăcut defel, este?

El ridică din umeri.

—Sunt o persoană intolerantă. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la pedeapsa cu moartea.

Inspectoarea se uită la ceas.

— Trecem pe lângă un restaurant în drum spre apartamentul tău. Ce zici de un curs rapid de bucătărie tradiţională thailandeză?

—OK, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

—Cine-i în spatele pozelor? Harry, sunt probabil mai mulţi perverşi pe centimetru pătrat în

Thailanda decât în toată lumea la un loc, indivizi care au venit aici fiindcă avem o industrie a sexului care satisface toate necesităţile. Şi vreau să spun *toate.* De unde naiba să ştiu eu cine-i răspunzător pentru câteva poze?

Harry făcu o grimasă şi îşi mută capul dinspre un umăr spre celălalt.

—întrebam, atâta tot. N-a fost ceva agitaţie pe-aici, acu vreo doi ani, cu un ambasador care era pedofil?

—Mda, am spart o reţea care practica sexul cu copii din care făceau parte şi diplomaţi, printre care ambasadorul australian. Foarte stânjenitor.

—Inclusiv pentru poliţie, nu?

—Eşti cu capu'? Pentru noi a fost ca şi cum am fi câştigat Cupa Mondială la fotbal şi în acelaşi timp un Oscar. Prim-ministrul ne-a transmis felicitări, ministrul turismului era în extaz şi a plouat peste noi cu medalii. A avut un impact mare asupra credibilităţii instituţiei noastre, să ştii.

—Atunci ce-ar fi să începem de-acolo?

— Nu ştiu ce să zic... în primul rând, toţi cei implicaţi în cercul ăla ori au ajuns la răcoare ori au fost expulzaţi.
în al doilea rând, nu sunt convinsă că fotografiile au ceva de-a face cu crima.

Crumley pătrunse într-o parcare, unde un angajat îi arătă un spaţiu imposibil de mic între două maşini. Apăsă un buton şi, cu un zumzet, geamurile mari de pe amândouă părţile vehiculului fură lăsate în jos. Apoi băgă în marşarier maşina de teren şi apăsă pedala de acceleraţie.

— Nu cred că..., dădu Harry să zică, însă inspectoarea parcase deja.

Oglinzile laterale tremurau uşor.

—Şi cum mai ieşim? întrebă.

—Nu-i bine să-ţi faci atâtea griji, domnule detectiv.

încordându-şi amândouă braţele, Crumley se săltă
pe geamul deschis, puse un picior pe parbriz şi sări în faţa jeepului. Harry reuşi, cu greu, să facă aceeaşi ispravă.

—O să-nveţi, zise ea şi porni. Bangkokul e strâmt.

— Şi cum rămâne cu radioul? întrebă Harry, uitându-se înapoi la geamurile lăsate deschise a invitaţie. Crezi că o să-l mai găsim când ne întoarcem?

Crumley îşi arătă legitimaţia de poliţie angajatului parcării, care luă îndată un fel de poziţie de drepţi.

—Da.

— Nu sunt amprente pe cuţit, constată Crumley, plescăind mulţumită din buze.

Sâm-tam, un fel de salată de papaya verde, nu era chiar atât de ciudată la gust pe cât îşi închipuise Harry. Era, de fapt, bună. Şi condimentată.Femeia sorbi cu zgomot spuma de pe bere. Harry se uită împrejur la ceilalţi muşterii, însă niciunul nu părea să fi observat, probabil fiindcă zgomotul sorbiturii era atenuat de cel al polcii interpretate de orchestra de pe scena din spatele restaurantului, la rândul său acoperită de vuietul traficului. Harry decise să bea două beri. Apoi să se oprească. Putea cumpăra un pachet de şase doze în drum spre apartament.

—Cu mânerul decorat. E vreun indiciu aici?

—Nho a fost de părere că e un cuţit din nord, de la triburile muntene din provincia Chiang Rai sau de prin zonă. E ceva cu ornamentaţiile de sticlă colorată. Nu e sigur, însă cu certitudine nu e vorba despre un cuţit oarecare, pe care să-l poţi

cumpăra de prin magazinele de pe-aici, aşa că vrem să-l trimitem mâine la un profesor de istorie de la Muzeul Benchamabophit. Ştie tot ce-i de ştiut despre cuţite vechi.

Liz flutură braţul, iar chelnerul veni şi-i turnă în bol, cu polonicul, din oala aburindă cu supă de cocos.

— Ai grijă la mititeii ăia albi. Şi la ăia roşii. O să-ţi ardă gâtlejul, zise ea arătând cu lingura. A, şi la cei verzi.

Harry se uită sceptic la diferitele substanţe care pluteau în castronul lui.

— Dar e şi ceva ce se poate mânca pe aici?

— Rădăcinile de galanga sunt OK.

— Ai vreo teorie? întrebă cu voce răsunătoare Harry, ca să-i acopere sorbiturile zgomotoase.

— Despre cine ar putea să fie făptaşul? Da. Evident. O mulţime. Ar putea fi, în primul rând, prostituata. Sau proprietarul motelului. Ori amândoi.

— Şi care ar fi mobilul?

— Banii.

— Erau cinci sute de baht în portofelul lui Molnes.

— Dacă a scos la recepţie portofelul şi Wang a văzut că are ceva parale la el, lucru destul de probabil, poate că l-a copleşit tentaţia. Wang n-avea de unde să ştie că bărbatul e diplomat şi că o să se facă atâta caz.

Crumley, cu furculiţa în aer, se aplecă surescitată peste masă.

—Aşteaptă deci până ce ambasadorul intră în cameră, bate la uşă şi-l înjunghie când acesta îi întoarce spatele. Ambasadorul cade pe pat, îi goleşte portofelul, dar lasă cinci sute de baht ca să nu aducă a jaf. Apoi aşteaptă trei ore şi sună la poliţie. Iar Wang are, probabil, un amic la poliţie

care o să se asigure că totul merge fără piedici. Nu tu motiv, nu tu suspect, toată lumea dornică să bage sub covor un incident legat de prostituţie. Cazul următor.

Brusc, ochii lui Harry se bulbucară. înhăţă paharul cu bere şi-l duse la gură.

Crumley zâmbi.

— Unul dintre cei roşii?

Harry izbuti, cu greu, să-şi recapete răsuflarea.

—Nu e rea teoria, dar are o hibă, icni cu gâtlejul în flăcări.

Inspectoarea se încruntă.

— Care anume?

—Wang ţine o evidenţă privată a clienţilor, un carnet plin cu nume de politicieni şi demnitari. La fiecare vizită, trece data şi ora. Ca mijloc de apărare, dacă se ia cineva de localul lui. Dar şi când apare câte un vizitator a cărui faţă n-o recunoaşte şi nu-i prea poate cere buletinul. Aşa că îşi însoţeşte afară musafirul, sub pretext că vrea să afle dacă e singur în maşină, ca să afle cine e.

— Nu prea pricep.

— îşi notează numărul de înmatriculare, înţelegi? Apoi verifică cu ce are el în agendă. Când a văzut plăcuţele albastre de pe Mercedes a ştiut imediat că Molnes era diplomat.

Crumley îl studie, îngândurată. Apoi se roti către masa alăturată, cu ochii larg deschişi. Bărbatul şi femeia de acolo tresăriră pe scaunele lor şi îşi coborâră ochii, preocupaţi, către mâncarea din farfurii.

Se scărpină cu furculiţa pe picior.

—N-a mai plouat de trei luni, zise.

—Pardon?

Crumley făcu semn să i se aducă nota.

—Ce are asta a face cu cazul? vru Harry să ştie.

—Nu prea are.

Era aproape trei dimineaţa. Vuietul metropolei era acoperit de zumzetul regulat al ventilatorului de pe noptieră. Cu toate acestea, Harry mai auzea câte un camion încărcat hurducându-se pe podul Taksin ori câte o barcă solitară, pe râu, desprinzându-se de cheiurile de pe Chao Ohraya.

După ce intrase în apartament, văzuse o luminiţă roşie pâlpâind la telefon şi, după ce apăsase câteva butoane, ascultase cele două mesaje primite. Primul era de la ambasada Norvegiei. Tonje Wiig, adjuncta, avea o voce foarte nazală, care suna de parcă ar fi fost din Oslo, zona de vest, sau de parcă ar fi simţit o puternică dorinţă să locuiască acolo. îi cerea lui Harry să se prezinte la ambasadă în ziua următoare, la zece, dar schimbă apoi ora la douăsprezece, amintindu-şi că avea o întâlnire la zece şi-un sfert.

Al doilea mesaj era de la Bjarne Moller. îi ura noroc lui Harry şi atâta tot. Părea să nu-i placă să lase mesaje pe robot.

Harry se lungi pe pat, clipind în beznă. Până la urmă, nu mai luase cele şase beri. Şi avea încă în valiză dozele de vitamina B12. în Sydney, după ce umbla prin baruri şi nimerea în patul lui, nemaisimţindu-şi picioarele, îi era de ajuns câte o injecţie cu vitamine ca să învie precum Lazăr. Oftă. Când hotărâse, de fapt? Când aflase despre slujba de la Bangkok? Nu, înainte de asta. Stabilise cu câteva săptămâni înainte o dată-limită: ziua de naştere a surioarei. Dumnezeu ştie de ce hotărâse asta. Poate că pur şi simplu se săturase să nu mai fie prezent. Zilele trecuseră fără ca el să observe — ceva de genul. Se săturase de discuţia nesfârşită care dezbătea motivele pentru care bătrânul

Bardolph nu mai voia acum să bea. Când Harry lua o decizie, era de nezdruncinat, decizia era inexorabilă şi finală. Fără compromisuri şi justificări lamentabile. „Mă pot opri când vreau." Cât de des îi auzise pe bărbaţi, la crâşmă, încercând să se convingă pe ei înşişi că nu erau sută la sută alcoolici de cursă lungă? Era şi el la fel de alcoolic ca oricare, însă mai era şi singurul, din câţi ştia, care chiar se putea opri oricând. Ziua de naştere a surioarei avea să cadă peste câteva săptămâni abia, însă cum Aune avusese dreptate afirmând că această călătorie putea fi un bun moment de start, Harry hotărâse să înceapă mai devreme cu abstinenţa. Gemu şi se întoarse pe-o parte.

Se întreba ce făcea surioara, dacă mai îndrăznise să se aventureze afară serile. Dacă-l sunase pe tata, cum promisese. Şi, dacă o făcuse, cât reuşise să şi vorbească cu el, dincolo de vreun da sau nu smuls cu cleştele din gură.

Se făcu ora trei şi, cu toate că în Norvegia nu era decât ora nouă, simţea că nu dormise prea mult pe parcursul ultimelor 36 de ore, aşa că ar fi trebuit să se poată cufunda fără vreo greutate în somn. însă, ori de câte ori închidea pleoapele, în spatele lor se ivea imaginea băiatului thai-landez despuiat, aşa că alese să-i mai ţină deschişi un timp. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-şi cumpere pachetul cu cele şase beri. Când în cele din urmă izbuti să aţipească,

peste podul Taksin începea deja să curgă aglomeraţia de dimineaţă

.8

Sâmbătă, 11 ianuarie

La etajul şaptesprezece, în spatele unei uşi de stejar şi după două puncte de securitate, Harry găsi un indicator de metal cu leul Norvegiei. Recepţionista, o tânără thai- landeză graţioasă cu gură mică, nas şi mai mic şi doi ochi căprui şi catifelaţi pe chipul rotund, îi cercetă legitimaţia cu o încruntătură cât toate zilele. Apoi ridică telefonul, şopti trei silabe şi puse receptorul la loc în furcă.

—Biroul domnişoarei Wiig este al doilea pe dreapta, domnule, zise cu un zâmbet atât de radios, încât Harry se gândi c-o să se îndrăgostească de ea într-o clipită.

—Intră, auzi Harry după ce bătu la uşă.

înăuntru, Tonje Wiig era aplecată asupra unei mese de
lucru mari, din lemn de tec, ocupată cu notatul în agendă. Ridică ochii, schiţă un zâmbet, îşi înălţă din scaun trupul zvelt, îmbrăcat într-o rochie albă de mătase şi păşi spre el cu mâna întinsă.

Tonje Wiig era opusul recepţionistei. Nasul, gura şi ochii luptau pentru spaţiu pe faţa ei alungită, iar nasul părea să câştige bătălia. Era ca un tubercul mărişor, însă măcar îi asigura ceva spaţiu între ochii mari, machiaţi din belşug. Nici vorbă însă ca domnişoara Wiig să fie urâtă, nu, erau bărbaţi care chiar susţineau că obrazul ei ar fi avut o anumită frumuseţe clasică.

—Mă bucur că ai ajuns în sfârşit, domnule poliţist. Păcat că ai sosit în circumstanţe atât de triste.

Harry abia apucă să-i atingă degetele osoase, că femeia îşi retrase mâna.

—Am dori foarte mult să rezolvăm cazul acesta cât mai iute cu putinţă, zise ea frecându-şi grijulie o nară, ca să nu-şi deranjeze machiajul.

—De acord.

— Au fost zile grele pentru noi şi... s-ar putea să par lipsită de inimă, dar lumea merge mai departe şi noi odată cu ea. Unii cred că nu facem decât să ne ducem pe la serate şi să ne distrăm, dar nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr, garantat. Am în clipa asta opt norvegieni în spital şi şase la închisoare, dintre care patru pentru posesie de narcotice. Ai văzut ce închisori au pe-aici? Oribile. în fiecare zi mă sună de la *Verdens Gang*. Se pare că avem printre ei, colac peste pupăză, şi-o femeie însărcinată. Şi luna trecută, în Pattaya, un bărbat norvegian a murit după ce-a fost aruncat de pe geam. A doua oară anul ăsta. Fel de fel de complicaţii.

Clătină din cap a deznădejde.

—Şi dacă cineva îşi pierde paşaportul, crezi că are cumva asigurare de călătorie sau bani pentru un bilet nou de avion? Nu, trebuie să ne ocupăm noi de toate. Aşa că, vezi dumneata, e important să ţinem lucrurile în mişcare pe-aici.

—Sunteţi acum, din ce-am înţeles, la conducerea ambasadei.

—Sunt adjunctă, da.

—Cât durează până ce e numit un nou ambasador?

— Nu prea mult, sper. De obicei, cam o lună sau două.

—Nu sunt preocupaţi că vă lasă cu toate greutăţile astea pe umeri?

Tonje Wiig zâmbi cu viclenie.

— Nu asta am vrut să spun. Am lucrat aici, ca adjunctă, cu şase luni mai înainte de sosirea lui

Molnes. Spun doar că sper să se ajungă la un aranjament permanent cât mai curând.

—Vă gândiţi că aţi putea deveni noul ambasador.

—Ei bine..., zise ea şi zâmbi fără pic de veselie. Nu ar fi ceva atât de ieşit din comun. Dar cu Ministerul de Externe nu se ştie niciodată, mă tem.

O umbră acoperi preţ de o clipă soarele. înaintea lui Harry apăru o ceaşcă.

—Bei *chaa râwn*? întrebă Tonje Wiig.

—Nu ştiu.

—O, scuzele mele, râse femeia. Uit repede că alţii abia ce-au venit aici. Ceai negru thailandez. Beau ceaiul de după-amiază aici. Deşi strict vorbind ar trebui, după tradiţia englezească, să fie după ora două după-amiaza.

Harry zise că da şi, când îşi lăsă iarăşi privirea în jos, văzu că cineva îi umpluse ceaşca.

—Credeam că e o tradiţie moartă odată cu colonialismul.

—Thailanda n-a fost niciodată colonie, zâmbi ea. Nici a Angliei şi nici a Franţei, ca vecinii săi. Thailandezii sunt foarte mândri de asta. Un pic cam prea mândri, dacă mă-ntrebi. Ceva influenţă englezească n-a stricat niciodată.

Harry scoase o agendă şi întrebă dacă exista vreo şansă ca ambasadorul să fi fost băgat în ceva dubios.

—Dubios, Hole?

Explică, în termeni concişi, ce voia să spună cu „dubios" anume că în şaptezeci la sută din totalul omuciderilor victima este implicată în ceva ilegal.

—Ilegal? Molnes? scutură ea din cap cu putere. Nu e... nu era genul.

—Ştiţi dacă avea duşmani?

—Nu văd cum. îl plăcea toată lumea. De ce întrebi? Doar nu crezi că-i vorba despre un asasinat?

—Ştim, deocamdată, foarte puţine, aşa că menţinem deschise toate pistele de anchetă.

Tonje Wiig îl lămuri că, după prânz, în ziua de marţi în care murise, Molnes se dusese direct la o întâlnire. Nu zisese unde, însă nu era ceva neobişnuit.

—Avea mereu la el telefonul mobil, ca să putem lua legătura dacă apărea ceva.

Harry ceru să-i vadă biroul. Tonje Wiig trebui să mai descuie două rânduri de uşi, instalate din „motive de securitate". Camera era neatinsă, cum ceruse Harry înainte să plece din Oslo, şi conţinea un vălmăşag de hârţoage, dosare şi suvenire care nu fuseseră încă puse pe rafturi ori atârnate pe pereţi.

Cuplul regal norvegian îşi lăsa maiestuos privirile asupra lor, cocoţat pe nişte teancuri de foi. Uitătura suveranilor cobora apoi pe geam, către un spaţiu verde al cărui nume, aflase de la Wiig, era Parcul Regina Sirikit.

Harry găsi un calendar, însă nu era foarte adnotat. Verifică la ziua crimei. Man U, zicea — Manchester United, dacă nu cumva greşea teribil. Poate un meci de fotbal pe care voia să-l vadă, îşi zise Harry în vreme ce deschidea sertar după sertar, dar îşi dădu seama curând că un singur om, scotocind prin birou fără să ştie ce caută, se înhăma la o sarcină sortită eşecului.

—Nu-i văd telefonul mobil, zise Harry.

—Cum am spus... îl avea mereu cu el.

—N-am găsit niciun mobil la locul faptei. Şi nu cred că l-a omorât un hoţ.

Tonje Wiig ridică din umeri.

—Poate că l-au „confiscat" unii dintre colegii noştri thailandezi?

Harry decise să nu răspundă şi întrebă, în schimb, dacă pe Molnes îl sunase cineva la ambasadă în ziua cu pricina. Adjuncta nu ştia, dar promise să verifice. Harry aruncă o ultimă privire prin încăpere.

—Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Molnes în ambasadă?

Wiig încercă să-şi amintească.

— Sanphet, şoferul. El şi cu ambasadorul erau tovarăşi la cataramă. Vestea morţii i-a picat prost, aşa că i-am dat câteva zile libere.

—De ce nu a condus maşina în ziua crimei, dacă e şofer?

Femeia ridică iarăşi din umeri.

—Şi eu m-am întrebat. Ambasadorului nu-i plăcea să umble de unul singur prin Bangkok.

—Îhî. Şi despre şofer ce-mi mai puteţi spune?

—Sanphet? E aici de-o veşnicie. N-a fost în Norvegia niciodată, dar ştie toate oraşele. Şi toţi regii. Şi-i place mult Grieg. Nu ştiu dacă acasă are pick-up, dar cred că are discuri cu operele lui complete. E un bătrânel tare drăguţ, zise ea, înclinând capul şi arătându-şi gingiile.

Harry o întrebă dacă ştie unde o poate găsi pe Hilde Molnes.

— E acasă. Teribil de necăjită, mă tem. Te-aş sfătui să mai aştepţi un pic înainte să stai de vorbă cu ea.Mulţumesc de sfat, domnişoară Wiig, dar aşteptatul este un lux pe care nu ni-l putem permite. Aţi fi bună s-o sunaţi şi să-i spuneţi că sosesc?

—înţeleg. îmi pare rău.

—De unde sunteţi, domnişoară Wiig?

Tonje Wiig ridică privirea, uimită, apoi chicoti înfundat.

—Mă iei la interogat, Hole?

Harry nu răspunse.

—Dacă e musai să ştii, arunci află că am crescut în Fredrikstad.

—Aşa mi s-a părut şi mie că aud, zise el, făcându-i cu ochiul.

Zvârluga de fată de la recepţie stătea acum lăsată pe spate în scaun, cu o sticluţă de parfum la nas. Când Harry îşi drese discret glasul, fata se sperie şi râse stânjenită, cu ochi înlăcrimaţi.

—Mă iertaţi, aerul din Bangkok este foarte prost, explică ea.

—Am observat. Aş putea căpăta numărul de telefon al şoferului?

Recepţionista clătină din cap şi pufni.

—Nu are telefon.

—Bine. Dar are o casă şi el?

Voise să sune a glumă, însă văzu pe chipul ei că gluma nu-i plăcuse. îi scrise adresa şi i-o întinse, cu un surâs abia schiţat.

9

Sâmbătă, 11 ianuarie

Un servitor apăru în uşă când Harry porni pe aleea ce ducea la reşedinţa ambasadorului. îl conduse pe Harry prin două încăperi mari, mobilate cu piese de trestie şi tec de bun-gust, către o uşă exterioară ce dădea în grădina din

spatele casei. Orhideele scânteiau albastre şi galbene, iar fluturii se învârteau fără ţintă, ca nişte bucăţi de hârtie colorată, pe sub sălciile mari, umbroase. O găsiră pe soţia ambasadorului, Hilde Molnes, lângă piscina mare, în formă de clepsidră. Stătea într-un scaun de răchită, cu un halat roz pe ea şi o băutură de aceeaşi culoare pe masa de alături, purtând o pereche de ochelari de soare care-i acopereau jumătate de faţă.

— Trebuie să fii detectivul Hole, zise cu un accent de Sunnmore. Mi-a spus Tonje că vii încoace. Ceva de băut?

—Nu, mulţumesc.

Ba ar trebui. E important să bei ceva în climatul ăsta. Gândeşte-te la câte lichide ai în corp, chiar dacă nu ţi-e sete. Aici te poţi deshidrata înainte ca organismul să te anunţe.îşi scoase ochelarii de soare şi Harry văzu, cum şi ghicise după pielea închisă şi părul negru ca pana corbului, că avea ochi căprui. Ochi vioi, însă înroşiţi. De la durere ori de la băutul înainte de prânz, îşi zise Harry. Ori amândouă.

îi estimă vârsta la aproximativ patruzeci şi cinci de ani, însă se ţinea bine pentru anii ăştia. O frumuseţe de vârstă mijlocie, uşor trecută, din clasa mijlocie înstărită. Ştia genul.

Se lăsă pe celălalt scaun de răchită, care îi cuprinse trupul de parcă l-ar fi aşteptat.

—în cazul ăsta... aş vrea un pahar cu apă, doamnă Molnes.

Femeia îi transmise servitorului şi-l trimise de-acolo.

—Vi s-a spus că acum puteţi să vă vedeţi soţul?

—Da, mulţumesc, zise ea, iar Harry observă în tonul ei o urmă de iritare. Acum mă lasă să-l văd. Un bărbat cu care am fost măritată douăzeci de ani.

Ochii căprui se întunecaseră; Harry îşi spuse că era probabil adevărat faptul că mulţi mateloţi portughezi şi spanioli naufragiaţi nimeriseră pe ţărmurile coastei Sunnmore.

—Va trebui să vă pun nişte întrebări, zise.

—Atunci ai face bine să le pui cât încă mai are efect ginul.

îşi trase către ea un picior subţire şi bronzat.

Harry scoase o agendă. Nu fiindcă ar fi avut nevoie să-şi ia notiţe, ci ca să nu trebuiască să se uite la ea cât răspundea. De obicei, aşa era mai uşor să discuţi cu rudele victimelor.Femeia îi spuse că soţul plecase de acasă devreme, în acea

dimineaţă, şi nu anunţase că are să întârzie — însă mereu apărea câte ceva. Când se făcuse ora zece seara şi nu primise nicio veste de la el, încercase să-l sune, însă nu primise răspuns nici de la birou şi nici de pe telefonul mobil al ambasadorului. Dar asta n-o îngrijorase. Un pic după miezul nopţii, o sunase Tonje Wiig ca s-o anunţe că soţul îi fusese găsit mort într-o cameră de motel.

Harry cercetă chipul Hildei Molnes. Vorbea cu voce sigură şi fără gesturi dramatice.

Tonje Wiig îi lăsase Hildei Molnes impresia că nu se ştia, deocamdată, cauza morţii. în ziua următoare, ambasada o informase că bărbatul ei fusese ucis, însă referitor la cauza morţii, instrucţiunile de la Oslo impuneau o tăcere absolută tuturor. Asta o includea şi pe Hilde Molnes, cu toate că nu era angajată a ambasadei, fiindcă toţi cetăţenii norvegieni pot fi determinaţi să păstreze tăcerea, dacă securitatea statului o cere. Zise ultima frază cu sarcasm profund şi ridică paharul în semn de toast.

Harry se mulţumi să dea din cap şi să-şi ia notiţe. întrebă dacă era sigură că ambasadorul nu-şi lăsase acasă mobilul, iar ea răspunse că da, era sigură. Harry întrebă, într-un impuls de moment, ce fel de telefon mobil avea, iar ea îi răspunse că unul finlandez, deşi nu era sută la sută convinsă.

Nu-l putea ajuta cu numele nimănui care ar fi avut vreun motiv să dorească moartea ambasadorului.

Harry bătu cu creionul în copertă.

— Soţului dumneavoastră îi plăceau copiii?

A, îi plăceau mult! izbucni Hilde Molnes şi, pentru prima oară, îi auzi un tremur în voce. Atle era cel mai de treabă tată din lume

.Harry trebui să-şi coboare iarăşi privirea asupra agendei. în ochii ei era ceva care-l făcea să creadă că mirosise dublul înţeles al întrebării lui. Era aproape sigur că femeia nu ştia nimic, dar mai ştia şi că-i revenea neplăcuta sarcină de a trebui să facă următorul pas şi s-o întrebe de la obraz dacă ştia că ambasadorul avusese în posesie pornografie infantilă.

îşi trecu o palmă peste faţă. Se simţea ca un chirurg cu bisturiul în mână, incapabil să execute prima incizie. Nu izbutea să scape de stânjeneală când se ajungea la chestiuni neplăcute, când persoane nevinovate trebuiau să îndure ca cei dragi lor să fie puşi sub reflector şi să li se arunce în faţă despre aceştia detalii pe care nu şi-ar fi dorit să le afle.

Hilde Molnes vorbi prima.

— Aşa de mult iubea copiii, că ne gândeam să adoptăm o fetiţă, zise în vreme ce în ochi, acum, i se iveau lacrimi. O fetiţă mică şi amărâtă refugiată din Birmania. Da, la ambasadă au multă grijă să spună Myanmar, ca să nu supere pe cineva, dar eu sunt aşa de bătrână că încă mai zic Birmania.

Râse sec, printre lacrimi, apoi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Harry îşi feri privirea. O pasăre colibri roşie levita fără zgomot pe dinaintea orhideelor, ca un elicopter în miniatură.

Asta era, decise el. Nevasta ambasadorului nu ştia nimic. Putea să revină, dacă avea să se dovedească relevant pentru caz. Iar dacă nu, intenţiona să o cruţe.

Harry întrebă acum când îl cunoscuse pe ambasador şi află că se întâlniseră pe când Atle Moles, după ce absolvise facultatea de ştiinţe politice, se întorsese acasă în 0rsta de Crăciun. Familia Molnes era foarte bogată, deţinea două fabrici de mobilă şi tânărul moştenitor ar fi fost o

partidă excelentă pentru orice fată din zonă, aşa că nu dusese lipsă de competitoare.

— Eu nu eram decât Hilde Melle de la ferma Melle, însă eram cea mai atrăgătoare, zise ea cu acelaşi hohot scurt şi sec.

O grimasă îndurerată i se ivi pe chip şi duse paharul la gură.

Lui Harry îi veni uşor să şi-o imagineze pe văduvă în chip de frumuseţe pură, fragedă. Mai ales că exact imaginea asta se materializase în uşa ce dădea spre curtea interioară.

— Runa, draga mea, aici erai! Tânărul acesta este Harry Hole. E un poliţist norvegian şi o să ne ajute să aflăm ce s-a întâmplat cu tati.

Fiica abia dacă îi învrednici cu o privire şi, fără să rostească o vorbă, se îndreptă spre capătul celălalt al piscinei. Avea tenul şi pielea mamei sale; Harry estimă, după corpul cu membre lungi şi subţirimea trupului, că avea în jur de şaptesprezece ani. Ar fi trebuit să-i cunoască vârsta; era trecută în documentaţia pe care o primise înainte să plece.

Ar fi fost o frumuseţe perfectă, ca maică-sa, dacă n-ar fi fost un detaliu pe care raportul nu-l indusese. Harry simţi un nod în stomac. Fata ocolise piscina şi făcuse trei paşi lenţi şi eleganţi pe trambulină, apropiindu-şi picioarele şi înălţându-se în aer. Din umărul ei drept se iţea un ciot subţire de braţ care dădea corpului ei o formă stranie, asimetrică, ca a unui avion cu o aripă ruptă. Fata sări, răsucindu-se în aer. Se auzi un plescăit când trecu prin oglinda apei şi dispăru.

Runei îi plac săriturile, zise cam fără rost Hilde Molnes

.Harry rămăsese cu privirea fixată asupra punctului în care o înghiţise apa, însă o siluetă apăru lângă scăriţa piscinei, de cealaltă parte.

Urcă treptele, lăsând expusă vederii spinarea unduioasă, cu soarele sclipind în picăturile de apă de pe pielea ei, şi părul negru, strălucitor. Braţul veştejit atârna ca o aripă de pui. Ieşirea îi fu la fel de discretă ca şi intrarea; dispăru, tot fără o vorbă, pe uşă.

—Probabil nu ştia că o să fii aici, zise Hilde Molnes cerându-şi, parcă, scuze. Ştii, nu-i place ca străinii s-o vadă fără proteză.

—înţeleg. Cum a primit vestea?

—Cine ştie, spuse îngândurată Hilde Molnes, privind în urma Runei. E la vârsta la care nu-mi spune nimic. Nu spune nimănui nimic, de fapt.

Ridică paharul.

—Mă tem că Runa e un pic mai specială, zise.

Harry se ridică, îi mulţumi pentru informaţii şi spuse
că o va ţine la curent. Hilde Molnes observă că nu băuse deloc din paharul cu apă; el se înclină, rugând-o să-l păstreze pentru data viitoare. I se păru că fusese parcă un pic deplasat, însă ea râse şi — în vreme ce el pleca — îşi goli propriul pahar.

Văzu, în drum spre poartă, un Porsche roşu, decapotabil înaintând pe alee. Nu apucă să zărească decât un breton blond pe deasupra unor ochelari Ray-Ban şi un costum Armâni cenuşiu înainte ca maşina să treacă de el şi să parcheze la umbra casei

.10

Sâmbătă, 11 ianuarie

Inspectoarea Crumley nu era la secţie când se întoarse Harry, însă Nho îl întâmpină cu un semn al victoriei şi zise „recepţionat" când Harry îl rugă să ia legătura cu compania de telecomunicaţii şi să verifice toate apelurile din ziua crimei către şi dinspre telefonul mobil al ambasadorului.

Se făcuse aproape ora cinci când Harry reuşi să dea de Crumley. Fiindcă se făcuse târziu, ea sugeră să ia o barcă şi să dea o tură pe canale, „ca să termini scurt şi definitiv cu văzutul peisajului".

Li se oferi, pe ponton, o barcă din cele lungi şi înguste pentru 600 de baht, însă preţul scăzu imediat la 300 după ce Crumley îl boscorodi în thailandeză pe barcagiu.

O porniră spre Chao Phraya, apoi cotiră pe unul dintre canalele mai înguste. Cocioabe de lemn ce păreau gata să se prăbuşească erau agăţate de pari înfipţi în albie şi pe lângă ei treceau, val după val, izuri de mâncare, gunoi şi benzină arsă. Harry simţi că trec prin sufrageria localnicilor. Doar şirurile de ghivece cu plante înverzite îi opreau să se uite direct în case, însă nimeni nu părea deosebit de deranjat; oamenii, dimpotrivă, le zâmbeau şi le făceau cu mâna.

Trei băieţi în pantaloni scurţi, aşezaţi pe un ponton, uzi după scăldatul în apa maronie, strigară după ei. Crumley agită pumnul către ei, dar fără să se înfurie, în vreme ce barcagiul râdea.

—Ce-au strigat? întrebă Harry.

Inspectoarea arătă spre capul său ras.

—*Mae chix.* înseamnă „măicuţă" sau „călugăriţă". în Thailanda, călugăriţele se rad în cap. Dacă aş purta o robă albă aş fi, probabil, tratată cu mai mult respect.

—Aşa? Mie mi se pare că eşti destul de respectată. Oamenii tăi...

—Asta fiindcă îi respect şi eu, îl întrerupse Crumley. Şi fiindcă sunt bună la ce fac, zise şi scuipă peste marginea bărcii, curăţându-şi gâtlejul. Dar poate te surprinde asta... fiindcă-s femeie?

—N-am zis aşa ceva.

—Străinii sunt adeseori surprinşi când îşi dau seama că femeile pot promova în ţara asta. Nu e un climat chiar aşa de macho cum pare. Problema de căpătâi, mai degrabă, e că sunt străină.

O briză uşoară răcorea întru câtva aerul umed; dinspre un pâlc de pomi se auzea ţârâit de greieri şi soarele sângeriu, aidoma cu cel din seara trecută, atârna pe cer.

—Ce te-a făcut să te muţi aici?

Harry avu senzaţia că trecuse de o barieră invizibilă, însă alese s-o ignore.

—Mama e thailandeză, zise Crumley după o pauză. Tata a fost detaşat în Saigon în timpul Războiului din Vietnam. A cunoscut-o aici, în Bangkok, în 1967, râse ea şi îşi potrivi o pernuţă la spate. Mama se jură că a rămas însărcinată încă din prima seară în care au fost împreună.

—Cu tine?

Ea încuviinţă din cap.

— După capitulare, ne-a dus în State, la Fort Lauderdale, unde a activat cu gradul de locotenent-co- lonel. Când ne-am întors aici, mama a aflat că, atunci când se cunoscuseră, el era căsătorit deja. Scrisese acasă şi aranjase divorţul după ce aflase că mama rămăsese însărcinată.

Crumley scutură din cap.

—Ar fi avut toate ocaziile din lume să ne lase în Bangkok, dacă ar fi vrut. Poate că a şi vrut, în străfundul sufletului, cine ştie?

—Nu l-ai întrebat?

—Nu-i tocmai genul de întrebare la care să vrei un răspuns sincer, nu? Oricum, n-aş fi căpătat un răspuns real. Aşa era el.

—„Era"?

—Da, a murit, zise femeia şi se întoarse spre el. Te deranjează că vorbesc despre familie?

Harry muşcă din filtrul ţigării.

—Absolut deloc.

—Fugitul n-a fost niciodată o opţiune pentru tata. Avea el o chestie cu responsabilitatea. Când am făcut unsprezece ani, mi s-a permis să iau un pisoi de la nişte vecini din Fort Lauderdale. După multă codeală, tata a zis că da, cu condiţia să am grijă de el. Două zile mai târziu mi-am pierdut interesul şi-am vrut să-l dau înapoi. Atunci tata m-a luat, cu tot cu pisoi, în garaj. „Nu poţi să fugi de responsabilităţi", a zis. „Aşa se prăbuşeşte civilizaţia." Apoi a luat puşca şi a tras un glonţ în capul pisicuţei. A trebuit să spăl, după aceea, cu apă şi săpun, podeaua garajului. Aşa era el. De aceea...

îşi scoase ochelarii de soare, apucă un colţ al cămăşii, le şterse lentilele şi privi, cu ochii mijiţi, către soarele gata să apună.

—De aceea, urmă, n-a putut niciodată accepta retragerea SUA din Vietnam. Mama şi cu mine ne-am mutat aici după ce-am împlinit optsprezece ani.

Harry dădu din cap.

— îmi imaginez că n-a fost prea uşor pentru mama ta să locuiască într-o bază americană după război.

—Nu era aşa de rău în bază. însă erau şi americani care nu fuseseră în Vietnam, dar îşi pierduseră vreun fiu sau iubit pe acolo, aşa că ne urau. Pentru ei, oricine avea ochi oblici era un Charlie.

Un bărbat la costum fuma tihnit un trabuc lângă rămăşiţele devastate de foc ale unei colibe.

— Şi apoi te-ai dus la şcoala de poliţie, te-ai făcut detectiv şi ţi-ai ras părul din cap?

— Nu chiar în ordinea asta. Şi nu m-am ras în cap. Mi-a căzut într-o zi, pe la şaptesprezece ani. O formă rară de alopecie, dar, în climatul ăsta, o chestie practică.

îşi trecu palma peste ţeasta lucioasă, cu un zâmbet ostenit. Nu avea sprâncene, gene, nimic.

Pe lângă ei trecu o altă barcă. Era plină ochi cu pălării de pai; o bătrână arătă spre capetele lor, apoi spre pălării. Crumley zâmbi politicoasă şi zise câteva vorbe. Femeia, înainte să-şi vadă de vâslit mai departe, se aplecă spre Harry şi-i întinse o floare albă. O arătă apoi cu degetul pe Crumley, râzând.

—Cum se zice mulţumesc în thailandeză?

— *Khop khun khrâp,* spuse Crumley.

—Aşa. Spune-i asta.

Alunecară pe lângă un templu, un *wat* aproape de canal, de unde se putea auzi zumzetul vocilor de călugări. Pe trepte, afară, şedeau oameni care se rugau cu palmele împreunate pe piept.

—Pentru ce se roagă? întrebă Harry.

— Nu ştiu. Pace. Iubire. O viaţă mai bună, aici sau în lumea de apoi. Ce vor oamenii de peste tot.

—Nu cred că Atle Molnes aştepta o prostituată, cred că aştepta pe altcineva.

Alunecară mai departe şi murmurul călugărilor se estompă în urma lor.

—Pe cine?

—Habar n-am.

—Ce te face să crezi asta?

— N-avea bani decât pentru cameră, aşa că pot spune că n-avea de gând să plătească pentru

serviciile unei prostituate. Dar, dacă nu trebuia să se vadă cu cineva, n-avea ce să caute la motel, aşa-i? Uşa nu era încuiată când l-au găsit, potrivit lui Wang. Nu-i cam ciudat? Dacă tragi după tine o uşă de hotel, se încuie automat. Cred că a apăsat intenţionat butonul de pe clanţă, ca uşa să rămână descuiată. Ucigaşul n-ar fi avut de ce să-l apese. Cred că el, sau ea, nici nu şi-a dat seama că lasă uşa descuiată. Dar de ce-a făcut Molnes asta? Majoritatea celor care frecventează asemenea stabilimente ar prefera să aibă uşa încuiată când trag un pui de somn, nu crezi?

Ea îşi legănă capul dintr-o parte într-alta.

—Poate se temea că n-o să audă persoana pe care o aştepta.

—Exact. Şi n-ar fi avut de ce să lase uşa deschisă pentru Tonya Harding, fiindcă înţelegerea era că recepţionerul trebuia mai întâi să sune. Aşa-i?

Harry, surescitat, se mutase pe-o margine a bărcii. Barcagiul ţipă la el să se aşeze în mijloc, ca să nu răstoarne ambarcaţiunea.

—Cred că voia să ţină ascuns numele persoanei cu care se întâlnea. De aceea, cred, se şi vedeau într-un motel din afara oraşului. Un loc numai bun pentru o întâlnire secretă, un loc unde nu exista, oficial, registru.

—Hm... te gândeşti la fotografii.

—N-am cum să nu mă gândesc.

— Poţi cumpăra asemenea chestii de oriunde în Bangkok.

—Poate că a făcut un pas mai mult. S-ar putea să fie vorba despre prostituţie infantilă.

—Nu-i exclus. Dar în afară de poze, de care chiar găseşti peste tot în oraşul ăsta, n-avem altă pistă.

Străbătuseră o distanţă destul de mare pe râu. Inspec- toarea arătă cu mâna spre o casă din capătul unei grădini cuprinzătoare.

—Acolo stă un norvegian, zise.

—De unde ştii?

—A fost multă zarvă prin ziare când şi-a construit casa aia. Seamănă, cum vezi, cu un templu. Budiştii au fost indignaţi peste poate că acolo aveau să locuiască „păgâni" — au considerat că-i blasfemie. Ca să se tulbure şi mai tare apele, a ieşit la iveală că locuinţa fusese construită cu materii prime de la un templu birmanez aflat pe un teritoriu de graniţă disputat — situaţia a fost, în perioada respectivă, cam încordată; au fost şi nişte împuşcături, aşa că lumea s-a mutat din zona respectivă. Norvegianul a cumpărat templul pe mai nimic şi, de vreme ce templele birmaneze sunt construite din lemn de tec, a desfăcut toată şandramaua şi a mutat-o la Bangkok.Ciudat, zise Harry. Cum îl cheamă?

—Ove Klipra. E unul dintre cei mai mari antreprenori imobiliari din Bangkok. O să auzi mai multe despre el dacă mai zăboveşti o vreme.

Crumley îi ceru barcagiului să întoarcă.

—îţi place mâncarea de tarabă?

Harry îşi privi castronul de plastic cu supă de tăiţei. Bucăţile albe din ea erau versiuni decolorate şi subţiri ale spaghetelor; îl nelinişte că supa începea să se mişte în feluri nebănuite când apuca tăiţeii între beţişoare.

Rangsan veni să anunţe că Tonya Harding se prezentase la secţie ca să fie amprentată.

—Poţi vorbi acum cu ea, dacă vrei. Şi încă ceva: Su- pawadee zice acuma că se fac verificări cu privire la capsula din maşină. Rezultatul ar trebui să vină până mâine. Ne-au dat prioritate maximă.

— Trimite-le salutări şi hop-con-crap, răspunse Harry.

—Cum?

—Mulţumesc, adică.

Harry surâse jenat. Liz se înecă şi tuşi, făcând orezul să-i zboare din gura plină.

11

Sâmbătă, 11 ianuarie

Harry nici nu mai ţinea minte exact câte prostituate luase la întrebări de când era poliţist, dar numărul nu era mic deloc. Păreau atrase de cazurile de omor precum muştele de balegă. Nu fiindcă ar fi fost neapărat implicate, ci fiindcă, invariabil, aveau o poveste de spus.

Le auzise râzând, înjurând şi plângând, se împrietenise cu ele, căzuse în ispită cu ele, făcuse înţelegeri cu ele, îşi încălcase promisiunile, fusese scuipat şi pălmuit. Şi totuşi era ceva în soarta acestor femei, în circumstanţele care le făcuseră să fie ce erau, un lucru pe care credea că-l recunoaşte şi-l poate înţelege. Ce nu pricepea era optimismul lor de nezdruncinat: că, în ciuda faptului că văzuseră cele mai adânci abisuri ale sufletului omenesc, nu păreau să-şi piardă încrederea în bunătatea lumii. Ştia destui poliţişti incapabili de aşa ceva.De aceea o bătu Harry pe Dim, prietenos, pe umăr şi îi oferi o ţigară înainte să înceapă. Nu fiindcă ar fi crezut că obţine astfel ceva, ci fiindcă fata arăta ca şi cum i-ar fi prins bine câteva fumuri. După privirea îndârjită şi maxilarul încleştat, îşi dădu seama că nu se speria uşor, însă în clipa asta, aşezată la o masă de plastic, se tot frământa, părând gata să izbucnească în plâns.

— *Pen yangai?* întrebă Harry. Ce mai faci?

Liz îl învăţase cele două cuvinte în thailandeză înainte să intre în camera de anchetă.

Nho îi traduse răspunsul ei. Dormise prost şi nu mai voia să pună piciorul în motel.

Harry se aşeză de cealaltă parte a mesei, îşi lăsă pe tăblie braţele şi încercă să-i prindă

privirea. Umerii ei se relaxară un pic, însă întoarse capul, cu braţele încrucişate pe piept.

Trecură punct cu punct prin cele întâmplate, însă fata nu mai avea nimic de adăugat. Confirmă că uşa camerei fusese închisă, nu şi zăvorâtă. Nu văzuse niciun telefon mobil. Şi nici pe cineva care să nu facă parte din personalul motelului, atât la venire, cât şi la plecare.

Când Harry aduse vorba despre Mercedes şi o întrebă dacă văzuse numerele diplomatice de înmatriculare, Dim clătină din cap. Nu văzuse maşina. Nu ajungeau nicăieri; până la urmă, Harry, aprinzându-şi o ţigară, întrebă — aproape în treacăt — cine credea ea că-i făptaşul. Nho traduse şi Harry văzu, pe chipul ei, că nimerise la ţintă.

—Ce-a spus? întrebă.

—Spune că acel cuţit e de la Khun Sa.

—Ce înseamnă asta?

—N-ai auzit de Khun Sa? întrebă Nho aruncându-i o privire neîncrezătoare.

Harry scutură din cap.

—Khun Sa este cel mai puternic traficant de heroină din istorie. împreună cu guvernele din Indochina şi cu CIA, a controlat traficul de opiu din Triunghiul de
Aur încă din anii cincizeci. Aşa au făcut americanii bani pentru operaţiunile din zonă. Tipul ăsta avea propria lui armată în junglă.

Harry îşi dădu seama, treptat, că i se relata despre Escobarul Asiei.

—Acum doi ani, Khun Sa s-a predat autorităţilor bir- maneze şi a fost pus în arest la domiciliu, cu toate că în una dintre vilele sale cele mai luxoase. Se spune că finanţează construcţia de noi hoteluri în Myanmar şi unii cred că încă mai este capul mafiei opiului din Nord. Khun Sa

înseamnă că ea crede că-i vorba despre mafie. De aceea se teme.

Harry o studie gânditor, apoi înclină capul către Nho.

—Las-o să plece, zise.

Nho traduse şi Dim păru surprinsă. Se răsuci, îl privi pe Harry în ochi, îşi lipi palmele una de cealaltă, la înălţimea feţei, şi făcu o plecăciune. Harry îşi dădu seama că Dim crezuse că va fi arestată pentru prostituţie.

îi răspunse cu un zâmbet. Fata se apleca peste tăblia mesei.

—îţi place patinajul, domnu'?

—Khun Sa? CIA?

Legătura telefonică la Oslo era numai pârâituri şi ecoul făcea ca Harry să se audă vorbind peste Torhus de la Externe.

— Scuză-mă, Hole, dar te-a bătut soarele-n cap? Un bărbat a fost găsit cu un cuţit înfipt în spinare, un cuţit ce putea fi cumpărat de oriunde din nordul Thailandei. Noi îţi zicem să investighezi cu precauţie şi tu-mi spui că vrei să te-ncurci cu crima organizată din sud-estul Asiei?

— Nu, zise Harry, ridicându-şi picioarele pe birou. N-o să fac nimic în privinţa asta, Torhus. Zic doar că un expert de la nu ştiu ce muzeu spune că e vorba despre un cuţit rar, greu de găsit. Poliţia de aici spune că e posibil să fie vorba despre o avertizare a mafiei opiului, dar nu cred că-i aşa. Dacă mafia voia să ne spună ceva, existau metode mai directe decât sacrificarea unui cuţit străvechi.

—Atunci despre ce-i vorba?

— Eu spun că într-acolo arată, în clipa asta, indiciile. Dar şeful poliţiei de-aici a luat-o razna când am adus vorba despre opiu. Zona asta, se pare, e un haos total. Şeful n-are de gând să stârnească rahatul. Aşa că mi-am zis ca, pentru început, să verific nişte teorii. Ca de pildă cea că

ambasadorul a fost implicat în chestii infracţionale. Cum ar fi, să zicem, pornografia infantilă.

La celălalt capăt se făcu linişte.

—N-avem niciun motiv să credem..., începu Torhus, însă restul se pierdu printre interferenţe.

—Ai putea repeta?

—N-avem niciun motiv să credem că Molnes ar fi fost pedofil, dacă la asta te referi.

—Ce? N-avem niciun motiv să credem? Nu vorbeşti cu presa acum, Torhus. Trebuie să ştiu lucrurile astea dacă e să fac vreun progres.

O altă pauză, care-l făcu pe Harry să creadă că legătura se întrerupsese. Apoi vocea lui Torhus reveni şi, cu toată conexiunea proastă cu celălalt capăt de lume, Harry îi simţi răceala în voce.

—îţi spun ce trebuie să ştii, Hole. Tot ce trebuie să ştii, Hole, e că trebuie să pui ordine în povestea asta. Nu dau doi bani pe chestiile în care-a fost implicat ambasadorul — putea să fi fost şi traficant de heroină şi pederast, atâta vreme cât presa ori altcineva nu-şi vâră nasul. Dacă se iscă alt scandal, indiferent de motiv, o să fii tras la răspundere personal. Am fost destul de clar, Hole, sau vrei să afli mai multe?

Torhus nu se oprise nici măcar să respire.

Harry dădu cu picioarele în tăblie, făcând telefonul să salte şi pe colegii de alături să tresară.

— Te-am auzit cât se poate de bine, zise printre dinţii încleştaţi. Şi acum ascultă-mă tu, făcu Harry şi se opri să ia o gură zdravănă de aer.

O bere, doar *o* bere. îşi înfipse între buze o ţigară şi încercă să alunge gândul.

—Dacă Molnes s-a băgat în ceva, e puţin probabil să fie singurul norvegian implicat. Mă cam îndoiesc să-şi fi făcut el contacte solide în lumea interlopă thailandeză, în perioada scurtă cât

a fost pe-aici. Ai citit despre norvegianul pe care l-au prins cu băieţi într-o cameră de hotel din Pattaya? Poliţiştilor de pe-aici le cam plac cazurile astea. Presa îi vorbeşte de bine când fac astfel de arestări, iar pedofilii sunt mai uşor de prins decât bandele de traficanţi de heroină. Să zicem că poliţia thailandeză miroase deja o pradă uşoară, dar vor să aştepte până ce cazul este închis oficial şi eu mă întorc acasă. Ziarele norvegiene o să trimită o ceată de reporteri şi, cât ai bate din palme, numele ambasadorului a şi apărut. Dacă-i putem prinde acum, cât avem înţelegerea cu poliţia locală că totul o să fie ţinut la cutie, poate că am putea evita genul ăla de scandal.

Harry auzea cum directorul începea să înţeleagă.

—Şi ce doreşti?

Am ajuns abia de 24 de ore şi pot spune deja că ancheta asta nu duce nicăieri, din cauză că se muşamalizează cazul. Vreau să ştiu ce nu-mi spui. Despre Molnes şi chestiile în care a fost băgat

— .Ştii tot ce ai nevoie să ştii. Altceva nu mai este. Aşa-i de greu să pricepi? mârâi Torhus. Ce încerci tu să obţii, Hole, până la urmă? Te credeam la fel de dornic ca noi să pui cruce afacerii ăsteia.

—Sunt poliţist şi încerc să-mi fac treaba, Torhus.

Torhus hohoti scurt.

—îmi dau lacrimile, Hole, nu alta. însă ţine minte... ştiu vreo două lucruri despre tine, aşa că nu mă las dus de numărul tău cu sunt-doar-un-poliţist-cinstit.

Harry tuşi în receptor şi auzi ecoul întorcându-se, ca nişte împuşcături înfundate. Mormăi ceva.

—Ce spui?

— Spun că legătura asta e foarte proastă. Mai gândeşte-te, Torhus, şi sună-mă iarăşi când ai ceva să-mi spui.

Harry se trezi din somn cu un fior, sări din pat şi izbuti cu greu să ajungă la baie înainte să-l apuce vomitatul. Se aşeză pe vasul de toaletă; acum ieşeau chestii din el prin amândouă orificiile. Se simţea năclăit de sudoare, deşi i se părea că în cameră e rece.

Mi-a fost mai greu să mă las de băut data trecută, îşi spuse. O să fie mai bine. Mult mai bine, asta nădăjduia.

îşi injectase în fesă o doză de vitamina B înainte să se ducă la culcare, şi îl duruse ca naiba. îşi amintise de Vera, o prostituată din Oslo, dependentă de heroină de-a lungul a cincisprezece ani. îi spusese odată că încă leşina când îşi înfigea acul.

Văzu ceva mişcând în penumbră, pe chiuvetă, o pereche de antene fâţâindu-se încoace şi-ncolo. Un gândac. Era cât degetul lui mare şi avea pe spinare o dâră portocalie. Nu mai văzuse un asemenea exemplar, însă poate că acest lucru nu

era atât de neobişnuit — citise undeva că existau peste trei mii de specii diferite de gândaci. Mai auzise şi că se ascund când aud vibraţiile cuiva apropiindu-se şi că, la fiecare gândac pe care-l vedeai, mai existau cel puţin zece pitiţi prin preajmă. Asta însemna că erau peste tot. Cât cântărea un gândac? Zece grame?

Dacă erau mai mult de-o sută prin crăpături şi pe după tăblii, însemna că în cameră se ascundeau gândaci în greutate de cel puţin un kilogram. îl trecu un fior. Nu prea îl liniştea să ştie că gândacii erau mai înspăimântaţi decât el. Uneori, i se părea că alcoolul îi făcuse mai mult *bine* decât rău. închise ochii şi încercă să nu gândească.12

Duminică, 12 ianuarie

Reuşiseră într-un târziu să parcheze şi începuseră să caute adresa. Nho încercase să-i explice ingeniosul sistem de adrese din Bangkok, cu bulevarde şi străzi secundare numerotate, numite *soi.* Problema era că locuinţele nu se succedau în ordine numerică, deoarece casele noi primiseră următorul număr liber, indiferent unde erau poziţionate pe stradă.

Păşiră pe ulicioare înguste, unde pavajul servea de prelungire a camerelor de zi, unde oamenii citeau ziare, coseau la maşini cu pedală,

găteau sau trăgeau câte-un pui de somn de după-amiază. Nişte fete în uniforme şcolare strigară după ei şi chicotiră, iar Nho, arătând spre Harry, le răspunse ceva. Pe fete le buşi râsul şi îşi duseră palmele la gură.

Nho stătu apoi de vorbă cu o femeie aflată la o maşină de cusut, iar femeia îi indică o uşă. Ciocăniră şi după o vreme le deschise un bărbat în boxeri kaki şi cu cămaşa descheiată. Harry îi dădu cam 60 de ani, însă vârsta îi era dezvăluită doar de ochi şi de riduri. în părul neted, negru şi pieptănat pe spate se vedeau fire argintii, în vreme ce corpul zvelt şi vânjos ar fi putut aparţine cuiva de treizeci de ani.

Nho rosti câteva cuvinte şi bărbatul dădu din cap a încuviinţare, uitându-se la Harry. Apoi omul se scuză şi dispăru înăuntru. Reveni după un minut, purtând acum o cămaşă călcată, cu mâneci scurte şi pantaloni lungi.

Adusese şi două scaune, pe care le aşeză pe asfalt. îi oferi unul lui Harry, într-o engleză surprinzător de bună, aşezându-se pe celălalt. Nho rămase în picioare între ei şi respinse cu un clătinat din cap abia sesizabil sugestia lui Harry, care-i făcuse semn că se putea aşeza pe o treaptă.

—Harry Hole, domnule Sanphet. Sunt de la poliţia norvegiană. Aş vrea să te întreb câteva lucruri despre Molnes.

—Adică *ambasadorul* Molnes.

Harry îi aruncă o privire. Stătea cu spinarea ţeapănă precum o scândură şi cu mâinile cafenii şi pistruiate în poală.

— Fireşte. Ambasadorul Molnes. Dumneata ai fost şofer la ambasada Norvegiei aproape 30 de ani, din câte am înţeles.

Sanphet confirmă închizând amândoi ochii.

—Şi l-ai respectat pe ambasador?

—Ambasadorul Molnes a fost un om mare. Un om mare, cu inimă mare. Şi creier la fel.

Se bătu pe frunte cu un deget, aruncându-i o privire mustrătoare lui Harry.

Harry dârdâia şi un strop de sudoare i se prelinse pe spinare în jos, ajungând în pantaloni. Se uită după vreun petic de umbră în care şi-ar fi putut muta scaunele, însă soarele era în înaltul cerului şi casele de pe uliţă erau joase

—.Am venit la dumneata fiindcă ştii cel mai bine ce obiceiuri avea ambasadorul, unde se ducea şi cu cine se întâlnea. Şi fiindcă e limpede că te înţelegeai bine cu el. Ce s-a întâmplat în ziua morţii lui?

Aşezat tihnit pe scaun, Sanphet le spuse că ambasadorul plecase fără să spună unde, nu zisese decât că voia să conducă el însuşi, lucru foarte neobişnuit pe parcursul orelor de program, fiindcă şoferul nu avea decât sarcina asta. Sanphet rămăsese până la ora cinci în ambasadă, apoi plecase acasă.

—Locuieşti singur?

—Nevasta mi-a murit într-un accident de circulaţie, acum cincisprezece ani.

Ceva îi spunea lui Harry că ar fi putut să-i spună cu exactitate şi câte luni şi zile trecuseră. Copii nu aveau.

—Unde l-ai dus pe ambasador?

—La alte ambasade. La întruniri. Pe la casele altor norvegieni.

—Ce norvegieni?

— Tot felul. De la Statoil, Hydro, Jotun şi Statskonsult.

Pronunţase perfect numele norvegiene.

—Ai idee despre astea? întrebă Harry întinzându-i o listă. Sunt numere pe care le-a apelat ambasadorul, pe mobil, în ziua morţii. Am căpătat desfăşurătorul de la compania de telefonie.

Sanphet scoase la iveală nişte ochelari, însă tot trebui să ţină hârtia la o lungime de braţ când citi, cu voce tare:

—11:10. Casa de Pariuri Bangkok.

Şoferul se uită peste ochelari.

—Ambasadorului îi plăcea să-şi încerce norocul la cursele de cai, spuse şi adăugă cu un zâmbet: Uneori mai şi câştiga.

Nho se mută de pe un picior pe altul.

Pe strada Worachak ce e

—?A sunat de la un telefon public. Continuă, te rog.

—11:55. Ambasada Norvegiei.

—Chestia ciudată e că am sunat la ambasadă în dimineaţa asta şi nu ţine minte nimeni să fi vorbit la telefon cu el în acea zi, nici măcar recepţionista.

Sanphet ridică din umeri. Harry îi făcu semn sa continue.

—12:50. Ove Klipra. Aţi auzit de el, presupun?

—Posibil.

—E unul dintre cei mai bogaţi oameni din Bangkok. Am citit în ziar că tocmai a vândut o hidrocentrală în Laos. Şi locuieşte într-un templu, îngână Sanphet. El şi ambasadorul se cunoşteau de acasă. Erau din aceeaşi regiune. Aţi auzit de Âlesund? Ambasadorul a invitat...

Ridică a resemnare braţele. Nu merita, în clipa asta, să vorbească despre aşa ceva. Se întoarse la listă.

—13:15. Jens Brekke.

—Cine-i?

—Se ocupă cu tranzacţii financiare. A venit la Barclays Thailanda, acum câţiva ani, de la Banca Den Norske.

—OK.

—17:55. Şoseaua Mangkon?

—încă un apel de la un telefon public.

Pe listă nu mai erau alte nume. Harry înjură în gând. Nu ştiuse la ce să se aştepte, însă şoferul nu-i spusese nimic din ce nu ştia deja din discuţia telefonică purtată cu Tonje Wiig, cu o oră mai devreme.

—Suferi de astm, domnule Sanphet?

—Astm? Nu. De ce?

—Am găsit o capsulă în maşină. Am cerut să fie verificată în laborator. Nu te alarma, domnule Sanphet, e pură rutină. A reieşit că pastila e pentru astm. Doar că nimeni din familia lui Molnes nu suferă de aşa ceva. Ştii a cui ar putea fi?

Sanphet scutură din cap.

Harry îşi trase scaunul mai aproape de şofer. Nu era obişnuit să-şi ducă pe stradă ancheta şi simţea că absolut toţi, pe ulicioară, trăgeau cu urechea. Coborî aşadar vocea.

—îţi spun, cu tot respectul, că minţi. Am văzut-o pe recepţionista de la ambasadă, cu ochii mei, luând medicamente pentru astm, domnule Sanphet. Ai venit la ambasadă zi de zi, timp de treizeci de ani; îmi imaginez că nici o rolă de hârtie igienică nu e schimbată fără să afli dumneata. Pretinzi că nu ştiai că are astm?

Sanphet îl privi cu ochi reci, calmi.

— Spun că nu ştiu cine a putut lăsa medicamente pentru astm în *maşină,* domnule. Multă lume are astm în Bangkok şi unii probabil că au ajuns în maşina ambasadorului. Domnişoara Ao nu se numără, din câte ştiu, printre aceştia.

Harry îl privi cu atenţie. Cum de putea sta aşa, fără să asude niciun pic, în vreme ce pe cer soarele strălucea ca un talger de alamă? Harry îşi coborî privirea spre carnetul lui, de parcă ar fi avut trecută acolo următoarea întrebare.

—A luat vreodată copii în maşină?

—Pardon?

—A luat copii vreodată, ca să-i ducă la şcoală, la grădiniţă sau altele asemenea? înţelegi?

Sanphet nici nu clipi, însă îşi îndreptă spinarea.

—înţeleg, da. Ambasadorul nu era unul dintre ăia, spuse.

—De unde ştii?

Un bărbat îşi înălţă privirea din ziar, făcându-l pe Harry să-şi dea seama că ridicase vocea. Sanphet făcu o plecăciune.

Harry se simţea tâmpit. Tâmpit, vraişte şi asudat. în ordinea asta.

—îmi pare rău, îngăimă. N-am vrut să te jignesc.

Bătrânul şofer privi pe lângă el, pretinzând că nu auzise.

—Trebuie să plecăm, zise Harry, ridicându-se. Am auzit că-ţi place Grieg, aşa că ţi-am adus asta, spuse el, întinzându-i şoferului o casetă. E Simfonia în Do minor a lui Grieg. E o interpretare din 1981, aşa că mi-am zis că s-ar putea să n-o ai. Toţi iubitorii de Grieg ar trebui să aibă înregistrarea asta. Primeşte-o, te rog.

Sanphet se ridică, acceptă cu uimire caseta şi rămase aşa, cercetând-o.

—La revedere, zise Harry, executând un stângaci, dar bine intenţionat salut *wai* şi făcându-i lui Nho semn că plecau.

—Staţi aşa, zise şoferul, cu ochii încă fixaţi pe casetă. Ambasadorul era un om bun. Nu vreau să-i mânjesc amintirea, dar a pierdut la curse mai mult decât a câştigat.

—Aşa se-ntâmplă de obicei, zise Harry.

—Nu cinci milioane de baht.

Harry încercă să calculeze în minte suma. Nho îi veni în ajutor.

—O sută de mii de dolari.

Harry şuieră printre dinţi, uimit.

—Păi... dacă-şi putea permite aşa ceva, atunci...

—Nu-şi permitea, zise Sanphet. A împrumutat bani de la nişte cămătari din Bangkok. L-au sunat de mai multe ori, în ultimele câteva săptămâni.

înălţă privirea spre Harry. Expresia îi era greu de citit.

—Eu, unul, sunt de părere că trebuie să te ocupi de datoriile tale, dar, dacă cineva l-a omorât pentru bani, cred că oamenii ăia ar trebui pedepsiţi.

—Deci ambasadorul nu era fericit?

—Nu avea o viaţă uşoară.

Harry îşi aminti ceva.

—Man U înseamnă ceva pentru dumneata?

Faţa şoferului se înnegură.

—Era în calendarul ambasadorului, trecut la ziua în care a fost omorât. Am verificat ghidul TV şi nu apărea niciun meci al echipei Manchester United.

—A, Manchester United, zâmbi Sanphet. E Klipra. Aşa-i zicea ambasadorul, domnul Man U. Se duce cu avionul în Anglia ca să vadă meciuri şi are o mulţime de acţiuni la club. Foarte ciudată persoană.

—Vom vedea. Va trebui să stau de vorbă cu el mai târziu.

—Dacă puteţi da de el.

—Cum adică?

—Nu dai de Klipra. El dă de tine.

Asta ne mai trebuia, îşi zise Harry. *O caricatură.*

—Chestia cu datoria la curse schimbă radical povestea, spuse Nho după ce ajunseră la maşină.

—Poate, răspunse Harry. O sută de mii de dolari e o groază de bani, dar e oare destul?

— E omorâtă lume în Bangkok pentru mai puţin de-atât, zise Nho. Pentru mult mai puţin, crede-mă.

— Nu la cămătari mă gândeam, ci la Atle Molnes. Tipul ăsta vine dintr-o familie cu dare de mână. Ar fi trebuit să poată plăti, în orice caz, dacă era o chestiune de viaţă şi de moarte. Ceva nu se potriveşte. Despre domnul Sanphet ce crezi?

—A minţit când a vorbit despre domnişoara Ao.

—Aşa? Ce te face să crezi asta?

Nho nu răspunse, mulţumindu-se să zâmbească secretos şi să-şi ducă degetul la tâmplă.

—Ce încerci să-mi spui, Nho? Că-ţi dai seama când oamenii mint?

—Am învăţat şmecheria de la mama. Şi-a câştigat traiul, în timpul Războiului din Vietnam, ca jucătoare de pocher la Soi Cowboy.

— Prostii. Ştiu poliţişti care au anchetat o viaţă întreagă şi toţi spun la fel: nu poţi învăţa cum să-ţi dai seama când te duce cu preşul un mincinos bun.

— Trebuie să priveşti cu atenţie. Vezi minciuna în lucruri mărunte. Ca de pildă în faptul că n-ai deschis cum trebuie gura când ai

zis că orice iubitor de Grieg ar trebui să aibă un exemplar din caseta aia.

Harry simţi cum obrajii i se îmbujorează.

—întâmplător, caseta era în casetofonul meu portabil. Un poliţist australian mi-a povestit despre Simfonia în Do minor a lui Grieg. Am cumpărat-o în amintirea lui.

—A funcţionat, în orice caz.

Nho viră, ferindu-se din calea unui camion care le tăiase calea.

—Ce mama dracului! făcu Harry, care nici nu avusese timp să se teamă. Era pe banda greşită!

Nho ridică din umeri.

—Era mai mare ca mine.

Harry se uită la ceas.

— Trebuie să trecem pe la secţie şi mai am şi-o înmormântare la care trebuie să merg.

—Se gândi cu groază la sacoul înfierbântat de pe umeraşul din vestiarul de lângă „birou".Sper că au aer condiţionat la biserică. Apropo, cum de-a trebuit să stăm aşa, în stradă, cu soarele bătându-ne în cap? De ce nu ne-a invitat bătrânul amic în casă, la umbră?

—Mândrie, zise Nho.

—Mândrie?

—Stă într-o cămăruţă care are prea puţin de-a face cu maşina pe care-o conduce şi cu locul în care lucrează. N-a vrut să ne invite fiindcă ar fi fost neplăcut, şi nu doar pentru el, ci şi pentru noi.

—Ciudat om.

—Aşa-i Thailanda, zise Nho. Nici eu nu te-aş invita la mine în casă. Ţi-aş aduce ceai pe treptele de la intrare.

Viră brusc la dreapta, făcând să se bâţâie îngrozite vreo trei tuk-tukuri. Harry, din instinct, întinse braţele în faţă.

—Sunt...

— ... mai mare decât ei. Mersi, Nho. Cred că am înţeles principiul.

1 3

Duminică, 12 ianuarie

—S-a făcut praf şi pulbere acum, zise vecinul lui Harry foindu-se.

Era un bărbat ce părea puternic, bronzat temeinic şi cu ochi într-o nuanţă deschisă de albastru care îi amintea lui Harry de lemnul lustruit şi de blugii decoloraţi. Cămaşa de mătase îi era deschisă la gât, de care atârna un lanţ gros de aur ce licărea şters, greoi, în lumina soarelui. Nasul îi era acoperit cu o pânză fină de vase de sânge şi ţeasta cafenie îi lucea ca o bilă de biliard pe sub părul rărit. Roald Bork avea ochi iscoditori şi vii care, de aproape, îl făceau să pară mai tânăr decât cei 70 de ani ai săi.

Vorbea tare şi fără să pară inhibat de faptul că se afla la o ceremonie funerară. Dialectul său de Nordland rezona ca un cântec pe sub tavanul arcuit, însă nimeni nu se întoarse ca să-i arunce priviri mustrătoare.

După ce ieşiră din crematoriu, Harry se prezentă.

—Ia te uită, deci, fără să ştiu, am avut lângă mine un poliţai, în tot timpul ăsta. Bine că mi-am ţinut gura închisă. Putea să mă coste.

Râse cu hohote răsunătoare şi întinse o mână uscată şi zbârcită de bătrân.

—Bork, pensionar de cel mai jos nivel.

în ochii săi nu se citea nicio urmă de ironie.

—Tonje Wiig mi-a spus că dumneata eşti un soi de lider spiritual pentru comunitatea norvegiană de aici.

—Cred c-o să te dezamăgesc. Cum vezi, sunt un bătrân decrepit, nici vorbă de păstorit într-ale spiritului. Pe lângă asta, m-am mutat la periferie, atât în sens literal, cât şi metaforic.

—Da?

—în bârlogul fărădelegii, Sodoma Thailandei.

—Pattaya?

—Chiar aşa. Mai sunt şi-acolo nişte norvegieni pe care încerc să-i ţin pe linia de plutire.

—Aş vrea să trec direct la subiect, Bork. Am încercat să-l găsim pe Ove Klipra, dar nu ne-am ales decât cu un portar care spune că nu ştie pe unde e Klipra şi nici când se întoarce.

Bork râse înfundat.

—Da, pare stilul lui Klipra.

—Mi s-a spus că preferă să ia el însuşi legătura cu oamenii, dar suntem în mijlocul anchetării unei omucideri şi n-am prea mult timp la dispoziţie. înţeleg că dumneata eşti prieten apropiat cu Klipra, că eşti un fel de conexiune cu lumea exterioară?

Bork înclină capul.

—Nu-s locotenentul lui, dacă la asta te referi. Dar ai dreptate cu rohil meu de mediator. Lui Klipra nu-i place să stea de vorbă cu oameni pe care nu-i cunoaşte.

Tu ai aranjat contactul dintre Klipra
şi ambasadorul Molnes

—?Da, la început. Dar uite că lui Klipra i-a plăcut de ambasador, aşa că au început să petreacă mult timp împreună. Şi ambasadorul era din Sunnmore, deşi provenea de la ţară — nu era un adevărat flăcău de Âlesund precum Klipra.

—Nu-i ciudat că n-a venit astăzi?

—Klipra călătoreşte mai mereu. N-a mai răspuns de câteva zile la telefon, aşa că aş spune că a plecat să-şi vadă de afacerile din Vietnam sau Laos şi nici măcar n-are habar că ambasadoru-i mort. Cazul n-a ajuns să facă valuri în presă.

—în general, aşa se întâmplă când cineva moare de stop cardiac, zise Harry.

—Deci de aia a venit poliţia norvegiană până aici? întrebă celălalt ştergându-şi grumazul asudat cu o batistă mare, albă.

—E o procedură de rutină când un ambasador moare în străinătate, zise Harry, mâzgălind pe dosul unei cărţi de vizită numărul de telefon al secţiei de poliţie.

—Aici e un număr la care pot fi găsit dacă apare cumva Klipra.

Bork cercetă cartonaşul, păru pe cale să spună ceva, dar se răzgândi, băgă cartea de vizită în buzunarul de la piept şi încuviinţă din cap.

—OK, am numărul tău, zise şi, după ce-i strânse mâna, porni spre un Land Rover vechi.

în spatele său, ceva licări roşu, o caroserie recent trecută prin spălătorie. Era, pe jumătate suit pe pavaj, acelaşi Porsche pe care-l văzuse Harry pornind din faţa casei lui Molnes.

Tonje Wiig păşi spre el.

—Te-a ajutat cu ceva Bork?

—De data asta, nu.

—Ce-a spus despre Klipra. Ştie unde e?

—Nu ştie nimic.

Femeia nu se dădea dusă. Harry avu sentimentul vag că aştepta mai mult de atât. Văzu, într-un moment de paranoia, privirea împietrită a diplomatului, pe aeroportul Fornebu — „Fără scandal, bine?" I se spusese oare lui Wiig să nu-l scape pe Harry din ochi şi să-l anunţe pe directorul Torhus dacă mergea prea departe? îi aruncă o privire şi respinse îndată ideea.

—Al cui e Porsche-ul roşu? întrebă.

—Porsche?

—Acolo. Credeam că fetele de 0stfold ştiu toate mărcile de maşini înainte să împlinească şaisprezece ani...

Tonje Wiig îi ignoră comentariul şi îşi puse ochelarii de soare pe ochi.

—E maşina lui Jens.

— Jens Brekke?

—Da. Uite-l acolo.

Harry se răsuci pe călcâie. O văzu pe trepte pe Hilde Molnes, înveşmântată într-o rochie neagră şi dramatică de mătase, alături de Sanphet, care avea o expresie gravă şi un costum închis la culoare. Lângă ei se afla un bărbat mai tânăr, cu păr blond. Harry îl observase în biserică. Purta vestă pe sub sacou, cu toate că termometrul arăta treizeci şi cinci de grade. Ochii îi erau ascunşi după lentilele unor ochelari de soare ce păreau scumpi şi discuta pe un ton scăzut cu o femeie îmbrăcată şi ea în negru. Harry o privi lung, iar femeia, de parcă i-ar fi simţit greutatea privirii, se întoarse către el. N-o recunoscuse deîndată pe Runa Molnes şi acum îşi dădea seama de ce. Strania asimetrie dispăruse. Era mai înaltă decât ceilalţi de pe trepte. Arunca în jur uitături scurte care, în afară de plictiseală, nu trădau nimic.Harry se scuză, urcă treptele şi-i oferi Hildei condo-leanţele sale. Femeia îşi lăsă mâna, fără vlagă, într-a lui. îl privi cu ochi sticloşi; mirosul puternic de parfum îi camufla izul de gin din răsuflare.

Apoi Harry se întoarse către Runa. Fata îşi umbri ochii cu palma şi-l privi chiorâş, de parcă abia atunci l-ar fi văzut prima oară.

—Bună, zise fata. Măcar există cineva mai înalt decât mine în ţara asta de pigmei. Nu eşti tu detectivul care a fost pe la noi?

în vocea ei se simţea o nuanţă agresivă, o încercare adolescentină de a arăta siguranţă de sine. Strânsoarea *ei* de mână era fermă şi puternică. Ochii lui Harry, căutară, automat, cealaltă mână. Din mâneca neagră ieşea o proteză lustruită.

—Detectiv?

Era vocea lui Jens Brekke.

îşi dăduse jos ochelarii şi privea cu ochi mijiţi. Un breton neîngrijit îi ajungea până în dreptul ochilor albaştri, aproape transparenţi. Chipul său rotund îşi păstra încă grăsimea de bebeluş, însă ridurile din jurul ochilor sugerau că trecuse binişor de treizeci de ani. Costumul Armâni fusese schimbat cu un Del Giorgio clasic, iar pantofii Bally cusuţi manual erau ca nişte oglinzi negre, însă aspectul său avea ceva care-i amintea lui Harry de un băieţaş obraznic de doisprezece ani îmbrăcat în adult. Se prezentă.

—Am venit din partea poliţiei norvegiene pentru o investigaţie de rutină.

—înţeleg. Este normal?

—Dumneata ai vorbit cu ambasadorul în ziua morţii sale, aşa e?

Brekke îl privi cu uimire.

—Aşa este, de unde ai ştiut?

—I-am găsit telefonul mobil. Numărul dumitale a fost printre ultimele cinci pe care le-a apelat. Te-a sunat la unu şi un sfert.

Harry îl studie atent pe Brekke, însă pe chipul acestuia nu se citea pic de nesiguranţă sau nedumerire.

—Putem sta de vorbă un pic?

—Treci pe la mine, zise Brekke scoţând la iveală, ţinută între degetele arătător şi mijlociu, o carte de vizită.

—Acasă ori la muncă?

—Dorm acasă.

Era imposibil să *vezi* surâsul care-i juca la colţurile gurii, însă Harry ştiu că surâsul era

acolo. Ca şi cum statul de vorbă cu un detectiv era doar o chestie incitantă, ceva ieşit întru câtva din comun.

—Mă scuzaţi...

Brekke şopti câteva cuvinte la urechea Runei, o salută din cap pe Hilde şi porni cu pas alert către Porsche. Locul se golea; Sanphet o însoţi pe Hilde Molnes până la maşina ambasadei, iar Harry rămase lângă Runa.

—Se strânge ceva lume la ambasadă, zise el.

—Ştiu. Mama n-are chef să se ducă.

—Mda. Probabil că au venit pe la voi membri ai familiei.

—Nu, răspunse fata.

Harry îl privi pe Sanphet cum închide portiera după Hilde Molnes şi cum dă apoi ocol maşinii.

—Păi... putem lua un taxi noi doi, dacă ai chef.

Harry simţi cum îi iau foc lobii urechilor, auzindu-se
cum sună. Voise să spună „dacă ai chef să mergi".

Runa îl măsură cu privirea. Ochii îi erau negri, de nepătruns.

—Nu prea am, zise şi porni spre maşina ambasadei.

Cei prezenţi erau abătuţi şi nimeni nu deschidea prea mult gura. Tonje Wiig îl invitase pe Harry la adunare şi-acum stăteau într-un ungher şi îşi învârteau paharele între degete. Tonje era pe cale să-şi sfârşească al doilea Martini. Harry ceruse apă, alegându-se în

schimb cu nişte suc de portocale dulce şi lipicios.

—Ai deci familie în ţară, Harry?

—Cât de cât, răspunse el, neştiind ce însemna brusca schimbare a subiectului.

—Şi eu. Părinţi, frate şi soră. Ceva unchi şi mătuşi, bunici — nu. Asta-i tot. Tu?

—Ceva asemănător.

Domnişoara Ao se îndrepta către ei păşind unduios, ducând în mâini o tavă cu băuturi. Purta un veşmânt simplu, tradiţional, cu o despicătură lungă pe o latură. O urmări cu ochii. Nu îi era greu să-şi închipuie cum de căzuse ambasadorul în ispită.

în cealaltă parte a încăperii, înaintea unei hărţi mari a lumii, se oprise un bărbat care se legăna pe călcâie, cu picioarele depărtate. Avea spinarea dreaptă, umeri largi, iar părul cărunt îi era tuns asemănător cu al lui Harry. Avea ochi înfundaţi în orbite, maxilarul încleştat şi îşi ţinea la spate mâinile împreunate. Mirosea de departe a militar.

—Cine-i tipul ăla?

—Ivar Loken. Ambasadorul îi spunea, simplu, VM.

—Loken. Ciudat. Nu era pe lista cu angajaţi pe care am primit-o la Oslo. Cu ce se ocupă?

—Bună întrebare, chicoti ea şi sorbi din pahar. Scuze, Harry — e în regulă dacă-ţi spun Harry? —, dar cred că m-a ameţit un pic. Am avut mult de lucru şi am dormit prea puţin în ultimele câteva zile. A ajuns aici anul trecut, imediat după Molnes. Ca să nu mă mai ascund pe după degete, tipul ţine de acea parte a ministerului care nu se duce nicăieri.

—Ce înseamnă asta?

—Cariera i-a ajuns într-o fundătură. Voia o slujbă la Apărare, însă la un moment dat erau prea mulţi „dar" lângă numele lui.

—Prea mulţi „dar"?

—N-ai auzit cum vorbesc unii despre alţii cei de la minister? „E diplomat bun, *dar* bea, *dar* îi plac prea mult femeile" şi aşa mai departe. Ce vine după „dar" e mult mai important decât chestia care e înainte; stabileşte cât de departe ajungi în departament. De aceea sunt, la vârf, atâtea mediocrităţi cu ştaif.

—Şi care e acest „dar", în cazul lui? Şi ce caută aici?

— Sinceră să fiu... nu ştiu. Apare pe la întruniri şi mai scrie câte un raport pentru Oslo, dar prea mult nu-l vedem. Cred că-i place să fie lăsat în pace. Se mai duce, când şi când, în excursii prin Vietnam, Laos ori Cambodgia, cu cort, pastile contra malariei şi un rucsac plin cu echipament foto. Ştii, cred, genul?

—Poate. Şi ce rapoarte scrie?

—Nu ştiu. De asta se ocupă ambasadorul.

—Nu ştii? Nu sunteţi chiar atât de mulţi la ambasadă. Transmite informaţii la serviciile secrete?

—Care ar fi scopul?

—Ei bine, Bangkokul e o răscruce a întregii Asii.

Femeia îl privi şi-i zâmbi trist.

Aş vrea eu să facem lucruri atât de interesante. Dar cred că ministerul îl lasă să stea aici pentru serviciile îndelungate şi în general loiale aduse regelui şi ţării.în plus, mă împiedică să discut despre asta o clauză de confidenţialitate.

Tonje chicoti din nou şi îşi lăsă palma pe braţul lui Harry.

—Hai să vorbim despre altceva, bine?

Harry vorbi despre altceva, apoi se duse să-şi mai ia ceva de băut. Corpul uman e şaizeci la sută apă şi nu izbutea să scape de senzaţia că mare parte din apa asta se evapora către văzduhul albastru-cenuşiu.

O găsi pe domnişoara Ao cu Sanphet, în partea din spate a încăperii. Sanphet îl salută cu o înclinare măsurată a capului.

—E ceva apă? întrebă Harry.

Domnişoara Ao îi întinse un pahar.

—De la ce vine VM?

Sanphet ridică sprânceana:

—Vă gândiţi la domnul Loken?

—Da.

—De ce nu-l întrebaţi chiar pe el?

—Mă temeam să nu fie o poreclă pe care n-o agreează.

Sanphet zâmbi larg.

— „V" e de la viu, iar „M" e de la morfină. O veche poreclă cu care s-a ales lucrând pentru ONU, în Vietnam, după război.

—Vietnam?

— Sanphet înclină uşor din cap şi domnişoara Ao se făcu nevăzută.Loken era cu o unitate vietnameză, într-o zonă de aterizare, aşteptând să fie luat de un elicopter, când au fost atacaţi de o patrulă Vietcong. A fost o baie

de sânge şi Loken s-a numărat printre răniţi. Un glonţ i-a trecut printr-un muşchi al gâtului. Americanii îşi retrăse- seră trupele din Vietnam însă mai aveau detaşate echipe medicale. Au început să alerge prin iarba înaltă, de la un soldat la altul, dându-le primul ajutor. Scriau cu cretă pe căştile răniţilor, un fel de foaie de tratament improvizată. Dacă scriau D, însemna că persoana era decedată, iar cei care veneau în urma lor ştiau că nu e cazul să piardă timp cu examinarea. V însemna că pacientul e viu şi M însemna că primise morfină. O făceau ca nu cumva unii să se aleagă cu mai multe injecţii şi să moară de supradoză.

Sanphet arătă cu bărbia spre Loken.

— Când l-au găsit pe el, îşi pierduse deja cunoştinţa, aşa că nu i-au dat morfină, ci doar i-au scris un „V" pe cască şi l-au băgat în elicopter cu ceilalţi. Când propriile ţipete de durere l-au trezit, n-a înţeles, mai întâi, unde era. Dar când a dat deoparte cadavrul aşezat peste el şi a văzut un bărbat cu banderolă albă făcându-i o injecţie altui soldat, a înţeles cum stă şi a început să urle după morfină. Un infirmier i-a bătut cu degetul în cască şi-a zis: „îmi pare rău, amice, deja ţi-ai luat cu vârf şi îndesat doza." Loken, neîncrezător, şi-a smuls de pe cap casca, pe care, evident, erau un V şi un M. Doar că nu era casca lui. S-a uitat la soldatul care tocmai fusese înţepat în braţ. A văzut pe casca lui un L, a recunoscut pachetul mototolit de ţigări de sub şnurul căştii şi ecusonul ONU şi a înţeles ce se întâmplase. Tipul schimbase căştile ca să mai capete o doză de morfină. A ţipat cât a putut, însă răcnetele lui de durere erau

acoperite de vuietul motorului. A stat aşa lungit, ţipând, timp de jumătate de oră, până ce au ajuns pe terenul de golf.

—Terenul de golf?

—Tabăra. Aşa îi spuneam.

—Ai fost acolo şi dumneata, aşadar?

Sanphet încuviinţă din cap.

—Aşa se face că ştii atât de bine povestea?

—Am fost voluntar la trierea răniţilor.

—Ce s-a întâmplat?

—Loken încă e acolo. Celălalt tip nu s-a mai trezit.

—Supradoză?

—Păi... n-a murit de împuşcătura la stomac.

Harry clătină din cap.

—Şi acum lucraţi în acelaşi loc, voi doi.

—O coincidenţă.

—Care-s şansele să se întâmple aşa ceva?

—Lumea e mică, zise Sanphet.

—MV, spuse Harry.

Băură ce aveau în pahare. Apoi zise că mai vrea nişte apă şi se duse s-o caute pe domnişoara Ao.

—îţi pare rău pentru ambasador? o întrebă după ce-o descoperi în bucătărie — înfăşură şerveţele de pânză în jurul paharelor şi le prindea cu elastice.

îl privi surprinsă şi dădu din cap că da, îi părea.

Harry poziţionă paharul gol în faţă, între degetele ambelor mâini.

—Câtă vreme aţi fost iubiţi?

îi văzu guriţa deschizându-se, articulând un răspuns pentru care creierul ei nu era pregătit încă, apoi închizându-se şi deschizându-se iarăşi

ca a unui peştişor de acvariu. Furia îi ajunse în privire, făcându-l să se aştepte la o palmă peste obraz, însă se stinse îndată. Ochii fetei, în schimb, se umplură de lacrimi.

—îmi pare rău, zise Harry fără să sune ca şi cum i-ar fi părut.

Tu..

—.îmi pare rău, dar trebuie să aflăm răspunsurile la întrebările astea.

—Dar eu...

Domnişoara Ao îşi drese glasul, îşi strânse şi îşi coborî umerii de parcă s-ar fi dezbărat de un gând rău.

—Ambasadorul era căsătorit. Iar eu...

—Eşti căsătorită şi tu?

—Nu, dar...

Harry îi luă cu blândeţe braţul şi o călăuzi afară din bucătărie. Ao se întoarse spre el, privindu-l cu ochi în care revenise furia.

—Uite ce, domnişoară Ao, ambasadorul a fost găsit într-un motel. Ştii ce înseamnă asta. înseamnă că nu ţi-o trăgea doar ţie.

îi urmări atent reacţia stârnită de cele spuse.

—Anchetăm o crimă aici. N-ai motive să simţi loialitate pentru omul ăsta, înţelegi?

Ao scâncea; Harry îşi dădu seama că o zgâlţâia de braţ. îi dădu drumul. Ao îl privi cu pupile negre, uriaşe.

—Te temi? Asta e?

Pieptul ei se înălţa şi cobora.

—Te-ar ajuta dacă ţi-aş promite că nimic din toate astea n-o să iasă la iveală, dacă n-ai avut nimic de-a face cu omorul?

—N-am fost iubiţi!

Harry o privi lung, însă nu văzu decât două pupile negre.

—OK. Atunci ce face o tânără ca tine în maşina unui ambasador căsătorit? Când nu-şi ia tratamentul pentru astm?

Harry puse paharul gol pe tavă şi plecă. Zisese o idioţenie, însă era dispus să facă lucruri idioate ca să mişte ceva. Orice.

14

Duminică, 12 ianuarie

Elizabeth Dorothea Crumley era prost dispusă.

— Căcat! Au trecut cinci zile. Un străin a fost înjunghiat în spate într-un motel şi noi n-avem nici amprente, nici suspecţi, niciun afurisit de indiciu. Doar recepţioniste, Tonya Harding, proprietari de motel şi-acum, colac peste pupăză, mafia. Am uitat ceva?

— Cămătari, zise Rangsang de după *Bangkok Post.*

— Cămătarii *sunt* mafia, spuse inspectoarea.

— Nu ăia pe care-i folosea Molnes, replică Rangsang.

— Cum adică?

Rangsang lăsă deoparte ziarul.

— Harry, ai spus că şoferul credea că ambasadorul datora bani unor cămătari. Şi ce face un cămătar când i-a răposat datornicul? încearcă să recupereze datoria de la familie, clar.

Liz arboră o expresie neîncrezătoare.

— Unii încă mai cultivă noţiunea de onoare a familiei şi cămătarii sunt afacerişti. Sigur că o să-ncerce să-şi capete banii înapoi, în orice fel pot.Mi se pare cam trasă de păr, zise Liz strâmbând din nas.

Rangsan îşi reluă ziarul.

— Oricum, am găsit de trei ori numărul de la Thai Indo Travellers pe lista de apeluri pe care familia Molnes le-a efectuat pe parcursul ultimelor trei zile.

Liz şuieră încetişor, iar în jurul mesei se schimbară priviri cu subînţeles.

— Ce? zise Harry, dându-şi seama că nu se prinsese despre ce era vorba.

— Pe dinafară, Thai Indo Travellers e o agenţie de turism, explică Liz. Dar la etajul unu îşi desfăşoară activităţile reale — împrumutul de bani pentru persoane care altfel nu pot obţine împrumuturi. Au dobânzi mari şi moduri foarte eficiente de a-şi determina muşteriii să plătească. îi ţinem sub observaţie de ceva vreme.

— Pot fi prinşi la înghesuială cu ceva?

— Am putea, dacă ne-am da silinţa. Dar sunt mult mai puţin neplăcuţi decât ceilalţi din branşă. Thai Indo Travellers a reuşit să opereze pe lângă mafie şi, din ce ştim, nici măcar nu plătesc taxă de protecţie. Dacă ei l-au ucis pe ambasador, ar fi prima oară, din câte ştim noi, când au mers atât de departe.

—Poate că se făcuse vremea să dea un exemplu, zise Nho.

— întâi îl omoară, apoi sună la familie să-şi ceară banii. N-ar trebui să fie invers? zise Harry.

—De ce? Cei care au nevoie de un avertisment despre ce li se poate întâmpla rău-platnicilor au fost avertizaţi, zise Rangsan întorcând alene pagina. Dacă te mai alegi şi cu banii, ăsta-i un bonus.

—Bine, decise Liz. Nho şi Harry vor face o vizită politicoasă cămătarilor. încă ceva, tocmai ce-am vorbit cu cei de la laborator. Habar n-au ce-i cu unsoarea pe care-au găsit-o în jurul rănii de cuţit, pe sacoul lui Molnes. Susţin că-i ceva organic şi că probabil e de la un animal. OK, cred că asta-i tot. Spor la treabă.

Rangsan îi ajunse din urmă pe Harry şi pe Nho, care se îndreptau spre ascensor.

—Aveţi grijă. Băieţii ăştia-s cam duri. Am auzit că folosesc elice cu rău-platnicii.

—Elice?

—îi scot cu barca pe râu, îi leagă de un par în mijlocul râului, apoi bagă motorul în marşarier şi saltă elicea motorului din apă când trec pe lângă omul legat. Vedeţi scena în faţa ochilor?

Harry o văzu.

—Cu vreo doi ani în urmă, l-am găsit pe unul care făcuse atac de cord şi murise. Faţa îi fusese, literalmente, smulsă de elice. Ideea era că ar fi trebuit, după aceea, să rămână o avertizare vie, care să le bage minţile-n cap celorlalţi creditori. Dar a fost prea mult pentru inima lui când a auzit motorul pornind şi a văzut elicea cum se apropie.

Nho încuviinţă.

—Nu-i bine. Mai bine e să plăteşti.

ULUITOAREA THAILANDA scria cu litere mari peste imaginea multicoloră a unor dansatoare thailandeze. Posterul era pus pe peretele minusculei agenţii de voiaj aflată pe aleea Sampeng, în cartierul chinezesc. în afară de Harry şi Nho, plus un bărbat şi o femeie aflaţi în spatele unor pupitre, încăperea austeră era goală. Bărbatul purta ochelari cu lentile de o asemenea grosime, încât părea să se uite la tine din interiorul unui borcan.Nho tocmai îi arătase legitimaţia de poliţist.

— Ce-a zis?

— Poliţia este mereu bine-venită. Putem să vă oferim nişte preţuri speciale.

— întreabă de-o călătorie gratuită la etaj.

Nho zise câteva cuvinte şi bărbatul ridică un receptor din furcă.

— Domnul Sorensen tocmai îşi termină ceaiul, zise apoi în engleză.

Harry era pe cale să spună ceva, însă o privire dezaprobatoare a lui Nho îl făcu să se răzgândească. Luară loc amândoi şi aşteptară. Harry arătă cu degetul, după câteva minute, la ventilatorul nemişcat de pe tavan. Fund de Borcan zâmbi şi clătină din cap.

— *Kaput.*

Harry simţi că-l mănâncă pielea capului. După alte două minute, sună telefonul şi bărbatul le ceru să-l urmeze. înainte să urce pe trepte, le făcu semn să-şi scoată încălţămintea. Harry se gândi la şosetele lui asudate, socotind că ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi să-şi ţină pantofii în picioare, însă Nho scutură din cap. înjurând, Harry se descălţă şi urcă treptele.

Fund de Borcan bătu la o uşă, care fu deschisă brusc, făcându-l pe Harry să dea doi paşi înapoi. Un munte de muşchi şi osânză umplea cadrul uşii. Muntele mai avea şi două fante înguste pe post de ochi, o mustaţă neagră pe oală şi capul ras, în afara unei codiţe subţiri. Ţeasta îi arăta ca o minge decolorată de bowling; trunchiul nu se sfârşea cu vreun gât sau umeri, ci era doar o masă umflată care începea în zona urechilor şi cobora către două braţe atât de grase că păreau umflate cu pompa. Harry nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea namilă de om.

Omul se întoarse şi, păşind legănat, intră înaintea lor în încăpere.

—îl cheamă Woo, şopti Nho. Smardoi de închiriat. Reputaţie foarte proastă.

— Dumnezeule, arată ca o imitaţie nasoală a unui personaj ticălos de la Hollywood.

—E chinez din Manciuria. Sunt faimoşi pentru...

Jaluzelele erau trase şi, în lumina difuză, Harry izbuti
să desluşească silueta unui bărbat aşezat la un birou mare. Un ventilator huruia pe tavan, iar capul împăiat al unui tigru îşi arăta ameninţător dinţii de pe un perete. O uşă deschisă care dădea spre balcon lăsa impresia că traficul de afară trece prin mijlocul încăperii. O a treia persoană stătea pe un scaun lângă această uşă. Woo se înghesui pe ultimul scaun rămas liber. Harry şi Nho rămaseră în picioare, în mijlocul încăperii.

—Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Vocea din spatele mesei era groasă, pronunţia britanică, cu tonuri aproape de Oxford. Omul ridică un braţ, făcând să-i lucească inelul de pe deget. Nho îi aruncă o privire lui Harry.

—Ăă... suntem de la poliţie, domnule Sorensen...

—Ştiu.

—I-aţi împrumutat bani lui Atle Molnes, ambasadorul norvegian. Aţi sunat-o pe soţia lui după moartea ambasadorului. De ce? Ca s-o siliţi să plătească datoria?

—Nu avem datorii rămase neplătite de ambasador. Şi, pe lângă asta, nici nu facem asemenea împrumuturi, domnule...

—Hole. Minţi, domnule Sorensen.

— Poftim, domnule Hole? făcu Sorensen, aple- cându-se spre tăblia biroului.

Trăsăturile erau thailandeze, însă pielea şi părul le avea albe ca zăpada, iar ochii, albaştri.

Nho apucă mâneca lui Harry, însă acesta îi dădu deoparte mâna şi susţinu privirea lui Sorensen. Ştia că-şi punea capul pe butuc, că adoptaseră o poziţie ameninţătoare şi că domnul Sorensen avea să-şi piardă din prestigiu dacă făcea acum vreo concesie. Astea erau regulile jocului. însă Harry stătea acolo, cu şosetele lui găurite, asudând ca un porc şi sătul până-n gât de prestigiu, tact şi diplomaţie.

—Eşti în cartierul chinezesc acum, domnule Hole, nu pe pământ *farang*. N-am nimic de împărţit cu şeful poliţiei din Bangkok. Aş sugera să ai o discuţie cu el înainte să mai scoţi vreo vorbă, iar eu îţi promit c-o să uităm de scena asta stânjenitoare.

— De obicei poliţia citeşte drepturile infractorilor, nu invers.

Dinţii domnului Sorensen sclipiră albi pe sub buzele moi, roşii.

— O, da. „Ai dreptul de a păstra tăcerea" şi aşa mai departe. Ei bine, de data asta a fost invers. Woo, condu-i pe domnii.

—Activităţile dumitale de aici nu pot suporta lumina zilei şi nici dumneata nu poţi, domnule Sorensen. în locul tău, m-aş duce glonţ şi-aş cumpăra nişte loţiune cu factor ridicat de protecţie. Nu se vinde în curtea închisorii.

Vocea lui Sorensen deveni şi mai gravă.

—Nu mă provoca, domnule Hole. Mă tem că sejururile peste graniţă m-au făcut să-mi pierd legendara răbdare thailandeză.

—O s-o recapeţi... în câţiva ani petrecuţi după gratii.

—Arată-i domnului Hole *ieşirea,* Woo.

Trupul mătăhălos se deplasă cu o viteză uluitoare. Harry simţi mirosul acru de curry şi, până să apuce să ridice vreun braţ, fu ridicat de la pământ şi înhăţat ca un ursuleţ de pluş câştigat la bâlci. Harry încercă să se zvârcolească, să se elibereze, însă strânsoarea de fier sporea ori de câte ori dădea aer afară din plămâni, exact cum face un şarpe boa cu victimele sale. Totul deveni negru în jur şi zgomotele traficului se auziră mai tare. Apoi fu în sfârşit eliberat şi se simţi plutind prin aer. Când deschise ochii, îşi dădu seama că leşinase, de parcă ar fi visat preţ de o clipă. Văzu un indicator acoperit cu simboluri chinezeşti, un mănunchi de fire între doi stâlpi, un cer gri-alburiu şi o faţă care-l privea de deasupra. Apoi

sunetul reveni şi auzi un şuvoi de cuvinte ieşind în cascadă din gura feţei. Arătă spre balcon, apoi spre acoperişul tuk-tuk-ului, care se alesese cu o adâncitură urâtă.

—Cum te simţi, Harry? zise Nho, făcându-i semn cu mâna şoferului de tuk-tuk să-l lase în pace.

Harry încercă să se uite la propriul corp. îl durea spinarea, iar imaginea şosetelor mânjite pe asfaltul cenuşiu şi murdar i se păru de-o nemăsurată tristeţe.

—Eh... la mine-n ţară, nu m-ar lăsa să intru în crâşmă în halul ăsta. Mi-ai adus pantofii?

Harry ar fi putut jura că Nho îşi muşca limba ca să-şi reţină un zâmbet.

—Sorensen mi-a spus că data viitoare să aduc un mandat de arestare, zise Nho după ce intrară în maşină. Acum îi putem acuza de ultraj.

— Harry îşi trecu degetul peste o tăietură lungă de pe gambă.Nu pe *ei,* doar pe bătăuşul lor. Dar poate că o să ne spună ceva. Ce e cu voi, thailandezii, şi cu înălţimile? Din ce spune Tonje Wiig, sunt al treilea norvegian aruncat de la etaj săptămâna asta.

— O veche stratagemă a mafiei. Preferă să facă asta decât să te umple cu plumbi. Dacă poliţia găseşte pe cineva sub un geam, nu poate ignora posibilitatea ca respectivul să fi căzut accidental. Se dau nişte bani, cazul e închis fără ca cineva să fie acuzat direct şi toată lumea e fericită. Găurile de glonţ complică situaţia.

Se opriră la semafor. O chinezoaică bătrână stătea pe o mochetă, cu un

zâmbet larg pe figură. Faţa i se estompa în aerul albastru, mişcător

1

.Duminică, 12 ianuarie

—Ce-i ăla pedofil?

Stâle Aune oftă adânc, la celălalt capăt la liniei.

—Pedofil? Hai că ai început bine discuţia. Răspunsul scurt e: o persoană atrasă sexual de minori.

—Şi răspunsul un pic mai elaborat?

—Nu ştim multe despre fenomen, dar, dacă ai vorbi cu un sexolog, ar face probabil distincţie între pedofilii condiţionaţi de preferinţă şi cei condiţionaţi de situaţie. Tipul clasic, care umblă prin parc cu dulciuri în buzunare, e cel condiţionat de preferinţă. Interesul pedofil începe de obicei în adolescenţă, nu neapărat cu vreun conflict exterior. Pedofilul se identifică cu copilul, îşi adaptează comportamentul la vârsta copilului şi îşi poate uneori asuma un rol pseudoparental. Activitatea sexuală e de obicei plănuită cu grijă, iar pentru el sexul este o încercare de a-şi rezolva probleme existenţiale. Mă plăteşte cineva pentru asta?

— Şi cei condiţionaţi de situaţie?E un grup mai difuz. Sunt în principiu mai interesaţi sexual de alţi adulţi, iar copilul tinde să fie un substitut pentru cineva cu care pedofilul este în conflict.

—Zi-mi mai multe despre tipul cu dulciuri în buzunare. Ce-i în capul lui?

—Ei bine, de regulă, pedofilii au stimă de sine scăzută şi o aşa-numită sexualitate fragilă. Sunt, adică, nesiguri pe ei înşişi, nu pot funcţiona sexual ca adulţi şi se simt la pământ.

2

Şi cred că pot recăpăta controlul asupra situaţiei dacă-şi îndeplinesc fanteziile cu copii.

— Totul ţine de natură şi de educaţie, chestia obişnuită?

— Se întâmplă ca abuzatorii să fi fost, în copilărie, abuzaţi ei înşişi.

— Cum îi recunoşti?

— Scuză-mă, Harry, dar nu e cum îţi închipui. Nu ies mai deloc în evidenţă. Sunt de obicei bărbaţi care locuiesc singuri şi au o reţea socială slabă. Pot avea o identitate sexuală avariată, însă în alte zone ale vieţii pot funcţiona impecabil.

— înţeleg. Deci n-ai cum să-ţi dai seama.

— Ruşinea îi transformă în maeştri ai camuflajului. Majoritatea pedofililor s-au antrenat de-o viaţă să-şi ascundă preferinţele de ceilalţi, aşadar singurul lucru pe care-l pot spune e că sunt mai mulţi în libertate decât arestează poliţia.

— Zece liberi la fiecare prins.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Mersi, Stâle. Apropo, m-am lăsat de pileală.

— Aşa... Câte zile ai?

— Cam 48 de ore.

— E greu?

— Hm... cel puţin monştrii rămân în dulap. Mă aşteptam să fie mai rău.

— Eşti abia la început. Şi ţine minte, o să fie şi zile rele.

— Mai există şi altceva decât zile rele?

Era întuneric şi şoferul taxiului îi întinse o mică broşură colorată când ceru să fie dus în Patpong.

3

—Masaj, domnu'? Masaj bun. Conduc acolo.

Văzu, în lumina slabă, imagini cu fete zâmbindu-i la
fel de pur şi de inocent ca în reclamele la Thai Airways.

—Nu, mersi, vreau doar să mănânc.

Harry înapoie broşura, cu toate că spatele său paradit socotea că ideea nu e deloc rea. Când, curios, Harry întrebă ce fel de masaj, şoferul făcu un semn internaţional care nu lăsa loc de interpretare.

Liz fusese cea care îi recomandase Le Boucheron din Patpong. Mâncarea arăta foarte bine, de altfel, doar că lui Harry îi lipsea apetitul. Zâmbi stingher către chelneriţa care-i luă farfuria din faţă şi dădu un bacşiş generos pentru ca cei de la restaurant să nu creadă că îl nemulţumise ceva. Pătrunse apoi în frământata viaţă stradală din Patpong. Soi 1 era închis traficului auto, însă gemea de lumea care se bulucea, ca un râu învolburat, pe lângă tarabe şi baruri. Muzica bubuia din fiece orificiu al pereţilor, bărbaţii şi femeile transpirate de pe trotuare căutau ceva acţiune, iar izurile de trupuri omeneşti, canalizare şi mâncare îşi disputau supremaţia. O draperie fu dată deoparte exact la trecerea lui, şi văzu înăuntru fete dansând, purtându-şi obligatoriile costume de baie minuscule şi pantofii cu tocuri înalte.

—Intrare gratis, 90 de baht băuturile, îi răcni cineva în ureche.

îşi văzu de drum, însă era ca şi cum ar fi stat pe loc, fiindcă aceleaşi

cuvinte i se repetară până la capătul
străzii suprapopulate

.Simţi că-i pulsează ceva în stomac şi nu reuşi să decidă dacă era muzica, inima sau duduitul difuz al maşinăriilor care construiau, zi şi noapte, noua şosea către Silom.

La un bar, o fată purtând o rochie de un roşu ţipător îi prinse privirea şi-i făcu semn cu mâna către scaunul de lângă ea. Harry păşi mai departe, simţindu-se aproape beat. Auzi vuiet dinspre alt bar care avea un televizor prins într-un colţ: o echipă sau alta tocmai marcase. Doi englezi cu gâturi roz ciocneau paharele şi cântau *„Suflu mereu balonaşe de săpun...*"

—Hai încoace, blondule.

O femeie înaltă şi subţire îşi flutură genele către el, băgând la înaintare o pereche de sâni mari şi fermi şi încrucişându-şi picioarele în aşa fel, încât colanţii mulaţi să nu mai lase nimic pe seama imaginaţiei.

—E *katoy,* zise în norvegiană o voce, făcându-l pe Harry să se răsucească într-acolo.

Dădu cu ochii de Jens Brekke. De braţ îi atârna o thai- landeză mărunţică, cu o fustă mini de piele.

—Chiar că-i fantastic totul: corp, sâni şi vagin. Unii bărbaţi, de fapt, preferă un *katoy* chestiei originale. Şi de ce nu? făcu Brekke, dând la iveală un şir de dinţi albi pe chipul cafeniu, ca de copil. Singura problemă, fireşte, e că vaginele create chirurgical nu au aceleaşi proprietăţi de autocurăţare precum cele ale femeilor reale. în ziua în care o să le iasă şi asta o să mă gândesc şi eu să devin *katoy.* Ce părere ai, domnule poliţist?

Harry aruncă o privire către femeia înaltă, care le şi întorsese spatele, pufnind tare a lehamite, când auzise cuvântul *katoy.*

—Ei bine, nu m-aş fi gândit că unele dintre femeile de pe-aici s-ar putea să nu fie femei.

—Ochiul neantrenat e uşor de păcălit, dar poţi să-ţi dai seama după mărul lui Adam, care în general nu poate fi eliminat. Mai au şi tendinţa de a fi cam înalte, îmbrăcate cam prea provocator şi flirtează puţintel cam agresiv. Şi arată prea bine. Asta, în cele din urmă, le dă de gol. Nu se pot controla; trebuie să meargă un pic prea departe...

Lăsă propoziţia suspendată în aer, de parcă ar fi făcut vreo aluzie la ceva, însă, dacă aşa stăteau lucrurile, Harry nu ştia la ce.

— Apropo, domnule poliţist, ai cam exagerat şi dumneata? Văd că şchiopătezi.

—Da, am exagerat cu încrederea în capacităţile de comunicare occidentale. O să-mi treacă.

—Ce anume? încrederea sau şchiopătatul?

Brekke îl privea pe Harry cu acelaşi surâs nevăzut ca
la funeralii. De parcă ar fi fost vorba despre un joc la care voia să-l îndemne pe Harry să participe. însă Harry nu avea chef de jocuri.

—Sper că amândouă. Mă duceam spre casă.

—Deja?

Luminile stradale făceau să lucească fruntea umedă a lui Brekke.

— Abia aştept să te văd mâine într-o formă mai bună, domnule poliţist.

Pe strada Surawong, Harry făcu semn unui taxi.

Masaj, domnu'?Partea a treia

16

Luni, 13 ianuarie

Când Nho îl luă pe Harry din faţa clădirii în care locuia, un bloc de apartamente înalt, soarele abia dacă răsărise şi îşi trimitea cu blândeţe razele peste ei, printre casele scunde.

Ajunseră la Barclays Thailanda înainte de ora opt şi un angajat cu o claie de păr în stil Jimi Hendrix şi căşti în urechi le permise accesul în parcarea subterană a clădirii. Nho izbuti să găsească un loc liber pentru vizitatori, lângă lift, printre BMW-uri şi Mercedesuri.

Nho preferă să aştepte în maşină, deoarece cunoştinţele sale de norvegiană se limitau la *takk* — „mulţumesc" —, cuvânt pe care îl învăţase de la Harry într-o pauză de cafea. Liz glumise, spunând că *takk* era întotdeauna primul cuvânt pe care albii îi făceau pe băştinaşi să-l înveţe.

Nho nu se simţea bine acolo; maşinile alea scumpe atrăgeau atenţia hoţilor, zicea. Şi, chiar dacă parcarea avea camere de filmat cu circuit închis, nu-i inspirau încredere parcagiii care pocneau din degete, pe un ritm invizibil, când ridicau bariera.

Harry luă ascensorul până la etajul nouă şi intră în zona de recepţie de la Barclays Thailanda. Se prezentă şi se uită la ceas. Aproape că se aşteptase ca Brekke să întârzie, însă o femeie îl însoţi înapoi la lift, trecu un card prin cititor şi apăsă pe butonul însemnat cu litera M, care, îi explică, însemna mansardă. Se

grăbi apoi să se întoarcă, lăsându-l pe Harry să urce spre ceruri.

Când uşile liftului se deschiseră, îl văzu pe Brekke în mijlocul unei podele parchetate, cafenii, sprijinindu-se de o masă mare de mahon, cu un *telefon* la ureche şi altul lăsat pe umăr. Restul încăperii era din sticlă. Pereţii, tavanul, masa de cafea, ba chiar şi scaunele.

—Vorbim mai încolo, Tom. Ai grijă să nu te laşi ademenit astăzi. Şi, cum am zis, nu te atinge de rupie.

Se scuză cu un zâmbet adresat lui Harry şi duse la ureche celălalt receptor, aruncă o privire la ecranul computerului şi, după un „da" scurt, închise.

—Ce-a fost asta? întrebă Harry.

—Slujba mea.

—Ce slujbă?

—în momentul ăsta... să obţin un împrumut în dolari pentru un client.

—Sume mari? întrebă Harry cuprinzând cu privirea Bangkokul, a cărui privelişte era pe jumătate ascunsă de ceaţă.

—Depinde cu ce compari. Cât un buget normal de consiliu local din Norvegia, aş zice. Te-ai distrat aseară?

Până să răspundă Harry, unul dintre telefoane ţârâi şi Brekke apăsă un buton al interfonului.

— Shena, vrei te rog să preiei un mesaj? Am de lucru.

Ridică degetul de pe buton fără să mai aştepte vreo
confirmare.

—De lucru?

Brekke râse.

— Nu citeşti ziarele: toate valutele asiatice au luat-o la vale. Toţi sunt pişaţi pe ei şi se dau de ceasul morţii ca să cumpere dolari. Băncile şi companiile de brokeraj se închid pe bandă rulantă şi lumea a început să se arunce pe geam.

— Dar nu şi dumneata? spuse Harry, frecându-şi absent spinarea.

— Eu? Sunt broker, din familia vulturilor hoitari.

Flutură din braţe de câteva ori şi îşi dezveli dinţii.

— Câştigăm bani orice s-ar întâmpla, atâta vreme cât pe piaţă e mişcare şi lumea tranzacţionează. Agitaţia e bună şi-n momentul ăsta e agitaţie non-stop.

— Deci în jocul acesta eşti crupierul?

— Da! Bine spus. Trebuie s-o ţin minte pe asta. Şi ceilalţi idioţi sunt jucătorii.

— Idioţi?

— Desigur.

— Eu îi credeam mai degrabă isteţi pe traderi.

— Isteţi, da, şi totuşi nişte idioţi absoluţi. E un necontenit paradox, dar, cu cât devin mai isteţi, cu atât sunt mai dornici să speculeze pe piaţa valutară. Ar trebui să ştie mai bine ca oricine că e imposibil, pe termen lung, să câştigi la ruletă. Sunt destul de tâmpit şi eu, dar măcar ştiu asta.

— Deci n-ai jucat niciodată, Brekke?

— Mai mizez şi eu, când şi când.

— Şi asta te face unul dintre idioţi?

Brekke întinse o cutie cu trabucuri, însă Harry îl refuză.

Bine faci. Au un gust oribil. Le fumez fiindcă mi se pare că aşa trebuie. Fiindcă mi le pot permite

.Clătină din cap şi îşi băgă un trabuc în gură.

— Ai văzut *Casino,* domnule poliţist? Filmul cu Robert De Niro şi Sharon Stone?

Harry dădu din cap afirmativ.

—Ţii minte scena unde Joe Pesci vorbeşte despre un tip, singurul om pe care-l ştie care poate câştiga bani din jocuri de noroc? Doar că tipul ăla nu se ocupa cu jocurile de noroc, ci cu pariurile. Curse de cai, meciuri de base- ball şi aşa mai departe. O chestie un pic diferită de ruletă.

Brekke trase un scaun de sticlă pentru Harry şi se aşeză la rându-i, faţă în faţă cu el.

—Jocurile de noroc au de-a face cu şansa, pariurile însă nu. Pariurile stau în două chestii: psihologie şi informaţie. Persoana cea mai isteaţă câştigă. Tipul din *Casino* de pildă. îşi trece toată vremea adunând informaţii despre originea cailor, despre cum s-au descurcat la antrenament în săptămâna aia, ce mâncare li s-a dat, cât cântărea jocheul când s-a dat jos din pat dimineaţă — numai date de care celorlalţi nu le pasă, pe care nu le pot afla ori folosi. Când face pariul, evaluează cotele şi e atent la ce fac şi alţi pariori. Dacă un cal are o cotă prea mare, pariază pe el, indiferent dacă crede sau nu că va câştiga. Şi, la capătul zilei, iese în câştig. Iar ceilalţi pierd.

—Aşa de simplu e?

—Brekke ridică o mână, defensiv, şi se uită la ceas.Ştiam că un investitor japonez de la Banca Asahi urma să se ducă astă-noapte în Patpong. L-am găsit până la urmă pe Soi 4. Am

băgat informaţii în el şi am tras de om ca să aflu la rândul meu chestii până la trei dimineaţa, apoi l-am lăsat să se combine cu femeia cu care eram şi m-am dus acasă. La 6 am ajuns la firmă şi de-atunci cumpăr întruna baht. O să ajungă şi el la lucru curând şi-o să aibă deja în cont baht în valoare de patru milioane de coroane. După care o să vând iarăşi.

— Par să fie mulţi bani şi, în plus, sună aproape ilegal.

—Aproape, Harry. Aproape.

Brekke era surescitat acum, ca un băieţel care-şi arată jucăria cea nouă.

— Nu e o problemă de morală. Dacă eşti atacant într-o echipă de fotbal şi stai la pleaşcă, o să fii mereu într-o poziţie la limita ofsaidului. Regulile există ca să fie ocolite.

—Şi câştigă cel care ştie să le ocolească mai bine?

—Când Maradona a dat gol cu mâna, spectatorii au acceptat asta ca pe o parte a jocului. Orice chestie pe care n-o vede arbitrul e în regulă.

Brekke ridică un deget.

—în orice caz, nu se poate scăpa din vedere faptul că e o chestie cu risc calculat. Mai pierzi când şi când, dar dacă ştii să foloseşti riscul în favoarea ta, o să ai de câştigat pe termen lung.

Brekke se strâmbă şi îşi stinse trabucul.

— Astăzi, investitorul japonez a stabilit ce-o să fac, dar ştii care-i senzaţia cea mai tare? Când eşti la cârma jocului. De exemplu, înainte ca datele despre inflaţia din SUA să fie

publicate, poţi lansa un zvon cum că Greenspan[I] ar fi zis, la un prânz privat, că rata inflaţiei trebuie să crească. Poţi să-ţi încurci adversarii. Aşa îţi faci rost de victoriile mari. La naiba, e mai bine decât să faci sex.

Râse şi bătu cu piciorul în podea, încântat de sine însuşi.

Piaţa valutară e mama tuturor pieţelor, Harry. E Formula 1. Pe cât de tare te aţâţă, pe-atât de mortală e

[I] **Alan Greenspan (n. 1926): economist american, şeful Rezervei Federale a Statelor Unite. (A/.r.)**

.Ştiu că e o chestie perversă, dar sunt unul dintre obsedaţii ăia de control cărora le place să ştie că e numai din vina lor dacă se omoară singuri la volan.

Harry se uită împrejur. Un profesor nebun într-o cuşcă de sticlă.

—Şi dacă eşti prins că ai depăşit viteza legală?

—Câtă vreme fac bani şi păstrez nişte limite... toată lumea e fericită. Apropo, sunt omul care aduce cei mai mulţi bani firmei. Vezi biroul ăsta? Era al şefului de la Barclays Thailanda. Te-ai putea întreba ce caută în biroul lui un broker jerpelit ca mine. îţi spun, e din cauză că într- o companie de brokeraj contează un singur lucru: câţi bani poţi să faci. Orice altceva e de decor. Chiar şi şefii. Sunt doar administratori care depind de cei productivi dintre noi ca să-şi menţină posturile şi salariile. Şeful meu s-a mutat acum într-un birou confortabil la etajul de dedesubt, fiindcă am ameninţat că-mi iau clienţii şi mă duc la concurenţă dacă nu primesc un comision mai mare. Şi biroul ăsta.

îşi scoase vesta şi o aşeză pe spătarul scaunului.

—Dar destul cu mine. Cum te pot ajuta, Harry?

—Mă întrebam ce aţi vorbit la telefon, dumneata şi ambasadorul, în ziua morţii lui.

—M-a sunat ca să-i confirm o întâlnire. I-am con- firmat-o.

—Şi apoi?

—A venit la ora patru aici, cum stabiliserăm. La patru şi cinci, cam aşa. Shena de la recepţie ştie exact ora. A sosit primul şi s-a înregistrat.

— Despre ce aţi vorbit?Despre bani. Avea nişte bani pe care voia să-i investească, zise Brekke, fără ca vreun muşchi de pe figură să lase de înţeles că ar fi minţit. Am stat aici până la cinci. Apoi l-am însoţit până la subsol, în parcare.

—Era parcat unde suntem şi noi acum?

—Dacă aţi ocupat locul pentru vizitatori, da.

—Şi atunci l-ai văzut ultima oară?

—Exact.

—Mersi, asta a fost tot, zise Harry.

—Păi... ai bătut cale lungă pentru foarte puţin.

—Cum ziceam, e o investigaţie de rutină.

— Sigur. A murit de inimă. Nu-i aşa? întrebă Jens Brekke cu un semisurâs.

—Aşa s-ar părea.

—Sunt un prieten de familie, zise Jens. Nimeni nu scoate o vorbă, dar m-am cam prins. îţi spun ca să ştii.

Tocmai când Harry se ridica, uşa liftului se deschise şi femeia de la recepţie intră cu o tavă pe care se aflau două pahare şi două sticle.

—Un pic de apă înainte să pleci, Harry? Pun să mi se trimită, o dată pe lună.

Umplu paharele cu apă minerală Farris din Larvik.

— Apropo, Harry, ora conversaţiei pe care mi-ai dat-o ieri era greşită.

Deschise o uşă în perete şi Harry văzu o maşinărie ce arăta ca un bancomat. Brekke tastă câteva numere.

— A fost 13:13, nu 13:15. S-ar putea să nu fie important, dar m-am gândit că ai vrea să ştii cu absolută acurateţe.

—Compania de telecomunicaţii ne-a dat orele apelurilor. De ce ai crede că ora ta e mai precisă?

—A mea *este* cea corectă, zise celălalt, expunându-şi o clipă dinţii albi. Dispozitivul ăsta înregistrează toate conversaţiile mele. Costă jumătate de milion de coroane şi are un ceas controlat prin satelit. Crede-mă, e precis.

Harry ridică din sprâncene.

—Cine naiba plăteşte jumătate de milion pentru un reportofon?

—Mai mulţi decât îţi imaginezi. O grămadă de bro- keri, printre alţii. Dacă ai o dispută cu un client despre ce-ai zis la telefon — cumpără sau vinde —, jumate de milion e apă de ploaie. Aparatul adaugă automat un cod digital, care marchează ora, pe banda asta specială.

Ridică ceva ce aducea cu o videocasetă.

— Codul temporal nu poate fi şters şi când o conversaţie a fost înregistrată nu mai poţi schimba înregistrarea fără să distrugi codul. Poţi doar să ascunzi banda, însă apoi alţii vor afla că lipsesc casete pentru perioada respectivă. Motivul pentru care suntem atât de meticuloşi e că, în caz că se ajunge în instanţă, casetele ar fi o probă validă.

—Asta înseamnă că ai o înregistrare a conversaţiei tale cu Molnes?

—Sigur că da.

—Şi am putea să...

—Doar o clipă.

Era ciudat să auzi vocea atât de vie a unei persoane pe care o văzuseşi moartă, cu un cuţit înfipt în spinare.

—Atunci... la ora patru, zicea ambasadorul.

Glasul îi suna plat, aproape trist. Apoi apelul se sfârşi.

1 7

Luni, 17 ianuarie

— Ce-ţi mai face spatele? întrebă Liz, îngrijorată, când Harry intră şchiopătând în sala de întruniri pentru şedinţa de dimineaţă.

— Mai bine, minţi el, aşezându-se pe un scaun şi depărtând picioarele.

Nho îi întinse o ţigară, însă Rangsan tuşi de după ziarul lui şi Harry se abţinu s-o aprindă.

—Am nişte veşti care s-ar putea să te binedispună, zise Liz.

Dar *sunt* binedispus

—.Mai întâi de toate, am decis să-l luăm pe Woo la puricat. Să vedem ce putem scoate de la el dacă-l ameninţăm cu trei ani de puşcărie pentru ultraj şi agresiune asupra unui poliţist aflat în misiune. Domnul Sorensen pretinde că nu l-a văzut. Lucrează, s-ar părea, pe cont propriu. Nu-i ştim adresa, dar ştim că mănâncă de obicei la un restaurant de lângă stadionul Ratchadamnoen, arena de box. La meciurile astea se fac pariuri imense şi cămătarii se învârt pe-acolo ca să-şi găsească muşterii şi să ţină sub ochi datornicii care n-au plătit încă. Cealaltă veste bună e că Sunthorn a pus ceva

întrebări pe la hoteluri suspectate că sunt faţadă pentru agenţii de escorte. Ambasadorul frecventa, se pare, una dintre aceste agenţii — cei de acolo au ţinut minte maşina din cauza numărului diplomatic. Ziceau că era şi o femeie cu el.

—Bine.

Liz păru puţin dezamăgită de reacţia lipsită de entuziasm a lui Harry.

—Bine?

—A dus-o la hotel pe domnişoara Ao ca să-şi facă treaba cu ea. Şi ce? Că doar nu putea s-o invite acasă. Nu? De aici putem trage concluzia doar că Hilde Molnes avea un motiv ca să-şi ucidă soţul. Sau poate iubitul domnişoarei Ao, dacă avea aşa ceva.

—Şi domnişoara Ao ar putea avea un motiv, dacă Molnes era pe cale să-i facă vânt, zise Nho.

— Multe sugestii bune, spuse Liz. De unde să începem?

— Să verificăm alibiurile, veni răspunsul de după ziar.

în sala de şedinţe a ambasadei, domnişoara Ao ridică spre Harry şi Nho nişte ochi înroşiţi de plâns. Negase pe loc că ar fi vizitat vreun hotel, zisese că locuieşte cu sora şi mama ei, dar că ieşise în oraş în seara crimei. Nu o însoţise nimeni, pretindea, şi ajunsese acasă foarte târziu, cândva după miezul nopţii. Abia când Nho încercase s-o determine să le spună pe unde umblase o podidise plânsul.

Ar fi mai bine să ne spui acum, domnişoară Ao, zise Harry, trăgând jaluzelele care dădeau către hol. Ne-

ai mai minţit o dată. Acum e treabă serioasă. Spui că ai fost în oraş în seara crimei, dar nu te-ai întâlnit cu nimeni care ar putea să declare că te-a văzut

—.Mama şi sora mea...

—Pot să depună mărturie că te-ai întors acasă după miezul nopţii. Asta nu prea te ajută, domnişoară Ao.

Lacrimile curgeau şuvoi pe chipul dulce, de păpuşă. Harry oftă.

—Va trebui să te luăm cu noi, zise. Asta dacă nu te răzgândeşti şi nu ne spui unde ai fost.

Fata scutură din cap, iar Harry şi Nho schimbară priviri. Nho ridică din umeri şi-o apucă de braţ, însă ea îşi lăsă capul pe masă, bocind. în clipa aceea se auzi o bătaie uşoară în uşă. Era Sanphet.

—Sanphet, noi...

Şoferul îşi duse un deget la buze.

—Ştiu, şopti şi-i făcu semn lui Harry să iasă.

Harry trase uşa după el.

—Da?

—O anchetaţi pe domnişoara Ao. Vă întrebaţi unde era la ora când a fost săvârşită crima.

Harry nu răspunse. Sanphet îşi drese vocea şi îşi îndreptă spatele.

— Am minţit. Domnişoara Ao a fost în maşina ambasadorului.

—Aşa? făcu Harry, luat prin surprindere.

—De mai multe ori.

—Ştiai deci despre relaţia pe care o avea cu ambasadorul?

—Nu cu ambasadorul.

îi trebuiră câteva secunde lui Harry până să se prindă, apoi se holbă neîncrezător la bărbatul mai în vârstă.

—Dumneata, Sanphet? Dumneata şi domnişoara Ao?E o poveste lungă şi mă tem că nu vei înţelege tot, zise celălalt, privindu-l iscoditor. Domnişoara Ao a fost cu mine în noaptea morţii ambasadorului. N-ar spune asta niciodată, fiindcă ne-ar costa slujbele pe amândoi. Relaţiile între angajaţi nu sunt permise.

Harry îşi trecu o mână prin păr.

—Ştiu la ce te gândeşti, domnule poliţist. Că eu sunt bătrân şi ea o copilă.

—Păi… mă tem că nu pricep pe deplin, Sanphet.

Sanphet surâse.

— Mama ei şi cu mine am fost iubiţi acum multă, multă vreme, cu mult înainte s-o aibă pe Ao. în Thailanda avem ceva ce se cheamă *phîi*. Se poate traduce prin „senioritate", ca atunci când o persoană mai vârstnică e mai sus în ierarhie decât cineva mai tânăr. Dar înseamnă mai mult de-atât. Mai înseamnă că persoana mai în vârstă are o responsabilitate. Domnişoara Ao a primit postul de la ambasadă la recomandarea mea şi e o femeie afectuoasă, recunoscătoare.

—Recunoscătoare? nu se putu abţine Harry. Dar câţi ani avea când...? Şi mama ei ce spune?

Sanphet zâmbi întristat.

—E de aceeaşi vârstă ca mine şi înţelege. O împrumut pe Ao doar pentru puţin timp. Până-şi găseşte bărbatul cu care să-şi întemeieze o familie. Nu e un lucru atât de neobişnuit...

Harry îşi eliberă, cu un icnet, aerul ţinut în piept.

—Deci eşti alibiul ei? Şi ştii că nu pe domnişoara Ao a dus-o ambasadorul la hotelul pe care-l frecventa?

—Dacă ambasadorul s-a dus la vreun hotel, nu s-a dus cu Ao.

Harry înălţă un deget.

Ai mai minţit o dată şi te-aş putea aresta pentru obstrucţionarea unei anchete poliţieneşti. Dacă mai ai ceva să-mi spui, fă-o acum

.Ochii bătrâni şi căprui îl priviră fără să clipească. — Mi-a plăcut domnul Molnes. Mi-a fost prieten. Sper că persoana care l-a omorât să fie pedepsită. Şi nimeni altcineva.

Harry dădu să mai zică ceva, dar se abţinu.18

Luni, 13 ianuarie

Soarele căpătase culoarea vinului roşu, cu dungi portocalii. Stăruia deasupra orizontului cenuşiu al Bangkokului ca o planetă nouă, apărută dintr-odată pe firmament.

—Ăsta e stadionul Ratchadamnoen, spuse Liz după ce Toyota în care se aflau Harry, Nho şi Sunthorn opri lângă clădirea de cărămidă gri. Vreo doi vânzători de bilete la suprapreţ, cu aspect jalnic, se puseră pe dată în mişcare, însă Liz le făcu semn să-şi ia tălpăşiţa.

—S-ar putea să nu ţi se pară impresionant, dar asta e versiunea de Bangkok a Teatrului Viselor. Aici, oricine are ocazia să fie Dumnezeu, dacă are mâini şi picioare îndeajuns de iuţi. Salut, Ricki!

Unul dintre oamenii de ordine se apropie de maşină; Liz comută pe modul şarmant, la un nivel de care Harry n-ar fi crezut-o în stare. După un şuvoi iute de cuvinte şi râsete, se întoarse zâmbind către ceilalţi.

— Hai să-l arestăm pe Woo cât de rapid putem. Am făcut rost de locuri în primul rând, pentru mine şi domnul turist. Ivan boxează al şaptelea în seara asta. Ne-am putea distra.

Restaurantul era dintre cele fără fasoane — cu plastic, muşte şi un ventilator solitar care se străduia să împrăştie izurile de mâncare ce veneau dinspre bucătărie către restul încăperii. Pe un perete, dincolo de tejghea, atârnau portrete ale familiei regale thailandeze.

Doar câteva mese erau ocupate, iar Woo nu se vedea pe nicăieri. Nho şi Sunthorn se aşezară la o masă lângă uşă, în vreme ce Harry şi Liz luau loc în spate. Harry comandă un rulou de primăvară şi, de dragul siguranţei, o cola cu care să-l dezinfecteze.

— Rick mi-a fost instructor când m-am apucat de box thailandez, explică Liz. Cântăream aproape de două ori cât băieţii cu care mă antrenam, eram cu trei capete mai înaltă şi eram bătută mereu. Ăştia sug boxul odată cu laptele mamei. Dar nu le place să fie loviţi de femei, zic ei. Nu că aş fi fost martoră la aşa ceva.

— Şi care-i faza cu regele? întrebă Harry arătând cu degetul. îi văd portretul peste tot.

— Ehei, o naţiune are nevoie de eroi. Familia regală nu era tocmai populară până la Al Doilea Război Mondial, când regele a reuşit să se alieze cu japonezii şi-apoi, când au intrat în defensivă, cu americanii. Şi-a salvat naţiunea de la o baie de sânge.

Harry ridică sticla de cola către portret.

—Pare un gagiu mişto.

—Trebuie să înţelegi: sunt două lucruri cu care nu se glumeşte în Thailanda...

— Familia regală şi Buddha. Da, mersi, am fost informat.

Uşa se deschise.

— Ia te uită, şopti Liz şi ridică din sprâncenele inexistente. De obicei, în carne şi oase, par ceva mai micuţi.

Harry nu se întoarse într-acolo. Planul era să aştepte până ce lui Woo i se aducea

mâncarea. Unui om cu beţişoare în mână îi ia mai mult să scoată o armă.

— Se aşază, spuse Liz. Măi, ar trebui închis numai pentru cum arată. Dar ne putem socoti norocoşi dacă reuşim să-l ţinem suficient cât să-i punem câteva întrebări.

— Cum adică? Tipul ăsta a aruncat un poliţist pe geam de la etajul întâi.

— Ştiu, dar nu mi-aş pune cine ştie ce nădejde. Woo „Bucătarul" nu e un oarecare. Lucrează pentru una dintre familiile mafiote, iar familiile au avocaţi buni. Credem că a lichidat cel puţin o duzină de oameni, a schilodit de zece ori mai mulţi şi tot are cazierul imaculat.

— „Bucătarul"? făcu Harry, înhăţând ruloul fierbinte ca focul care-i poposise pe masă.

— A căpătat acum vreo doi ani porecla. Aveam de-a face cu una dintre victimele lui Woo; am primit eu cazul şi eram de faţă când s-a făcut autopsia. Cadavrul stătuse în aer liber câteva zile şi era aşa de umflat de gaze că arăta ca o minge de fotbal negru-albăstruie. Gazul ăla e toxic, aşa că legistul ne-a trimis afară şi şi-a pus mască înainte să-i perforeze stomacul. Eu mă uitam înăuntru pe geam. Pielea a plesnit când a despicat corpul şi se vedea ieşind gazul, un noruleţ verzui.

Harry puse ruloul la loc pe farfurie cu o expresie lezată, însă Liz nu băgă de seamă.

— însă şocul a fost că, pe dinăuntru, corpul forfotea de viaţă. Patologul s-a lipit de perete când a văzut ce lighioane negre ies din stomac, apoi cum ajung pe podea şi o zbughesc prin găuri şi unghere.

—închipui nişte coarne cu degetele arătătoare pe pro- pria-i frunte.Cărăbuşi.

—Cărăbuşi? se strâmbă Harry. Nu credeam că-ţi pot intra în corp.

— Mortul avea un tub de plastic în gură când l-am găsit.

—El...

—în cartierul chinezesc, cărăbuşii prăjiţi sunt o delicatesă. Woo îl obligase pe amărâtul ăla să îi înghită.

— Fără să-i mai prăjească? făcu Harry, dându-şi farfuria deoparte.

—Uluitoare făpturi şi insectele astea, zise Liz. Cum or fi supravieţuit în stomac, cu gazul ăla toxic şi tot?

—Aş prefera să nu mă gândesc.

—Prea picant?

îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că Liz se referise la mâncare. O împinsese către marginea mesei.

— O să te obişnuieşti, Harry. Trebuie doar s-o iei uşor-uşor. Şi-ar trebui să faci rost de câteva reţete, ca să-ţi impresionezi iubita cu talentele într-ale gătitului, după ce te întorci acasă.

Harry tuşi.

—Sau pe maică-ta.

Harry scutură din cap.

—îmi pare rău, n-am nici una, nici alta.

—Eu ar trebui să-ţi cer scuze, zise ea şi conversaţia se poticni.

Mâncarea lui Woo era pe drum.

Liz scoase un pistol negru de serviciu din tocul de la şold şi trase piedica.

—Smith & Wesson 650, zise Harry. O armă robustă.

—Stai în spatele meu, spuse Liz, ridicându-se.

Woo nici măcar nu clipi când, înălţând privirea, întâlni ţeava pistolului. Ţinea în mâna stângă beţişoarele;mâna dreaptă îi era ascunsă sub masă. Liz lătră ceva în thailandeză, însă Woo păru că n-o aude. Fără să mişte capul, îşi mută privirea prin încăpere, îi înregistră pe Nho şi pe Sunthorn, apoi ochii i se opriră asupra lui Harry. Un surâs îi apăru pe buze.

Liz strigă iarăşi şi Harry simţi cum pe ceafă i se face pielea ca de găină. Ţeava armei se înălţă şi mâna dreaptă a lui Woo apăru de sub masă. Goală. Harry o auzi pe Liz pufnind tare printre dinţi. Privirea lui Woo rămase pironită asupra lui Harry cât Nho şi Sunthorn îi puseră cătuşele. Ieşiră apoi din local, semănând cu o paradă de circ cu un musculos şi doi pitici.

Liz puse pistolul la loc.

— Nu cred că te place, zise ea, arătând către beţişoarele care rămăseseră înfipte vertical în orezul din bol.

—Serios?

—E un vechi simbol de prin partea locului, înseamnă că te vrea mort.

—O să trebuiască să-şi aştepte rândul, zise Harry, amintindu-şi că trebuia să ceară o armă cu împrumut.

—Să vedem dacă ne alegem cu ceva acţiune până la capătul serii, spuse Liz.

Fură întâmpinaţi, în drumul spre arenă, de strigătele mulţimii în extaz şi de un trio de bărbaţi care suflau în trâmbiţe şi izbeau în talgere de parcă ar fi fost o fanfară şcolară pe LSD.

Doi luptători purtând bandane colorate şi cârpe înfăşurate în jurul braţelor tocmai intraseră în ring.

—Ăla-i Ivan, băiatul nostru, cu şort albastru, zise Liz, care la sosire îl uşurase pe Harry de toţi banii pe care-i avea în buzunar şi-i dăduse unui agent de pariuri.

îşi găsiră locurile în rândul din faţă, chiar în spatele arbitrului, lucru care o făcu pe Liz să plescăie din buze a mulţumire. Schimbă câteva vorbe cu vecinul ei.

— E cum credeam, zise apoi. N-am pierdut nimic. Dacă vrei să vezi lupte cu adevărat bune trebuie să vii marţea. Sau joia, la Lumphini. Altfel ai parte de-o groază de... ei, ştii şi tu.

—Meciuri-bulion.

—Cum?

— Meciuri-bulion. Aşa zicem în norvegiană când concurează doi sportivi slabi.

—Bulion?

—E o supă fierbinte. Fiindcă ăla-i momentul când te duci să mănânci o porţie.

Ochii lui Liz se îngustau şi scânteiau când râdea. Harry descoperise că-i place s-o vadă şi s-o audă râzând.

Cei doi boxeri îşi scoseseră bandanele. Dădură un tur de ring şi executară un soi de ritual, lipindu-şi frunţile de stâlpii din colţuri, apoi îngenunchind şi făcând câţiva paşi simpli de dans.

— Se cheamă *ran muay,* lămuri Liz. Dansează în onoarea fcrw-ului personal, guru şi înger păzitor al boxului thai- landez.

Muzica încetă şi Ivan se duse în colţul lui, unde el şi antrenorul se înclinară unul spre celălalt, cu palmele împreunate.

—Se roagă, spuse Liz.

—Are nevoie? întrebă îngrijorat Harry, care avusese la el un teanc mărişor de bancnote.

—Nu şi dacă se ridică la înălţimea numelui său.

—Ivan?

—Toţi luptătorii îşi aleg numele. Ivan şi l-a luat după Ivan Hippolyte, un olandez care a câştigat în 1995 un meci pe stadionul Lumphini.

—Doar un meci?

— E singurul străin care a câştigat vreodată la Lumphini. Dintotdeauna.

Harry se răsuci ca să vadă după expresia ei dacă vorbea serios, dar în acel moment gongul sună şi lupta începu.

Boxerii se apropiará precauţi, păstrând o distanţă sănătoasă şi dându-şi târcoale. O lovitură fu parată cu uşurinţă şi o izbitură cu piciorul nimeri aerul. Muzica îşi spori volumul, la fel ca şi ovaţiile mulţimii.

—încing un pic atmosfera, ţipă Liz.

Apoi luptătorii se aruncară unul asupra celuilalt. Cu iuţeala trăsnetului, o învălmăşeală de picioare şi braţe. Lucrurile se întâmplau aşa de rapid că Harry nici nu văzu mare lucru, însă Liz icni. Lui Ivan îi curgea deja sânge din nas.

—A luat un cot în figură, zise Liz.

—Cot? Şi arbitrul n-a văzut?

Liz zâmbi.

— Este permis să foloseşti cotul. Ba chiar se încurajează asta. Loviturile cu pumnii şi

picioarele îţi aduc puncte, dar de obicei loviturile de cot şi de genunchi îţi doboară adversarul.

—Deci loviturile lor de picior nu se ridică la înălţimea celor din karate.

— Eu aş avea grijă aici, Harry. Acum câţiva ani au venit de la Hong Kong cinci dintre cei mai buni luptători ai lor ca să stabilească ce stil este mai eficient. Toate ceremoniile şi plecăciunile au durat mai bine de-un ceas, în timp ce meciurile, toate cinci, au ţinut în total şase minute şi jumătate. Şi cinci ambulanţe au pornit-o către spital. Ghici cine era în ele?

—Ei, în seara asta nu e pericol de aşa ceva, zise Harry şi căscă demonstrativ. Aici e... Ce mama naibii!

Ivan îşi apucase de grumaz potrivnicul şi, cu o mişcare iscusită, trăsese în jos capul celuilalt şi îşi catapultase genunchiul drept către faţa lui. Oponentul căzu pe spate, reuşind însă să se apuce de corzi, ajungând să atârne exact în faţa lui Liz şi Harry. Sângele curgea pe podea de parcă s-ar fi spart pe undeva o conductă. Harry auzi în spatele lui oameni protestând şi îşi dădu seama că asta era din pricină că se ridicase în picioare. Liz îl trase la loc pe scaun.

—Uau! strigă. Ai văzut ce rapid a fost Ivan? Ţi-am zis c-o să ne distrăm, nu?

Boxerul în şort roşu îşi întorsese capul pe-o parte, aşa că Harry îi cercetă profilul. Văzu cum i se mişcă pielea din jurul ochiului, umflându-se cu sânge. Era ca şi cum ar fi văzut cum e umflată o saltea pneumatică.

Harry avu o stranie şi zguduitoare senzaţie de déjà-vu când Ivan porni spre adversarul neajutorat, care nici nu mai era conştient că se află în ring. Ivan zăbovi, studiindu-şi oponentul precum un gurmand nehotărât dacă să înceapă cu aripa ori cu pulpa de pui. Pe fundal, printre cei doi boxeri, Harry îl zări pe arbitru. Se uita, cu capul lăsat în piept şi braţele pe lângă corp. Harry îşi dădu seama că arbitrul n-are de gând să facă nimic şi simţi că inima îi bubuie în piept. Trupa celor trei nu mai suna ca o fanfară de Ziua Independenţei: scăpaseră de sub control, suflau în alămuri şi băteau turbaţi din talgere.

Opreşte-te, îşi zise Harry şi, în aceeaşi clipă, îşi auzi propria voce: *Pocneşte-l!*

Iar Ivan îl pocni.

Harry nu mai urmări numărătoarea. Nu-l văzu pe arbitru ridicând braţul lui Ivan şi nici *wai*-ul învingătorului către toate cele patru colţuri ale ringului. Se holba la podeaua crăpată şi udă de ciment de lângă talpa lui, unde o insectă mică se chinuia să scape dintr-un strop de sânge. Prins într-o serie de evenimente şi coincidenţe, înotând în sânge până la brâu. Se afla în altă ţară, altcândva. îşi veni în fire abia când un braţ îl lovi între omoplaţi.

—Am câştigat! îi răcni în ureche Liz.

Stăteau la rând să-şi ia banii de la ghişeul de pariuri când Harry auzi vorbind în norvegiană o voce pe care-o ştia.

— Ceva îmi spune că poliţistul nostru a pariat cu înţelepciune şi nu s-a încrezut doar în noroc. Caz în care... felicitări.

— Păi, zise Harry întorcându-se către voce, inspec- toarea Crumley se pretinde expertă, aşa că poate nu eşti aşa de departe de adevăr.

I-o prezentă pe Liz lui Jens Brekke.

—Ai pariat şi tu? întrebă ea.

—Un prieten mi-a dat pontul că adversarul lui Ivan ar fi un pic răcit. Ciudat ce efect uriaş poate să aibă chestia asta, aşa-i, domnişoară Crumley? zise Brekke şi, radios, se întoarse către Harry. Mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu o chestie, Hole. Am luat-o cu mine pe fata lui Molnes şi-ar trebui s-o duc înapoi acasă cu maşina, dar uite că m-a sunat unul dintre cei mai importanţi clienţi ai mei din SUA şi trebuie să mă întorc la birou. E haos, dolarul a urcat până la cer şi omul trebuie să scape de-un camion de baht.

Harry privi în direcţia spre care arătase cu capul Brekke. Sprijinită de perete, purtând o cămaşă Adidas cu mâneci lungi, pe jumătate ascunsă de mulţimea ce se grăbea să iasă de pe stadion, se afla Runa Molnes. Stătea cu braţele încrucişate şi se uita în gol.

— Când te-am ochit aici, mi-am amintit că Hilde Molnes a zis că locuieşti în apartamentul ambasadei de lângă râu. N-ar fi un ocol aşa de mare dac-aţi împărţi un taxi. I-am promis maică-sii...

Brekke dădu din mână ca să indice că un asemenea nivel de îngrijorare maternă era fireşte exagerat, însă ar fi făcut bine, cu toate acestea, să-şi ţină promisiunea.

Harry se uită la ceas.

—Sigur că poate, spuse Liz. Biata fată. Nu mă miră că maică-sa e cam încordată în perioada asta.

—Fireşte, făcu Harry, forţându-se să zâmbească.

— Fantastic, zise Brekke. Şi încă ceva. Aţi putea să-mi încasaţi şi mie câştigul? Ar trebui să acopere costul taxiului. Şi, dacă mai rămâne ceva, presupun că există vreun fond al poliţiei pentru văduve sau aşa ceva.

îi întinse chitanţa lui Liz şi se pierdu în mulţime. Ochii ei se făcură mari la vederea sumei.

întrebarea e: există suficiente văduve?1 9

Luni, 13 ianuarie

Runa Molnes nu părea deosebit de încântată că e condusă acasă.

— Mersi, mă descurc, zise. într-o noapte de luni, Bangkokul e cam la fel de periculos ca satul 0rsta.

Harry, care nu pusese piciorul în 0rsta într-o noapte de luni, făcu semn unui taxi şi-i deschise portiera. Fata urcă fără tragere de inimă, îngână o adresă şi îşi aruncă privirea pe geam.

— I-am spus să o ia pe la River Garden, zise după un timp. Acolo te dai jos, nu?

— Cred că instrucţiunile erau ca tu să fii lăsată prima acasă, domnişoară Molnes.

— Domnişoară? râse ea şi-l privi cu ochi negri ca ai mamei sale.

Sprâncenele îmbinate o făceau să arate ca un elf.

— Parcă ai fi mătuşă-mea. Câţi ani ai, de fapt?

— Eşti cât de bătrân te simţi, zise Harry. Aş zice, aşadar, că am cam 60.

Runa îl privi, de data asta, curioasă.

— Mi-e sete, zise deodată. Dacă-mi iei ceva de băut, te las să mă conduci până la uşă.

Harry se aplecă în faţă, dând să-i spună şoferului adresa lui Molnes.

— Las-o baltă, zise fata. Eu o să insist cu River Garden şi o să creadă că încerci să te dai la mine. Vrei să iasă scandal?

Harry îl bătu pe şofer pe umăr. Runa începu să ţipe şi şoferul puse o frână bruscă, făcând ca

ţeasta lui Harry să se izbească de plafon. Şoferul se întoarse apoi spre ei; Runa trase aer în piept ca să ţipe din nou, făcându-l pe Harry să ridice mâinile în semn că se dă bătut.

—OK, OK, atunci unde? Patpong e în drum, presupun.

—Patpong? dădu Runa ochii peste cap. Chiar că *eşti* bătrân. Doar bătrâneii libidinoşi şi turiştii se duc acolo. Mergem în piaţa Siam.

Schimbă câteva cuvinte cu şoferul, în ceea ce lui Harry i se păru o thailandeză fără cusur.

— Ai prietenă? îl întrebă după ce se aşezară la o masă şi Runa primi o bere, în urma altor ameninţări că o să facă o scenă.

Se aflau într-un restaurat mare, afară, în susul unei scări monumentale pline de tineri — studenţi, presupuse Harry — aşezaţi pe trepte, privind traficul ce se deplasa cu încetinitorul şi privindu-se unii pe alţii. Runa aruncase o privire neîncrezătoare la sucul de portocale al lui Harry, însă părea să fie obişnuită, în mediul ei, cu cei care nu puneau alcool în gură. Ori poate că nu. Harry avea senzaţia că nu toate regulile nescrise ale partidului erau respectate în familia Molnes.

—Nu, răspunse Harry, adăugând: De ce naiba mă întreabă toată lumea asta?

—De ce naiba, zici? se foi Runa pe scaun. Cred că de obicei te-ntreabă fetele, nu?

Pe el îl umflă râsul.

— încerci să mă faci să mă ruşinez? Mai bine povesteşte-mi despre prietenii tăi.

—Despre care dintre ei?

își lăsă în poală mâna stângă şi ridică paharul de bere cu dreapta. Cu un surâs jucăuş, se sprijini de spătar şi-l fixă cu privirea.

—Nu-s virgină, dacă asta crezi.

Harry fu cât pe ce să se înece cu sucul şi să-l scuipe pe masă.

—De ce-aş fi? urmă ea, ridicând la buze paharul.

—Da, de ce-ai fi? se întrebă şi Harry.

—Eşti şocat de chestia asta? spuse Runa, lăsând pe masă berea şi căpătând o expresie serioasă.

—De ce-aş fi?

Sunase ca un ecou, aşa că se grăbi să adauge:

—Cred că şi eu am debutat cam când eram de vârsta ta.

—Da, dar nu la treisprezece ani.

Harry trase aer în piept, cugetă atent la comentariul ei şi lăsă aerul să iasă încetişor printre dinţi. Tare i-ar fi plăcut să lase baltă subiectul.

—Serios? Dar el câţi ani avea?

—E secret, zise Runa, care-şi recăpătase expresia răutăcioasă. Spune-mi, tu de ce n-ai iubită?

—îşi luă un răgaz înainte să vorbească în mod automat, poate ca să vadă dacă putea răspunde la tacticile ei de şoc. Şi să-i spună că cele două femei pe care putea afirma cu sinceritate că le iubise nu mai erau pe lume acum. Una murise de propria ei mână, cealaltă, de a unui ucigaş.E o poveste lungă. Le-am pierdut.

—Le-ai? Sunt mai multe? Cred că de aia te-au lăsat cu ochi-n soare, nu? Erai cu două în acelaşi timp?

Harry simţi în vocea ei veselia şi încântarea copilărească. îi era cu neputinţă să-şi adune puterile ca s-o întrebe ce fel de relaţie avea cu Jens Brekke.

—Nu, zise. Nu le-am dat destulă atenţie, atâta tot.

—Acum arăţi serios.

—îmi pare rău.

Zăboviră aşa în tăcere. Runa îşi făcu de lucru cu eticheta sticlei de bere. Aruncă o privire furişă spre Harry. De parcă ar fi încercat să decidă ceva. Eticheta se desprinse.

—Haide, zise ea, luându-l de mână. Vino să-ţi arăt ceva.

Coborâră pe trepte, printre studenţi, ajunseră pe trotuar şi traversară o pasarelă îngustă peste un bulevard lat. Se opriră în mijloc.

—Uite, zise. Nu-i aşa că-i frumos?

Harry privi curgerea şuvoiului de maşini. Şoseaua se întindea cât vedeai cu ochii, iar luminile camioanelor, autobuzelor, automobilelor, motocicletelor şi tuk-tukurilor

erau ca un râu de lavă care, la capătul depărtat, se îngroşa şi se îngălbenea.

—Arată ca un şarpe cu model luminos pe piele care se tot încolăceşte şi se răsuceşte, nu?

— Fata se apleca peste balustradă.Ştii ce-i ciudat? Sunt unii în Bangkok care m-ar omorî bucuroşi pentru mărunţişul din buzunare, în clipa asta chiar. Şi totuşi nu m-am temut niciodată aici. în Norvegia ne duceam mereu la cabana noastră de la munte, la sfârşit de săptămână. Ştiu cabana şi toate cărările din jur cu ochii închişi. Şi la fiecare sărbătoare mergeam la 0rsta, unde toată lumea ştie pe toată lumea şi o hoţie măruntă din prăvălie ajunge pe prima pagină a ziarului. Şi totuşi aici mă simt mai în siguranţă. Aici, unde mă înconjoară de peste tot oameni şi nu cunosc pe absolut nimeni. Nu că-i ciudat?

Harry nu ştia exact cum să răspundă.

—Dacă aş avea de ales, aş locui aici tot restul vieţii. Şi-aş veni aici cel puţin o dată pe săptămână şi aş sta aşa, să mă uit.

—Să te uiţi la trafic?

— Da, iubesc traficul, zise ea, întorcându-se pe neaşteptate spre el, cu ochi lucitori. Tu nu?

Harry scutură din cap. Runa se întoarse iarăşi spre stradă.

—Păcat. Ghici câte maşini sunt acum pe străzile din Bangkok? Trei milioane. Şi în fiecare zi apar o mie în plus. Un şofer din Bangkok petrece între două şi trei ore în maşină zilnic. Ai auzit de Comfort 100? O poţi cumpăra în benzinării. E o pungă în care să faci pipi dacă

eşti prins în vreun blocaj. Crezi să eschimoşii au vreun cuvânt pentru trafic? Sau maorii?

Harry strânse din umeri, iar fata spuse:

— Gândeşte-te numai la ce pierd toţii oamenii care locuiesc în oraşele unde nu pot fi înconjuraţi de mulţimi ca asta. Ridică braţul...

îl apucă de braţ şi i-l ridică.

— O simţi? Vibraţia? Este energia tuturor celor care ne înconjoară. E în aer. Dacă mori şi crezi că nu te poate salva nimeni, n-ai decât să ieşi afară, să întinzi braţele şi să absorbi un pic din energia asta. Şi poţi să ai viaţă eternă. E-adevărat!

Ochii îi luceau, întreaga faţă îi lucea; îşi lipi de obraz palma lui Harry.

— Simt că o să trăieşti o viaţă lungă. Imens de lungă. Mai lungă şi decât a mea.

— Nu spune asta, zise Harry, simţind că pielea ei îi arde căuşul palmei. Aduce ghinion.

— Mai bine un ghinion bun decât un noroc prost, aşa zicea tati.

Harry îşi trase mâna.

—Vrei viaţă veşnică? şopti ea.

El clipi, ştiind că, în acel moment, creierul lui înregistrase un cadru cu ei acolo, pe o pasarelă străbătută de oameni grăbiţi, cu uriaşul şarpe scânteietor al şoselei de dedesubt. Exact cum faci poze cu locurile pe care le vizitezi fiindcă ştii că n-o să fii mult timp acolo. O mai făcuse, într-o seară în mijlocul unei sărituri la Frogner Lido, altă dată într-o noapte în Sydney, când o coamă de păr roşcat fusese suflată de vânt, apoi într-o după-amiază rece de februarie, la aeroportul Fornebu, când surioara

lui îl aşteptase printre fotografi şi jurnalişti, în furtuna de bliţuri. Ştia că, orice s-ar fi întâmplat, avea să poată accesa aceste cadre, că nu se vor estompa în veci; dimpotrivă, aveau să devină tot mai clare şi însemnate odată cu anii.

Simţi, în clipa aceea, o picătură pe faţă. Apoi alta. Ridică uimit ochii.

—Mi s-a spus că n-o să plouă până în mai, spuse.

—Rafală de mango, zise Runa întorcându-şi faţa spre cer. Se mai întâmplă. înseamnă că fructele de mango s-au copt. O să înceapă să toarne curând. Hai...

Harry simţea că-l ia somnul. Gălăgia nu mai era chiar atât de sâcâitoare şi începuse să observe că exista un anume ritm al traficului, ceva care-l făcea întru câtva pre- dictibil. în prima noapte se trezise deranjat de claxoane

.După alte câteva nopţi, probabil avea să se trezească dacă *nu* mai auzea claxoane. Spre exemplu, pârâitul unui amortizor defect nu venea de nicăieri, ci avea un loc al său în haosul aparent. Avea doar nevoie de un pic de timp să se acomodeze cu el, aşa cum înveţi să-ţi ţii echilibrul într-o barcă.

Aranjase să se întâlnească cu Runa la o cafenea de lângă universitate, în următoarea zi, ca s-o întrebe unele lucruri despre taică-su. La coborârea din taxi, părul fetei încă picura.

1

Adormi şi o visă, pentru prima oară după multă vreme, pe Birgitta. Părul lipit de pielea ei palidă. Doar că zâmbea şi era vie.Marţi, 14 ianuarie

Patru ore îi luă avocatului să-l scoată pe Woo din arest.

— Dr. Ling. Lucrează pentru Sorensen, zise Liz la şedinţa de dimineaţă, oftând. Nho a apucat doar să-l întrebe pe Woo unde era în ziua crimei şi, gata, s-a terminat.

— Şi ce a ieşit la detectorul mobil de minciuni? întreba Harry.

—Nimic, răspunse Nho. Nu a avut chef să ne spună nimic.

—Nimic? Rahat, şi eu care credeam că voi, thailan- dezii, vă pricepeţi la torturat cu apă şi cu şocuri electrice. Deci acum e în libertate un psihopat gigantic, unul care-mi vrea moartea.

—Vă rog frumos, ar putea cineva să-mi dea şi nişte veşti bune? spuse Liz.

Se auzi foşnet de ziar.

—Am sunat iarăşi la Hotel Maradiz. Prima persoană cu care am vorbit a zis că ştie un *farang* care avea obiceiul să se ducă acolo cu o femeie albă de la ambasadă. Omul a zis că femeia era albă şi că vorbeau într-o limbă care i s-a părut germană sau olandeză.

—Norvegiană, zise Harry.

—Am încercat să obţin o descriere a celor doi, dar nu am scos nimic clar.

Liz oftă.

— Sunthorn, du-te acolo cu nişte fotografii şi vezi dacă-l pot identifica în ele pe ambasador şi pe soţia lui.

Harry strâmbă din nas.

—Soţ şi soţie să vină la un cuibuşor de nebunii de 200 de dolari pe zi, la doar câţiva kilometri de casa lor? Nu-i un pic pervers?

—Omul cu care am vorbit zice că stăteau acolo la sfârşit de săptămână, explică Rangsan. Am nişte date.

— Aş paria câştigul de ieri că nu era nevastă-sa, spuse Harry.

—Poate că nu, răspunse Liz. Oricum, nu cred că o să ajungem prea departe cu asta.

Puse capăt întrunirii îndemnându-şi echipa să-şi petreacă ziua cu hârţogăria din dosarele neglijate după ce uciderea ambasadorului primise prioritate maximă.

—Deci ne-ntoarcem de unde am plecat? întrebă Harry după ce ieşiră ceilalţi.

—Nici n-am avansat prea tare, zise Liz. Poate o să obţii ce vreţi voi, norvegienii.

—Ce vrem noi?Am vorbit cu şeful nostru de dimineaţă. Discutase ieri cu un anume domn Torhus din Norvegia, un domn care a vrut să ştie cât va mai dura toată povestea. Autorităţile norvegiene au cerut să se pună capăt anchetei săptămâna asta, dacă nu avem nimic concret. Şeful i-a spus că e vorba de o anchetă thailandeză şi că nu avem obiceiul să punem la naftalină cazuri de omor în felul ăsta. Dar mai apoi a primit un telefon de la Ministerul nostru de Justiţie. Bine c-ai apucat să vezi împrejurimile cât a fost timp, Harry. Se pare că vineri te-ntorci acasă.
Asta, cum ziceau, dacă nu apare nimic concret.

* * *

—Harry!

Tonje Wiig îl întâmpină la recepţie, cu obrajii îmbujoraţi şi-un zâmbet atât de roşu, încât îl făcu să suspecteze că îşi dăduse cu ruj chiar înainte să coboare.

—Trebuie să bem nişte ceai, zise. Ao!

Domnişoara Ao îl ţintuise cu o privire înfricoşată când
dăduse cu ochii de el şi, cu toate că Harry se grăbise să spună că vizita sa n-avea nimic de-a face cu ea, îi observase ochii, ca ai unei antilope la marginea apei, mereu în văzul leilor.

Le întoarse spatele şi-i lăsă singuri.

— Frumuşică fată, comentă Tonje aruncându-i lui Harry o privire iscoditoare.

— Drăgălaşă, aprobă el. Şi tânără.

Tonje păru mulţumită de răspuns şi-l conduse în birou.

— Am încercat să te sun astă-noapte, spuse, dar se vede treaba că nu erai acasă.

Harry îşi dădu seama că aştepta să fie întrebată de ce sunase, însă se abţinu s-o facă. Domnişoara Ao se întoarse cu ceaiul. Aşteptă până ce ieşi.

—îmi trebuie nişte informaţii, zise.

— Da?

— De vreme ce erai însărcinată cu afacerile în lipsa ambasadorului, presupun că i-ai ţinut socoteala absenţelor.

— Fireşte.

îi citi patru date, pe care Tonje le verifică în agenda ei. Ambasadorul fusese la Chiang Mai de trei ori şi în Vietnam o dată. Harry îşi luă notiţe fără grabă, pregă- tindu-se de următoarea întrebare.

—Cunoştea ambasadorul vreo femeie norvegiană în Bangkok, în afară de soţia lui?

—Nu..., zise Tonje. Din câte ştiu eu. Adică... dacă nu mă pun pe mine la socoteală.

Harry aşteptă ca femeia să lase pe masă ceaşca de cafea înainte să întrebe:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că eu cred că aveai o relaţie cu ambasadorul?

Tonje Wiig rămase cu gura căscată, dezvăluind un şir de dinţi care făceau cinste dentiştilor norvegieni.

—Of, măiculiţă! spuse.

Şi răspunsul ei era atât de lipsit de ironie, încât Harry nu putu decât să presupună că „măiculiţă" încă exista prin vocabularul unor femei. îşi drese vocea.

—Cred că tu şi ambasadorul aţi petrecut zilele notate la Hotel Maradiz, aşa că aş vrea să-mi povesteşti despre relaţia asta şi să-mi spui unde erai în ziua când a murit.

Era uimitor că cineva atât de palid precum Tonje Wiig se putea albi şi mai mult la faţă.

—Să vorbesc cu un avocat? izbuti să rostească în cele din urmă.

—Doar dacă ai ceva de ascuns.

Văzu că la colţul ochiului i se formase o lacrimă.

—N-am nimic de ascuns, zise femeia.

—Atunci ar trebui să vorbeşti cu mine.

Tonje îşi tamponă grijulie ochiul, ca să nu-şi strice rimelul

—.Uneori îmi venea să-l omor, domnule poliţist.

Harry notă schimbarea în formula de adresare şi
aştepta răbdător.

—Până într-atât, încât aproape că m-am bucurat când am auzit că-i mort.

Harry îşi dădu seama că limba începea să i se dezlege. Era important să nu spună ori să nu facă vreo prostie care să-i zăgăzuiască şuvoiul vorbelor. O mărturisire arareori se iveşte singură.

—Fiindcă nu voia să-şi lase soţia?

—Nu! scutură din cap Tonje. Nu înţelegi. Fiindcă mi-a stricat tot rostul! Tot ce...

O podidi un hohot de plâns atât de puternic, încât Harry ştiu că atinsese o coardă sensibilă. Apoi femeia îşi veni în fire şi îşi şterse amândoi ochii.

—A fost o numire politică. Nu era nici pe departe calificat pentru post. L-au trimis aici în mare grabă, de parcă nu ştiau cum să-i facă mai iute vânt din Norvegia. Existaseră semnale că eu aveam să fiu candidată pentru poziţie, dar a trebuit să ofer cheile de la biroul ambasadei cuiva care nu ştia diferenţa între un însărcinat cu afaceri şi un ataşat. Şi n-am avut niciodată niciun fel de relaţie intimă. Pentru mine ar fi fost cu totul absurd. Nu-ţi dai seama?

—Ce s-a întâmplat după aceea?

—Când m-au chemat să-i identific corpul, am uitat brusc de toată povestea asta cu numirea, care însemna o nouă şansă pentru

mine. Mi-am amintit, în schimb, ce om de treabă şi deştept este. Era!

Rectificase ca şi cum Harry ar fi protestat.

—Chiar dacă, în opinia mea, nu era cine ştie ce ca ambasador. Sunt lucruri mai importante decât postul şi cariera. Poate că nici n-ar trebui să candidez. Vom vedea. Am multe la care să mă gândesc. Mă rog, n-o să iau nicio hotărâre acum.

îşi trase nasul de câteva ori, părând să-şi fi revenit.

—E foarte neobişnuit ca un adjunct să fie numit ambasador la aceeaşi ambasadă, să ştii. Nu s-a întâmplat niciodată, după ştiinţa mea.

Scoase o oglinjoară şi îşi verifică machiajul, zicând apoi, mai mult ca pentru sine:

—Dar pentru orice chestie există o primă oară, presupun.

Odată ce Harry urcă în taxiul care avea să-l ducă înapoi la secţia de poliţie, decise s-o scoată pe Tonje Wiig de pe lista de suspecţi. în parte fiindcă fusese convingătoare şi în parte fiindcă putea dovedi că fusese altundeva în zilele petrecute de ambasador la Hotel Maradiz. Tonje îi confirmase şi că nu erau prea multe rezidente norvegiene în Bangkok dintre care să alegi.

Aşa că simţi ca pe o lovitură în plexul solar gândul de negândit care îi veni în minte. Cu toate că nu era totuşi chiar atât de greu de gândit.

Fata care intră pe uşa de sticlă de la Hard Rock Cafe era diferită de cea pe care o văzuse în grădină şi la funeralii, cea cu gesturi reţinute, limbaj corporal introvertit şi expresie

răutăcioasă, sfidătoare. Chipul Runei se lumină când îl văzu aşezat la o masă, cu o sticlă goală de cola şi un ziar dinainte. Fata purta o rochie cu mâneci scurte şi imprimeu cu flori albastre. Ca şi cum ar fi fost un iluzionist încercat, proteza abia dacă era sesizabilă.

—Ai ajuns mai devreme, zise Runa cu încântare în glas.Cu traficul ăsta, e dificil să nimeresc ora, răspunse el. Şi nu voiam să întârzii.

Runa se aşeză şi comandă ceai cu gheaţă.

—Ieri. Mama ta...

—Dormea, îi tăie Runa vorba.

Atât de scurt i-o tăie, încât Harry ghici că fusese vorba despre un avertisment. Dar nu mai avea vreme de bătut câmpii.

—Adică era beată?

Ea ridică privirea. Zâmbetul voios se evaporase.

—Despre mama ai vrut să vorbim?

—Printre altele. Ce fel de relaţie aveau părinţii tăi?

—De ce n-o întrebi pe ea?

—Fiindcă mi se pare că tu eşti mai puţin pricepută la minţit, răspunse cu onestitate Harry.

—Aşa? în cazul ăsta... se înţelegeau ca şoarecele şi pisica, zise ea, recăpătându-şi expresia sfidătoare.

—Aşa de prost?

Fata se foi pe scaun.

—îmi pare rău, Runa, dar asta mi-e meseria.

Ridică din umeri.

—Nu mă înţeleg prea bine cu mama. Dar eram prietenă bună cu tati. Cred că era geloasă.

—Pe cine?

—Pe noi amândoi. Pe el. Nu ştiu.

—De ce pe el?

— Nu părea să aibă nevoie de ea. Parcă era invizibilă...

Lui Harry nu-i venea a crede că era pe cale să întrebe
ce urma să întrebe. însă văzuse, de-a lungul anilor, multe chestii oribile. Şovăi, căutându-şi cuvintele.

Tatăl tău te ducea la un hotel câteodată, Runa? La Maradiz, de pildă.îi văzu pe chip uluirea.

—Ce vrei să spui? De ce-ar fi făcut asta?

Harry îşi pironi privirea asupra ziarului de pe masă, apoi se sili s-o ridice spre ea.

—Cum? izbucni fata, începând să învârtă cu putere linguriţa în ceaşcă, făcând ceaiul să se verse. Zici numai ciudăţenii. Unde vrei să ajungi?

—Păi... Runa, ştiu că e greu, dar cred că tatăl tău a făcut lucruri pe care le-a regretat.

—Tati? Tati regreta mereu. Regreta, se învinovăţea şi se văita... dar cotoroanţa nu voia să-i dea pace. îl împungea mereu, nu eşti asta şi nu eşti cealaltă, m-ai târât în vsăgăuna asta şi-aşa mai departe. Credea că eu n-aud, dar auzeam fiecare cuvânt. Nu era făcută să trăiască cu un eunuc, era o femeie cu sânge fierbinte. I-am spus lui tati că ar trebui s-o lase, dar îndura. De dragul meu. Nu a zis asta, dar ştiu că aşa era.

—Ce încerc eu să zic, spuse Harry, înclinând capul ca să-i surprindă privirea, e că tatăl tău nu avea aceleaşi înclinaţii sexuale ca alţii.

—De aia eşti aşa de stresat? Fiindcă îţi închipui că nu ştiam că tata era gay?

Harry rezistă impulsului de a căsca gura, uluit.

—**Ce vrei** să spui cu „gay", mai exact? întrebă.

—**Poponar. Homo.** Curist. Pe invers. Sunt rezultatul celor **câtorva** futaiuri pe care a

izbutit cotoroanţa să le **stoarcă de la tati. Lui** i se părea dezgustător.

—A ***zis*** asta?

—**Era prea decent** ca s-o spună în gura mare. Dar **ştiam. Eram prietena** lui cea mai bună. *Asta* a zis. Une**ori, părea că eram** *singura* lui prietenă. „Tu şi caii sunteţi **singurele lucruri care** îmi plac", asta mi-a zis odată. Eu şi caii. Cum sună, nu? Cred că avea un iubit — un tip — în studenţie, înainte s-o cunoască pe mama. Dar tipul ăla l-a părăsit, nu a vrut să recunoască public relaţia. Mă rog, nici tati nu voia. Asta a fost demult, situaţia era altfel atunci.

O zisese cu nestrămutata convingere a unui adolescent. Harry duse la gură sticla de cola şi sorbi fără grabă. Trebuia să câştige timp. Lucrurile nu avansaseră în direcţia aşteptată.

— Vrei să ştii cine era la Hotel Maradiz? întrebă Runa. Păi... mămica şi amantul ei.21

Marţi, 14 ianuarie

Crengi albe, îngheţate îşi răşchirau degetele către cerul albicios de iarnă în Grădinile Palatului. Dagfinn Torhus stătea la fereastră, urmărind un bărbat care alerga dârdâind către bulevardul Haakon al VII-lea, cu capul ascuns între umeri. Telefonul sună. Torhus văzu că ceasul indica ora prânzului. îl urmări pe bărbatul acela cu privirea până-l văzu dispărând în staţia de metrou, apoi ridică receptorul şi îşi rosti

numele. Se auziră pârâituri şi fâşâieli, apoi vocea ajunse la el.

—îţi mai dau o şansă, Torhus. Dacă n-o foloseşti, o să am grijă ca ministerul să scoată la concurs postul tău mai repede decât îţi trebuie ca să spui „poliţia norvegiană indusă intenţionat în eroare de un director de la Externe". Sau „ambasador norvegian victimă a unui omor gay". Ambele ar da bine ca titluri prin ziare, ce crezi?

Torhus se aşeză.

Unde eşti, Hole? întrebă în lipsă de altceva mai bun

—.Tocmai am stat de vorbă pe îndelete cu şeful meu de la Omucideri. L-am întrebat în cinşpe feluri diferite ce căuta la Bangkok acest Atle Molnes. Până acum n-am descoperit decât că-i cel mai nepotrivit ambasador cu putinţă, dacă nu-l punem la socoteală pe Reiulf Steen şi gura lui mare. N-am reuşit să sparg buboiul, dar sunt sigur că avem un buboi. Şeful s-a jurat să păstreze secretul, presupun, aşa că m-a îndrumat către tine. Aceeaşi întrebare ca mai înainte. Ce anume ştiţi voi şi nu-mi spuneţi? în caz că te interesează, stau la un fax şi am în faţă numerele de la *Verdens Gang, Aftenposten* şi *Dagbladet.*

Vocea lui Torhus trimise gerul iernii tocmai până la Bangkok.

—N-o să publice afirmaţii fără probe venite de la un poliţist alcoolic, Hole.

—Dacă e un poliţist alcoolic *celebru,* or s-o facă.

Torhus nu răspunse.

— Apropo, cred că o să se ocupe de cazul ăsta şi-n *Sunnmersposten.*

— Ai jurat să păstrezi confidenţialitatea, zise ceva mai potolit Torhus. O să fii urmărit penal.

Hole râse.

— Din lac în puţ, nu? Să ştiu ce ştiu şi să nu pot urmări povestea ar fi o abatere de la datorie. Şi asta se pedepseşte. Am senzaţia, nu ştiu de ce, că aş avea mai puţin de pierdut decât tine dacă secretul iese la iveală.

— Ce garanţii...? începu Torhus să spună, însă paraziţii de pe linie îl întrerupseră. Alo?

— Sunt aici.

— Ce garanţii am că vei ţine doar pentru tine ce-ţi voi spune?

— Niciuna.

Ecoul făcu să răsune cuvântul de parcă l-ar fi rostit răspicat de trei ori.

Tăcere.

— Ai încredere în mine, zise Harry.

Torhus pufni.

— De ce aş avea?

— Fiindcă n-ai încotro.

Directorul se uită la ceas: avea să întârzie la prânz. Friptura de vită de la cantină era deja pe sfârşite probabil, dar nu mai conta oricum, fiindcă-i pierise pofta de mâncare.

— Asta nu trebuie să ajungă la public, zise. Ţi-o spun cu toată seriozitatea.

— Aşa ar fi bine, să nu ajungă.

— Bine, Hole. De câte scandaluri care să implice Partidul Creştin Democrat ai auzit?

— Nu prea multe.

— Exact. Ani întregi, creştin-democraţii au fost un partid mic şi drăguţ care nu deranja prea mult pe nimeni, în timp ce presa dezgropa matrapazlâcurile elitei din Partidul Socialist şi ale dubioşilor din partidul progresist, parlamentarii creştin-democraţi erau lăsaţi să-şi ducă vieţile fără să fie prea mult luaţi la ochi. Asta nu s-a mai putut după ce s-a schimbat guvernul. Când situaţia politică s-a schimbat, a devenit curând limpede că Atle Molnes, în ciuda neîndoielnicei competenţe şi vastei sale experienţe politice, nu putea fi luat în discuţie pentru un post de ministru. Riscul ca cineva să se intereseze mai îndeaproape de viaţa sa privată era prea mare pentru ca un partid creştin, cu valori conservatoare, să şi-l asume. Partidul nu poate respinge hirotonirea de preoţi homosexuali şi să aibă, în acelaşi timp, miniştri homosexuali. Cred că până şi Molnes îşi dădea seama. însă, când numele din noua echipă guvernamentală au fost făcute publice, în presă au existat nişte reacţii. De ce nu fusese inclus Atle Molnes? După ce renunţase, cu ceva vreme în urmă, la supremaţia în partid pentru a permite ascensiunea prim-ministrului, mulţi observatori îl vedeau ca pe numărul doi ori măcar trei sau patru. S-au stârnit întrebări şi iarăşi au început să iasă la iveală zvonurile despre homosexualitatea lui, care mai apăruseră după ce renunţase să candideze la conducerea partidului. Acum ştim, fireşte, că există mulţi parlamentari gay, aşa că de ce atâta agitaţie, te-ai putea întreba. Ei bine, lucrul interesant despre acest caz, în afara faptului că

cel aflat la mijloc era creştin-democrat, consta în faptul că era prieten apropiat al prim-ministrului: făcuseră împreună şcoala, ba chiar fuseseră colegi de cameră. Şi era doar o chestiune de timp până ce avea să afle presa. Molnes nu era în guvern însă devenise o vulnerabilitate a prim-ministrului. Toată lumea ştia că cei doi se sprijiniseră unul pe altul încă de la bun început; cine l-ar fi crezut pe prim-ministru dacă ar fi declarat că, în toţi aceşti ani, habar nu avusese de înclinaţiile sexuale ale lui Molnes? Şi cum aveau să reacţioneze votanţii care-l sprijiniseră din pricina viziunii clare a partidului privind parteneriatele civile şi alte practici depravate, când el însuşi adăpostise o viperă la sân, ca să fim biblici un pic? Cum ar fi ajutat asta la edificarea încrederii? Popularitatea personală a prim-ministrului fusese până atunci una dintre cele mai de seamă garanţii pentru ca un guvern minoritar să poată continua şi ce nu le trebuia lor sub nicio formă era un scandal. Aşa că, evident, trebuiau să-l scoată pe Molnes, cât mai iute cu putinţă, din ţară. S-a decis deci că un post de ambasador ar fi fost cel mai nimerit, fiindcă aşa nu-l puteai acuza pe prim-ministru că dăduse deoparte un coleg de partid veteran şi dedicat. în momentul ăsta m-au contactat pe mine. Ne-am mişcat rapid. Postul de ambasador în Bangkok încă nu fusese desemnat oficial cuiva şi era suficient de departe ca să scape de interesul presei.

—Dumnezeule, zise Harry după un răgaz.

—Chiar aşa, spuse Torhus.

—Ştiai că soţia lui are un amant?

Torhus chicoti încetişor.

— Nu, însă în ruptul capului nu aş fi pariat că nu are.

—De ce?

—Mai întâi, fiindcă presupun că un soţ homosexual ar fi dispus să închidă ochii la aşa ceva. în al doilea rând, e ceva în cultura organizaţională a ministerului care pare să încurajeze relaţiile extraconjugale. Uneori din ele se ivesc noi căsnicii. Aici, la minister, nu te poţi plimba pe un coridor fără să te ciocneşti de ex-soţi sau de foşti ori actuali iubiţi. Locul ăsta e notoriu pentru îmbârligături. Suntem mai rău decât afurisita de televiziune norvegiană.

Torhus râse iarăşi.

—Amantul nu e de la minister, zise Harry. E aici un norvegian, un soi de nabab local, broker în afaceri cu valută. îl cheamă Jens Brekke. Mai întâi, am crezut că s-a încurcat cu fiica, dar se pare că e combinat cu Hilde Molnes. S-au cunoscut încă de când a sosit aici familia Molnes şi, din ce zice fiica, e mai mult decât un foc de paie. E o relaţie destul de serioasă şi fata crede că, mai devreme sau mai târziu, o să se mute împreună.

—N-am ştiut.

—Asta, cel puţin, i-ar da nevestei un mobil posibil pentru crimă. Şi amantului.

Fiindcă Molnes era o piedică

— ?Nu, dimpotrivă. Din ce spune fiica, Hilde Molnes a refuzat să se despartă de el. După ce şi-a îngropat cariera politică, presupun că acoperirea pe care i-o oferea căsnicia n-a mai

fost atât de importantă. Probabil că ea îl ameninţa c-o să ceară custodia asupra fetei. Nu aşa se întâmplă de obicei? Deci motivul e probabil mai puţin nobil. Familia Molnes deţine jumătate din 0rsta.

—Exact.

—I-am rugat pe cei de la Omucideri să verifice dacă a lăsat vreun testament şi cum stătea Atle în termeni de proprietăţi de familie şi alte bunuri.

—Nu e domeniul meu, Hole, dar nu complici cam prea tare lucrurile? Putea la fel de bine să fie un dement care a bătut la uşa ambasadorului, l-a înjunghiat şi gata.

—Poate. Contează, în principiu, dacă dementul ăsta e norvegian, Torhus?

—Ce vrei să spui?

—Demenţii adevăraţi nu înjunghie pe cineva şi-apoi elimină de la locul faptei toate probele folositoare. Nu, ăştia lasă tot felul de indicii ca să ne putem juca de-a hoţii şi vardiştii după aceea. în cazul de faţă avem un cuţit ornamental şi cam atât. Crede-mă, aici e vorba de un omor plănuit cu grijă de cineva nu prea jucăuş din fire, care a vrut ca treaba să fie făcută şi cazul închis din lipsă de probe. Dar cine ştie — poate că trebuie să fii totuşi nebun de legat ca să comiţi o asemenea crimă. Şi singurii demenţi pe care i-am întâlnit până acum, lucrând la caz, au fost norvegieni.

22

Marţi, 14 ianuarie

în cele din urmă, Harry găsi intrarea în Patpong printre două baruri cu femei

dezbrăcate de pe Soi 1. Urcă la etaj şi pătrunse într-o încăpere semiîntunecată unde un ventilator uriaş se învârtea alene pe tavan. Harry se gheboşă involuntar sub paletele imense; avea deja semne care demonstrau că uşile şi alte construcţii domestice nu erau adaptate înălţimii sale de un metru nouăzeci şi doi.

Hilde Molnes stătea la o masă, în partea din spate a restaurantului. Ochelarii de soare, meniţi s-o facă anonimă, aveau de fapt efectul de a atrage atenţia asupra ei, îşi zise detectivul.

—De fapt nu-mi place vinul de orez, zise ea golind paharul. Mekhongul e excepţia. Bei un pahar, domnule poliţist?

Harry clătină din cap. Femeia îşi flutură degetele şi paharul îi fu iarăşi umplut

—.Sunt ştiută aici, zise. Se opresc atunci când cred că am băut destul. Şi de obicei, la momentul ăla, chiar am băut destul, zise şi hohoti răguşit. Sper că e-n regulă să ne vedem aici. Acasă... e cam trist acum. Care e scopul acestei întrevederi, domnule poliţist?

Rostea vorbele răspicat, cum fac cei care vor să ascundă că au tras la măsea.

—Tocmai ni s-a spus că dumneata şi Jens Brekke vă duceţi des împreună la Hotel Maradiz.

— Ia te uită! zise Hilde Molnes. în sfârşit, cineva care-şi face temeinic treaba. Dacă vorbeşti cu ospătarul, o să-ţi confirme că domnul Brekke şi cu mine ne vedem aici adeseori, scuipă ea cuvintele. E întuneric, ferit,

niciodată nu dai peste alţi norvegieni şi, în plus, servesc aici cel mai bun *plaa Idt* din oraş. îţi place ţiparul, Hole? De apă sărată?

Harry îşi aminti de bărbatul pe care-l scoseseră din apă lângă Drobak. Stătuse câteva zile în mare şi faţa-i palidă, cadaverică, îi privise cu uluirea unui copil. Ceva îi mâncase pleoapele. însă atenţia le fusese atrasă de ţipar. Coada acestuia ieşea din gura omului şi se zbătea în sus şi-n jos ca un bici de argint. Harry încă îşi amintea aroma sărată din aer, deci trebuie să fi fost un ţipar de apă sărată.

—Bunicul aproape că nu mânca altceva decât ţipar, zise Hilde. începând de după război şi până a murit. Se îndopa cu ei, nu se mai sătura.

— Am căpătat informaţii, totodată, despre testament.

—Dar ştii de ce mânca atâta ţipar? Ei, de unde să ştii? Era pescar, dar asta se întâmpla înainte de război, când în 0rsta lumea nu mânca ţipari. Ştii de ce?

Văzu pe chipul ei o străfulgerare de durere, cum văzuse şi în grădină.

—Doamnă Molnes...

—Te-am întrebat dacă ştii de ce.

Harry scutură din cap

.Hilde Molnes coborî vocea şi bătu cu unghia lungă şi roşie în faţa de masă, accentuând fiecare silabă.

— Ei bine, pe timpul iernii se scufundase un vas, pe o mare liniştită şi la doar câteva sute de metri de ţărm, însă era atât de frig, că niciunul dintre cei nouă bărbaţi de la bord n-a scăpat cu viaţă. E un canal în locul acela, unde s-a scufundat vasul, şi niciun corp n-a fost găsit acolo. Apoi oamenii au zis că în fiord intrase un număr enorm de ţipari. Şi se spune că ţiparii mănâncă înecaţi — chiar aşa. Multe dintre victime se înrudeau cu oameni din 0rsta, aşa că vânzarea de ţipari a scăzut dramatic. Nimeni nu îndrăznea să se lase văzut venind acasă cu ţipari în punga de cumpărături. Aşa că bunicul şi-a zis că merită să vândă toţi ceilalţi peşti şi să mănânce el însuşi ţiparii. Na, era născut şi crescut în Sunnmore...

Sorbi din pahar şi-l aşeză pe masă. Pe pânză se întinse un cerc întunecat.

—Apoi, cred, au început să-i placă. „Erau doar nouă", zicea bunicul. „N-aveau cum să fie de ajuns pentru atâţia peşti. Poate oi fi halit vreunul care s-o fi hrănit cu bieţii amărâţi, şi ce dacă? La gust erau la fel." La fel! Chiar că-i bună.

Părea un ecou la ceva.

—Tu ce părere ai, Hole? Crezi că ţiparii i-au mâncat pe oamenii ăia?

Harry se scărpină după ureche.

—Păi… unii susţin că şi macroul mănâncă oameni. Nu ştiu. Probabil iau cu toţii câte-o înghiţitură. Peştii, adică.

Harry o lăsă să îşi termine băutura.

—Un coleg de-al meu din Oslo a vorbit de curând cu avocatul de afaceri al soţului dumitale, Bjorn Hardeid, în Âlesund. Cum poate că ştii, avocaţii pot renunţa la confidenţialitate după ce clientul a murit şi informaţia, în opinia lor, nu afectează reputaţia clientului.

—Nu, nu ştiam.

—Păi... Bjorn Hardeid nu voia să spună nimic. Aşa că acest coleg al meu l-a sunat pe fratele lui Atle, însă nici de la el, din păcate, n-a scos mare lucru. A devenit deosebit de discret mai ales după ce colegul meu a propus teoria că Atle nu deţinea atât de mult din averea familiei cât s-ar fi putut presupune.

—De ce ai crede asta?

—Cineva care nu-şi poate plăti o datorie la pariuri de 750 000 de coroane nu trebuie neapărat să fie sărac, dar cu siguranţă nu e cineva care deţine cote substanţiale dintr-o avere de familie evaluată la 200 de milioane de coroane.

—Dar de unde...?

— Colegul meu a sunat la registratura din Brannoysund şi a obţinut cifra de afaceri pe care o are Mobilier Molnes. Fireşte, sumele sunt mai mici în scripte, dar a descoperit că firma e listată pe bursă, aşa că a rugat un broker să verifice valoarea acţiunilor. Societatea familială

Molnes Holding are patru acţionari — trei fraţi şi o soră. Cu toţii sunt în consiliul de administraţie şi nu există rapoarte despre vreun transfer de acţiuni de când le-au fost transmise de Molnes senior; aşa că, dacă nu cumva soţul dumitale şi-a vândut acţiunile unuia dintre fraţi, ar trebui să fi avut cel puţin — aici Harry aruncă o privire pe agendă, unde-şi notase tot ce discutase la telefon — 50 de milioane de coroane.

—Colegul a fost meticulos, observ.

—Nu înţeleg jumătate din ce-am spus acum, pricep doar că toate acestea înseamnă că cineva a blocat banii soţului dumitale şi aş vrea să ştiu de ce.

Hilde Molnes îl privi peste pahar.

—Chiar vrei să ştii?

—De ce nu?

—Nu sunt sigură că cei care te-au trimis şi-au imaginat că va trebui să scormoneşti atât de adânc în... viaţa particulară a ambasadorului.

—Deja ştiu prea multe, doamnă Molnes.

—Ştii şi despre...?

—Da.

—înţeleg...

Tăcu un timp, terminându-şi băutura. Chelnerul veni să-i umple iarăşi paharul, însă ea îl îndepărtă cu un gest.

— Dacă mai ştii şi că cei din familia Molnes sunt creştini dedicaţi şi totodată membri ai Partidului Creştin Democrat, poate că deduci şi restul.

—Poate. Dar aş aprecia dacă mi-ai spune.

Hilde fu scuturată de un fior, de parcă abia acum ar fi savurat gustul intens al alcoolului din orez.

—Tatăl lui Atle a luat decizia. Când zvonurile au început să se răspândească, având de-a face cu candidatura lui la conducerea partidului, Atle i-a spus adevărul. După o săptămână, taică-su şi-a rescris testamentul. Se spunea acolo că partea lui Atle din averea familiei avea să fie pusă pe numele lui, însă dreptul de dispoziţie era transferat asupra Runei. Capătă drepturi depline când o să facă 23 de ani.

—Şi până atunci cine are parte de bani?

—Nimeni. Adică rămân în familie.

—Şi-acum, că el a murit?

—Acum, spuse Hilde, făcând rotocoale cu un deget peste buza paharului, Runa o să moştenească toţi banii. Şi dreptul de dispoziţie e transferat tutorelui ei până ce împlineşte 23 de ani.

—Aşadar, dacă am înţeles bine, banii au devenit accesibili şi îţi stau la dispoziţie.

—Aşa s-ar părea, da. Până ce împlineşte Runa 23 de
ani.

—Şi ce presupune, mai exact, dreptul de dispoziţie?

Hilde Molnes ridică din umeri.

—N-am prea stat să mă gândesc. Doar de câteva zile mi-a spus Hardeid.

—Deci nu ştiai dinainte de clauza în favoarea ta privind dreptul de dispoziţie?

—Posibil să fi apărut discuţia asta cândva. Am semnat nişte hârtii, dar totul e teribil de complicat, nu crezi? Oricum, n-am dat nicio atenţie până acum poveştii ăsteia.

—Chiar aşa? spuse neîncrezător Harry. Parcă ziceai ceva despre oamenii din Sunnmore...

Ea zâmbi chinuit.

—Nu sunt tocmai mândria comunităţii.

Harry o cercetă. Se prefăcea că e mai beată decât era?

—De când îl cunoşti pe Jens Brekke?

—De cât timp ne futem, adică?

—Mda, şi asta.

—Să punem lucrurile în ordine. Ia să vedem..., zise Hilde Molnes, strângând din sprâncene şi privind pieziş către tavan.

—încercă să-şi sprijine bărbia în palmă, însă nu izbuti. Harry îşi dădu seama că greşise. Era beată turtă.Ne-am întâlnit, urmă femeia, la petrecerea de bun venit a lui Atle, două zile după sosirea în Bangkok — fusese invitată toată colonia norvegiană. A început la opt şi s-a ţinut în grădina din faţa reşedinţei ambasadorului. Mi-a tras-o în garaj... cam două sau trei ore mai târziu. Zic că *el* mi-a tras-o, fiindcă eu eram deja aşa de beată că nu-i mai trebuia cooperarea mea. Sau consimţământul meu. Dar a avut consimţământul data următoare. Sau cea de după, nici nu mai ştiu. în orice caz, am ajuns,

după câteva runde, să ne cunoaştem unul pe altul. Asta întrebai tu? Da, şi de-atunci am tot continuat să ne cunoaştem. De-acuma ne cunoaştem binişor. E suficient, domnule poliţist?

Harry se simţea iritat. Poate din cauza felului în care îşi expunea ea indiferenţa şi lehamitea. Oricum, nu-i dădea niciun motiv să se mai poarte cu mănuşi.

— Ziceai că ai fost acasă în ziua în care ţi-a murit soţul. Unde ai fost, mai exact, între ora cinci după-amiază şi momentul când ţi s-a spus că a fost găsit mort?

—Nu mai ţin minte.

Slobozi un hohot strident, precum croncănitul unui corb într-o pădure tăcută, iar Harry văzu că începeau să atragă atenţia. O clipă, Hilde fu cât pe ce să cadă de pe scaun, însă izbuti să-şi recapete echilibrul.

— Dar nu face figura asta preocupată, domnule poliţist. Fiindcă, ce să vezi, am un *alibi.* Nu aşa se cheamă? Da, chiar aşa, un alibi fantastic. Cred că fiică-mea o să fie dispusă să declare că în seara aia nu eram capabilă să mă mişc prea mult. Ţin minte că am deschis o sticlă de gin după cină şi cred că am adormit, m-am trezit, am mai băut ceva, iar am adormit, m-am trezit şi tot aşa. Sunt sigură că înţelegi.

Harry înţelegea.

—Mai vrei să întrebi ceva, Hole?

îi rostise tărăgănat cele două vocale ale numelui, nu foarte tărăgănat, dar suficient cât să-l provoace.

—Doar dacă ţi-ai omorât soţul, doamnă Molnes.

Cu o mişcare uluitor de iute şi de precisă, Hilde înhăţă
paharul şi, până s-o poată opri, simţi cum sticla îi atinge urechea şi auzi cum recipientul se sparge de peretele din spatele lui. Femeia făcu o grimasă.

— Poate n-o să crezi, dar eram golghetera echipei de 14-16 ani din 0rsta.

Vocea îi era calmă, de parcă ar fi lăsat deja în urmă ce se întâmplase. Harry se uită la chipurile îngrozite care se întorseseră către ei.

—A trecut o groază de timp de atunci... Şaisprezece ani... Eram cea mai atrăgătoare fată din... hm, probabil că ţi-am mai spus. Şi aveam rotunjimi, nu ca acuma. Aveam o prietenă cu care intram în vestiarul arbitrilor, ca din întâmplare, înfăşurate în prosoape mititele, şi ziceam că am greşit uşa spre duş. Asta pentru binele echipei, normal. Dar nu cred că-i impresionam prea mult pe arbitri. Probabil că se întrebau de ce făceam duş înainte de meci.

Se ridică pe neaşteptate şi începu să scandeze: *Hai, băieţii, haide, 0rsta, hei, hei! Hai, băieţii, haide, 0rsta, hei, hei!* Apoi se prăbuşi la loc pe scaun. în încăpere se făcuse linişte.

—Aşa strigam pe-atunci. Strigam pentru băieţi, fiindcă pentru fete nu prea ne ieşea ritmul. Sau, cine ştie, poate ne plăcea să ne dăm în stambă.

Harry o luă de braţ şi-o ajută să coboare treptele. îi dădu şoferului de taxi adresa ei, o bancnotă de cinci dolari şi-i spuse să se asigure că ajungea cu bine acasă. Omul nu prea pricepu ce spunea Harry, însă păru să înţeleagă esenţialul

.Intră apoi într-un bar de pe Soi 2, în apropiere de districtul Silom. Localul era aproape pustiu şi pe scenă se mişcau două dansatoare care nu fuseseră închiriate şi nici n-aveau, era limpede, prea multă nădejde pentru acea seară. Ar fi putut la fel de bine să se apuce de spălat vasele în loc să-şi mişte din inerţie picioarele şi să-şi bâţâie sânii pe *When Susannah Cries.* Harry nu era sigur ce-ar fi fost mai trist.

Cineva îi puse în faţă o bere pe care n-o comandase. O lăsă neatinsă, plăti şi sună la secţia de poliţie de la un telefon cu fise aflat lângă toaleta bărbaţilor. Pe-a femeilor n-o văzu pe nicăieri.

23

Marti, 14 ianuarie

O adiere de vânt îi suflă prin părul tuns scurt. Harry stătea pe o proeminenţă de cărămidă, în marginea acoperişului, privind oraşul de sus. Când mijea ochii, părea un covor de luminiţe licăritoare.

—Dă-te jos de-acolo, zise o voce în spatele lui. Mă faci să mă simt agitată.

Liz stătea pe un scaun pliant, cu o doză de bere în mână. Harry se dusese la secţie şi-o găsise îngropată sub maldăre de rapoarte care se voiau citite. Era aproape miez de noapte şi fusese de acord că venise vremea să încheie programul. încuiase biroul, apoi urcaseră până la etajul 11 cu liftul, descoperiseră că uşa care dădea spre acoperiş era închisă noaptea, ieşiseră pe un geam, trăseseră o scară de incendiu şi urcaseră pe-acolo.

Vuietul unei sirene străbătu prin pătura de lână a traficului auto

—.Ai auzit? întrebă Liz. Când eram mică, tata spunea că în Bangkok se auzeau elefanţii strigându-se, când erau aduşi pe vase. Veneau din Malaysia, din pădurile tăiate ale insulei Borneo. Şi erau legaţi de punte şi trimişi către pădurile din nordul Thailandei. Şi-apoi multă vreme am crezut că sirenele de ceaţă sunt elefanţi care trâmbiţează.

Ecoul pieri.

—Doamna Molnes ar avea un motiv, dar e suficient? zise Harry şi sări lângă ea. Ai omorî pe cineva ca să ai dreptul de a dispune de 50 de milioane de coroane pentru şase ani?

—Depinde pe cine ar trebui să omor, zise Liz. Ştiu eu nişte indivizi pe care i-aş omorî pentru mult mai puţin.

— Vreau să zic: sunt 50 de milioane de coroane pentru şase ani acelaşi lucru ca cinci milioane pentru 60 de ani?

—Negativ.

—Exact. Ce rahat!

—Ai vrea să fi fost ea? Madam Molnes?

— îţi spun eu ce mi-aş dori. Mi-aş dori să găsim odată făptaşul şi să mă duc naibii acasă.

Liz râgâi zgomotos; era impresionant. încuviinţă din cap şi aşeză alături cutia de bere.

—Biata fată. Runa o cheamă, parcă?

—E tare de înger.

—Eşti sigur?

El ridică din umeri şi ridică un braţ către cer.

—Ce faci?

—Mă gândesc.

—Cu mâna, adică. Ce-i aia?

—Energie. Adun energie de la toţi oamenii din oraşul ăsta. Ar trebui să-mi dea viaţă veşnică. Tu crezi în chestii din astea?

—Harry, nu mai cred în viaţă veşnică de la şaişpe ani.

Harry se întoarse spre ea, însă nu-i putu vedea faţa
pe întuneric.

—Are legătură cu tatăl tău?

Văzu conturul pronunţat al capului ei încuviinţând.

—Mda. Tata ducea pe umeri toată greutatea lumii. Păcat că lumea era prea apăsătoare.

—Cum...? începu el, apoi tăcu.

Se auzi un pocnet când Liz strivi în pumn doza de bere.

—E doar încă o poveste tristă despre un veteran din Vietnam, Harry. L-am găsit în garaj, în uniformă completă, cu arma din dotare alături. A lăsat o scrisoare, una lungă, adresată nu nouă, ci armatei SUA. Zicea acolo că nu mai poate îndura gândul că-şi nesocotise responsabilităţile. îşi dăduse seama de asta în uşa elicopterului care-l luase în 1973 de pe acoperişul ambasadei americane din Saigon, uitându-se cum sud-vietnamezi disperaţi încearcă să dea buzna înăuntru ca să se ascundă de trupele care se apropiau. A scris că era la fel de responsabil ca şi poliţia care folosise paturile armelor ca să-i ţină afară, după ce li se promisese că aveau să câştige războiul, că avea să se instaureze democraţia. Se vedea, ca ofiţer, la fel de răspunzător pentru decizia armatei americane de a-şi evacua prioritar oamenii în dauna vietnamezilor care luptaseră alături de ei. Pentru ei făcuse el toate eforturile sale militare şi regreta că nu se ridicase la înălţimea misiunii ce-i fusese încredinţată, îşi lua, la final, rămas-bun de la mine şi de la mama, ce- rându-ne ca, pe cât de iute era cu putinţă, să-l uităm.

Harry simţi că-l apucă o poftă nebună să fumeze.

—E multă responsabilitate de dus în spate, spuse.

—Aşa-i, dar aş zice că e mai uşor să-ţi asumi responsabilitatea pentru morţi decât pentru vii. Noi, ceilalţi, trebuie să le purtăm de grijă celor rămaşi în viaţă, Harry. Asta e, până la urmă, responsabilitatea care ne face să mergem mai departe.

Responsabilitate. Dacă încercase, în ultimul an, să îngroape un lucru, atunci acela fusese responsabilitatea. Fie că-i privea pe vii sau pe morţi, pe el însuşi sau pe alţii. Nu, nu-şi dădea seama cum îl făcea responsabilitatea să meargă mai departe. Poate că Torhus avusese până la urmă dreptate, poate că motivele pentru care voia să vadă că se face dreptate nici nu erau, până la urmă, chiar atât de nobile. Poate că era vorba doar de o ambiţie neghioabă, care-l împiedica să lase cazul să fie clasat, care îl făcea atât de dornic să prindă pe cineva, oricine, atâta vreme cât găsea probe care să-l incrimineze şi putea să aplice pe foaie ştampila cu „rezolvat". Titlurile din ziare şi bătăile de felicitare pe umăr când se întorsese din Australia însemnaseră ele oare atât de puţin cât îi plăcea să creadă? Şi dacă ideea asta, că putea să calce pe toată lumea în picioare fiindcă voia să se întoarcă la cazul surioarei lui, nu era decât un pretext? Din cauză că pentru el devenise important, atât de important să *izbândească.*

în jurul lor se aşternu, o clipă, liniştea, ca şi cum Bangkokul şi-ar fi tras sufletul. Apoi aceeaşi sirenă îşi trimise în văzduh vaietul.

Parcă-i un elefant singuratic, îşi zise Harry. Apoi claxoanele maşinilor începură să se audă iarăşi.

Când se întoarse în apartamentul lui, găsi un bileţel pe preşul din faţa uşii. *Sunt la piscină. Runa.*

Harry nu observase că „piscină" era un cuvânt care apărea lângă cifra 5 în şirul de butoane al ascensorului însă, când urcă acolo, simţi îndată mirosul de dezinfectant al apei. După colţ dădu peste un bazin de înot, sub cerul liber, cu balcoane pe laturi. Apa licărea molcom în lumina lunii. Se aplecă peste margine şi întinse o mână.

— Te simţi ca acasă aici, aşa-i?

Runa nu răspunse, ci dădu puternic din picioare, înotând pe lângă el şi scufundându-se. Proteza şi hainele făcute ghemotoc şi le lăsase lângă zona şezlongurilor.

—Ştii cât e ceasul? întrebă el.

Fata ieşi din apă, îl apucă de după gât şi îl trase spre adânc. Fu luat pe nepregătite, îşi pierdu echilibrul şi, alunecând în piscină, lângă ea, mâinile îi simţiră pielea netedă, dezgolită. Nu scoase un sunet, mulţumindu-se să împingă apa cu mâinile ca pe o plapumă caldă, cufundându-se. în urechi i se formară bule. îl gâdilau, iar capul şi-l simţea umflându-se ca un balon. Atinseră fundul, iar Harry, zvâcnind din picioare, reveni la suprafaţă cu fata agăţată de el.

—Eşti nebună! bolborosi.

Hlizindu-se, Runa luă distanţă cu mişcări iuţi.

îl găsi lângă bazin, întins pe-o parte, cu hainele ude leoarcă. Când deschise ochii, o văzu cu o plasă în mână, încercând să prindă o libelulă mare care plutea la suprafaţă.

—E un miracol, zise Harry. Eram convins că în oraşul ăsta supravieţuiesc doar gândacii.

—întotdeauna rezistă şi câte unii care sunt de partea binelui, zise ea ridicând plasa cu grijă.

Eliberă libelula.

—Şi gândacii nu-s de partea binelui?

—Bleah, îmi fac silă!

—Nu înseamnă că-s răi neapărat, dacă îţi fac silă.

—Posibil. Dar nu cred că-s buni. Mai degrabă... *există* pur şi simplu.

—*Există* pur şi simplu, repetă Harry fără sarcasm, mai degrabă gânditor.

— Aşa le este felul. Sunt făcuţi ca nouă să ne vină să-i strivim sub talpă. Şi dacă n-ar fi aşa de mulţi...

Interesantă teorie

—.Ascultă, zise ea. Toată lumea e adormită.

—Bangkokul nu doarme niciodată.

—Ba doarme. Ascultă. Astea-s sunete de somn.

Plasa de curăţat piscina era prinsă de un tub de aluminiu gol pe dinăuntru, prin care Runa suflă. Suna ca un *didgeridoo*[I]. Harry ascultă. Runa avea dreptate.

îl urmă în apartament, ca să facă duş.

Harry se afla deja pe coridor şi apăsase butonul liftului când fata ieşi din baia lui, înfăşurată într-un prosop.

— Hainele tale sunt pe pat, zise el, închizând uşa apartamentului.

Se opriră pe coridor, după aceea, aşteptând ascensorul. Un display roşu de deasupra uşii începuse numărătoarea inversă.

—Când pleci? întrebă ea.

—Curând. Dacă nu iese la iveală nimic.

—Ştiu că te-ai văzut cu mama ceva mai devreme.

Harry băgă mâinile în buzunare şi îşi pironi privirea
asupra unghiilor de la picioare. îşi zisese c-ar fi trebuit să şi le taie. Uşile liftului se deschiseră, iar el se opri în prag.

—Maică-ta zice că era acasă în noaptea când a murit tatăl tău. Şi că poţi confirma că-i aşa.

Ea scoase un mârâit.

—Pe bune, chiar vrei să răspund la asta?

[I]**Instrument de suflat al băştinaşilor australieni. (n.r.).**

—Poate că nu, zise el şi făcu un pas înapoi.

Se priviră, aşteptând închiderea uşilor.

—Cine crezi c-a făcut-o? întrebă el în cele din urmă.

Fata încă îl privea când uşile se lipiră.

24 Miercuri, 15 ianuarie

în mijlocul soloului de chitară a lui Jimi din *All Along the Watchtower,* muzica se opri brusc şi Jim Love tresări, apoi îşi dădu seama că cineva îi trăsese căştile de pe urechi.

Se răsuci în scaun, dând cu ochii de un lungan blond, care se vedea bine că neglijase să se ungă cu loţiune de protecţie solară. Jumătate din faţă îi era ascunsă de ochelarii de soare cu lentile negre, de calitate îndoielnică. Jim era sensibil la asemenea lucruri; propriii ochelari îl costaseră salariul pe-o săptămână.

— Salut, zise lunganul. Te-am întrebat dacă vorbeşti engleză.

Accentul tipului era greu de definit. Jim îi răspunse cu unul de Brooklyn.

— Mai bine decât vorbesc thailandeză, în orice caz. Te pot ajuta cu ceva? Ce doreşti? Ce companie cauţi?

— Niciuna. Vreau să stăm un pic la taclale. Noi doi? Nu eşti supervizorul de la firma de securitate, sper. Pot să explic ce-i cu casetofonul...

— Nu, sunt de la poliţie. Mă cheamă Hole. Colegul meu, Nho...

Harry se dădu într-o parte şi în spatele lui, în cadrul uşii, Jim văzu un bărbat thailandez cu obişnuita tunsoare periuţă şi cămaşa standard albă şi proaspăt călcată. Deci Jim nu se îndoi nicio clipită că legitimaţia care-i fu arătată era originală. Se uită chiorâş către ei.

— Poliţia, ha? Vă duceţi la acelaşi frizer? V-aţi gândit vreodată să vă tundeţi altfel? Aşa, de pildă? spuse Jim, arătând către propria claie de păr.

Lunganul râse.

— Mi se pare că moda retro, â la anii '80, încă n-a ajuns pe la secţiile noastre.

— Retro cum?

— E cineva care te poate înlocui cât stăm de vorbă?

Jim lămuri că venise în Thailanda acum patru ani,
într-o vacanţă cu câţiva prieteni. închiriaseră motorete şi porniseră spre nord, iar într-un sătuc de pe râul Mekong, la graniţa cu Laosul, unul dintre ei se dovedise îndeajuns de zevzec încât să cumpere nişte opiu şi să-l pună în rucsac. Fuseseră, la întoarcere, traşi pe dreapta de poliţie şi percheziţionaţi. Pe un drum de ţară, în străfundurile Thailandei, îşi dăduseră seama că prietenul lor avea şanse să fie închis pentru o perioadă incredibil de lungă.

— După lege, pot să execute pe oricine e prins cu droguri, fir-ar a dracului. Ştiai? Iar ăia trei dintre noi care de fapt nu făcuserăm nimic... urma s-o sfârşit tot naşpa, în calitate de complici şi mizerii d-astea. Căcat, adică sunt american de culoare, nu prea aduc a traficant de droguri, aşa-i? Ne-am rugat noi de ei şi ne-am tot rugat şi n-am ajuns nicăieri, până ce unul dintre poliţai a zis ceva de-o amendă. Aşa c-am pus mână de la mână şi-am adunat tot mălaiul

pe care-l aveam la noi, apoi au confiscat opiul şi ne-au dat drumul. Eram al naibii de fericiţi. Dar problema era că le dăduserăm paralele pentru biletele noastre de întoarcere în State, înţelegi? Aşa că...

Jim descrise cu un şuvoi de cuvinte şi cu gesturi încă şi mai abundente cum de la una se ajunsese la alta şi începuse să lucreze ca ghid pentru turişti americani, apoi avusese probleme cu viza şi se dăduse la fund, fusese adăpostit de o fată thailandeză, apoi, când ceilalţi fuseseră gata să plece, hotărâse să rămână. După multă suceală şi învârteală, căpătase un permis de rezidenţă, fiindcă primise o slujbă de parcagiu — aveau nevoie de vorbitori de engleză pentru clădirile unde se ţineau întruniri internaţionale.

Jim trăncănea cu atâta vervă că, până la urmă, Harry trebui să-l oprească.

— Rahat, sper că amicul tău băştinaş nu vorbeşte engleză, spuse Jim aruncând o privire neliniştită spre Nho. Tipii pe care i-am plătit în nord...

— Stai liniştit, Jim. Am venit să te întrebăm despre altceva. Se pare că un Mercedes albastru-închis, cu număr diplomatic, a fost aici pe 7 ianuarie, în jurul orei patru, îţi stârneşte vreo amintire?

Jim izbucni în râs.

— Dacă mă întrebai ce piesă de-a lui Jimi Hendrix ascultam, poate că aveam un răspuns pentru tine, dar pe-aici maşinile vin şi pleacă întruna..., zise şi strânse din buze.

—Când am intrat noi ni s-a dat un tichet. Nu se poate verifica? Numărul de înregistrare sau ceva?

Jim scutură din cap.

—Nu ne batem capul cu d-astea. Majoritatea parcărilor au camere cu circuit închis, aşa că, dacă se-ntâmplă ceva, putem verifica după aceea.

—După aceea? Adică înregistraţi?

—Normal.

—N-am văzut niciun monitor.

—Fiindcă nu sunt. Parcarea asta are şase niveluri, da, deci nu putem sta să le urmărim pe toate. Rahat, majoritatea infractorilor, dacă văd o cameră, o zbughesc ca din puşcă, înţelegi? Deci treaba e pe jumate făcută. Şi dacă cineva e destul de tâmpit să se furişeze şi să manglească vreo maşină, avem totul pe bandă pentru voi, băieţi.

—Cât timp păstraţi înregistrările?

— Zece zile. Lumea îşi cam dă seama, în intervalul ăsta, dacă le lipseşte ceva din maşină. Apoi înregistrăm peste.

—Asta ar însemna că aveţi înregistrarea dintre orele patru şi cinci după-amiază, de pe 7 ianuarie?

Jim îşi aruncă privirea pe un calendar de pe perete.

—Păi, normal.

Coborâră nişte trepte şi intrară într-un subsol cald şi umed, unde Jim aprinse un bec solitar şi descuie unul dintre fişetele de oţel

înşirate în lungul peretelui. Casetele erau aşezate în teancuri ordonate.

—Ai multă bandă de vizionat, dacă vrei să verifici toată parcarea.

—E de ajuns cea a vizitatorilor, zise Harry.

Jim căută pe rafturi. Fiecare cameră de filmat avea raftul ei şi datele erau scrise pe etichetă cu creionul. Jim trase o casetă.

—Bingo.

Deschise un alt fişet în care se afla un videocaseto- fon şi un monitor, băgă caseta în aparat şi, după câteva secunde, pe ecran se ivi o imagine alb-negru. Harry recunoscu imediat zona pentru vizitatori a parcării; înregistrarea provenea, clar, de la aceeaşi cameră pe care o văzuse ultima oară când fuseseră acolo. în josul ecranului apăreau ziua, luna şi ora. Derulară la 15:50. Maşina ambasadorului nu era. Aşteptară. Era ca şi cum ar fi urmărit un cadru fix: nu se întâmpla nimic.

— Să dăm înainte, zise Jim.

Nicio diferenţă, în afară de minutele scurse în colţul ecranului. 17:15. Două maşini trecură în trombă, lăsând urme ude pe ciment. 17:40 şi văzură cum dârele pneurilor se usucă şi dispar, dar nici urmă de automobilul ambasadorului. Când ceasul arătă ora 17:50, Harry îi spuse lui Jim să închidă videocasetofonul.

— Ar fi trebuit să fie o maşină diplomatică pe unul dintre locurile pentru vizitatori, zise Harry.

— îmi pare rău, răspunse Jim. Se pare că cineva ţi-a dat informaţii aiurea.

— Putea să parcheze în altă parte?

— Normal. Dar cine nu e vizitator obişnuit trebuie să treacă pe lângă aceeaşi cameră, am fi văzut maşina trecând.

— Am .vrea să vedem altă înregistrare, zise Harry.

— Mda, care?

Nho se scormoni prin buzunare.

— Ştii unde parchează o maşină cu numărul ăsta de înregistrare? întrebă el, întinzându-i un petic de hârtie.

Jim îl privi lung, bănuitor.

— Rahat, omule, deci până la urmă vorbeşti engleză.

— E un Porsche roşu, zise Nho.

Jim îi înapoie hârtia.

— N-am nevoie să verific. Niciun obişnuit al locului nu are Porsche roşu. *Faen!*[1] făcu Harry.

—Ce-a fost asta? întrebă Jim cu un rânjet.

—Un cuvânt norvegian pe care n-ai vrea să-l înveţi.

Ieşiră iarăşi în soare.

—îţi fac eu rost de unii ca lumea, ieftin, zise Jim arătând spre ochelarii de soare ai lui Harry.

—Nu, mersi.

— Mai doriţi ceva? zise Jim, făcând cu ochiul şi izbucnind în râs.

începuse deja să pocnească din degete ritmic. Probabil că abia aştepta să-şi asculte muzica, din nou, pe case- tofonul portabil.

—Hei, domnule detectiv! strigă după ei în vreme ce plecau, făcându-l pe Harry să se întoarcă. *Fa-an!*

Râsul lui îi urmări până la maşină.

—Aşadar... ce ştim? întrebă Liz, cocoţându-şi piciorul pe birou.

—Ştim că Brekke minte, zise Harry. A spus că, după ce s-au întâlnit, l-a însoţit pe ambasador până la maşina parcată în subteran.

—De ce-ar minţi în privinţa asta?

—La telefon, ambasadorul spune că vrea confirmarea întâlnirii lor de la ora patru. Nu e nicio îndoială că ambasadorul a sosit la birou. Am vorbit cu femeia de la recepţie, care ne-a confirmat deja. A confirmat şi că au plecat de acolo împreună, fiindcă Brekke a trecut pe la ea

[1] **în norvegiană: „La dracu'!" (N.r.)**

să lase un mesaj. îşi aminteşte asta fiindcă era cam ora cinci şi se pregătea să plece acasă.

— Mă bucur că cineva îşi aminteşte ceva.Dar ce-au făcut după aceea Brekke şi ambasadorul... asta nu ştim.

— Unde era maşina? Nu prea cred c-ar fi riscat s-o parcheze pe stradă, în partea aia de Bangkok.

— Poate că s-au înţeles să se ducă altundeva, iar ambasadorul a pus pe cineva să aibă grijă de maşină cât se ducea el să-l ia pe Brekke, sugeră Nho.

Rangsan îşi drese glasul şi întoarse o pagină.

—într-o zonă plină de derbedei care abia aşteaptă o aşa ocazie?

— Da, de acord, zise Liz. E ciudat că n-a folosit totuşi parcarea subterană, lucrul cel mai uşor şi mai sigur pe care-l putea face. Putea să parcheze literalmente la doi paşi.

Degetul ei mic se roti în aer şi expresia i se învioră.

—încotro ne-ar fi dus, de fapt, chestia asta? întrebă.

Harry îşi aruncă braţele în sus, cu un aer resemnat.

— Speram să putem dovedi că Brekke a plecat de la birou în ziua aceea, odată cu ambasadorul, cu maşina ambasadorului. Şi că înregistrarea are să arate că Porschéül lui roşu a rămas în parcare peste noapte. Dar nu mă gândisem la posibilitatea ca Brekke să nu fi venit la lucru cu maşina lui.

— Să lăsăm acum maşinile, zise Liz. Ce ştim e că Brekke minte. Deci ce facem mai departe? întrebă ea, zgâlţâind ziarul lui Rangsan.

Verificăm alibiul, veni răspunsul de dincolo de paginile lui.25

Miercuri, 15 ianuarie

Reacţiile celor arestaţi sunt, în momentul arestării, pe cât de variate, pe atât de imprevizibile.

Harry credea că le văzuse cam pe toate, aşadar nu fu deosebit de surprins să vadă chipul bronzat al lui Jens Brekke prinzând o tentă cenuşie şi ochii pornind să-i umble în cap ca unui animal hăituit. Limbajul corporal i se schimbă şi nici măcar costumul Armâni impecabil croit nu-i mai stătea la fel de bine. Brekke ţinea capul sus, părând însă că intrase, cumva, la apă.

Nu fusese arestat, ci doar condus la secţie ca să răspundă la nişte întrebări, dar, pentru cineva care nu mai fusese adus de doi poliţişti înarmaţi — care nici măcar nu întrebaseră dacă momentul era potrivit —, diferenţa era mai degrabă teoretică. Când Harry dădu cu ochii de Brekke în camera de anchetă, ideea că omul din faţa lui ar fi fost în stare să înjunghie cu sânge-rece pe cineva i se păru absurdă. Dar i se mai întâmplase să creadă asta şi să se înşele.

— Mă tem că va trebui să facem treaba asta în engleză, zise Harry aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

Se înregistrează, îi explică el, arătând către microfonul din faţa lor.

" fkrtton connection

—înţeleg, încercă Brekke să zâmbească, dar părea mai degrabă că gura i-ar fi fost întinsă cu nişte cârlige de fier.

—A trebuit să mă lupt pentru ocazia asta, zise Harry. întrucât se înregistrează ar trebui, respectând strict regulamentul, ca un poliţist thailandez să pună întrebările, dar, dat fiind că eşti cetăţean norvegian, şeful a zis că-i în regulă.

—Mulţumesc.

—Nu prea sunt sigur că ai pentru ce să fii recunoscător. Ţi s-a spus că ai dreptul să iei legătura cu un avocat, aşa-i?

—Da.

Harry era cât pe ce să-l întrebe de ce nu acceptase oferta, dar se abţinu. N-avea de ce să-i ofere încă o şansă să chibzuiască. Aflase că sistemul legal din Thailanda era asemănător cu cel din Norvegia, aşadar n-avea de ce să creadă că avocaţii ar fi fost cu mult diferiţi. Caz în care primul lucru pe care-l făceau întotdeauna era să-şi amuţească clienţii. însă regulile fuseseră urmate şi acum era timpul să se treacă la treabă.

Harry făcu semn că înregistrarea poate începe. Nho intră, citi cu voce tare nişte chestiuni birocratice ca introducere şi ieşi.

—Este adevărat că aveţi o relaţie cu Hilde Molnes, soţia decedatului Atle Molnes?

—Ce?

Doi ochi holbaţi, speriaţi, îi întâlniră privirea de dincolo de masă.

— Am vorbit cu doamna Molnes. Aş sugera să spuneţi adevărul.

Urmă un răgaz.

—Da.

—Mai tare, vă rog.

—Da!

—De când durează această relaţie?

—Nu ştiu. De mult.

—De la petrecerea de bun venit a ambasadorului, ţinută acum 18 luni?

—Păi...

—Păi?

—Da, cred că aşa este.

—Ştiaţi că doamna Molnes ar fi avut dreptul de a administra o avere substanţială la moartea soţului?

—Avere?

—Nu vorbesc destul de clar?

Brekke pufni ca o minge de volei înţepată.

—E ceva nou pentru mine. Mi se părea că au un capital mai degrabă limitat.

—Chiar aşa? Ultima oară când am vorbit, mi-aţi spus că întâlnirea pe care aţi avut-o cu Molnes pe 7 ianuarie avea de-a face cu investiţiile. Ştim, pe lângă asta, că Molnes datora o sumă mare de bani. Nu prea se potriveşte.

Iarăşi tăcere. Brekke dădu să spună ceva, dar se opri.

—Am minţit, zise într-un târziu.

— Aveţi acum o nouă ocazie să-mi spuneţi adevărul.

—A venit la mine ca să discutăm despre relaţia mea cu Hilde... cu soţia lui. Voia să-i pun capăt.

— Nu era tocmai o solicitare nerezonabilă, presupun?

Brekke ridică din umeri.

—Nu ştiu cât ştiţi despre Atle Molnes.

—Presupuneţi că nu ştim nimic.

Să zicem, atunci, că orientarea lui sexuală nu era tocmai compatibilă cu un mariaj.Ridică ochii. Harry îi făcu semn să continue.

— Dorinţa lui ca relaţia dintre mine şi Hilde să se termine nu era motivată de gelozie. Ci de faptul că începuseră, se pare, să circule zvonuri prin Norvegia. A zis că dacă relaţia asta ajungea la urechile publicului, zvonurile aveau să se înteţească şi că avea să sufere nu doar el, ci şi, fără vreo vină, alte persoane aflate în poziţii importante. Am încercat să-l trag de limbă, dar n-am mai scos nimic de la el.

—Cu ce v-a ameninţat?

—Să mă ameninţe? Cum adică?

—Doar n-o fi zis haide, te rog frumos, nu te mai întâlni cu o femeie pe care presupun că o iubeşti.

—Ba chiar aşa a făcut. Cred că a folosit exact cuvintele astea.

—Care?

— „Te rog", zise Brekke şi îşi împreună palmele pe tăblia mesei. Era un tip ciudat. „Te rog."

Schiţă un zâmbet.

—Da, presupun că în domeniul dumneavoastră de activitate nu auziţi asta foarte des.

—Nici într-al dumitale, aş zice.

Harry îi aruncă o privire, însă în ochii lui Brekke nu se citea nimic provocator.

—Şi ce-aţi fost de acord să faceţi?

—Nimic. Am spus că mă mai gândesc. Ce puteam spune? Aproape că-i dădeau lacrimile.

—V-aţi gândit să puneţi punct relaţiei?

Brekke se încruntă, de parcă ideea ar fi fost ceva cu totul nou.

—Nu. Ei bine... ar fi fost foarte greu să mă opresc din a o vedea.Mi-aţi spus că, după întâlnire, l-aţi însoţit pe ambasador în parcarea subterană, unde-şi lăsase Mercedesul. Vă schimbaţi declaraţia?

—Nu..., făcu Brekke cu surprindere.

—Am verificat înregistrările de securitate de la data respectivă, între 3:50 şi 5:15. Maşina ambasadorului nu a fost parcată în zona pentru vizitatori. Aţi dori să vă schimbaţi declaraţia?

—S-o schimb...? făcu Brekke privindu-l neîncrezător. Oameni buni, nu, ce Dumnezeu! Am ieşit din lift şi i-am văzut maşina. Ar trebui să apărem amândoi pe înregistrare. Ţin minte chiar că am şi schimbat câteva vorbe înainte să urce la volan. I-am promis ambasadorului că n-o să-i spun lui Hilde de conversaţia pe care o avuseserăm.

—Putem demonstra că nu aşa stau lucrurile. Pentru ultima oară: aţi dori să vă schimbaţi declaraţia?

—Nu!

Harry auzi în vocea lui o fermitate care nu existase înainte ca interogatoriul să înceapă.

— Ce aţi făcut după ce l-aţi însoţit pe ambasador până la maşină, aşa cum susţineţi?

Brekke explică: se întorsese în birou ca să termine un raport de analiză şi rămăsese acolo până pe la miezul nopţii, când luase un taxi ca să se ducă acasă. Harry îl întrebă dacă mai primise vreo vizită sau vreun apel telefonic cât lucrase, dar Brekke răspunse că nimeni nu

putea ajunge la el în birou fără cod şi că-şi închisese telefonul ca să poată lucra în pace, cum făcea de obicei când se ocupa de asemenea rapoarte.

—Şi nu vă poate oferi nimeni un alibi? Cineva care v-a văzut plecând acasă, de pildă? Ben, îngrijitorul blocului unde locuiesc. S-ar putea să îşi amintească. Oricum, de obicei bagă de seamă când vin acasă târziu, îmbrăcat în costum.

—Un îngrijitor care v-a văzut venind acasă în miez de noapte, asta-i tot?

Brekke chibzui.

—Mă tem că da.

—Bine, zise Harry. O să continue altcineva acum. Vreţi ceva de băut? Cafea, apă?

—Nu, mulţumesc.

Harry se ridică, gata să iasă.

—Harry?

Se întoarse.

—Ar fi bine să-mi spuneţi Hole. Sau „domnule detectiv."

—înţeleg. Am dat de belea? zise în norvegiană.

Harry miji ochii. Brekke era o privelişte tristă, mototolit ca un sac de pânză.

—Cred că acum, în locul dumneavoastră, mi-aş suna avocatul.

—înţeleg. Mulţumesc.

Harry se opri în uşă.

—Apropo, legat de promisiunea făcută ambasadorului, v-aţi ţinut-o?

Brekke zâmbi stingherit.

—O prostie... Intenţionam să-i spun lui Hilde, normal, adică, na... trebuia. Dar, după ce-am aflat că a murit, atunci... ei bine, era un tip

ciudat şi mi-a intrat în cap că ar trebui să-mi ţin promisiunea chiar dacă nu mai avea niciun sens practic.

—Un picuţ. Te pun pe difuzor.Alo?

— Te auzim, Harry. Dă-i drumul.

Bjarne Moller de la Omucideri, Dagfinn Torhus de la Externe şi chestorul-şef al poliţiei din Oslo ascultară raportul lui Harry fără să-l întrerupă.

Apoi Torhus vorbi.

—Avem deci în custodie un norvegian, suspect de omor. întrebarea este: cât timp putem ţine povestea asta la cutie?

Şefa poliţiei îşi drese glasul.

—întrucât omorul nu a fost deocamdată făcut public, cred că am mai avea câteva zile, mai ales că nu ai mare lucru despre Brekke, dacă nu pui la socoteală o mărturie mincinoasă şi lipsa alibiului. Dacă trebuie să-i dai drumul mai încolo, ar fi mai bine să nu afle nimeni că a fost arestat.

—Harry, mă auzi? răsună vocea lui Moller, apoi nişte pârâituri pe care acesta le luă drept o confirmare. Ce crezi, Harry, tipul e vinovat? El a făcut-o?

Iarăşi zgomote. Moller ridică receptorul şefei poliţiei.

—Ce-ai zis, Harry? Tu...? Aşa. Bine, o să discutăm aici şi ţinem legătura.

Moller lăsă receptorul în furcă.

—Ce-a spus?

—Nu ştie.

Harry ajunse târziu acasă. Le Boucheron fusese plin, aşa că mâncase la un restaurant pe Soi 4, în Patpong, o stradă înţesată de baruri

gay. La felul principal, de masa lui se apropiase un bărbat şi se oferise, politicos, să-l masturbeze, apoi se retrăsese discret după ce Harry clătinase din cap.

Urcă la etajul cinci. Nu era nimeni şi luminile din jurul bazinului fuseseră stinse. Se dezbrăcă şi plonjă, simţind îmbrăţişarea răcoroasă a apei. înotă câteva lungimi de bazin, simţind rezistenţa apei. Runa spusese că nu există două piscine aidoma, că apa se purta în anumite feluri, că avea de fiecare dată altă consistenţă, alt miros şi altă culoare. Bazinul acesta era de vanilie, declarase fata. Dulceag şi vâscos. Inhală, fără să simtă însă decât clorul şi Bang- kokul. Făcu pluta pe spate şi închise ochii. Aşa, cufundat cum era, sunetul propriei sale respiraţii îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost închis într-o încăpere foarte mică. Deschise ochii. O lumină se stinse într-un apartament din aripa opusă a clădirii. Un satelit se deplasa încetişor printre stele. O motocicletă cu amortizorul stricat încerca s-o ia din loc. Apoi privirea i se întoarse din nou asupra apartamentului. Numără iarăşi etajele. înghiţi nişte apă. Se stinsese lumina în apartamentul lui.

Harry ieşi în mare grabă din piscină, trăgându-şi pantalonii şi uitându-se zadarnic împrejur în căutarea a ceva ce putea fi folosit ca armă. Apucă plasa de curăţat piscina sprijinită de perete, străbătu în pas alergător cei câţiva metri până la lift şi apăsă pe buton. Uşile se

deschiseră, păşi în ascensor şi simţi un iz slab de curry. Avu impresia că viaţa i s-ar fi răpit o secundă şi, când îşi reveni în simţiri, văzu că era lungit pe podeaua rece a coridorului. Lovitura, din fericire, îl nimerise în frunte, însă deasupra lui stătea aplecată o siluetă imensă; Harry ştiu îndată că sorţii nu-i erau favorabili. încercă să-l lovească la nivelul coapsei cu băţul de la plasă, însă tubul de aluminiu nu avu prea mare efect. Izbuti să evite prima lovitură de picior şi să se ridice greoi în genunchi, însă a doua lovitură îl izbi în umăr şi-l răsuci pe jumătate în jurul propriei axe.

îl durea spinarea, însă adrenalina îşi făcu simţit efectul şi, cu un urlet de durere, se ridică în picioare. Văzu, în lumina ce venea de după uşile deschise ale liftului, o codiţă zbânţuindu-se în jurul unei ţeste rase; un pumn îl nimeri deasupra ochiului şi-l aruncă spre piscină. Silueta se ţinu după el. Harry făcu o fentă la stânga şi aruncă un croşeu de dreapta cam pe unde credea că-i faţa celuilalt. Avu impresia că dăduse cu pumnul în granit — îşi făcuse mai mult rău decât îi făcuse adversarului. Harry dădu înapoi şi îşi lăsă capul

pe-o parte, simţind un curent de aer şi gheara fricii scobindu-i pieptul. Se căută la centură, găsi cătuşele, le desprinse şi îşi trecu degetele prin ele. Aşteptă ca matahala să se apropie, sperând că nu-l pândea niciun upercut, şi se ghemui. Apoi, cu o mişcare din şold, lansă o lovitură cu întregul corp, aruncându-şi disperat prin întuneric pumnii înveşmântaţi în fier, şi în cele din urmă pumnii i se izbiră de carne şi os, făcând ceva să trosnească. Lovi iarăşi, simţind cum fierul despică pielea. Simţi sânge fierbinte şi dens

printre degete; nu ştia dacă era al lui sau al atacatorului, însă ridică pumnul ca să mai dea o dată, şocat că celălalt se mai ţinea încă pe picioare. Apoi auzi un hohot de râs gutural şi avu senzaţia că îi aterizează în cap o basculantă de beton. întunericul se făcu şi mai negru, iar conceptele de sus şi jos încetară să mai existe.26

Joi, 16 ianuarie

Harry îşi veni în simţiri de la apă; încercă instinctiv să respire şi, în clipa următoare, fu tras către fund. Se zbătu, însă fără vreun rezultat. Apa amplifică un declic metalic, ca de poartă zăvorâtă, şi braţul care îl ţinea îi dădu drumul. Deschise ochii; în jur nu vedea decât turcoaz şi dedesubt simţea gresia de pe fund. Se împinse către suprafaţă, însă o zvâcnire a încheieturii îi transmise ceea ce încercase şi creierul să-i explice, iar el refuzase să priceapă. Avea să se înece. Woo îl legase cu propriile

cătuşe de gura de evacuare a apei de pe fundul piscinei.

Ridică privirea. Luna scânteia deasupra, filtrată prin pânza de apă. întinse celălalt braţ, scoţându-l din apă. La naiba, aici bazinul avea doar o adâncime de un metru! Harry se făcu ghem, apoi încercă să se ridice în picioare, împingând cu toată puterea. Cătuşa îi făcu un făgaş în degetul mare, însă gura îi rămânea încă la treizeci de centimetri dedesubt. Observă o umbră ce se îndepărta de marginea bazinului. Rahat! Nu intra în panică, îşi spuse. Oxigenul e consumat de panică.

Se lăsă pe fund şi examină, pipăindu-l, grilajul găurii de scurgere. Era din oţel şi nu se clintea, nici măcar după ce-l apucă cu amândouă mâinile şi trase din toate puterile. Cât îşi putea ţine respiraţia? Un minut? Două? îl dureau toţi muşchii, tâmplele îi zvâcneau şi steluţe roşii îi dansau în faţa ochilor. Se smuci iar, încercând să scape. Gura îi era uscată de frică, mintea începuse să-i producă imagini pe care le recunoştea drept halucinaţii; prea puţin aer, prea multă apă. în minte îi răsări un gând absurd: dacă bea apă multă, cât de multă putea, poate că nivelul avea să coboare suficient cât să-i permită să respire. Izbi cu braţul liber în marginea piscinei, ştiind că nu-l putea auzi nimeni, fiindcă, deşi lumea de sub apă era calmă, agitaţia metropolitană a Bangkokului continua nestingherită, acoperind orice alt sunet. Şi dacă l-ar fi auzit cineva, ce? N-ar fi

putut decât să-i ţină tovărăşie până murea. O căldură arzătoare i se aşeză pe creştet şi se pregăti să experimenteze ceea ce toţi oamenii care se îneacă încearcă mai devreme sau mai târziu: inhalarea de apă. Mâna liberă dădu de metal. Plasa de curăţat piscina. Era pe margine. Harry o înhăţă şi împinse. Runa suflase în ea. Era goală pe dinăuntru. Aer. Puse gura pe capătul destupat al tubului de aluminiu şi sorbi. Se alese cu apă în gură, înghiţi, pe cale să se sufoce, simţi gustul insectelor moarte şi uscate pe limbă şi apucă tubul cu dinţii, luptându-se cu reflexul de tuse. De ce i se spunea oxigen, de la grecescul *oxys* — „acid"? Nu era acid, era dulce, chiar şi în Bangkok aerul era dulce ca mierea. Inhală particule de aluminiu şi de murdărie care i se lipiră de mucusul din gâtlej, dar nici nu băgă de seamă. Respira adânc, cu pasiune, de parcă alergase la maraton.Creierul începea să-i funcţioneze din nou. Aşa îşi dădu seama că nu făcuse decât să amâne inevitabilul — tubul era astupat la celălalt capăt. în sângele lui, oxigenul era convertit în dioxid de carbon, gazul de eşapament al organismului, şi nici nu putea să elimine complet azotul din plămâni. Inhala aşadar aer reciclat, iarăşi şi iarăşi, un amestec de tot mai puţin oxigen şi tot mai mult dioxid de carbon ucigaş. De fapt, fiindcă respira atât de iute, nu făcea decât să accelereze procesul.

Atât de singur, îşi zise Harry. Şi încătuşat. Ca elefanţii pe navele fluviale. Suflă în tub cu toată puterea pe care reuşi s-o adune.

Anne Verk trăia de trei ani la Bangkok. Soţul ei era preşedintele reprezentanţei Shell din Thailanda; nu aveau copii, erau mai degrabă nefericiţi şi aveau s-o mai ducă împreună doar câţiva ani. Apoi ea avea să se mute înapoi în Olanda, să-şi termine studiile şi să-şi caute un soţ nou. Candidase, din pură plictiseală, la un post neplătit de profesoară la Empire şi, spre uimirea ei, îl obţinuse. Empire era un proiect idealist ce avea ca misiune să ofere educaţie, în special în engleză, multelor fete care se vindeau în Bangkok. Anne Verk le învăţa ce le trebuia prin baruri; asta voiau fetele să ştie. Stăteau la pupitre, sfioase, zâmbind şi chicotind când le punea să repete: „Pot să vă aprind ţigara, domnule?" Sau „Sunt virgină. Sunteţi foarte îndrăzneţ. Aţi dori ceva de băut?"

Astăzi, una dintre fete purta o rochie nouă, roşie, de care se vedea bine că-i mândră şi pe care o cumpărase de la magazinul Robinson, după cum explică într-o engleză şovăielnică. Uneori, era greu de imaginat că fetele astea lucrau ca prostituate în unele dintre zonele cele mai dure din Bangkok

.Ca majoritatea olandezilor, Anne vorbea o engleză excelentă şi, o dată pe săptămână, ţinea lecţii şi cu ceilalţi profesori. Coborî din lift la etajul cinci. Seara fusese mai obositoare decât

de obicei, cu multe dispute despre metodologia predării. Abia aştepta să-şi azvârle pantofii din picioare, odată ajunsă în apartamentul său de 200 de metri pătraţi, însă auzi un soi de zgomote ciudate, stridente, ca de trâmbiţă. I se păru mai întâi că vin dinspre râu, apoi îşi dădu seama că proveneau de la piscină. Găsi întrerupătorul, îl apăsă şi avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă ce vede: un bărbat scufundat şi o plasă de curăţat piscina ridicându-se vertical din apă. Apoi o luă la fugă într-acolo.

Harry văzu aprinzându-se lumina şi zări lângă bazin o siluetă. Silueta dispăru. Aducea a femeie. Intrase oare în panică? Harry începuse să simtă primele semne de hi- percapnie. în teorie, senzaţia ar fi trebuit să fie cumva plăcută, ca atunci când îţi pierzi cunoştinţa în urma administrării unui anestezic, însă el nu simţea decât teroare îngheţată curgându-i prin vene. Se sili să se concentreze, să respire calm — nici prea mult, nici prea puţin — însă gânditul devenise un efort prea mare.

Nu observă, aşadar, că nivelul apei începu să scadă. Apoi, când femeia sări în bazin şi-l înălţă la suprafaţă, fu încredinţat că era un înger care venise să-i ia sufletul

.Partea a patra

Vineri, 17 ianuarie

Restul nopţii avea să fie dedicat durerii de cap.

Harry se trânti pe un scaun în apartamentul lui, veni un doctor, luă un eşantion de sânge şi-i spuse că avusese noroc. De parcă Harry ar fi avut nevoie să i se explice asta.

Mai târziu apăru Liz, care se aşeză lângă el şi îşi notă ce-i povesti el despre cele întâmplate.

—Ce voia să facă în apartament? întrebă.

—Habar n-am. Să mă sperie, poate.

—A luat ceva?

Harry se uită împrejur.

—Nu, dacă periuţa de dinţi încă mai este în baie.

—îţi arde de glume... Cum te simţi?

—Mahmur.

—Am lansat o anchetă.

— Las-o baltă. Du-te acasă şi închide ochii câteva ore.

—Te-a apucat, aşa deodată, veselia.

Aşa-i că-s actor bun? zise el, frecându-şi faţa cu amândouă palmele

—.Nu-i de glumă, Harry. îţi dai seama că te-ai intoxicat cu dioxid de carbon?

—Cam ca cetăţeanul tipic din Bangkok, din ce zice doctorul. Serios vorbesc, Liz. Du-te acasă. Nu mai am energie să vorbesc cu tine. Până mâine îmi revin.

—Mâine ia-ţi liber.

—Cum vrei. Numai du-te odată.

Harry, după ce înghiţi pilulele pe care i le lăsase doctorul, dormi fără vise şi nu se trezi decât dimineaţa târziu, când îl sună Liz ca să afle cum se mai simte. Mormăi la telefon în loc de răspuns.

—Nu vreau să te văd azi, zise ea.

—Şi eu te iubesc, făcu el, închise şi se dădu jos din pat, pornind să se îmbrace.

Era cea mai fierbinte zi a anului şi prin secţia de poliţie boscorodeau cu toţii, nemulţumiţi. Nici în biroul lui Liz ventilatorul nu reuşea să facă faţă. Nasul lui Harry începuse să se cojească şi începea să arate ca un rival pentru renul Rudolf. Băuse doi litri de apă şi era la al treilea.

—Dacă ăsta-i sezonul rece, atunci cel cald cum...?

—Bine, Harry, făcu Liz, care nu arăta ca şi cum ar fi crezut că trăncăneala despre vreme ar fi făcut-o mai uşor de îndurat. Cum stăm cu Woo, Nho? Vreun indiciu?

—Nimic. Am avut o discuţie serioasă cu domnul Sorensen la Thai Indo Travelers. Zice că nu ştie pe unde e Woo, că nu mai e angajat al firmei.

Liz oftă.

— Şi nu ştim ce căuta în apartament la Harry. Drăguţ. Cu Brekke cum e?

Sunthorn dăduse de îngrijitorul de la blocul unde locuia Brekke. Omul, de fapt, îşi putea aminti că norvegianul venise târziu acasă în noaptea respectivă, după miezul nopţii, însă nu putea spune cu precizie când anume.

Liz îi informă că cei de la laborator periau deja biroul şi apartamentul lui Brekke. îi

examinau mai ales hainele şi pantofii, ca să vadă dacă puteau găsi ceva — sânge, păr, fibre, orice — care să facă legătura dintre Brekke şi victima

crimei ori locul faptei.

— între timp, zise Rangsan, aş avea de făcut vreo două comentarii despre pozele pe care le-am găsit în servieta lui Molnes.

Prinse trei fotografi mărite pe un panou de lângă uşă. Deşi imaginile se prefiraseră prin creierul lui Harry suficient de mult pentru a-şi pierde ceva din efectul şocant iniţial, încă simţi un nod în stomac.

—Le-am trimis celor de la Moravuri spre analiză. Nu pot face legătura dintre poze şi vreun distribuitor cunoscut de pornografie. întâi că au fost developate pe hârtie nemţească, de un tip care nu se găseşte de cumpărat în Thailanda. în al doilea rând, sunt cam neclare şi lasă, la prima vedere, impresia unor cadre luate de un amator, fără intenţia distribuirii. Criminaliştii au vorbit cu un expert care le-a spus că au fost făcute de la distanţă, cu un teleobiectiv, şi probabil de afară — aici ar fi cadrul unei ferestre.

Rangsan arătă către umbra gri din marginea pozei.

—Faptul că fotografiile sunt totuşi făcute profesional sugerează că există pe piaţă o nouă nişă, una pentru voaiori.

—-Şi?în America, industria pornografiei câştigă enorm vânzând asemenea aşa-zise fotografii făcute de amatori, care sunt de fapt create de actori profesionişti şi de fotografi care fac anume ca totul să pară o activitate de amatori, prin folosirea de echipament simplu, evitând aparatele foto cele mai cunoscute. Şi se pare că există persoane dornice să plătească mai mult pentru cadre din dormitor pe care le consideră autentice. Mai ales voaiorii, oameni care se excită uitându-se la alţii, imaginându-şi

că ei nu pot fi observaţi. Credem că fotografiile de aici sunt din categoria asta.

—Sau, zise Harry, poate nu sunt comerciale,

ci poze care au fost făcute în scop de şantaj.

Rangsan clătină din cap.

—Ne-am gândit la asta, dar, dacă ar fi aşa, adulţii ar trebui să fie identificabili în imagine. O trăsătură tipică a pornografiei comerciale cu copii e că feţele abuzatorilor sunt ascunse, exact ca aici.

Arătă spre cele trei poze. Se desluşeau fesele şi o parte din şalele cuiva. Persoana era goală în afara unui tricou roşu, pe care se vedea partea de jos a unei cifre 2 şi un 0.

—Să zicem că trebuia totuşi folosită pentru şantaj, dar că fotograful n-a inclus şi faţa, zise Harry. Sau a trimis celui şantajat doar cadre în care nu putea fi identificat.

—Stop! făcu Liz, fluturând mâna. Ce spui tu, Harry? Că în poză apare Molnes?

—E o teorie. Era şantajat, dar nu putea să plătească din cauza datoriilor la pariuri.

—Şi? zise Rangsan. Asta nu-i dă şantajistului motiv să-l omoare.

—Poate că a ameninţat că-l reclamă pe şantajist la poliţie.

Să-l reclame şi-apoi să fie condamnat pentru pedofilie? făcu Rangsan, dându-şi ochii peste cap, în vreme ce Sunthorn şi Nho se străduiau, fără succes, să-şi ascundă zâmbetele

.Harry strânse din umeri şi ridică palmele.

— Cum ziceam, nu-i decât o teorie, la care sunt de acord să renunţăm. A doua teorie e că

Molnes era şantajistul...

— Şi Brekke abuzatorul..., spuse Liz, odihnindu-şi bărbia în palme şi privind îngândurată în tavan. Ei bine, Molnes avea nevoie de bani şi asta-i dă lui Brekke un motiv pentru crimă. Dar avea oricum încă unul, aşa că nu ajungem nicăieri aşa. Ce crezi, Rangsan? Putem *respinge* posibilitatea ca Brekke să fie în poze?

Celălalt clătină din cap.

— Sunt aşa de neclare, că nu putem respinge pe nimeni, decât dacă Brekke ar avea nişte semne particulare.

— Cine se oferă voluntar să se uite la fundul lui? întrebă Liz în amuzamentul general.

Sunthorn tuşi discret.

— Dacă Brekke l-a omorât pe Molnes din cauza pozelor, atunci de ce le-a lăsat acolo?

Tăcere lungă.

— Doar mie mi se pare că ne pierdem vremea? întrebă în cele din urmă Liz.

Aerul condiţionat bolborosi, făcându-l pe Harry să-şi dea seama dintr-odată că ziua avea să fie pe cât de lungă, pe atât de toridă.

Harry se opri în uşa care dădea către grădina ambasadorului.

— Harry? făcu Runa, clipind iute ca să-şi alunge apa din ochi şi ieşind din piscină.

— Bună. Mama ta doarme.

Fata ridică din umeri.

— L-am arestat pe Jens Brekke.

Aşteptă o reacţie, dar Runa nu scoase o vorbă. Oftă.

— Nu vreau să te sâcâi cu chestiile astea, Runa, dar sunt băgat în ele, la fel ca tine, aşa că mă întrebam dacă nu ne-am putea ajuta unul pe celălalt.

— Păi, cum altfel? întrebă ea.

Harry încercă să-i interpreteze tonul şi decise să treacă direct la subiect.

— Trebuie să încerc să aflu mai multe despre el, ce fel de om este, dacă e ceea ce pretinde a fi şi aşa mai departe. Mă gândeam să încep de la relaţia lui cu mama ta. Fiindcă e, vreau să spun, o diferenţă de vârstă mărişoară şi...

—Bănuieşti că se foloseşte de ea?

—Ceva de genul, da.

—Poate mama îl foloseşte pe *el,* dar invers...?

Harry luă loc într-unui dintre şezlongurile puse sub
salcie, însă Runa rămase în picioare.

—Lui mami nu-i place să fiu prin zonă când sunt împreună, aşa că n-am apucat să-l cunosc prea bine până acuma.

—îl cunoşti mai bine ca mine.

—Chiar aşa? Hm. Pare de treabă, dar poate că-i aşa doar pe dinafară. Măcar încearcă să se poarte frumos cu mine. A fost ideea lui să vin la meciurile de box, de exemplu. Cred că i-a intrat în cap că aş fi interesată de sport, din cauză că-mi plac săriturile în apă. Dacă o foloseşte? Nu ştiu. îmi pare rău, nu te ajut cu mare lucru, dar nu ştiu cum gândesc bărbaţii de vârsta lui. Că doar nu-ţi expui oricui sentimentele...

Harry îşi îndreptă ochelarii pe nas.

Mulţumesc, e super, Runa. O poţi ruga pe mama ta să mă sune după ce se trezeşte?Fata se apropie de piscină, cu spatele la apă, şi execută un salt pentru el, arcuindu-şi spinarea, cu capul în jos. înainte să plece, Harry văzu bulele bolborosind la suprafaţa apei.

După prânz, Harry şi Nho coborâră la etajul întâi, unde încă era reţinut Jens Brekke.

Purta costumul în care fusese arestat, însă îşi descheiase nasturii de la cămaşă, îşi suflecase mânecile şi nu mai arăta a broker. Bretonul asudat i se lipise de frunte şi se holba — uluit parcă — la propriile-i mâini încremenite pe tăblia mesei dinaintea lui.

—El este Nho, un coleg, zise Harry.

Brekke ridică ochii, îşi compuse o expresie curajoasă şi dădu din cap.

—Nu am, de fapt, decât o singură întrebare, spuse Nho. L-aţi însoţit pe ambasador până la parcarea subterană, unde şi-a lăsat maşina marţi, pe 7 ianuarie, la ora cinci?

Brekke se uită la Harry, apoi la Nho.

—L-am însoţit.

Nho se uită la Harry şi dădu afirmativ din cap.

Mulţumesc, zise Harry. Asta a fost tot

.28

Vineri, 17 ianuarie

Traficul se târa ca melcul, pe Harry îl chinuia o migrenă, iar aerul condiţionat şuiera rău prevestitor. Nho se opri la bariera parcării de la Barclays Thailanda, coborî geamul maşinii, iar un bărbat cu uniformă bine călcată îi spuse că Jim Love nu era la muncă.

Nho îşi arătă legitimaţia şi se grăbi să explice că ar fi vrut să vizioneze una dintre casetele video, însă omul de la pază clătină din cap, spunând că trebuia să sune la compania de securitate. Nho se întoarse către Harry şi ridică din umeri.

—Explică-i că anchetăm un omor, zise Harry.

—I-am explicat.

—Atunci trebuie să-i explicăm mai bine.

Harry coborî din maşină. Căldura şi umiditatea îl izbiră în plină figură — era ca şi cum ar fi ridicat capacul de pe o oală cu apă clocotită. îşi întinse articulaţiile şi dădu roată maşinii, deja un pic ameţit. Paznicul se încruntă văzând cum se apropie *farang*-ul de aproape doi metri, cu ochi înroşiţi, şi duse mâna la armă.

Harry se opri în faţa lui, se strâmbă şi înhăţă cu mâna stângă cureaua individului. Angajatul ţipă, însă nu apucă să reacţioneze, pentru că Harry îi şi desfăcu centura şi îşi vârî mâna dreaptă în nădragii lui. Harry trase cu nădejde, săltându-l de la pământ. Lenjeria intimă a omului cedă cu un zgomot puternic de cârpă sfâşiată. Nho strigă ceva, însă era prea târziu. Harry ridica deja, triumfător, boxerii albi. în următoarea clipă, aceştia zburau pe lângă ghereta paznicului, către tufişuri. Apoi Harry, fără grabă, se întoarse la maşină şi urcă.

— O schemă veche, îi zise lui Nho, care rămăsese cu ochii holbaţi. De aici va trebui să preiei tu negocierile. Cald mai e, fir-ar a dracului...

Nho sări din maşină şi, după o scurtă dezbatere, îşi băgă iar capul în maşină, făcu un

semn afirmativ şi Harry îi urmă pe ceilalţi în parcare. Angajatul îi arunca acum priviri ucigaşe, ţinându-se la o distanţă bunicică.

Videocasetofonul începu să bâzâie şi Harry îşi aprinse o ţigară. I se părea că, în anumite situaţii, nicotină stimula procesele mentale. De pildă, atunci când simţeai nevoia unei ţigări.

—Aşa, făcu Harry. Ce părere ai, crezi că Brekke spune adevărul?

— Şi tu crezi asta, răspunse Nho, altfel nu mă aduceai până aici.

— Corect, zise Harry, simţind că-l ustură ochii de la fum, şi aici poţi să vezi de ce cred asta.

Nho se uită la poze, nu observă nimic şi clătină din cap.

—Caseta e de luni, 13 ianuarie, zise Harry. Ora 22.

— Nu-i aşa, zise Nho. E aceeaşi înregistrare pe care am văzut-o data trecută, din ziua crimei, 7 ianuarie. Se vede şi data pe margine.

Harry suflă un rotocol de fum, care însă fu spulberat de o adiere venită de cine ştie unde.

—E aceeaşi înregistrare, însă data a fost mereu greşită. Aş spune că şi amicul nostru rămas fără chiloţi poate confirma că le e uşor să schimbe data şi ora pe aparat, aşadar şi pe imagine.

Nho îi aruncă o privire angajatului, care ridică din umeri şi dădu din cap că aşa-i.

—Dar nu înţeleg de unde ai ştiut când a fost făcută înregistrarea asta, zise Nho.

Harry arătă spre monitor cu bărbia.

—Mi-am dat seama când am fost trezit azi-dimineaţă de traficul de pe podul Taksin. A fost prea puţină circulaţie. Asta e o parcare cu şase niveluri într-un complex de birouri aglomerat. Iar pe înregistrare, între orele patru şi cinci, noi vedem trecând doar *două* maşini.

Harry scutură scrumul ţigării.

— Apoi m-am gândit la astea, zise ridicându-se şi arătând pe ecran nişte linii negre de pe ciment. Urme de cauciucuri ude. De la

amândouă maşinile. Când ai văzut şosele ude în Bangkok ultima oară?

—Acum două luni, poate şi mai mult.

—Greşit. Acum trei zile, pe 13 ianuarie, între zece şi zece jumate, a fost o rafală de mango. Ştiu asta fiindcă mi-a făcut cămaşa leoarcă.

—Da, ai dreptate, recunoscu Nho şi se încruntă. Dar aparatele astea înregistrează continuu. Dacă înregistrarea asta nu e de pe 7 ianuarie, ci de pe 13, înseamnă că respectiva casetă cu înregistrarea de atunci a fost scoasă din aparat.

Harry îi ceru angajatului să găsească caseta de pe 13 ianuarie şi văzură, 30 de secunde mai târziu, că înregistrarea fusese oprită la 21:30. Apoi apăru o furtună de paraziţi, vreo cinci secunde, după care imaginea fu reluată.

—Aici a fost scoasă, zise Harry. Vedem acum ce a fost înainte pe casetă.

Arătă data.

—întâi ianuarie, ora 5:25.

Harry îi ceru angajatului să pună pe pauză imaginea şi rămaseră să se uite la ea în vreme ce Harry îşi termina ţigara.

Nho îşi duse amândouă palmele spre gură.

—Aşadar, cineva a aranjat o casetă ca să pară că maşina ambasadorului n-a fost deloc în parcare. Dar de ce?

Harry nu răspunse. Privi ora de pe ecran. 5:25 dimineaţa — 35 de minute înainte ca Anul Nou să ajungă la Oslo. Ce făcuse atunci? Pe unde fusese? La bar? Nu, trebuie să fi fost închis. Ori poate dormise. Nu-şi amintea... în orice caz, focuri de artificii.

Compania de securitate confirmă că Jim Love lucrase în tura de noapte pe 13 ianuarie şi-i dădu lui Nho, fără vreun comentariu, adresa şi numărul de telefon al acestuia. Nho sună acasă la Love, însă nu i se răspunse.

— Trimite un echipaj acolo şi verifică, spuse Liz, care părea încântată că, în sfârşit, are ceva concret de care să se agaţe.

Sunthorn intră în birou şi-i întinse o foaie.

—Jim Love nu are cazier, zise. Dar Maisan, unul dintre tipii care lucrează sub acoperire la Narcotice, l-a recunoscut din descriere. E acelaşi tip care a fost văzut de câteva ori la Domnişoara Duyen.

—Şi ce-ar trebui să însemne asta? vru Harry să ştie.Că nu era chiar atât de nevinovat cum a vrut să pară în povestea aia cu opiul, zise Nho.

—Domnişoara Duyen e un punct de distribuţie a opiului în cartierul chinezesc, explică Liz.

—Punct de distribuţie? Păi, nu e... hm... ilegal?

—Fireşte.

—Pardon, întrebare tâmpită, spuse Harry. Dar credeam că poliţia se luptă cu asemenea chestii.

—Nu ştiu cum e de pe unde vii tu, Harry, dar pe-aici încercăm să fim practici. Dacă închidem bârlogul acela, o să apară altul, altundeva, într-o săptămână. Sau tipii ăia o să-şi mute comerţul în stradă. Avantajul cu Domnişoara Duyen e că deţinem controlul, oamenii sub acoperire pot să circule nestingheriţi pe-acolo şi cei care aleg să-şi distrugă cu opiu creierii o pot face într-un loc relativ respectabil.

Se auzi o tuse.

—Plus că Domnişoara Duyen plăteşte bine, probabil, îngână o voce de după *Bangkok Post*

Liz pretinse că n-a auzit.

—Cum azi n-a venit la lucru şi acasă nu e, aş pune pariu că zace pe vreo rogojină de bambus la Domnişoara Duyen. Nho, ce-ar fi să te duci cu Harry şi să aruncaţi o privire? Vorbiţi cu Maisan, o să vă ajute. Şi turistul nostru ar putea să mai vadă nişte privelişti noi.

29

Vineri, 17 ianuarie

Maisan şi Harry intrară pe o alee îngustă, unde o adiere de vânt fierbinte ca para focului sufla gunoaiele pe lângă pereţii fragili ai caselor. Nho rămăsese în maşină, fiindcă Maisan credea că duhneşte de la o poştă a poliţai. Pe lângă asta, cei din bârlogul de drogaţi ar fi intrat la bănuieli dacă apăreau tustrei odată.

—Fumatul de opiu nu-i tocmai o chestie socială, explică Maisan, chinuindu-se să imite un accent american.

Harry se întrebă dacă accentul şi tricoul cu The Doors nu erau cam prea de tot pentru un poliţist de la Narcotice sub acoperire. Maisan se opri în faţa unei porţi de fier forjat care era totodată şi uşă, strivi sub talpă, pe asfalt, chiştocul de ţigară şi intră.

Venind din lumina puternică, Harry nu izbuti la început să desluşească mare lucru, auzi însă voci joase care îngânau ceva şi zări două spinări dispărând într-o încăpere.

La dracu'! făcu Harry, dând cu capul de cadrul uşii, şi se răsuci spre locul de unde auzise un hohot de râs familiar.I se păru că

zăreşte, în întunecimea de lângă perete, o siluetă cunoscută, dar era cu putinţă să se fi înşelat. Woo probabil că n-avea să iasă, astăzi, prea mult în public. Grăbi pasul, ca să nu piardă urma celor doi din faţă. Aceştia dispărură pe o casă a scării, cu Harry după ei. Se oferiră şi se primiră bancnote, iar uşa se deschise cât să le îngăduie să intre.

înăuntru mirosea a pământ, pişat, fum şi opiu dulceag.

Ideile lui Harry despre un local unde se consumă opiu proveneau dintr-un film al lui Sergio Leone în care Robert De Niro era servit de o femeie cu sarong de mătase şi toată lumea stătea întinsă pe paturi moi, cu perne mari; interiorul era luminat de o lumină slabă, gălbuie, care oferea scenei o vibraţie sacră. Aşa îşi amintea el, cel puţin. în afară de lumina difuză însă, nu văzu nimic care să-i amintească de Hollywood. Praful din aer îngreuna respiraţia şi, cu excepţia unor paturi de scânduri ce mărgineau pereţii, muşteriii erau lungiţi cu toţii pe rogojini şi împletituri de bambus întinse pe podeaua tare de pământ.

întunericul şi aerul lipicios, prin care răsunau accese de tuse înfundată şi gâjâituri aspre din gâtlej, îl făcură pe Harry să presupună că înăuntru se afla doar o mână de oameni, însă treptat, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu penumbra, văzu că se afla într-o încăpere largă şi că în ea se găseau cam o sută de persoane, în majoritate bărbaţi. Acest spaţiu, dacă nu puneai la socoteală câte o tuse răzleaţă, era nefiresc de tăcut. Mulţi dintre ei păreau adormiţi, alţii abia dacă se mişcau. Văzu un bătrân ţinând cu ambele mâini o pipă şi inhalând cu atâta putere, că pielea ridată a obrajilor i se netezi şi i se zbârci la loc pe oasele feţei.

Nebunia asta era organizată; clienţii erau întinşi în şiruri ce alcătuiau pătrate, în aşa fel încât printre ele era spaţiu de mişcare, cam ca prin cimitire. Harry se ţinu după Maisan, uitându-se la feţe şi încercând să-şi ţină răsuflarea.

—L-ai văzut pe omul tău? îl întrebă Maisan.

Harry clătină din cap.

—E al naibii de întuneric.

Maisan rânji.

—Au încercat să pună neoane, ca să nu se mai fure pe întuneric. Dar lumea nu mai venea.

Maisan se aventură mai departe în penumbra odăii. Reapăru curând din pâclă şi arătă spre ieşire.

—Mi s-a spus că puştiul negru se mai duce la Yupa House, peste drum. Unii îşi cumpără opiul şi se duc acolo să-l fumeze. Proprietarul îi lasă în pace.

Acum, că pupilele lui Harry se lărgiseră suficient cât să deslușească în întuneric, trebui iarăşi să suporte imensul bec în ochi al soarelui, care atârna neclintit în văzduhul de afară. Se grăbi să-şi pună ochelarii fumurii.

—Harry, ştiu un loc de unde-ţi pot face rost de ceva ieftin şi...

—Nu, mersi. Mă descurc cu ăştia.

îl luară şi pe Nho. La Yupa House avea să le trebuiască o legitimaţie de poliţie ca să se poată uita în registrul de oaspeţi, iar Maisan nu voia să fie identificat în vecinătate.

—Mersi, zise Harry.

—Ai grijă, făcu Maisan pierzându-se în umbră.

Bărbatul de la recepţie arăta ca o versiune subţiratică a unei imagini distorsionate dintr-o oglindă de bâlci. O faţă alungită era cocoţată în capătul gâtului ca de condor, iar umerii îi erau înguşti şi lăsaţi. Avea părul rar şi un smoc de bărbuţă. Era prevenitor, politicos şi, fiindcă purta sacou negru, îi aminti lui Harry de un antreprenor de pompe funebre.

îi asigură pe Harry şi Nho că nimeni purtând numele de Jim Love nu-şi luase cameră acolo. l-l descriseră, dar zâmbi şi clătină din cap.

Deasupra recepţiei era prins un panou pe care erau trecute regulile casei: fără arme, fără obiecte cu miros înţepător şi fără fumat în pat.

— Ne scuzi un moment, îi zise Harry recepţionerului şi-l trase pe Nho deoparte.

—Aşadar, dacă eşti asa bun la detectat mincinoşi...

—E greu, zise Nho. Asta-i vietnamez.

-Şi?

— N-ai auzit ce-a spus Nguyen Cao Ky despre conaţionalii lui, în timpul Războiului din Vietnam? Că vietnamezii sunt mincinoşi din faşă. O au în gene fiindcă au învăţat, de generaţii, că adevărul nu aduce decât ghinion.

—Spui deci că minte?

—Spun că habar n-am. E bun.

Harry se răsuci, reveni la recepţie şi ceru cheia universală. Recepţionerul zâmbi neliniştit.

Harry ridică un pic vocea, rosti răspicat „cheie universală" şi zâmbi la rându-i, cu dinţii încleştaţi.

—Am vrea să trecem prin hotel cameră cu cameră, înţelegi? Dacă găsim ceva în neregulă vom fi obligaţi, fireşte, să închidem hotelul pentru investigaţii suplimentare, dar mă îndoiesc că va fi vreo problemă.

Recepţionerul scutură din cap, părând deodată să aibă dificultăţi în a înţelege limba engleză.

Am spus că nu cred să fie vreo problemă. Văd că aveţi un anunţ care interzice expres fumatul în pat.Harry trase de-acolo anunţul şi-l

izbi de tăblia pupi- trului.

Recepţionistul se holbă la bucata de carton. Ceva se mişcă pe gâtul său de condor.

—în camera 304 e un bărbat pe nume Jones, zise. Ar putea fi el.

Harry se întoarse zâmbind către Nho, iar acesta ridică din umeri.

—E acasă domnul Jones?

—N-a mai ieşit de când s-a cazat la noi.

îi conduse la etaj. Bătură în uşă, dar nu li se răspunse. Nho îi făcu semn recepţionerului să descuie şi, dintr-un toc prins pe gambă, Nho scoase un pistol Be- retta negru, de 35 de milimetri, şi-i trase piedica. Capul recepţionerului începu să tresalte precum al unui pui de găină. Răsuci cheia în broască şi se grăbi să facă doi paşi în spate. Harry împinse uşa cu grijă. Draperiile erau bine trase şi în cameră era întuneric. întinse o mână şi aprinse lumina. Pe pat zăcea Jim Love, nemişcat, cu ochii închişi şi căştile pe urechi. Un ventilator prins pe tavan zumzăia şi hârâia, mişcând draperiile. Pipa era pe o măsuţă joasă de lângă pat.

— Jim! strigă Harry, însă Jim nu reacţionă.

Ori dormea, ori volumul casetofonului era prea ridicat, îşi zise Harry rotindu-şi prin cameră privirea ca să se asigure că Jim era singur acolo.

Apoi, din nara dreaptă a lui Jim, văzu ieşind alene o muscă. Se apropie de pat şi-i puse o mână pe frunte. Era ca şi cum ar fi atins o bucată rece de marmură.

30

Vineri, 17 ianuarie

în seara aceea se adunară cu toţii în birou la Liz. Doar Rangsan lipsea.

— Spuneţi-mi că avem o pistă, zise ameninţător in- spectoarea.

— Cei de la Criminalistică au găsit multe, începu Nho. Au adus acolo trei oameni şi au descoperit o puzderie de amprente, fire de păr şi fibre textile. Au zis că la Yupa House parcă nu s-a mai făcut curat de şase luni.

Sunthorn şi Harry râseră, însă Liz le aruncă o privire mohorâtă.

— Ceva ce-ar putea să aibă legătură cu crima?

— încă nu ştim dacă-i o crimă, zise Harry.

— Ba ştim, se răsti Liz. Suspecţii de complicitate la omor nu iau accidental supradoze cu câteva ore înainte să-i arestăm.

— Cine-i sortit spânzurătorii n-o să se înece, cum zicem noi în Norvegia, făcu Harry.

— Ce?

De acord.Nho adăugă că supradozele fatale erau rare printre fumătorii de opiu. De obicei, îşi pierdeau cunoştinţa înainte să apuce să

inhaleze prea mult. Uşa se deschise şi Rangsan intră.

—Veşti noi, zise aşezându-se şi luând un ziar de pe masă. Au aflat cauza morţii.

—Credeam că rezultatul autopsiei ajunge abia mâine, zise Nho.

— Uite c-a ajuns azi. Băieţii de la Criminalistică au găsit acid prusie pe opiul din pipă — un strat subţire. Tipul cred c-a murit după primul fum.

Preţ de o clipă, masa fu învăluită de tăcere.

—Găsiţi-l pe Maisan, zise Liz, înviorată. Trebuie să aflăm de unde a făcut Love rost de opiu.

— N-aş fi prea optimist în privinţa asta, avertiză Rangsan. Maisan a vorbit cu sursa principală a lui Love, care i-a zis că nu-l mai văzuse de ceva timp.

—Minunat, zise Harry. Măcar ştim că cineva a încercat să pună crima în cârca lui Brekke.

—Nu prea ne ajută, se băgă Liz.

— N-aş fi aşa de sigur, continuă Harry. Nu suntem siguri că Brekke a fost doar un ţap ispăşitor ales la întâmplare. Poate criminalul a avut un motiv să-l arate cu degetul, vreo râcă veche.

-Şi?

— Dacă-l lăsăm pe Brekke să iasă, poate se întâmplă ceva. Poate-l momim pe criminal să iasă din vizuină.

—îmi pare rău, zise Liz, cu privirea pironită în tăblia mesei. îl păstrăm pe Brekke.

—Ce? spuse Harry, care nu-şi putea crede urechilor.

—Aşa a cerut şeful.

—Dar...

—Asta-i situaţia.

— Avem, în plus, un indiciu nou care arată către Norvegia, spuse Rangsan. Laboratorul a trimis rezultatul testului pentru unsoarea de pe cuţit colegilor norvegieni, să vadă dacă o să desluşească ceva. Au descoperit că-i untură de ren — şi n-avem prea mulţi reni în Thailanda. Cineva de la Criminalistică a sugerat să-l arestăm pe Moş Crăciun.

Nho şi Sunthorn se hlizîră.

—Apoi Oslo a zis că grăsimea de ren e folosită de laponii din Norvegia ca să-şi ungă cuţitele.

—Un cuţit thailandez şi unsoare norvegiană. Devine tot mai interesant, observă Liz ridicându-se brusc de pe scaun. Noapte bună, tuturor. Sper ca mâine să fim cu toţii odihniţi şi gata de acţiune.

Harry o opri lângă lift şi îi ceru o explicaţie.

—Uite ce, Harry, asta-i Thailanda şi regulile sunt diferite. Şeful nostru s-a implicat şi i-a spus şefei tale din Oslo că l-am găsit pe criminal. Crede că Brekke e omul şi, când l-am informat despre ultimele evenimente, n-a fost tocmai încântat şi a insistat ca Brekke să fie ţinut în arest până ce are, cel puţin, un alibi.

—Dar...

— E vorba să rămână cu faţa curată, Harry. Nu uita că în Thailanda eşti crescut ca să nu recunoşti niciodată că ai greşit.

—Şi când ştie toată lumea cine a făcut greşeala?

Atunci vin toţi în ajutor şi se asigură că nu arată a greşeală.Din fericire, uşile liftului se deschiseră şi se închiseră apoi după Liz, scutind-o astfel să audă părerea lui Harry despre chestiune. Lui Harry îi veni în minte piesa *AU Along the Watchtower.* Şi îşi aminti versul acela care spunea că trebuie să fie o ieşire pe undeva.

Dar oare chiar era?

Găsi la uşa apartamentului o scrisoare cu numele Runei pe spatele plicului.

îşi descheie nasturii la cămaşă. Sudoarea îi acoperea, ca un strat fin de ulei, pieptul şi stomacul. încercă să-şi amintească vârsta de 17 ani. Fusese îndrăgostit? Probabil.

Puse scrisoarea pe noptieră, nedesfăcută, exact cum se gândea s-o înapoieze. Se întinse apoi pe pat, unde jumătate de milion de maşini şi un sistem de aer condiţionat încercară să-l cufunde în somn.

Se gândi la Birgitta, fata suedeză pe care o cunoscuse în Australia, care spusese că-l iubeşte. Şi la ce-i spusese Aune. Că „se temea să se implice în relaţii cu alte persoane" — parcă aşa, nu? Ultimul său gând fu că orice mântuire vine la pachet cu o mahmureală. Şi viceversa

.31

Sâmbătă, 18 ianuarie

Jens Brekke arăta de parcă nu dormise deloc de când îl văzuse Harry ultima oară. Avea ochii injectaţi şi degetele nu-şi găseau odihna pe tăblia mesei.

—Deci nu-ţi aminteşti de angajatul cu coafură afro de la parcare, zise Harry.

Brekke scutură din cap.

—Cum am mai zis, nu folosesc parcarea.

—Să uităm deocamdată de Jim Love. Să ne concentrăm pe cine încearcă să-ţi pună capul pe butuc.

—Cum adică?

—Cineva şi-a dat a naibii de multă silinţă să-ţi distrugă alibiul.

Jens ridică atât de mult din sprâncene, că aproape i se uniră cu părul.

— Pe 13 ianuarie, cineva a pus caseta cu 7 ianuarie în vi- deocasetofon, ştergând astfel orele când ar fi trebuit să apară maşina ambasadorului şi dumneata însoţindu-l jos în parcare.

Sprâncenele coborâră la loc şi se îmbinară în forma literei M.

—Ce?

—Gândeşte-te numai.

—Am duşmani, adică?

— Poate. Sau poate ai fost la îndemână ca ţap ispăşitor.

Jens îşi frecă ceafa.

—Duşmani? Nu mă pot gândi la nimeni — la nimeni care ar fi în stare de aşa ceva.

Faţa i se lumină.

—Dar asta înseamnă, aşadar, că mă lăsaţi să plec.

—Pardon, încă n-ai scăpat basma curată.

—Dar ai zis că...

—Şeful poliţiei nu vrea să-ţi dea drumul până ce nu ai un alibi. Aşa că îţi cer să-ţi scormoneşti mintea. A mai fost cineva, oricine, care te-a văzut după ce i-ai spus la revedere

ambasadorului, dar înainte să ajungi acasă? Cineva la recepţie, când ai plecat de la birou sau când ai luat taxiul? Te-ai oprit la vreun chioşc, ceva?

Jens îşi sprijini fruntea în buricele degetelor. Harry îşi aprinse o ţigară.

—Ce naiba, Harry! Mi-ai blocat mintea cu toate filmele alea pe video. Nu mai pot gândi limpede, zise cu un geamăt şi izbi cu palma în masă. Ştii ce s-a întâmplat seara trecută? Am visat că l-am omorât pe ambasador. Că am ieşit pe uşă, ne-am dus la un motel şi l-am înjunghiat în spinare cu un cuţit mare de măcelar. Am încercat să mă opresc, dar n-aveam control asupra propriului meu corp, era ca şi cum aş fi fost prins în carcasa unui robot şi tot loveam cu cuţitul ăla, şi-apoi...

Se opri.

Harry tăcu, lăsându-i tot timpul de care avea nevoie.

—Faza e că nu suport să stau aşa, închis, zise Jens. N-am putut niciodată să îndur. Tata avea obiceiul să...

înghiţi în sec şi strânse pumnul drept. Harry îi văzu încheieturile albindu-i-se. Când vorbi iarăşi, Jens aproape şopti:

—Tare-aş vrea să ştiu ce-aş face dacă ar veni cineva cu o mărturisire şi mi-ar spune că, dac-o semnez, mi se dă drumul.

Harry se ridică.

— încearcă să-ţi aminteşti ceva. Acum, că am rezolvat cu proba video, poate o să gândeşti ceva mai clar.

Se îndreptă spre uşă.

—Harry?

Oare ce-i face pe unii aşa de vorbăreţi când le întorci spatele? se întrebă detectivul.

—Mda?

—De ce crezi că sunt nevinovat, când toţi ceilalţi par să creadă contrariul?

Fără să se întoarcă, Harry răspunse:

— Mai întâi, fiindcă nu avem probe împotriva ta, doar un motiv cam slăbuţ şi absenţa unui alibi.

—Şi în al doilea rând?

Harry zâmbi şi întoarse capul.

—Fiindcă mi s-a părut că eşti o jigodie infectă prima oară când am dat cu ochii de tine.

-Şi?

—Sunt varză la judecat oameni. O zi frumoasă îţi doresc.

Bjarne Moller deschise un ochi, se uită cu ochii mijiţi la ceasul de pe noptieră şi se întrebă cine mama naibii putea considera că ora şase dimineaţa e acceptabilă pentru un apel telefonic.

—Ştiu cât e ceasul, zise Harry până să apuce şeful să zică ceva. Uite ce, am aici un tip pe care trebuie să-l verificaţi pentru mine. Nu pot spune exact de ce, e o intuiţie.

—Intuiţie?

—Da, am o bănuială. Cred că ucigaşul pe care-l căutăm e un norvegian, aşa că selecţia e întru câtva redusă.

Moller hârâi din gâtlej, scoţând la iveală o grămadă de flegmă.

—De ce norvegian?

—Păi... am găsit nişte untură de ren pe sacoul lui Molnes şi pe cuţitul care l-a înjunghiat. Şi unghiul loviturii ar sugera că a fost vorba despre o persoană relativ înaltă — deci nu pare să fie un thailandez tipic.

—Bun, dar nu puteai să mai aştepţi cu asta, Hole?

—Ba da, zise Harry.

Urmă o pauză.

—Şi de ce n-ai aşteptat?

—Fiindcă am aicea un comandant de poliţie şi cinci detectivi care te aşteaptă pe tine să treci la treabă, şefu'.

Moller reveni cu un telefon două ore după aceea.

— Ce anume te-a făcut să ceri verificarea ăstuia, Hole?

— Păi, mi-am zis că cineva care a folosit grăsime de ren ca să-şi protejeze lama cuţitului trebuie să aibă ceva de-a face cu partea de nord a Norvegiei. Mi-am amintit după aceea de nişte amici care s-au întors din stagiul militar, din Finmark, cu nişte cuţitoaie lapone cumpărate de pe-acolo. Ivar Loken a fost în armată mai mulţi ani şi avea cazarma la Vardo. Şi mi se pare că ştie să folosească un cuţit.

—Ar putea fi cum spui, răspunse Moller. Ce mai ştii despre el?

—Nu prea multe. Tonje Wiig crede că a fost pus pe linie moartă, în aşteptarea trecerii în rezervă.

— Ei bine, nu-i nimic despre el în baza de date, însă...

Moller se opri.

—însă?

—Avem totuşi un dosar despre el.

—Ce vrei să spui, şefu'?

—Numele mi-a apărut pe ecran, dar n-am putut să intru în fişier. După o oră, am primit un telefon de la Statul Major din Huseby. Voiau să ştie de ce încercasem să accesez fişierul.

—Uau!

—Mi-au spus să trimit o scrisoare la sediul lor, dacă vreau informaţii despre Ivar Loken.

—Las-o baltă.

—Am şi lăsat-o, Harry. N-o să ajungem nicăieri aşa.

—Cu Hammervoll de la Moravuri ai vorbit?

—Da.

—Şi ce-a zis?

—Evident, n-am găsit nimic despre pedofili norvegieni din Thailanda.

—Mă gândeam eu. A naibii protecţie a datelor.

—N-are a face cu asta.

—Aşa?

—Am pornit o bază de date cu câţiva ani în urmă, dar n-am avut resurse ca s-o ţinem actualizată. Sunt prea mulţi.

Când Harry o sunase pe Tonje Wiig ca să aranjeze o întâlnire cât mai rapid cu putinţă, ea insistase să se vadă la un ceai în Salonul Autorilor din Hotel Oriental.

—Toată lumea bună se duce acolo, zisese.

Harry descoperi că „toată lumea bună" era albă, înstărită şi bine îmbrăcată.

— Bun venit la cel mai bun hotel din lume, Harry, ciripi Tonje din adâncurile moi ale unui fotoliu din hol.

Purta o rochie albastră de bumbac şi ţinea în poală o pălărie de pai, lucru care, împreună cu ceilalţi occidentali prezenţi, dădea locului un aer lipsit de griji, de colonialism de modă veche.

Se retraseră în Salonul Autorilor, unde luară ceaiul şi-i salutară cu înclinări politicoase din bărbie pe ceilalţi albi, care păreau să creadă că rasa era un motiv suficient ca să se salute. Harry, nu tocmai în largul lui, zăngăni porţelanul.

—Nu-i stilul tău? întrebă Tonje, sorbindu-şi ceaiul şi aruncând peste ceaşcă priviri răutăcioase.

— încerc să-mi dau seama de ce le zâmbesc unor americani îmbrăcaţi ca pentru golf.

Ea râse.

—Ei, un mediu mai cultivat nu strică.

—Nădragii în carouri sunt mai cultivaţi?

—Atunci... persoane mai cultivate.

Harry îşi dădu seama că sătucul Frederikstad n-o cultivase prea mult pe femeia din faţa lui. Se gândi la San- phet, bătrânul şofer care îşi schimbase cămaşa şi îşi pusese pantaloni lungi pentru a sta, apoi, în văpaia soarelui — şi toate astea numai pentru ca vizitatorii să nu se simtă stingheriţi de simplitatea locuinţei sale. Era o chestie mai

cultivată decât orice văzuse până acum pe la străinii din Bangkok.

Harry o întrebă ce ştie despre pedofilii locali.

— Doar că Thailanda atrage o grămadă. Cum sigur îţi aminteşti, un norvegian a fost prins literalmente cu chiloţii în vine anul trecut, în Pattaya. Ziarele din Norvegia au publicat o fotografie încântătoare, aranjată, cu trei băieţei arătându-l poliţiei cu degetul. Faţa bărbatului era acoperită în poză, nu însă şi feţele băieţilor. în versiunea engleză a ziarului *Pattaya Mail* era exact de-a-ndoaselea. Şi dădeau numele complet al tipului, după care, în restul articolului, nu-l mai scoteau din „norvegianul", clătină din cap Tonje. Şi lume care nici nu auzise până atunci de Norvegia a aflat deodată că Oslo îi e capitală fiindcă se spunea că autorităţile norvegiene vor să-l extrădeze acasă, la Oslo. Toţi se întrebau de ce l-ar vrea înapoi cineva. Aici ar fi stat mult timp în detenţie.

— Dacă se dau pedepse aşa de severe pe-aici, de ce sunt atâţia pedofili totuşi?

—Autorităţile vor ca Thailanda să scape de reputaţia de Eldorado pentru pedofili. Afectează turismul convenţional. Dar în cadrul poliţiei asta nu-i o prioritate atât de mare, fiindcă arestarea străinilor aduce numai bătăi de cap.

—Rezultatul e deci că autorităţile lucrează unele împotriva altora?

Tonje zâmbi larg, pe neaşteptate. Harry îşi dădu seama că nu lui i se adresase zâmbetul, ci unuia dintre membrii clubului „toată lumea bună", care tocmai trecuse prin spatele lui.

—Da şi nu, zise ea. Unii cooperează. Autorităţile din Suedia şi Danemarca, de pildă, au ajuns la o înţelegere cu guvernul thailandez şi pot ţine aici ofiţeri de poliţie ca să ancheteze cazuri în care sunt implicaţi danezi ori suedezi. Au dat şi legi potrivit cărora suedezii şi danezii pot fi condamnaţi în ţările lor pentru abuzuri asupra minorilor în Thailanda.

—în Norvegia cum e?

— Tonje ridică din umeri.încă nu avem o înţelegere. Ştiu că poliţia norvegiană a făcut presiuni pentru un aranjament de acelaşi fel,

dar nu cred că îşi dau seama cu adevărat la ce scară se petrec lucrurile în Pattaya şi Bangkok. Ai văzut copiii care vând gumă de mestecat pe străzi?

Harry încuviinţă. Zona din preajma barurilor cu fete din Patpong era plină de ei.

—Ăsta e codul. Guma de mestecat înseamnă că-s de vânzare.

Harry îşi dădu seama, cu un fior, că el însuşi cumpărase un pachet de Wrigley's de la un băiat desculţ, cu ochi negri, care păruse înspăimântat, însă Harry pusese asta pe seama aglomeraţiei şi gălăgiei.

—Ivar Loken, omul pe care mi l-ai arătat la înmormântare. Fost militar, ziceai? Poţi să-mi spui mai multe despre pasiunea lui pentru fotografie? I-ai văzut vreo poză?

—Nu, dar am văzut ce scule are şi sunt destul de impresionante.

Obrajii i se îmbujorară un pic, dându-şi seama de ce zâmbise Harry involuntar.

—Şi drumurile în Indochina, ştii sigur că acolo s-a dus?

—Sigur? De ce-ar minţi?

—Te poţi gândi la vreun motiv?

Tonje îşi strânse braţele pe lângă trup de parcă s-ar fi făcut brusc răcoare.

—Nu chiar. Cum a fost ceaiul?

—Trebuie să-ţi cer un favor, Tonje.

—Ce anume?

—O invitaţie la cină.

Femeia ridică ochii, surprinsă.

—Dacă ai timp, adăugă el.

Tonje zâmbi iarăşi, maliţios.

—Programul meu de întâlniri îţi stă la dispoziţie, Harry. Când vrei tu.

—Perfect, făcu Harry, sugându-şi un dinte. Mă întrebam dacă l-ai putea invita pe Ivar Loken diseară la cină, între orele şapte şi zece.

Tonje ştiu să păstreze pe chip o expresie impasibilă, îndeajuns cât să evite prea multă stânjeneală. După ce Harry îi explică detaliile, chiar fu de acord. Harry mai zurui un pic ceaşca şi farfurioara de porţelan, zise că are ceva treabă şi îşi făcu o ieşire stângace, pripită.

32

Sâmbătă, 18 ianuarie

Oricine poate intra prin efracţie într-o casă — n-ai decât să înfigi o rangă în cadrul uşii, lângă încuietoare, şi să te laşi pe ea până ce sar aşchii. Dar e o adevărată artă să intri fără să spargi uşa, în aşa fel încât ocupantul casei să nu ştie că a avut musafiri nepoftiţi. O artă pe care Sunthorn, ieşi la iveală, şi-o însuşise la perfecţie.

Ivar Loken locuia într-un complex imobiliar de cealaltă parte a podului Phra Pinklao, iar Sunthorn şi Harry, după ce aşteptară afară, în maşină, mai bine de o oră, îl văzură plecând. Aşteptară zece minute, până se asigurară că n-o să se întoarcă după vreun lucru uitat.

Securitatea imobilului era destul de laxă. Doi bărbaţi în uniformă stăteau de vorbă lângă uşa garajului; ridicară privirile, observară un alb şi un thailandez destul de bine îmbrăcat apropiindu-se de ascensor şi îşi reluară conversaţia.Când Harry şi Sunthorn ajunseră în faţa uşii lui Loken de la etajul 13, sau 12B cum zicea pe butonul liftului, Sunthorn scoase două şperacle, câte unul în fiecare mână, şi le băgă în încuietoare. Le trase la loc aproape instantaneu.

—Uşurel, şopti Harry. Nu te stresa. Avem timp berechet. încearcă alte şperacle.

—Altele n-am.

Sunthorn, cu un zâmbet, împinse uşa, deschizând-o
larg.

Harry nu-şi crezu ochilor. Poate că Nho nu glumise când făcuse aluzie, sarcastic, la ocupaţia pe care o avusese Sunthorn înainte să intre în poliţie. Dar, chiar dacă înainte nu fusese un nelegiuit, devenise acum, se gândi Harry, scoţându-şi pantofii şi păşind în apartamentul întunecos. Liz îi explicase că obţinerea unui mandat de percheziţie necesita semnătura unui judecător şi că asta ar fi însemnat să-l informeze pe şeful poliţiei. I se păruse problematic, fiindcă li se ordonase expres să-şi concentreze toate eforturile asupra lui Jens Brekke. Harry atrăsese atenţia că nu se subordonează şefului poliţiei de aici şi că se va duce să dea o raită pe la apartamentul lui Ivar Loken, să vadă dacă găseşte ceva în neregulă. Liz pricepuse cum stau lucrurile şi răspunsese că vrea să ştie cât mai puţine despre planurile lui Harry. Remarcă, în schimb, că Sunthorn se putea adesea dovedi un tovarăş bun.

—Coboară la maşină şi aşteaptă, şopti Harry. Dacă-l vezi cumva pe Loken, apelează numărul ăsta din maşină şi lasă-l să sune de trei ori, nu mai mult, bine?

Sunthorn dădu din cap că a priceput şi dispăru.

Harry aprinse lumina după ce se asigură că nicio fereastră nu dădea spre stradă, găsi telefonul şi verifică dacă are ton. Apoi se uită prin casă. Era un apartament impersonal, lipsit de orice decoraţiuni. Trei pereţi goi, un al patrulea acoperit cu rafturi de cărţi, atât pe orizontală, cât şi pe verticală, plus un televizor modest, portabil. Centrul natural al încăperii largi era o masă rustică de lemn şi o veioză.

într-un colţ erau două gentuţe deschise, cu echipament fotografic şi un stativ pentru aparate sprijinit de perete. Masa era plină de fâşii de hârtie, probabil decupate de Loken, fiindcă erau acolo şi două foarfece, una mai mare şi, în mijloc, alta mai mică.

Două aparate de fotografiat, un Leica şi un Nikon 5 cu teleobiectiv, se holbau la Harry.

Lângă ele era un binoclu pentru vedere nocturnă. Mai văzuse aşa ceva — era o marcă israeliană pe care-o folosise şi el la misiuni de supraveghere. Bateriile accentuau toate luminile externe şi îţi îngăduiau să vezi chiar şi ceea ce privirii normale îi apărea drept beznă absolută.

O uşă dădea către dormitor. Patul era nefăcut, aşadar presupuse că Loken ţinea de acea minoritate de străini din Bangkok care nu aveau menajeră. Nu era un serviciu costisitor şi lui Harry i se dăduse de înţeles că de la străini era adesea aşteptat să contribuie astfel la ocuparea forţei de muncă locale.

Din dormitor se putea intra în baie.

Aprinse lumina şi îşi dădu seama îndată de ce Ivar Loken nu avea ajutor domestic.

Baia servea, era limpede, şi pe post de cameră obscură. Duhnea a chimicale şi pereţii erau înţesaţi cu fotografii alb-negru. Un şir de cadre fusese întins la uscat pe o bucată de sârmă, de-a lungul băii. înfăţişau un bărbat surprins din profil, de la piept în jos; Harry îşi dădu seama că nu un cadru de fereastră bloca imaginea: partea superioară a ferestrei era un mozaic complicat din sticlă înfăţişând flori de lotus şi imagini ale lui Buddha.

Un băiat care nu putea avea mai mult de zece ani era forţat să execute o felaţie, iar camera surprinsese imaginea de atât de aproape, încât Harry îi văzu ochii. Erau goi şi reci — păreau să nu se uite la nimic.

în afară de un tricou, băiatul era gol. Harry se apropie mai mult de imaginea granulată. Bărbatul îşi ţinea o mână în şold şi pe cealaltă pe ceafa băiatului. Harry zări umbra unui profil dincolo de mozaic, însă trăsăturile erau imposibil de distins. Deodată, baia strâmtă şi puturoasă păru să se îngusteze şi mai mult, iar pozele de pe pereţi părură să se întindă spre el. Harry cedă impulsului şi le rupse în bucăţi, pe jumătate de furie, pe jumătate de disperare, cu sângele bubuindu-i în tâmple, îşi zări faţa în

oglindă înainte să iasă ameţit şi potic- nindu-se din încăpere, cu un vraf de poze sub braţ. Se prăvăli pe un scaun.

— Ce amator de căcat sunt! bolborosi când îşi recă- pătă suflul.

Era o încălcare flagrantă a planului. Dat fiind că nu aveau mandat de percheziţie, se înţeleseseră să nu lase ni- cio urmă, ci doar să afle ce se găsea în apartament, pentru ca apoi, dacă descopereau ceva, să revină cu mandat.

Harry se uită după un loc pe pereţi asupra căruia să-şi fixeze privirea şi se convinse singur că era necesar să colecteze probe ca să-l convingă pe catârul cel căpos de şef al poliţiei. Dacă se mişcau rapid, puteau găsi un judecător chiar în acea seară şi să apară cu hârtiile necesare taman când se întorcea de la cină Ivar Loken. în vreme ce prefira în minte argumentele, luă binoclul pentru vedere noc- turnă, îl porni şi se uită pe geam. Fereastra dădea către o curte din spate; căută, fără să-şi dea seama, un cadru de fereastră cu mozaic din sticlă precum cel din poze, însă nu văzu decât pereţi alburii înotând în licărul verzui al binoclului.

Harry se uită la ceas. îşi dădu seama că trebuia să atârne la loc fotografiile. Şeful poliţiei n-avea decât să se mulţumească cu descrierea lui. Apoi simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Auzise ceva. Se auzeau, adică, mii de zgomote, însă printre miile astea era un sunet care nu aparţinea cacofoniei de-acum familiare a străzilor. Şi venea de pe hol. Un clic de mecanism bine uns. Ulei şi metal. Când un curent de aer îl înştiinţă că cineva deschisese uşa, se gândise că-i Sunthorn, apoi îşi dăduse seama că persoana care intrase se străduia să fie cât mai silenţioasă cu putinţă. Harry îşi ţinu suflarea, în vreme ce creierul său parcurgea în mare grabă arhiva de sunete din dotare. Un expert în sunete din Australia îi spusese cândva că timpanul poate sesiza diferenţa de presiune dintre un milion de frecvenţe diferite. Şi în cazul

de faţă nu fusese vorba despre un mâner de uşă răsucit, ci de o armă recent unsă a cărei piedică fusese trasă.

Harry era în fundul camerei, ţintă vie pe fundalul alb al pereţilor, iar întrerupătorul electric era de cealaltă parte, lângă uşă. înhăţă foarfeca mai mare din mijlocul mesei, se ghemui şi porni de-a lungul cablului dinspre ve- ioză către priză. Trase din priză cablul şi înfipse foarfeca în plasticul dur, cu toată puterea.

Din priză izbucni o scânteie albastră, apoi se auzi un pocnet sec şi se făcu beznă.

Şocul electric îi amorţi braţul şi, simţind în nări duhoarea de metal şi plastic ars, alunecă gemând pe lângă perete.

Ciuli urechea, fără să audă însă decât traficul rutier şi propria-i inimă. îi bătea atât de tare în piept, că şi-o putea simţi — era ca şi cum ar fi stat pe un cal în plin galop. Mai auzi cum ceva este aşezat cu grijă pe duşumea şi ştiu că persoana îşi scosese încălţările. încă avea foarfeca în mână. Văzuse cumva o umbră? Imposibil de spus, era atât de întuneric încât nu se vedeau nici măcar pereţii albi. Uşa de la dormitor scârţâi, urmată de un clic. Harry îşi dădu seama că intrusul încercase să aprindă lumina, însă scurtcircuitul arsese toate siguranţele. Asta totuşi îi spuse că persoana în cauză era familiarizată cu locul. Dar dacă ar fi fost Loken, Sunthorn ar fi sunat. Chiar aşa? Imaginea capului lui Sunthorn lipit de geamul maşinii, cu o gaură deasupra urechii, îi trecu fulgerător prin minte.

Harry se întrebă dacă era cazul să se târască spre uşa de la intrare, însă ceva îi spunea că asta şi aştepta celălalt. Dacă deschidea uşa, silueta lui ar fi devenit o ţintă de tir precum cele de la poligonul din 0kern. Rahat! Probabil că tipul se pusese pe podea undeva şi aştepta, cu arma îndreptată spre uşă.

De-ar fi putut să-l anunţe pe Sunthorn! îşi dădu brusc seama că încă avea binoclul la gât. îl duse la ochi, însă nu văzu decât o pâclă verzuie,

de parcă cineva ar fi mânjit lentilele cu flegmă. Vedea totul în ceaţă, însă reuşi să desluşească conturul unei persoane lipite de perete de cealaltă parte a mesei. Avea braţul flexat şi ţeava îndreptată spre tavan. între marginea mesei şi perete erau, poate, vreo doi metri.

Harry se năpusti spre masă o apucă rapid cu amândouă mâinile, ca pe un berbece de asediu. Auzi un geamăt şi zăngănitul unei arme lovind podeaua, apoi se întinse peste masă şi apucă ceva ce părea un cap. îşi încolăci braţele în jurul gâtului celuilalt şi strânse

— .*Politiei!* răcni el, şi bărbatul încremeni, în vreme ce Harry îi lipi de obrazul cald oţelul rece al foarfecii.

Zăboviră aşa un timp, strânşi unul într-altul, doi străini în bezna ca de tuş, gâfâind amândoi ca după un maraton.

—Hole? îngăimă celălalt.

Harry îşi dădu seama că, speriat fiind, strigase în norvegiană.

—Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da drumul. Sunt Ivar Loken şi n-o să încerc nicio mişcare.

33

Sâmbătă, 18 ianuarie

Loken aprinse o lumânare. Harry îi cercetă arma, un Glock 31 cu o construcţie specială. încărcătorul îl scosese şi-l băgase în buzunar. Arma era mai grea decât orice pistol pe care pusese mâna până atunci.

—Am căpătat-o când am fost în Coreea, zise Loken.

—Aşa. Coreea. Ce făceai acolo?

Loken băgă într-un sertar chibriturile şi se aşeză la masă, faţă în faţă cu Harry.

—Norvegia avea un spital de campanie acolo, sub egida ONU, eu eram tânăr locotenent şi aveam impresia că-mi place să fiu în mijlocul agitaţiei. După armistiţiul din 1953, am continuat să lucrez pentru Naţiunile Unite, pentru nou-înfiinţatul birou al înaltului Comisariat pentru Refugiaţi. Curgeau refugiaţi puhoi de peste graniţă, din Coreea de Nord, şi viaţa era un pic în afara legii. Am dormit cu pistolul ăsta sub pernă, zise arătând spre armă.

—Aşa. Şi ce-ai făcut apoi?Bangladesh şi Vietnam. Foamete, război şi refugiaţi veniţi cu bărcile pe râu. După aceea, viaţa în Norvegia părea de-o banalitate insuportabilă, aşa că n-am reuşit să stau pe-acasă mai mult de doi ani şi am simţit că iarăşi trebuie să plec. Ştii cum e.

Harry nu ştia. Şi nici nu ştia ce să creadă despre acest individ cu trup zvelt, aşezat

înaintea lui. Aducea cu o bătrână căpetenie indiană, cu nasul său acvilin şi ochii scăpărători, înfundaţi în orbite. Părul îi era alb, faţa bronzată şi ridată. Părea, pe lângă asta, cu totul relaxat, lucru care îl făcea pe Harry să se pună şi mai mult în gardă.

—De ce te-ai întors? Şi cum ai trecut de colegul meu?

Norvegianul cu păr alb rânji lupeşte, scoţând la iveală,
în lumina pâlpâitoare a lumânării, licărul unui dinte de aur.

—Maşina în care aţi venit nu prea se asortează cu împrejurimile. Pe aici avem parcate doar tuk-tukuri, taxiuri şi rable de când lumea. Am văzut în maşină două persoane stând ceva mai rigid decât ar fi trebuit. Aşa că m-am dus până după colţ şi-am intrat într-o cafenea de unde să vă pot ţine sub observaţie. Mi-am dat seama că unul o să stea de şase şi am aşteptat să ţi se întoarcă colegul în maşină. Mi-am terminat băutura, am luat un taxi, am mers cu el până în parcarea subterană şi de acolo am luat liftul până sus. A fost o mişcare simpatică asta a ta, cu scurtcircuitul...

—Oamenii normali nu observă maşini parcate pe stradă. Decât dacă-s antrenaţi pentru asta sau au de ce să se ferească.

—Ei bine, întâi de toate, să ştii că Tonje Wiig n-o să ia Oscarul anul ăsta — nu şi-a jucat foarte convingător rolul când m-a invitat la cină.

—Ce faci, *de fapt,* aici?

Loken întinse un braţ către fotografiile şi echipamentul împrăştiat acum pe podea

—.Trăieşti din făcut poze... din astea? întrebă Harry.

—Mda.

Harry simţi că-i creşte pulsul.

—Ştii câţi ani o să te ţină închis în Thailanda? Am destul material aici pentru vreo zece ani, aş zice.

Loken râse — un hohot scurt şi sec.

—Mă crezi prost, domnule detectiv? N-ai fi avut de ce să-mi spargi casa, dacă ai fi avut mandat. Dacă risc să fiu pedepsit pentru ce am în apartament, atunci ce-aţi făcut tu şi colegul tău m-a scăpat de belea. Orice judecător ar socoti inacceptabile probele obţinute aşa. Nu e doar neobişnuit, ci şi absolut ilegal. Te-ar putea paşte şi pe tine ceva vreme la puşcărie, Hole.

Hole îl lovi cu patul armei. Era ca şi cum ar fi deschis un robinet — sângele începu să ţâşnească din nasul lui Loken.

Loken nu se mişcă, mulţumindu-se să se uite în jos la cămaşa înflorată şi la pantalonii albi, pătaţi acum cu roşu.

—E mătase thailandeză originală, să ştii, zise. Nu-i ieftină.

Violenţa ar fi trebuit să-l potolească, însă Harry simţi, cu toate astea, că furia îi sporeşte.

— Ţi-o poţi permite, jigodie pedofilă. Presupun că te plătesc bine pentru mizeria asta, zise Harry dând cu piciorul în fotografiile împrăştiate pe jos.

—N-aş fi atât de sigur, zise Loken, ţinând o batistă albă la nas. E în grila de plăţi pentru bugetari. Plus un bonus pentru deplasare în străinătate.

—Ce tot spui acolo?

—Dintele de aur luci din nou. Harry băgă de seamă că strângea atât de tare arma în palmă, că începea să-l doară. Se bucură că scosese încărcătorul.Sunt vreo două lucruri pe care nu le ştii, Hole. Probabil ar fi trebuit să fii informat, dar comandantul tău o fi crezut că nu e necesar, fiindcă nu are a face cu anchetarea crimei. însă acum, că am fost dat în vileag, n-ai decât să afli şi restul. Şefa poliţiei şi Dagfinn Torhus de la Externe mi-au spus despre pozele pe care le-ai găsit în servieta ambasadorului, iar acum, fireşte, ai aflat că-s făcute de mine, zise cu palma întinsă. Acelea şi astea pe care le vezi aici au de-a face cu o anchetă legată de pedofilie care, din varii motive, a fost declarată secretă. Supraveghez persoana asta de mai bine de şase luni. Fotografiile sunt probe.

Lui Harry nu-i trebui nicio secundă de chibzuială: ştiu îndată că celălalt spunea adevărul. Totul se aşeza la locul său în puzzle, de parcă în sinea lui ar fi ştiut deja cum stau lucrurile. Secretul ocupaţiei lui Loken, echi-pamentul fotografic, binoclul pentru vedere nocturnă, călătoriile în Vietnam şi Laos, totul se potrivea. Iar bărbatul cu nasul însângerat de alături nu mai era deodată duşman, ci un coleg, un aliat al cărui nas se străduise serios să-l avarieze.

Plecă uşor capul a încuviinţare şi puse arma pe masă.

—Bine, te cred. Dar de ce-i aşa secretă operaţiunea?

—Ştii despre înţelegerea pe care Suedia şi Danemarca o au cu Thailanda pentru investigarea cazurilor de abuz sexual de aici?

Harry dădu din cap că ştie.

—Ei bine, Norvegia negociază cu autorităţile thailan- deze şi, între timp, eu mă ocup cu o anchetă deloc oficială. Avem suficiente probe să-l arestăm, dar va trebui să aşteptăm. O arestare acum ar scoate la iveală că ne-am ocupat de caz ilegal, pe teritoriu thailandez, lucru care este inacceptabil politic.

—Deci pentru cine lucrezi?

Loken îşi desfăcu braţele.

—Pentru ambasadă.

—Asta ştiu, dar cine îţi dă directivele? Cine-i în spatele poveştii ăsteia? Parlamentul ştie?

—Sigur vrei să afli toate astea, Hole?

Ochii cei scăpărători îi întâlniră pe ai lui Harry. Fu pe cale să spună ceva, dar se abţinu, mulţumindu-se să clatine din cap.

—Spune-mi, atunci, cine e omul din poză.

—Nu pot. îmi pare rău, Hole.

—E cumva Atle Molnes?

Loken îşi pironi privirea asupra mesei, zâmbind.

—Nu, nu e ambasadorul. El a iniţiat ancheta asta.

—Atunci...

— Cum ziceam, nu am niciun motiv să-ţi spun acum. Dacă se dovedeşte că anchetele noastre sunt cumva legate, s-ar putea să discutăm asta, dar decizia ţine de superiorii noştri.

Loken se ridică de pe scaun.

—Am obosit.

—Cum a fost? întrebă Sunthorn după ce Harry se întoarse în maşină.

Harry îi ceru o ţigară şi trase lacom fumul în piept.

N-am găsit nimic. Pierdere de vreme. Aş zice că tipul ăsta n-are nimic de-a face cu cazul.Harry stătea pe un scaun la el în apartament. După ce se întorsese de la Loken, stătuse de vorbă cu sora lui la telefon aproape jumătate de oră. De fapt, vorbise mai mult ea. E incredibil câte se pot petrece într-o viaţă de om în ceva mai mult de-o săptămână. îi povestise că vorbise cu tatăl lor şi că se ducea la el, la cină. Surioara avea să gătească chiftele şi spera ca tatăl lor să-şi deschidă inima un pic. Aşa nădăjduia şi Harry.

Căută apoi prin agendă şi formă un alt număr.

—Alo? zise o voce la celălalt capăt al firului.

Harry îşi ţinu răsuflarea.

—Alo? repetă vocea.

Harry închise. în vocea Runei simţise ceva aproape rugător. Şi chiar nu ştia ce-i venise s-o sune. Câteva clipe mai târziu, telefonul ţârâi. Ridică receptorul aşteptând să audă iar vocea fetei. Dar era Jens Brekke.

—Am reuşit, zise cu încântare în glas. Când am luat liftul dinspre parcare spre biroul meu, am dat peste o tipă la parter. A coborât la patru. Şi cred că o să-şi aducă aminte de mine.

—De ce?

Se auzi un chicotit cam prea strident.

—Fiindcă am invitat-o în oraş.

—Ai invitat-o în oraş?

—Da, e una dintre fetele care lucrează pentru McEllis. O mai văzusem prin zonă de două ori. Eram doar noi în lift şi zâmbea aşa de dulce, că nu m-am putut abţine.

Urmă un moment de tăcere.

—Şi ţi-ai amintit *acum?*

— Nu, acum mi-am amintit *când* s-a întâmplat — după ce l-am însoţit la maşină pe ambasador. Nu ştiu de ce aveam impresia că s-a întâmplat cu o zi înainte. Dar mi-am dat seama după aia că urcase în lift la parter şi că asta înseamnă că eu veneam de şi mai jos. Şi de obicei n-am treabă în parcarea subterană.

—Şi ce-a spus?

—A acceptat, iar eu am regretat instantaneu. Nu era decât flirt, aşa că i-am cerut cartea de vizită şi-am zis c-o sun cândva, să ne dăm o întâlnire. Care, fireşte, nu s-a produs, dar sunt destul de sigur că nu m-a uitat.

—Mai ai cartea de vizită?

—Da, nu-i aşa că-i fantastic?

Harry stătu să cugete.

—Uite ce, Jens, toate-s bune şi frumoase, doar că nu-i aşa de uşor. Tot n-ai alibi. Puteai, teoretic, să fi coborât din nou cu liftul. Puteai să te fi dus după vreun lucru uitat în birou, nu?

—Ah, făcu celălalt, dezumflat. Dar...

Jens se opri şi Harry auzi un oftat.

—La naiba, e aşa cum spui, Harry.

Harry închise

34

.Duminică, 19 ianuarie

Harry se trezi cu un tresărit. Peste zumzetul monoton ce venea dinspre podul Taksin percepu vuietul unui vas fluvial ambalându-şi motorul pe Chao Phraya. Apoi se auzi un şuierat. Lumina îi înţepa ochii. Se ridică în capul oaselor, îşi îngropă faţa în palme şi aşteptă ca şuierul să înceteze, însă îşi dădu seama îndată că era telefonul. Ridică, fără tragere de inimă, receptorul.

—Te-am trezit?

Era iarăşi Jens.

—Nu contează.

— Sunt un idiot. Aşa de tâmpit sunt că nici nu îndrăznesc să-ţi spun asta.

—Atunci nu-mi spune.

Tăcere la celălalt capăt, afară de zuruitul unei monede băgate într-un aparat.

—Glumesc. Dă-i drumul.

— OK, Harry. Am stat toată noaptea treaz, gân- dindu-mă, încercând să-mi amintesc ce-am făcut în seara aia cât am stat la birou singur. îmi pot aminti, să ştii, cursul exact, până la zecimale, al unor valute pe care le-am tranzacţionat acum câteva luni, dar nu sunt în stare să-mi amintesc lucruri simple aşa, arestat cum sunt şi acuzat de omor. înţelegi asta?

—Ăsta ar putea fi un motiv. N-am mai vorbit despre asta?

— Bun, păi, uite ce s-a întâmplat. Ţii minte că ţi-am spus că mi-am blocat apelurile cât am stat în seara aceea la birou? Şi am stat aşa, lungit în pat, gândindu-mă la ironia sorţii. Fiindcă, dacă m-ar fi sunat cineva, aş fi avut conversaţia înregistrată şi-aş fi putut dovedi că am fost acolo. Şi cu dispozitivul meu nici nu-ţi poţi face de cap ca să-i schimbi ora, cum a făcut omul de la parcare cu videocasetofonul.

—Unde vrei să ajungi?

—Mi-am amintit, slavă Domnului, că eu, chiar dacă blocasem apelurile din afară, puteam totuşi să-i sun pe alţii. Am sunat la recepţionista noastră şi-am pus-o să verifice desfăşurătorul

convorbirilor. Şi, ce să vezi, a găsit un apel de-al meu care m-a făcut să-mi amintesc întreaga tărăşenie. La ora 8 am sunat-o pe sora mea, la Oslo. N-ai ce să mai zici!

Harry n-avea chef să mai zică ceva.

—Sora ta îţi poate oferi un alibi şi tu nu ţi-ai amintit? Pe bune?

—Exact. Şi ştii de ce? Fiindcă nu era acasă. I-am lăsat un mesaj pe robot ca s-o înştiinţez că sunasem.

—Şi nu ţi-ai amintit asta? repetă Harry.

—Dumnezeule, Harry, uiţi genul ăsta de apeluri încă dinainte să laşi receptorul în furcă, nu? Zi, tu ţii minte toate telefoanele pe care le-ai dat şi la care nu ţi s-a răspuns?

—Harry trebui să accepte că Jens avea dreptate.Ai vorbit cu avocatul?

—Nu azi. Am vrut să-ţi spun ţie mai întâi.

—Bine, Jens. Sună-l acum şi eu o să trimit pe cineva la tine la birou să verifice ce mi-ai spus.

— Genul ăla de înregistrare e o probă valabilă în instanţă, să ştii, zise Jens cu o anume încordare în voce.

—Relaxează-te, Jens. Nu mai durează mult. O să trebuiască să-ţi dea drumul.

Receptorul fâşâi. Jens oftase din rărunchi.

—Spune-mi-o încă o dată, Harry, te rog.

—O să trebuiască să-ţi dea drumul.

Jens hohoti, un râs ciudat de sec.

—în cazul ăsta... o să-ţi fac cinste cu o masă, Harry.

—Mai bine nu.

—De ce?

—Sunt poliţist.

—Poţi să spui că ţine de anchetă.

—Nu cred, Jens.

—Cum doreşti.

De jos, din stradă, se auzi un bubuit, de la o pocnitoare sau de la vreo pană de cauciuc.

—Mă mai gândesc.

Harry puse receptorul la loc, se duse la baie şi se uită în oglindă. Se întrebă cum de era cu putinţă să fi petrecut atâta vreme într-un climat tropical şi încă să fie atât de palid. Soarele nu-i plăcuse niciodată prea tare, însă în alte dăţi nu-i luase aşa mult până să se bronzeze. Poate că stilul său de viaţă din ultimul an afectase cumva producţia de pigmenţi? îşi aruncă apă rece pe faţă, se gândi la beţivii tuciurii din barul *Schr0der* şi se uită iarăşi în oglindă. Soarele îl împodobise totuşi cu un nas roşu de toată frumuseţea.

35

Duminică, 19 ianuarie

—Ne-am întors de unde am plecat, zise Liz. Brekke are alibi şi de Loken trebuie să uităm

pentru moment. A, şi o matahală de psihopat care a încercat să ucidă un detectiv străin e încă în libertate.

îşi înclină scaunul pe spate şi studie tavanul.

— Vreo sugestie, oameni buni? Dacă nu, şedinţa s-a terminat, puteţi să faceţi ce naiba vreţi, dar eu una aş avea nişte rapoarte de primit şi aş ţine să le văd cel mai târziu mâine-dimineaţă.

Poliţiştii începură să iasă. Harry rămase pe loc.

— Ce-i?

—Nimic, zise el, cu o ţigară neaprinsă mişcându-i-se între buze, fiindcă inspectoarea interzisese fumatul în birou.

— Şi totuşi e ceva.

Un surâs înălţă colţurile gurii lui Harry.

— Asta voiam să ştiu. Că-ţi dai seama că e ceva.

Liz se încruntă cu o mină severă.

— Anunţă-mă când ai ceva să-mi spui.

Harry apucă ţigara şi o băgă la loc în pachet.

Da, zise ridicându-se, aşa o să fac.Jens îşi sprijini spinarea de speteaza scaunului şi zâmbi, roşu în obraji, cu papion lucios la gât. Lui Harry îi amintea de un băieţel care-şi serbează ziua de naştere.

—Aproape mă bucur c-am stat la puşcărie un pic. Te face să apreciezi mult mai mult lucrurile simple. Ca de pildă o sticlă de Dom Perignon din 1985.

Pocni din degete înspre chelner, care se grăbi să se apropie de masă, ridică din frapieră sticla de şampanie şi-i umplu paharul.

— Ce-mi place când chelnerul face chestia asta! Te simţi ca Superman. Ce zici, Harry?

Harry bătu cu unghia în pahar.

— Da, cum spui. Nu prea mă dau în vânt după din astea.

—Suntem diferiţi, Harry.

Jens făcu această declaraţie cu un zâmbet. Costumul părea să-i vină din nou impecabil. Sau poate că tocmai se schimbase într-altul aproape identic. Harry nu era sigur.

—Unii au nevoie de lux ca de aer, zise Jens. O maşină scumpă, haine drăguţe şi servicii de calitate, toate astea-s necesare pentru mine ca să simt... ca să simt că exist, înţelegi asta?

Harry clătină din cap.

Hm, făcu Jens, apucând paharul de picior. Eu, dintre noi doi, sunt ăla decadent. Ar trebui să ai încredere în prima impresie. Chiar *sunt* o jigodie. Şi câtă vreme e loc de jigodii pe lume, o să continui să fiu una. Noroc!îşi plimbă şampania prin gură, savurând-o, înainte să-i dea drumul pe gât. Apoi zâmbi larg şi scoase un oftat mulţumit. Lui Harry îi veni să zâmbească. Ridică propriul pahar, însă fu întâmpinat de Jens cu o privire dezaprobatoare.

— Apă? N-ar fi timpul să te bucuri şi tu un pic de viaţă, Harry? Chiar n-ai de ce să-ţi impui atâtea restricţii.

—Uneori e nevoie.

—Prostii. Toţi oamenii sunt hedonişti în esenţă, doar că unora le ia mai mult să-şi dea seama. Ai iubită?

—Nu.

—Şi n-ar fi vremea?

—Ar cam fi. Dar nu văd ce are asta de-a face cu bu- curatul de viaţă.

—Ai şi tu dreptate, zise Jens, coborându-şi privirea înspre pahar. Ţi-am povestit de sora mea?

—Cea pe care ai sunat-o?

—Da. Nu are nici ea pe nimeni, să ştii.

Harry izbucni în râs.

— Să nu-ţi imaginezi că-mi datorezi cine ştie ce recunoştinţă, Jens. N-am făcut mai nimic în afară de faptul că te-am arestat.

—Nu glumesc. E o fată pe cinste. Lucrează ca editoare şi cred că munceşte prea mult ca să aibă timp să-şi găsească un bărbat. Pe deasupra îi mai şi intimidează. E ca tine, strictă, cu picioarele pe pământ. Apropo, ai observat că toate fetele norvegiene zic asta după ce-au câştigat vreun titlu de Miss sau ceva şi trebuie să se descrie singure jurnaliştilor: că sunt cu picioarele pe pământ? De parcă n-ar fi toată lumea cu picioarele pe pământ.

Jens părea gânditor acum.

—Sor-mea a luat numele mamei după majorat. S-a răzbunat odată cu majoratul.

—Nu-s convins că m-aş potrivi cu sora ta.

De ce nu

— ?Păi... sunt laş din fire. Mie îmi trebuie o femeie mai puţin dură şi atât de frumoasă, încât n-a îndrăznit nimeni să i-o spună până acum.

Jens hohoti.

— Te poţi însura liniştit cu soră-mea. Nu contează că n-o placi. Munceşte aşa de mult, că oricum n-o s-o vezi prea des.

— De ce ai sunat-o acasă, în cazul ăsta, şi nu la muncă?

Jens scutură din cap.

— Să nu mai spui la nimeni, dar să ştii că nu pot niciodată ţine socoteala diferenţei de fus orar. Când trebuie, adică, să adaug sau să scad ore. E foarte jenant. Tata spune că-s pe cale să mă senilizez. Zice că mi se trage dinspre partea maică-mii.

Se grăbi să adauge, liniştindu-l pe Harry, că sora lui nu dădea genul ăsta de semne, dimpotrivă.

—Destul, Jens. Povesteşte-mi despre tine. Ai început să te gândeşti la căsătorie?

— Şşş, nu vorbi aşa. Numai cuvântul în sine îmi dă palpitaţii. Căsnicie..., se înfioră Jens. Problema ar fi că, pe de-o parte, nu-s făcut pentru monogamie, însă pe de altă parte... sunt romantic. Nu mi-aş mai putea face de cap cu alte femei după ce m-aş însura. înţelegi ce zic? Şi gândul că n-o să mai fac sex cu nicio altă femeie e un pic copleşitor, nu crezi?

Harry se strădui să arate înţelegere.

— Să zicem că aş scoate-o în oraş pe fata din lift, ce crezi că ar ieşi din asta? Panică maximă, aşa-i? Şi totul ca să-mi demonstrez mie însumi că încă sunt capabil să fiu interesat de o altă femeie. Dar, de fapt, ar fi un eşec. Hilde este...

Jens se poticni, căutându-şi cuvintele.

—Are o chestie de care n-am avut parte cu altcineva. Şi am căutat bine, crede-mă. Nu cred că ţi-aş putea explica exact despre ce-i vorba, dar nu vreau să pierd chestia asta, fiindcă mi-ar fi dificil s-o găsesc din nou.

Lui Harry i se părea un motiv la fel de bun ca oricare. Jens roti între degete paharul şi zâmbi doar cu un colţ al gurii.

—Arestul ăsta cred că m-a afectat, fiindcă de obicei nu vorbesc despre asemenea lucruri. Promite-mi că nu le spui nimic amicilor mei.

Chelnerul se apropie de masă şi le făcu un semn.

—Hai, a început deja.

—Ce anume?

Ospătarul îi călăuzi către partea din spate a restaurantului, prin bucătărie şi-apoi sus pe o scară îngustă. Pe coridor se aflau căzi de baie puse una peste alta; o femeie aşezată pe un scaun le zâmbi cu gura până la urechi, expunându-şi dinţii negri.

— Nuci de betel, zise Jens. Groaznic obicei. Le mestecă până ce le putrezeşte creierul şi le cad dinţii.

Harry auzi, de după o uşă, voci care ţipau. Chelnerul o deschise şi intrară într-o mansardă largă, fără ferestre. într- un cerc strâns, lipiţi unii de alţii, stăteau vreo douăzeci sau treizeci de bărbaţi. Dădeau din mâini şi arătau cu degetul în vreme ce bancnote ponosite erau numărate şi treceau de la unul la altul cu o iuţeală ameţitoare. Majoritatea erau albi, unii purtând costume de in în culori deschise.

— Lupte de cocoşi, explică Jens. Un eveniment privat.

—De ce? trebui Harry să ţipe ca să se facă auzit. Am citit, vreau să spun, că în Thailanda luptele de cocoşi sunt încă legale.

— Până la un punct. Autorităţile permit o formă de luptă modificată, unde pintenii sunt legaţi de partea din spate a piciorului pentru ca păsările să nu se poată omorî una pe alta. Şi meciurile au şi durata limitată. Nu există luptă până la moarte. Aici, se joacă după regulile vechi şi nu există nici limită la pariuri. Ne apropiem?

Harry, cu cel puţin un cap mai înalt decât ceilalţi, izbutea să vadă bine în ring. Doi cocoşi,

amândoi cu penaje cafeniu-portocalii, se plimbau pe-acolo legănându-şi capetele şi părând neinteresaţi unul de celălalt.

— Cum o să-i facă să se ia la bătaie? întrebă Harry.

— N-ai grijă. Cocoşii ăştia se urăsc mai mult decât ne-am putea noi urî vreodată.

— De ce?

Jens îi aruncă o privire.

— Sunt în acelaşi ring. Sunt cocoşi.

Apoi, ca la un semn, cocoşii se năpustiră. Harry nu mai desluşi decât bătăi grăbite de aripi şi fire de paie scurmate. Spectatorii aclamau frenetic, ba unii chiar ţopăiau pe loc. Un iz ciudat, dulce-amar, de adrenalină şi de sudoare, se răspândi prin încăpere.

— îl vezi pe cel cu creasta despicată pe mijloc? zise Jens.

Harry nu-l vedea.

— E câştigătorul.

— Cum de vezi asta?

— Nu văd. Ştiu. Am ştiut dinainte de luptă.

— Dar cum...?

— Nu mă-ntreba, se hlizi Jens.

Strigătele se stinseră. în ring rămăsese în picioare un singur cocoş. Unii pufneau furioşi, iar un bărbat în costum cenuşiu de in chiar dăduse cu pălăria de pământ, frustrat.Harry privi cum moare cocoşul înfrânt. Un muşchi zvâcni sub pene, apoi nemişcare. Era absurd: nu văzuse decât un vălmăşag, o amestecătură de aripi, picioare şi ţipete.

O pană mânjită de sânge se ridică spre faţa lui. Cocoşul fu ridicat de un bărbat cu nădragi largi, care părea pe cale să izbucnească în lacrimi. Cocoşul celălalt începuse iarăşi să se plimbe mândru. Harry îi zări acum creasta despicată.

Chelnerul se apropie de Jens cu un teanc de bancnote. Câţiva dintre bărbaţi îi aruncară priviri, îl salutară din cap, însă fără ca vreunul să spună ceva.

— Pierzi vreodată? îl întrebă Harry după ce se întoarseră în restaurant, unde Jens îşi aprinse un trabuc şi ceru un coniac, un Richard Hennesy învechit, de 40%. Chelnerul trebui să verifice de două ori numele. Era greu de crezut că Jens e acelaşi om pe care, cu o seară înainte, încercase să-l liniştească la telefon.

— Ştii de ce jocurile de noroc sunt o boală, şi nu o profesie, Harry? Fiindcă jucătorului îi place riscul. Trăieşte şi respiră pentru momentul ăla de incertitudine încordată.

Suflă fumul, făcând inele largi.

—Cu mine e exact opusul. Pot face eforturi extreme ca să elimin riscul. Ce m-ai văzut câştigând azi îmi acoperă costurile şi efortul, şi nu-s deloc mici, crede-mă.

—Dar nu pierzi niciodată?

—Obţin un câştig rezonabil.

—Un câştig rezonabil? Adică suficient ca ceilalţi jucători, mai devreme sau mai târziu, să fie siliţi să-şi ducă la amanet tot ce au.

—Ceva de genul.

—Dar nu se pierde tot farmecul jocului dacă ştii dinainte rezultatul?Farmec? făcu Jens, ridicând teancul de bani. Cred că-i suficient farmec aici. îmi oferă toate astea, zise şi arătă cu un gest al mâinii în jurul său. Eu sunt un om simplu. Să spunem lucrurilor pe nume. La capitolul farmec nu stau tocmai bine.

Izbucni într-un râs prelung, ca un nechezat. Harry trebui să zâmbească şi el.

Jens îşi privi ceasul şi sări ca ars.

—Am multe de făcut înainte să se deschidă bursa din State. Lucrurile o iau razna. Ne mai vedem. Şi mai gândeşte-te la povestea cu soră-mea.

Ieşi, lăsându-l pe Harry să pufăie din ţigară şi gândindu-se la povestea cu sora. Apoi luă un taxi până în Patpong. Nu ştia ce caută, însă intră într-un bar cu fete, fu cât pe ce să ceară o bere şi se grăbi să iasă. Mâncă picioare de broască la Le Boucheron, iar proprietarul veni la masă şi-i explică, într-o engleză foarte proastă, că tânjea să se întoarcă în Normandia. Harry îi spuse că tatăl lui ajunsese acolo în război, în ziua debarcării aliaţilor. Nu era tocmai adevărat, dar măcar îl mai înveseli pe francez.Harry plăti şi se duse în alt bar. O fată pe tocuri ridicol de înalte se ghemui la masa lui, îl privi lung cu ochii mari, căprui şi îl întrebă dacă nu vrea sex oral. *Păi, normal că vreau, ce naiba,* îşi zise el şi clătină din cap a refuz. Observă că se transmiteau secvenţe dintr-un meci jucat de Manchester United la televizorul atârnat deasupra rafturilor de sticlă ale barului. în oglindă zărea fata care dansa pe scena mică şi intimă aflată exact în spatele lui. Fetele aveau lipite pe sfârcuri steluţe mici, aurii, ca să nu încalce legea ce interzicea nuditatea în public. Şi fiecare dintre fete purta un număr pe chiloţei. Poliţia nu întreba pentru ce-s numerele, însă toată lumea ştia că sunt puse ca să evite neînţelegerile când clienţii voiau să închirieze fete de la bar. Harry o mai văzuse pe cea cu umărul 20. Dim era ultima în rând dintre cele patru dansatoare şi ochii ei

obosiţi măturau ca un radar şirul de bărbaţi de la bar. Când şi când, pe buze i se înfiripa un zâmbet, care însă nu-i trezea viaţa în ochi. Părea să fi stabilit contactul cu un bărbat ce purta un soi de uniformă tropicală. German, ghici Harry fără să ştie de ce. Privi cum se mişcă alene şoldurile fetei, admirându-i părul lucios ce i se unduia pe umeri şi pielea netedă, lucioasă, ce părea luminată din interior. Dacă n-ar fi avut ochii aceia trişti, ar fi fost frumoasă, îşi spuse Harry.

Privirile li se întâlniră preţ de o clipă în oglindă şi Harry se simţi îndată stingher. Fata nu dădu niciun semn că l-ar recunoaşte, însă el preferă să se întoarcă spre televizor, unde apărea spatele unui jucător care tocmai era înlocuit. Acelaşi număr. Pe partea de sus a tricoului scria: „Solskjaer". Harry se trezi ca dintr-un vis.

— Să-mi bag picioarele! răcni, răsturnându-şi paharul şi trimiţând sticla de cola în poala devotatei lui curtezane.

Apoi îşi croi drum afară din local, pe fundalul unor proteste indignate: „Tu nu prieten cu mine!"

36

Duminică, 19 ianuarie

Doi bărbaţi în verde ieşiră brusc din tufişuri, unul dintre ei tupilat, ducând pe umăr un camarad rănit. îl întinseră la adăpost, după un trunchi prăbuşit, apoi ridicară armele, ţintiră şi traseră către peretele de vegetaţie. O voce seacă anunţă că asta era lupta fără speranţă a Ti- morului de Est împotriva preşedintelui Suharto şi a regimului său brutal.

Pe podium, un bărbat îşi răsfoi neliniştit hârtiile. Venise de departe ca să vorbească despre ţara lui şi seara asta era importantă. Poate că nu era prea multă lume de faţă acolo, în sala de conferinţe a Clubului Corespondenţilor Străini din Thailanda, doar un public de patruzeci sau cincizeci de persoane,

însă erau vitale, împreună ar fi putut transmite mesajul către milioane de cititori. Văzuse de o sută de ori filmul de pe ecran şi ştia că în două minute avea să-i vină rândul să intre în luptă.

Ivar Loken tresări când simţi pe umăr o palmă şi o voce îi şopti:

— Avem de vorbit. Acum.

Desluşi, în semiîntuneric, chipul lui Hole. Se ridică şi ieşiră împreună, în vreme ce un luptător de gherilă cu jumătate de faţă arsă şi transformată într-o mască ţeapănă explica de ce îşi petrecuse ultimii opt ani din viaţă în jungla indoneziană.

—Cum m-ai găsit? întrebă de îndată ce trecură pragul.

—Am vorbit cu Tonje Wiig. Vii des pe aici?

—Nu ştiu cât de des... dar îmi place să mă ţin la curent. Care-i problema?

—Totul.

—Chiar aşa?

—Ştiu după cine umbli tu. Şi ştiu că cele două cazuri sunt legate.

Zâmbetul lui Loken pieri.

—Ciudat că, prima oară când am ajuns aici, am nimerit la o azvârlitură de băţ de locul pe care-l ţineai tu sub supraveghere.

—Serios?

Era greu de decis dacă în vocea lui Ivar Loken era vreo undă de sarcasm.

—Inspectoarea Crumley m-a dus la o plimbare cu barca pe râu. Mi-a arătat o casă aparţinând unui norvegian care mutase un templu întreg din Myanmar în Bangkok. A avut şi-o discuţie cu ambasadorul în ziua morţii acestuia, dar n-am reuşit să dăm de el. La înmormântare, i-am cunoscut amicul, pe Bork, care mi-a spus că ar fi plecat cu afaceri. Dar tu îl ştii pe Ove Klipra, aşa-i?

Celălalt nu răspunse.

Aşa... dar legătura nu mi s-a părut evidentă până cu puţin timp înainte, când mă uitam la un meci de fotbal

—.Un meci de fotbal?

—Cel mai celebru norvegian din lume joacă, întâmplător, la clubul favorit al lui Klipra.

-Şi?

—Păi, ştii care-i numărul lui Ole Gunnar Solskjaer?

—Nu, de ce-aş şti?

— Păi... îl ştiu băieţii din toată lumea şi poţi să cumperi tricoul cu numărul lui în magazine sportive din Cape Town până în Vancouver. Uneori îl mai cumpără şi adulţi.

Loken dădu din cap, privindu-l întrebător.

—Numărul 20, zise.

—Ca în poză. M-au mai frapat alte două lucruri. Mânerul cuţitului găsit înfipt în spinarea lui Molnes avea un mozaic special de sticlă şi am aflat de la un profesor de istoria artei că ar fi un cuţit foarte vechi din nordul Thailandei, făcut probabil de populaţia Shan. Am vorbit cu el mai devreme, în seara asta. Mi-a zis că populaţia Shan era răspândită şi în anumite părţi ale Birmaniei, unde, printre altele, au construit temple. O trăsătură caracteristică a acestor temple era că ferestrele şi uşile aveau adesea decoraţiuni făcute cu acelaşi tip de mozaic de sticlă care apare şi pe cuţit. M-am văzut cu profesorul pe drum încoace şi i-am arătat una dintre fotografiile tale. N-a avut niciun dubiu că acolo apare o fereastră dintr-un templu Shan.

Auziră cum vorbitorul îşi începe discursul. Vocea suna metalică şi stridentă în difuzoare.

—Ai făcut treabă bună, Hole. Şi-acum?

—Acum tu îmi spui ce se petrece în culise şi eu o să preiau restul investigaţiei.

Loken hohoti cu poftă.

—Glumeşti, nu?

Harry nu glumea.

— O sugestie interesantă, Hole, dar nu cred c-o să ţină. Şefii mei...

—Nu cred că *sugestie* e cuvântul potrivit, Loken. încearcă *ultimatum.*

Celălalt râse şi mai tare.

—Ai *cojones,* recunosc, Hole. Dar ce te face să crezi că ai fi în poziţia să impui un ultimatum?

—Faptul că ai avea probleme imense după ce-o să-i explic şefului poliţiei din Bangkok ce se petrece.

—O să-ţi facă vânt, Hole.

—Pentru ce? Mai întâi că mandatul meu aici e să cercetez un omor, nu să salvez cururile unor birocraţi din Oslo. Eu, unul, n-am nimic împotrivă să te las să pui laba pe un pedofil, dar asta nu e responsabilitatea mea. Şi când o să audă Parlamentul că a fost ţinut cu ochii-n ceaţă în privinţa unei investigaţii ilegale, aş zice că alţii o să fie mai în pericol decât mine să fie daţi afară în şuturi. Mi se pare că şansele de a-mi pierde slujba sunt mai mari dacă devin complice la toate astea şi ţin totul pentru mine. Ţigară?

Harry îi întinse un pachet abia desfăcut de Camei. Loken clătină din cap, apoi se răzgândi. Harry aprinse ambele ţigări şi se aşezară pe cele două scaune de la perete. Din sală răzbătu sunetul unor aplauze gălăgioase.

—De ce n-o laşi baltă şi gata, Hole? Ai ştiut de la început că treaba ta aici era să potriveşti frumuşel lucrurile şi să eviţi scandalul, aşa că de ce n-ai putut să te înclini în direcţia vântului şi să te scapi pe tine şi pe noi de o mulţime de probleme?

— Harry trase fumul în piept cu putere şi-l suflă într-o expiraţie prelungă. Majoritatea fumului rămase înăuntru.Am început să fumez Camei iarăşi, în toamnă, zise Harry, bătându-se cu palma peste buzunar. Am avut odată o iubită care fuma Camei. Nu aveam voie să fumez din ţigările ei — i se părea că poate să devină un obicei prost. Am pornit cu trenul prin Europa şi, undeva între Pamplona şi Cannes, am rămas fără ţigări. Ea a zis că o să-mi fie învăţătură de minte. Călătoria era de aproape zece ore şi până la urmă a trebuit să mă duc şi să mă rog de o ţigară la cineva din alt compartiment, în vreme ce ea îşi pufăia ţigările Camei. Ciudat, nu?

Ridică între degete ţigara şi suflă către jarul ei.

—Şi uite, după ce-am ajuns la Cannes, am continuat să cer ţigări de la străini. La început, ei i s-a părut caraghios. Când am început să umblu pe la mese, la restaurante din Paris, i s-a părut mai puţin amuzant şi-a zis că puteam să fumez dintr-ale ei, dar am refuzat. Când am dat peste nişte amici norvegieni în Amsterdam şi am început să-i tapez şi pe ei de ţigări, în timp ce pachetul ei stătea pe masă, i s-a părut că mă port infantil. Mi-a cumpărat chiar ea un pachet şi a zis că nu-i frumos totuşi să cer aşa de la oameni, dar l-am lăsat în camera de hotel. După ce ne-am întors la Oslo şi-am tot ţinut-o aşa, a zis că-s bolnav la cap.

—Povestea asta are şi vreun sens?

—Da, s-a lăsat de fumat.

Loken se hlizi.

—Deci e cu final fericit.

—Cam în acelaşi timp a cunoscut un muzician din Londra.

Loken pufni.

—Probabil că ai mers prea departe.

—Desigur.

—Dar n-ai învăţat prea multe din asta?

—Nu.

Fumară apoi în tăcere.

—înţeleg, zise Loken, stingând chiştocul.

Lumea începea să iasă din sală.

—Hai să mergem undeva, să bem o bere şi să-ţi spun toată povestea.

—Ove Klipra construieşte şosele. în afară de asta, cunoaştem foarte puţine despre el. Ştim că a venit în Thailanda la 25 de ani, cu studiile de inginerie neterminate şi o reputaţie proastă, şi că şi-a schimbat numele din Pedersen în Klipra, adică numele regiunii din Âlesund unde a crescut.

Stăteau pe o sofa adâncă de piele şi în faţa lor se aflau o combină stereo, un televizor şi o masă cu o bere şi-o sticlă de apă, două microfoane şi o carte cu texte de cântece. Harry se gândise mai întâi că celălalt glumeşte când zisese că o să meargă la un bar cu karaoke, până ce i se explicase motivul. Puteau închiria o cameră izolată fonic cu ora, fără să-şi dea numele, puteau să-şi ia de băut şi să fie lăsaţi în pace. Şi-aveau să fie şi destui muşterii pe-acolo cât să le permită să vină şi să plece neobservaţi. Era, pur şi simplu, locul ideal pentru întâlniri secrete şi părea că nu-i prima oară când Loken se ducea acolo.

—Ce fel de reputaţie proastă?

—Când am început săpăturile la cazul lui, a ieşit la iveală că mai existaseră nişte episoade cu băieţi minori în Âlesund. Nu se reclamase nimic, însă existau zvonuri şi i se păruse un moment potrivit s-o ia din loc. A ajuns aici, şi-a înfiinţat o companie de construcţii, a pus să i se facă nişte cărţi de vizită în care şi-a conferit un titlul de doctor fictiv şi a început să bată pe la uşi cu oferte de construit drumuri. La vremea aceea, acum 20 de ani, existau doar două căi de a pune mâna pe contracte de şosele: ori să fii rudă cu oameni din administraţie, ori să fii îndeajuns de bogat ca să le poţi oferi şpagă. Klipra nu era nici una, nici alta, şi fireşte că soarta i s-a arătat potrivnică. Dar a învăţat două lucruri care, fii sigur, stau la baza averii lui de azi: limba thailandeză şi linguşelile. N-am inventat eu partea cu linguşelile, el însuşi s-a

lăudat cu asta tuturor norvegienilor de pe-aici. Zice că a devenit atât de abil la zâmbit cu gura până la urechi, că până şi thailandezilor a început să li se pară prea de tot. Pe lângă asta, împărtăşea interesul pentru băieţi cu câţiva dintre politicienii cu care a început să se asocieze. Şi poate că nu a fost un dezavantaj să aibă un viciu comun cu ei atunci când s-au atribuit contractele pentru construirea aşa-numitului Sistem Auto şi Feroviar Hopewell Bangkok — SAFHB.

—Şosea şi cale ferată?

—Da. Probabil că ai observat pilonii cei mari de oţel pe care îi bagă în pământ peste tot prin oraş.

Harry încuviinţă din cap.

— Deocamdată, sunt şase mii de piloni, dar vor fi şi mai mulţi. Şi nu doar pentru autostradă, fiindcă noua cale ferată va fi construită pe deasupra. Vorbim aici de 50 de kilometri de şine, lucrare în valoare de 25 de miliarde de coroane făcută ca să salveze oraşul ăsta de la sufocare. Cred că-i cel mai grandios proiect făcut vreodată într-un oraş, un Mesia al asfaltului şi-al traverselor.

—Şi de proiect se ocupă Klipra?

—Nimeni nu ştie în ce-i băgat ori nu Klipra. E însă limpede că principalul jucător din Hong-Kong s-a retras, iar bugetul şi programul de execuţie au toate şansele s-o ia razna.

— O depăşire de buget? Sunt şocat, comentă sec Harry.

—Dar asta înseamnă că va rămâne mai mult pentru ceilalţi implicaţi şi aş spune că el, Klipra, e deja bine implantat în proiect. Dacă se retrag nişte finanţatori, politicienii vor trebui să accepte ca ceilalţi să-şi ajusteze mizele. Dacă Klipra are capacitatea financiară de a lua o felie din tortul care i s-a oferit, o să poată ajunge, curând, unul dintre cei mai puternici antreprenori din regiune.

—Da, şi ce are asta de-a face cu abuzul asupra copiilor?

—Păi, cei puternici au adeseori tendinţa să încalce legea în favoarea lor. N-am motive să mă îndoiesc de integritatea actualului guvern, dar chestia asta nu prea sporeşte şansele de extrădare, dacă omul are influenţă politică, iar o arestare ar întârzia şi mai mult întregul proiect de dezvoltare.

—Atunci ce-ai de gând să faci?

—Lucrurile au început să se mişte. Aşteptăm să fie ratificat noul acord privitor la extrădare. După ce intră în vigoare, mai stăm un pic, îl arestăm pe Klipra şi explicăm autorităţilor că pozele au fost făcute după semnarea acordului.

—Şi apoi poate fi condamnat pentru sex cu minori?

—Plus o crimă, cine ştie.

Harry se ghemui în scaun.

—Ţi-ai imaginat că ai fost singurul care a făcut legătura dintre cuţit şi Klipra, domnule detectiv? zise Loken, încercând să-şi aprindă pipa.

—Ce ştii despre cuţit? vru Harry să ştie.

—Am însoţit-o pe Tonje Wiig la motel când a identificat cadavrul. Am făcut şi nişte poze.

—Cu o liotă de poliţişti împrejur?

—Am un aparat micuţ. încape într-un ceas de mână, ca ăsta, zâmbi Loken. Nu le găseşti la magazin.

—Şi ai făcut legătura dintre mozaicul de sticlă şi casa lui Klipra?

—Am stat de vorbă cu unul dintre cei implicaţi în vânzarea templului către Klipra, un *pongyi* de la Centrul Mahasi din Rangoon. Cuţitul făcea parte din ornamentaţia templului şi a fost cumpărat de Klipra. Potrivit călugărului, lamele astea se fac în perechi. Ar trebui să mai fie un cuţit, identic.

—Ia stai, zise Harry. Dacă ai luat legătura cu călugărul, trebuie să fi avut vreun indiciu că arma era cumva conectată cu templele birmaneze.

Loken strânse din umeri.

—Haide, urmă Harry, că doar nici tu nu eşti vreun istoric al artei. Noi a trebuit să aflăm de la un profesor că are o legătură cu populaţia Shan. Tu l-ai bănuit pe Klipra de dinainte.

Loken se fripse la un deget şi azvârli, agasat, chibritul.

—Am avut motive să cred că omorul putea avea legătură cu Klipra. Fiindcă eram în apartamentul de vizavi de casa lui Klipra în ziua când ambasadorul a fost ucis.

-Şi?

—Atle Molnes a apărut pe la ora şapte. La opt, el şi cu Klipra au plecat cu maşina ambasadorului.

—Sigur ei au fost? Am văzut maşina şi are, ca mai toate maşinile diplomatice, geamuri fumurii, aproape de nepătruns cu privirea.L-am văzut pe Klipra prin teleobiectivul aparatului, când a apărut maşina. Automobilul a parcat în garaj şi de-acolo e o uşă care dă în casă, aşa că la început nu l-am văzut decât pe Klipra ridicându-se şi ducându-se la uşă. După aia n-am mai văzut pe nimeni un timp, până ce l-am zărit pe ambasador intrând în salon. Apoi maşina a plecat din nou şi Klipra nu mai era.

—Nu ştii sigur că a fost ambasadorul.

—De ce nu?

—Fiindcă de unde stăteai tu n-ai fi putut vedea decât jumătatea de jos din el, restul era ascuns de mozaic.

Loken râse.

—Păi, mi-a ajuns şi atât, zise izbutind, în cele din urmă, să-şi aprindă pipa şi se apucă să pufăie mulţumit. Fiindcă numai un singur om putea să umble aşa, într-un sacou atât de galben ca ăla.

în alte circumstanţe, Harry i-ar fi ţinut hangul cu un zâmbet, acum însă i se învălmăşeau prea multe lucruri în cap.

—De ce n-au fost informaţi despre asta şefa poliţiei din Oslo şi Torhus?

—Dar cine spune că n-au fost informaţi?

Harry simţi un fel de apăsare în spatele ochilor. Politicienii îl ţinuseră complet în beznă. Se uită în jur, căutând un obiect cu care să dea de pământ.

37

Duminică, 19 ianuarie

Se făcuse aproape unsprezece când ajunse acasă.

—Aveţi un vizitator, zise paznicul de la poartă.

Harry luă liftul, se întinse pe spate lângă piscină şi
ascultă plescăiturile discrete şi ritmice pe care le făcea, înotând, Runa.

—Trebuie să te duci acasă, zise după un timp.

Fata nu-i răspunse. Harry se ridică şi coborî pe scări până la apartamentul lui.

Bjarne M0ller se uita pe geam. Era devreme încă şi totuşi se făcuse întuneric beznă. Părea că frigul n-avea să-şi retragă prea curând ghearele. Băieţilor li se părea distractiv şi veneau la masă cu degetele îngheţate şi obrajii roşii, discutând aprins despre cine sărise mai departe.

Tare iute se mai scurgea timpul; nu trecuse mult de când îi ţinuse între schiuri, coborând pe dealurile de la Culmea Grefsenkollen. Ieri se dusese la ei în dormitor şi, când îi întrebase dacă vor să le citească ceva, îl priviseră cu un fel de reproş.

Trine îi spusese că arată obosit. Era? Poate. Avea multe pe cap, mai multe decât îşi imaginase când acceptase postul de inspector-şef. Dacă nu era prins cu rapoartele, şedinţele şi calculele bugetului, îi bătea la uşă vreun sub-ordonat cu o problemă pe care Bjarne nu era în stare s-o rezolve — o soţie care voia să se despartă, o ipotecă scăpată de sub control sau nişte nervi făcuţi franjuri.

Munca de poliţie pe care aşteptase cu nerăbdare s-o facă atunci când preluase poziţia devenise acum ceva secundar. Şi încă n-o scotea

la capăt cu intenţiile ascunse, cu cititul printre rânduri şi cu jocurile avansatului în carieră. Se întreba, când şi când, dacă ar mai fi trebuit să rămână, ştia însă că Trine aprecia salariul mai mare. Şi băieţii voiau schiuri de sărituri. Poate că se făcuse vremea să le cumpere şi computerele pe care le tot cereau. Fulgi minusculi se lipiră de geam. Fusese cândva un poliţist tare bun.

Sună telefonul.

—Moller.

—Hole la telefon. Ai ştiut de la început?

—Alo? Harry, tu eşti?

—Ai ştiut că am fost ales special ca investigaţia asta să se împotmolească?

Moller coborî vocea. Uitase cu totul de schiuri şi de computere.

—Habar n-am despre ce vorbeşti.

—Vreau să te aud spunând atât, că n-ai ştiut că cei din Oslo bănuiau de la bun început cine-i criminalul.

Bine, Harry, n-am ştiut... Adică nu ştiu nici acum ce naiba tot vorbeşti acolo

— .Şefa noastră şi Dagfinn Torhus de la Ministerul de Externe au ştiut de la bun început că ambasadorul şi un norvegian pe nume Ove Klipra au plecat în aceeaşi maşină de la casa lui Klipra, cu jumătate de oră înainte ca ambasadorul să ajungă la hotel. Mai ştiau şi că Ove Klipra avea un motiv al naibii de bun să-l ucidă pe ambasador.

Moller se lăsă, greoi, pe un scaun.

—Şi care ar fi?

— Klipra e unul dintre cei mai bogaţi oameni din Bangkok. Ambasadorul avea probleme financiare mari şi, mai mult, luase iniţiativa de a începe o investigaţie pri- vindu-l pe Klipra, pentru abuz asupra minorilor. Când l-au găsit mort, avea o servietă în care am găsit poze cu Klipra şi un băieţel. Nu-i greu să ne imaginăm ce motiv a avut să-l viziteze pe Klipra. Molnes a

reuşit să-l convingă, probabil, că doar el era implicat în asta şi că făcuse pozele cu mâna lui. Apoi trebuie să-i fi spus un preţ pentru „toate copiile". Nu aşa se zice? Fireşte că e imposibil să verifici câte copii şi-o fi făcut Molnes, dar Klipra trebuie să-şi fi dat seama că un şantajist care-i totodată şi un împătimit incurabil al pariurilor, ca ambasadorul, avea să-i vină încă o dată să-i bată la uşă. Şi încă o dată. Aşa că Ove Klipra a sugerat să plece amândoi, s-a dat jos la bancă şi i-a zis lui Molnes să se ducă la motel şi să aştepte, urmând să vină şi el după aceea, cu banii. Când Klipra a ajuns, nici măcar n-a trebuit să caute camera, fiindcă a văzut în faţă maşina parcată. Ce naiba, tipul a reuşit până şi să facă legătura între Klipra şi cuţit.

—Care tip?

— Loken. Ivar Loken. Un fost ofiţer de informaţii care operează aici de câţiva ani. A lucrat la ONU, pentru refugiaţi, asta zice el, dar cum pot fi sigur? Presupun că salariile şi le-a luat mai mult de la NATO sau ceva de genul. îl spionează de luni bune pe Klipra.

— Şi ambasadorul n-a ştiut? Parcă spuneai că el a iniţiat investigaţia.

—Ce vrei să spui?

— Afirmi că ambasadorul s-a dus acolo ca să-l şantajeze pe Klipra, cu toate că ştia că îi urmăreşte agentul ăsta.

—Sigur că ştia. Că doar de la Loken a luat pozele, nu? Şi? Nu dă nimic de bănuit dacă ambasadorul face o vizită de curtoazie celui mai bogat norvegian din Bangkok, nu?

—Poate că nu. Ce-a mai zis Loken?

—Mi-a zis motivul real pentru care am fost ales pentru treaba asta.

—Anume?

— Cei care ştiau de ancheta referitoare la Klipra şi-au asumat un risc. Dacă erau prinşi, atunci avea să se dezlănţuie iadul; politicienii aveau să facă valuri, capetele urmau să pice şi aşa mai departe. Tocmai de-aia, când ambasadorul a fost găsit asasinat, ei aveau o idee

destul de clară în privinţa făptaşului şi trebuiau să se asigure că ancheta nu aducea la lumină propriile lor investigaţii. Era nevoie de cineva poziţionat la mijloc, care să facă *ceva,* dar nu atât de mult încât să le spulbere acoperirea. Trimiţând un poliţist norvegian acolo nu mai puteau fi acuzaţi că n-au făcut nimic. Mi s-a spus că n-au putut trimite o echipă fiindcă poliţia thailandeză s-ar fi simţit ofensată.

Râsul lui Harry se contopi cu o altă conversaţie care făcea naveta între Pământ şi cine ştie ce satelit.

—Aşa că au preferat să aleagă un om care li s-a părut că ar avea şansele cele mai mici să descopere ceva. Dagfinn Torhus şi-a făcut temele şi a găsit candidatul perfect, unul care, mai mult ca sigur, n-avea să facă probleme. Fiindcă urma să-şi petreacă nopţile, cel mai probabil, aplecat asupra paharului şi zilele dormind ca să scape de mahmureală. Harry Hole era perfect fiindcă abia dacă e funcţional. Putea şi să justifice alegerea, dacă se punea problema vreodată, spunând că poliţistul respectiv primise recomandări entuziaste după o misiune similară în Australia. Şi dacă nu era destul, atunci şeful lui direct, Moller, garantase pentru el şi, nu-i aşa, Moller era cel mai potrivit să facă evaluarea.

Lui Moller nu-i plăcea ce aude. Cu atât mai puţin cu cât acum o vedea limpede înaintea ochilor pe şefa poliţiei privindu-l ţintă când fusese pusă întrebarea, cu sprâncenele ridicate imperceptibil. Fusese un ordin.

—Dar de ce şi-ar risca ea şi Torhus posturile doar ca să prindă un pedofil?

—O întrebare bună.

Tăcere. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să formuleze ce le umbla prin minte amândurora.

—Şi-acum ce se întâmplă, Harry?

—Acum începe operaţiunea Ne Salvăm Curul.

—Adică?

—Adică nimeni nu vrea să fie prins cu ocaua mică. Nici Loken şi nici eu. înţelegerea e că ne ţinem gura deocamdată şi-l săltăm împreună pe Klipra. Presupun că ai prefera să preiei cazul de-aici, nu-i aşa, şefu'? Să te duci, poate, direct la Storting? Ai şi tu un cur de salvat, cum bine ştii.

Moller se gândi la asta. Nu era aşa de sigur că voia să fie salvat. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să-l trimită înapoi la munca de poliţie.

—Sunt chestii grele, Harry. Trebuie să mă gândesc, aşa că revin eu cu un telefon, bine?

—Bine.

Auzeau frânturi dintr-o altă conversaţie din spaţiu, care se opri dintr-odată. Ascultară amândoi sunetul stelelor

—.Harry?

—Da.

—La naiba cu gânditul. Sunt de partea ta.

—Aşa ziceam şi eu, şefu'.

—Sună-mă după ce l-aţi arestat.

—Ah, am uitat să-ţi spun. Nimeni nu l-a mai văzut pe Klipra de când a fost omorât ambasadorul.

38

Luni, 20 ianuarie

Loken îi trecu lui Harry binoclul pentru vedere nocturnă.

— Totul în regulă, zise. îi ştiu programul. Paznicul o să se oprească în ghereta de la capătul aleii, lângă poartă. Următorul rond e abia peste douăzeci de minute.

Stăteau în mansarda unei case aflate la o sută de metri de proprietatea lui Klipra. Fereastra era bătută în scânduri, dar printre două dintre ele era suficient spaţiu cât să strecori un binoclu. Sau un aparat de fotografiat. între mansardă şi casa de tec împodobită cu capete de dragon a lui Klipra se aflau un şir de şoproane joase, un drum şi un zid înalt, alb, cu sârmă ghimpată în partea de sus.

—Singura problemă în oraşul ăsta e că peste tot e lume. Mereu. Aşa c-o să trebuiască să dăm roată şi să trecem zidul pe după şopronul ăla.

Arătă cu degetul; Harry luă binoclul.Loken îi spusese să poarte haine închise la culoare, discrete şi nelăbărţate. Alesese nişte blugi negri şi un tricou vechi cu Joy Division. Se gândise la Kristin când îl îmbrăcase; doar asta reuşise s-o facă să-i placă — trupa asta Joy Division. Şi probabil îndrăgise trupa doar ca să compenseze faptul că nu ajunsese să-i placă ţigările Camei.

—S-o luăm din loc, zise celălalt.

Aerul de afară era neclintit şi praful se ridica nestingherit de pe cărarea de pietriş. Un grup de băieţi juca *takraw,* aşezaţi în cerc şi menţinând în aer, cu picioarele, o minge mică de

cauciuc; nu-i observară pe cei doi străini îmbrăcaţi în negru. Harry şi Ivar traversară drumul, alunecară pe lângă şoproane şi sosiră neobservaţi lângă zid. Cerul pâclos al nopţii reflecta o lumină gălbuie venită de la milioanele de surse de iluminat, mari şi mici, care nu îngăduiau niciodată, în asemenea nopţi, ca în Bangkok să fie beznă completă. Loken îşi azvârli rucsă- celul peste zid şi întinse un preş subţire de cauciuc peste sârma ghimpată.

— Tu primul, zise el, împreunându-şi degetele ca să alcătuiască un suport pentru piciorul lui Harry.

— Şi tu?

— Nu-ţi face griji, haide.

îl săltă pe Harry pe coama zidului, îngăduindu-i să se apuce de-un stâlp. Harry puse un picior pe covoraş, auzi sârma cum pătrunde în cauciuc şi îşi petrecu peste zid ce-lălalt picior. încercă să nu se gândească la povestea băiatului care se lăsase să alunece pe băţul steagului la bâlciul din Romsdal, fără să-şi amintească de rotiţa metalică din josul catargului, pe după care era petrecută sfoara de care era prins drapelul. Bunicul lui zisese că urletele de durere ale băiatului castrat se auziseră până dincolo de fiord.

într-o clipă, lângă el ajunse şi Loken.

— Ai fost rapid, şopti Harry.

— Micul exerciţiu al unui pensionar pe ziua de azi.

Apoi, cu pensionarul în frunte, alergară cu capetele plecate peste peluză, pe lângă peretele casei şi se opriră în colţ. Loken scoase binoclul şi aşteptă până ce fu sigur că paznicul se uită în altă parte.

— Acum!

Harry se năpusti, încercând să-şi imagineze că-i invizibil. Până la garaj nu era departe, însă locul era luminat şi alt ascunziş nu exista între ei şi ghereta paznicului. Loken îl urmă cu paşi mari.

Harry socotise că nu există prea multe feluri de a pătrunde într-o casă, însă Loken insistase să plănuiască totul până la ultimul detaliu. Când arătase că, în ultima şi cea mai importantă etapă, aveau să fie nevoiţi să alerge unul lângă altul, Harry întrebase dacă n-ar fi fost mai înţelept ca unul să alerge, în timp ce al doilea ţinea de şase.

— Pentru ce? O să ştim dacă suntem văzuţi. Dacă alergăm pe rând, ne mărim şansele de a fi văzuţi. Nu vă mai învaţă nimic la poliţie în zilele astea?

în ce priveşte restul planului, Harry nu avusese ni- cio obiecţie.

Un Lincoln Continental alb domina garajul; din el, o uşă laterală dădea într-adevăr înspre interiorul casei. Loken se bazase pe faptul că încuietoarea acelei uşi avea să fie mai uşor de descuiat decât cea de la uşa mare şi că, în plus, nu puteau fi văzuţi de la poartă.

Scoase şperaclul şi se apucă de treabă.

— Te uiţi la ceas? şopti, iar Harry încuviinţă.

Le mai rămâneau, potrivit orarului, 16 minute până la următorul rond al paznicului.

După douăsprezece minute, Harry începu să simtă mâncărimi în tot corpul. După treisprezece, începu să-şi dorească să-l vadă pe Sunthorn apărând ca prin minune

.După paisprezece, ştiu că vor trebui să-şi abandoneze operaţiunea.

—Hai s-o ştergem, şopti.

— încă un pic, zise Loken, gheboşat peste încuietoare. Câteva secunde, nu mai mult.

—Acum! şuieră Harry printre dinţii încleştaţi.

Loken nu răspunse. Harry trase aer în piept şi îşi trecu
un braţ pe după umărul lui. Celălalt ridică ochii şi privirile li se întâlniră. Dintele de aur luci.

—Bingo, şopti Loken.

Uşa alunecă fără niciun zgomot. Pătrunseră în casă şi o închiseră binişor după ei. Auziră, chiar atunci, paşi în garaj, văzură lumina unei lanterne trecând prin ochiul de geam de deasupra uşii, apoi mânerul fu zgâlţâit cu putere. Se lipiră de perete. Harry îşi ţinu răsuflarea, simţind cum inima îi trimite în corp valuri de sânge. Apoi paşii se îndepărtară.

Detectivul simţi că-i vine greu să vorbească în şoaptă.

—Ai zis douăzeci de minute!

—Aproximativ, ridică din umeri Loken.

Harry numără în gând ca să se calmeze, respirând cu gura deschisă.

Aprinseră lanternele, pregătindu-se să meargă mai departe, când sub talpa lui Harry se auzi un pârâit.

— Ce-a fost asta? zise el, îndreptând în jos lumina lanternei şi văzând, pe parchetul de culoare închisă, coji mici, albe.

Loken îndreptă lanterna spre peretele văruit.

—Hm, Klipra e scump la tărâţe. Casa asta ar fi trebuit să fie construită doar din lemn de tec. Chiar că mi-am pierdut respectul pentru el, zise. Hai odată, Harry. Suntem contracronometru!

Cercetară casa rapid şi sistematic, potrivit instrucţiunilor lui Loken. Harry se concentră pe sarcinile care îi erau repartizate, încercând să ţină minte unde se află lucrurile înainte să le mute, să nu lase amprente şi să se uite după

bucăţele de bandă adezivă înainte să deschidă sertarele şi dulapurile. Se aşezară, după două ore, la masa din bucătărie. Loken găsise câteva reviste cu pornografie infantilă şi un revolver cu care părea să nu se fi tras de ani buni. Le fotografie pe toate.

—Tipul a spălat putina în mare grabă, zise. în dormitor sunt două valize goale, trusa de toaletă e în baie, iar şifonierele sunt pline ochi cu haine.

—Poate avea o a treia valiză, sugeră Harry.

Loken îl privi cu un amestec de dezgust şi indulgenţă, cum s-ar fi uitat la un recrut zelos, însă nu tocmai isteţ, îşi spuse Harry.

—Niciun bărbat pe lume nu are două truse de toaletă, Hole.

Recrut, răsună în mintea lui Harry.

—Mai avem o cameră, zise celălalt. Biroul de la etaj e încuiat şi încuietoarea e un soi de monstru german pe care nu-l pot descuia cu şperaclul, zise scoţând din rucsac un levier. Sperasem că n-o să fie nevoie de ăsta. O să facem vraişte uşa.

—Nu contează, zise Harry. Oricum, mi se pare că am pus papucii la loc pe raftul greşit.

Pe Loken îl umflă râsul.

Folosiră levierul ca să forţeze balamalele uşii, nu broasca. Harry se mişcă prea încet şi uşa cea grea căzu în încăpere cu un bufnet puternic. Rămaseră încremeniţi câteva secunde, aşteptând strigătele paznicilor.

—Crezi c-au auzit? întrebă Harry.

—N-are cum. Sunt atâtea zgomote pe cap de locuitor în oraşul ăsta, că un pocnet mai mult sau mai puţin n-o să fie observat.

Luminile lanternelor umblau în sus şi-n jos pe perete, ca nişte gândaci galbeni.

Pe unul dintre pereţi, deasupra biroului, era pus un stindard alb cu roşu al clubului Manchester United, încununând un poster înrămat ce înfăţişa echipa. Dedesubt era stema cu corabie a oraşului, cioplită în lemn şi vopsită în alb şi roşu. Lanterna se opri asupra unei

fotografii. înfăţişa un bărbat cu gură largă, zâmbitoare, o bărbie dublă de toată frumuseţea şi doi ochi cam holbaţi, scânteietori şi amuzaţi. Ove Klipra arăta a om care râde des. Avea şuviţe blonde suflate de vânt. Cadrul fusese făcut, probabil, la bordul unei ambarcaţiuni.

— N-aş zice că arată a pedofil, spuse Harry.

— Arareori arată, zise Loken.

Harry îl privi, dar fu orbit de lanternă.

— Ce-i acolo?

Ivar îndreptă fasciculul asupra unei cutii de metal gri dintr-un ungher. Harry o recunoscu pe dată.

—îţi spun eu ce e, zise bucuros că poate şi el să contribuie cu ceva. E un aparat de înregistrat în valoare de jumătate de milion de coroane. Am văzut unul la fel la Brekke în birou. înregistrează discuţii telefonice, iar înregistrarea şi data nu pot fi manipulate, aşa că se poate folosi în instanţă. E minunat, dacă faci la telefon afaceri de milioane.

—Harry răsfoi apoi documentele de pe masa de lucru. Văzu sigle de companii japoneze şi americane, înţelegeri, contracte, ciorne de documente şi amendamente la ciorne. Proiectul de transport, SAFHB, era menţionat în multe dintre acte. Observă un dosar purtând pe prima pagină numele Barclays Thailanda. Era un raport despre o companie numită Phuridell. Ridică apoi lanterna şi se opri când lumina încadră un obiect de pe perete.Am găsit! Ia uite, Loken. Cred că-i celălalt cuţit despre care vorbeai.

Ivar nu răspunse; rămăsese cu spatele la Harry.

—Ai auzit ce-am...

— Trebuie să ieşim de-aici, Harry. Acum.

Harry se răsuci şi văzu lumina lanternei lui Loken aţintită asupra unei cutiuţe de pe perete, pe care pulsa un punctuleţ roşu. Chiar în momentul acela avu impresia că cineva îi înfipsese o andrea în timpan. Schelălăitul alarmei era atât de puternic, încât, într-o clipă, aproape că asurzi.

—Alarmă cu întârziere! strigă Loken, care deja o luase la picior. Stinge lanterna!

Harry coborî scările clătinându-se, urmându-l în beznă. Ajunseră la uşa laterală care dădea în garaj.

—Stai.

Harry se lăsă într-un genunchi şi adună bucăţelele de ipsos de pe jos.

Afară se auzeau voci şi zăngănit de chei. O rază de lună, albastră de la mozaicul de sticlă din ferestruica aflată deasupra uşii, căzu pe parchetul din faţa lor.

—Ce faci acolo?

Harry n-avu timp să răspundă; auziseră cum se învârte o cheie în broască. Ieşiră pe uşa laterală alergând, cu capetele în piept, şi străbătură în fugă peluza, în vreme ce vaietele isterice ale alarmei rămaseră în urmă, auzindu-se din ce în ce mai slab.

—Am scăpat la mustaţă, zise Loken după ce ajunseră de cealaltă parte a zidului.

Lumina lunii căzu pe dintele de aur. Loken nici măcar nu gâfâia.

39

Luni, 20 ianuarie

Un cablu arsese în perete când Harry băgase foarfeca în priză, aşa că stăteau iarăşi la lumina pâlpâitoare a unei lumânări. Loken tocmai deschisese o sticlă de Jim Beam.

—De ce strâmbi din nas, Hole? Nu-ţi place mirosul?

—N-am nimic cu mirosul.

—Gustul, atunci?

— Gustul e grozav. Jim şi cu mine suntem prieteni vechi.

— Ah, făcu Loken, turnându-şi un pahar generos. Poate... nu mai sunteţi aşa de buni prieteni?

—Mi se tot spune că ar avea o influenţă rea asupra mea.

—Atunci cine-ţi e tovarăş acum?

Harry ridică sticla de Coca-Cola.

—Imperialismul cultural american.

—Nu mai pui în gură nicio picătură?

—Am băut ceva bere prin toamnă.

Loken chicoti.

Aşa deci. Mă tot întrebam eu de ce te-o fi ales Torhus.Harry îşi dădu seama că i se făcuse un compliment indirect. Loken voise să spună că Torhus ar fi putut să aleagă idioţi mai mari. Că fusese un alt motiv pentru alegerea lui, nu faptul că era un poliţist incompetent.

Harry arătă cu bărbia spre sticlă.

—îţi mai taie din greaţă?

Ivar ridică din sprâncene.

— Te ajută să mai uiţi un pic de meseria ta? De băieţi, adică. Pozele alea, tot rahatul...

—Sunt antrenat special pentru treaba asta, Harry.

însă Harry avea doar o idee vagă despre ce însemna
asta.

—Ştiu ce gândesc ei, ce-i împinge la acţiune, ce-i stârneşte, la care tentaţii pot rezista şi la care nu, zise Ivar, scoţând la iveală pipa. îi ştiu de când mă ţin minte.

Harry nu ştia ce să creadă, aşa că-şi ţinu gura.

—Ai zis că nu mai pui picătură în gură? Şi eşti bun la asta, Harry? Să renunţi la chestii? Ca în povestea aia cu ţigările. Iei o decizie şi te ţii de ea orice ar fi?

—Păi... cam aşa ceva. Problema e că deciziile nu-s întotdeauna bune.

Loken se hlizi iarăşi. îi amintea lui Harry de un vechi prieten, cu un râs foarte asemănător. îl îngropase în Sydney, însă primea adesea vizitele lui nocturne.

— Atunci suntem la fel, zise Loken. N-am pus în viaţa mea mâna pe un copil. Am visat la asta, am avut fantezii şi-am plâns după asta, dar n-am făcut-o niciodată. Poţi să înţelegi aşa ceva?

Harry înghiţi în sec.

—Nu ştiu cât aveam când m-a violat prima oară tatăl meu vitreg, dar nu cred să fi avut mai mult de cinci ani. I-am înfipt un topor în coapsă la treişpe ani. I-am secţionat o arteră, a intrat în şoc, a fost cât pe ce să moară. A supravieţuit, dar a ajuns în scaun cu rotile. A zis că n-a fost

decât un accident. Că i-a alunecat mâna când tăia lemne. Şi s-a gândit probabil că suntem chit.

Loken ridică paharul şi privi îngândurat lichidul cafeniu.

— Poate crezi că e un paradox enorm, zise. Că cei abuzaţi în copilărie sunt tocmai ăia cu şansa cea mai mare, statistic, de a deveni chiar ei abuzatori.

Harry îl privi neîncrezător.

—E adevărat, zise Loken. Pedofilii ştiu adeseori în ce fel fac copiii să sufere. Mulţi au avut ei înşişi parte de frică, de nedumerire şi de vinovăţie. Ştiai că sunt nişte psihologi care susţin că ar fi o relaţie strânsă între excitaţia sexuală şi dorinţa de moarte?

Harry dădu din cap că nu. Loken goli paharul dintr-o înghiţitură şi se strâmbă.

—La fel şi cu muşcăturile de vampir. Te crezi mort, dar apoi te trezeşti şi descoperi că ai ajuns chiar tu vampirul. Nemuritor şi cu o poftă insaţiabilă de sânge.

—Şi tânjind perpetuu după moarte?

—Exact.

—Şi pe tine ce te face altfel?

—Toată lumea e altfel, Hole.

— Loken sfârşi de curăţat pipa şi o puse pe masă. îşi scosese bluza neagră cu guler înalt; pe corp îi luceau picuri de sudoare. Era vânjos şi bine clădit, însă pielea lăsată şi muşchii ofiliţi trădau faptul că îmbătrânise şi că, într-o zi, avea să moară şi el.Când mi-au găsit în dulăpior pornografie cu copii — o revistă —, m-au convocat la comandament. Am fost, cred, norocos că nu mi-au făcut raport. Nu m-am ales cu nicio pată neagră la dosar, doar cu o solicitare să-mi dau demisia din aviaţie. Intrasem, datorită poziţiei mele de ofiţer de informaţii, în contact cu ceea ce se numeau cândva Serviciile Speciale, precursorul CIA. M-au trimis la un curs de calificare în State, apoi am fost trimis în Coreea, să lucrez chipurile la un spital de campanie norvegian.

—Şi acum pentru cine lucrezi, mai exact?

Loken ridică din umeri, arătând că nu are nicio însemnătate.

—Şi nu ţi-e ruşine? întrebă Harry.

—Ba da, răspunse celălalt cu un zâmbet ostenit. Zi de zi. E slăbiciunea mea.

—Atunci de ce-mi spui toate astea?

—Păi, în primul rând, că-s prea bătrân ca să mă tot ascund. în al doilea, mai trebuie să mă gândesc şi la alţii în afară de mine. Şi în al treilea rând, fiindcă ruşinea ţine mai mult de o dimensiune emoţională decât de una intelectuală.

Un colţ al gurii i se înălţă într-un rânjet sarcastic.

—Pe vremuri, eram abonat la *Arhivele Comportamentului Sexual,* ca să văd dacă vreun cercetător descoperise ce soi de monstru mai sunt eu. Mai mult de curiozitate decât de ruşine. Am citit un articol despre un călugăr pe- dofil din Elveţia care, sunt sigur, nu făcuse nici el vreodată nimic, dar, la un moment dat, se închisese în chilie şi băuse ulei de ficat de cod cu bucăţele de sticlă, aşa că m-am oprit din citit. Reuşesc să trăiesc cu mine însumi, Hole.

—Dar, dacă eşti chiar tu pedofil, cum poţi să ai de-a face cu prostituţia infantilă? Te aţâţă?

Loken îşi pironi privirea asupra mesei, îngândurat.

— Ai avut vreodată fantezia că violezi o femeie, Harry? Nu trebuie să răspunzi, ştiu c-ai avut. Nu înseamnă că vrei să violezi pe cineva, nu? Şi nici că nu eşti capabil să lucrezi la cazuri de viol. Chiar dacă poţi înţelege cum cineva îşi poate pierde autocontrolul, treaba rămâne simplă. E greşit. E împotriva legii. Nemernicul va trebui să plătească.

Un al treilea pahar fu dat de duşcă. Ajunsese aproape la jumătatea sticlei.

Harry clătină din cap.

—îmi pare rău, Loken, mă chinui să accept ce spui. Dacă cumperi pornografie cu copii, eşti

parte din asta. Fără cei ca tine n-ar exista piaţă pentru asemenea mizerii.

—E drept, zise cu privirea pierdută L0ken. Nu-s vreun sfânt. Da, mi-am adus şi eu contribuţia la transformarea lumii într-o vale a plângerii. Ce să spun? Vorba cântecului: dacă plouă, sunt ca toţi ceilalţi, mă ud.

Harry se simţi deodată bătrân şi el. Bătrân şi obosit.

—Ce era cu bucăţile de ipsos? întrebă Loken.

— O chestie care mi-a trecut prin cap. Mi s-a părut că-i la fel cu ipsosul de pe şurubelniţa pe care-am găsit-o în portbagajul maşinii lui Molnes. Gălbui. Nu alb cum e de obicei. O să dau la analiză cojile şi o să cer să fie comparat cu ipsosul din maşină.

—Şi ce-ar însemna asta?

Harry dădu din umeri:

— Niciodată nu ştii ce poate să-nsemne ceva. Cam 99 la sută din informaţia pe care o aduni pentru un caz n-are nicio valoare. Trebuie să speri doar că eşti destul de vigilent pentru restul de unu la sută de sub nasul tău.

— Cam aşa e, făcu Loken, închizând ochii şi lă- sându-se pe spătarul scaunului.

Harry coborî scările până în stradă şi cumpără nişte supă de creveţi cu tăiţei de la un bărbat fără dinţi ce purta o şapcă cu Liverpool. I-o turnă cu polonicul din cazan într-o pungă de plastic, înnodă punga şi zâmbi, dezvelindu-şi gingiile. Harry găsi în bucătărie două boluri. Loken se trezi cu un tresărit când îl zgâlţâi şi se apucară să mănânce în tăcere.

— Cred că ştiu cine a dat ordinul pentru anchetă, zise Harry.

Celălalt nu răspunse.

—Ştiu că abia aşteptai să începi munca sub acoperire, înainte ca înţelegerea cu Thailanda să fie parafată. Fiindcă era o chestie urgentă. Voiai să obţii rezultate cât mai repede, de asta ai acţionat înainte de vreme.

—Tu chiar nu vrei să te laşi.

—Mai contează acum?

L0ken suflă în lingură.

—Poate să dureze mult până strângi probe, zise. Poate ani. Timpul era un factor esenţial în cazul ăsta, mai mult decât orice altceva.

— Pun rămăşag că nu există nimic în scris care să ducă spre iniţiator. Torhus ăla de la Externe ar rămâne de capul lui, dacă ar începe să se-mpută ceva. Am dreptate?

—Politicienii buni se asigură mereu că-s acoperiţi, nu? Au secretari de stat care să le facă treburile murdare. Şi secretarii de stat nu dau ordine. Doar le spun directorilor ce trebuie să facă pentru a-şi accelera o carieră blocată.

—Te referi cumva la secretarul de stat Askildsen?

Loken sorbi cu zgomot un crevete şi-l mestecă.

—Ce i s-a fluturat deci pe dinainte lui Torhus ca să accepte să conducă operaţiunea? Un post de director general?

—Nu ştiu. Nu discutăm despre asemenea lucruri.

—Şi şefa poliţiei? Nu riscă şi ea destul de mult?

—Probabil că-i o social-democrată de nădejde.

—Ambiţii politice?

—Posibil. Poate că niciunul nu riscă atât de mult cât crezi. Să ai biroul în aceeaşi clădire cu ambasadorul nu înseamnă...

—Că eşti pe statul lor de plată? Atunci pentru cine lucrezi? Eşti liber profesionist?

Loken zâmbi către propria-i imagine oglindită în supă.

—Spune-mi, ce s-a întâmplat cu femeia aia, Harry?

Harry îl privi nedumerit.

—Cea care s-a lăsat de fumat.

—Ţi-am spus. A cunoscut un muzician englez şi a plecat la Londra cu el.

—Şi după?

—Cine zice că s-a mai întâmplat ceva după?

— Tu. Din felul în care ai vorbit despre ea, râse Loken.

Pusese pe masă lingura şi se lăsase iarăşi pe spetează.

— Haide, Hole. Chiar s-a oprit din fumat? Pentru totdeauna?

— Nu, zise domol Harry. Dar acum s-a oprit. Pentru totdeauna.

Aruncă o privire spre sticlă, închise ochii şi încercă să-şi amintească de căldura unui singur pahar, a primei înghiţituri.

Harry zăbovi până ce adormi Loken. Apoi îl apucă pe bătrân de după umeri şi-l purtă până în pat, îl acoperi cu o pătură şi plecă.

Dormea şi portarul de la River Garden. Harry se gândi să-l trezească, însă decise să n-o facă — cu toţii trebuiau să aibă parte de ceva somn în noaptea asta. Pe sub uşa lui Harry fusese băgată o scrisoare. Harry o lăsă nedeschisă pe noptieră, alături de cealaltă, se apropie de fereastră şi privi un cargou cum alunecă pe sub podul Taksin, negru şi silenţios

.40

Marţi, 21 ianuarie

Se făcea aproape zece când sosi Harry la birou. Dădu peste Nho, care ieşea.

—Ai auzit?

—Ce? căscă Harry.

—Ordinele de la comandantul tău din Oslo.

Harry clătină din cap.

—Ni s-a spus la şedinţa de dimineaţă. Mahării au avut o întrevedere.

Liz sări de pe scaun de cum dădu cu ochii de Harry.

—O dimineaţă bună, Harry?

—Chiar deloc. N-am putut să dorm până la cinci. Ce tot aud de diminuarea magnitudinii investigaţiei?

Liz oftă.

—Şefii noştri, se pare, s-au încruntat un pic unul la altul. Şefa ta a început cu bugete şi puţinătatea personalului, cică te vrea înapoi, iar şeful nostru a început să se agite fiindcă toate celelalte cazuri de omor au fost puse pe tuşă când a apărut ăsta. Nu e vorba să închidă cazul, evident, ci doar să-l treacă pe prioritate normală.Şi asta ce înseamnă?

—Că mi s-a cerut să mă asigur că, în două zile, o să fii în avion.

-Şi?

— Le-am spus că de obicei în ianuarie avioanele-s pline ochi, aşa că s-ar putea să dureze măcar o săptămână.

—Aşadar avem o săptămână?

—Nu, dacă e plin la clasa economic, mi s-a spus să-ţi iau bilet la clasa întâi.

Pe Harry îl umflă râsul.

— 30 000 de coroane. Buget mic, cică. I-a apucat bâţul, Liz.

Liz se lăsă pe spate în scaun, făcându-l să scârţâie.

—Vrei să vorbeşti despre asta, Harry?

—Tu vrei?

—Nu ştiu dacă *vreau.* Unele chestii e mai bine să fie lăsate-n pace, să ştii.

—Atunci de ce nu facem asta?

Liz întoarse capul, ridică jaluzelele şi se uită afară. De unde stătea, lui Harry i se păru că pielea lucioasă a craniului ei e înconjurată de un fel de aureolă.

— Ştii care-i salariul mediu al unui recrut în poliţia naţională, Harry? 150 de parai pe lună. Sunt 120 000 de poliţişti care încearcă să-şi întreţină familiile, dar noi nu-i putem plăti suficient nici măcar ca să se întreţină pe ei. E aşa de ciudat că unii mai închid câte-un ochi, ca să-şi mai rotunjească veniturile?

—Nu.

Liz oftă.

—Eu, una, nu prea am reuşit să las lucrurile în zeama lor. Dumnezeu ştie că mi-ar fi prins bine un supliment acolo, dar nu mă simt în

largul meu cu asta. Cred că sună un pic ca legământul de intrare la Cercetaşi, dar de fapt cineva chiar trebuie să facă treaba.

—Pe lângă asta, e şi...

— Responsabilitatea, da, zise ea cu un surâs stins. Avem cu toţii câte o cruce de dus.

Harry începu să vorbească. Liz aduse cafea, anunţă la dispecer că nu primeşte niciun apel telefonic, aduse iarăşi cafea, studie tavanul, înjură şi, în cele din urmă, îi ceru lui Harry să iasă şi s-o lase să se gândească.

îl sună după o oră. Era furioasă.

—Căcat, Harry, tu ştii ce-mi ceri să fac?

—Da. Şi mi se pare că şi tu ştii.

—îmi risc slujba dacă sunt de acord să te acopăr pe tine şi pe Loken ăsta.

—Mulţumim!

—Du-te dracului!

Harry zâmbi cu gura până la urechi.

Femeia care ridică receptorul la Camera de Comerţ din Bangkok închise când auzi că Harry vorbeşte engleză, îi ceru deci lui Nho să sune şi îi dădu un bilet cu numele Phuridell, pe care-l văzuse pe prima pagină a raportului din biroul lui Klipra.

—Află cu ce se ocupă firma asta, a cui e şi aşa mai departe.

Nho se apucă să sune. Harry rămase să bată darabana cu degetele pe pupitru, apoi dădu şi el un telefon.

—Hole, veni răspunsul.

Era numele lui taică-su, fireşte, însă Harry ştia că acoperă întreaga familie. Taică-su îl rostea de parcă maică-sa ar mai fi fost încă aşezată în fotoliul verde din salon, brodând sau citind o carte. Harry chiar bănuia că se apucase să vorbească cu ea.

Tatăl lui abia se trezise. Harry îl întrebă cum plănuia să-şi petreacă ziua şi auzi cu uimire că avea de gând să se ducă la cabana din Rauland.

—Să tai nişte lemne. S-au terminat.

Arareori se ducea la cabană.

—Cum merge? îl întrebă taică-su.

—Excelent. O să mă întorc acasă repede. Ce face surioara?

— Se străduieşte. Dar n-o să ajungă în veci bucătăreasă.

Le veni amândurora să zâmbească. Harry văzu cu
ochii minţii cam cum arăta bucătăria după ce surioara pregătise prânzul de duminică.

—Păi... ai face bine să-i aduci un cadou drăguţ.

—Găsesc eu ceva. Şi ţie? Ce ţi-ar plăcea?

Se lăsă tăcerea. Harry se blestemă; ştia că se gândeau amândoi la acelaşi lucru, că ce voia tatăl lui nu se găsea de cumpărat în Thailanda. Aşa era de fiecare dată; când credea că izbutise să-şi scoată tatăl din carapace, zicea ori făcea vreun lucru care-i amintea de ea şi iarăşi era pierdut, întors în izolarea lui tăcută, autoimpusă. Pentru surioară, era şi mai rău. Era de două ori singură când nu-l avea pe Harry alături.

Tatăl lui tuşi.

—Ai putea... să-mi aduci o cămaşă de-alea thailan- deze.

—Da?

—Da, ar fi drăguţ. Şi o pereche ca lumea de Nike, cică sunt foarte ieftini pe-acolo. Ieri i-am scos pe ăi vechi şi nu mai erau buni de nimic. Tu cum stai cu alergatul, apropo? Te ţine să facem un test în Hanekleiva?

Când lăsă receptorul în furcă, Harry simţi un nod ciudat în coşul pieptului.

Nu făcu nimic în restul zilei. Mâzgăli cu pixul pe foaie şi se întrebă dacă mâzgăliturile însemnau ceva.

Sună Jens, să-l întrebe cum merge ancheta. Harry răspunse că-i secret de stat şi Jens înţelese, zicând însă că ar dormi mai bine dacă ar şti că s-a găsit alt suspect principal. Apoi îi spuse un banc auzit de curând, despre un ginecolog care-i zice unui coleg că una dintre pacientele sale are un clitoris ca un castravete

murat. „Aşa de mare?", întreabă colegul. „Nu, răspunde ginecologul, aşa de sărat."

Jens se scuză pentru calitatea bancurilor care circulau prin lumea financiară.

Harry încercă apoi să-i spună bancul lui Nho, dar sau engleza lui, sau Nho nu erau la înălţime, fiindcă izbuti doar să creeze stânjeneală.

Se duse apoi la Liz în birou şi întrebă dacă-l lasă să stea şi el acolo un timp. După o oră, inspectoarea se sătură de prezenţa lui tăcută şi-l invită să plece.

Luă iarăşi cina la Le Boucheron. Francezul îi vorbi în franceză, iar Harry zâmbi şi-i răspunse în norvegiană.

O visă iarăşi. Păr roşcat, lăsat peste umeri şi ochi limpezi, liniştiţi. Aşteptă ce urma de obicei, algele inva- dându-i ochii şi gura, dar nu se întâmplă asta.

— Jens te deranjează.

Harry se trezi şi îşi dădu seama că răspunsese la telefon în somn.

—Jens? spuse el, întrebându-se de ce inima începuse să-i bată cu atâta iuţeală.

îmi pare rău, Harry, dar e o urgenţă. Runa a dispărut.Harry se trezise de-a binelea acum.

— Hilde e înnebunită. Runa ar fi trebuit să ajungă acasă la cină şi acuma e trei dimineaţa. Am sunat la poliţie şi-au zis că au anunţat echipajele de patrulare, dar voiam să te rog şi pe tine să ne ajuţi.

—Şi ce să fac?

— Ce să faci? Nu ştiu. Ai putea veni încoace? Hilde boceşte de i-au ieşit ochii din cap.

Harry îşi imagina scena. N-avea poftă să fie de faţă şi la restul.

— Uite ce, Jens, mare lucru nu pot face în clipa asta. Dă-i un diazepam, dacă nu-i prea beată, şi sună pe la prietenii Runei.

—Aşa a zis şi poliţia. Hilde zice că n-are niciun prieten.

Rahat!Partea a cin cea

Miercuri, 22 ianuarie

Hilde Moines era cu siguranţă prea beată pentru diazepam. Era prea beată pentru mai orice, în afară de a se îmbăta şi mai tare.

Jens nu părea deranjat de asta. Intra şi ieşea în goană din bucătărie, cu apă şi gheaţă, semănând cu un animal hăituit.

Harry se aşeză pe sofa, ascultându-i fără prea mare chef bălmăjelile.

—Crede că s-a întâmplat ceva oribil, zise Jens.

— Spune-i că mai bine de 80 la sută dintre cei care dispar reapar nevătămaţi, zise Harry, de parcă femeia ar fi avut nevoie să i se traducă spusele lui sub forma propriilor ei bolboroseli.

— I-am spus deja. Dar tot crede că cineva i-a făcut ceva Runei. Cică aşa îi spune intuiţia.

—Prostii!

Jens se aşeză pe o margine de scaun, frământându-şi mâinile. Părea cu totul incapabil să se gândească la ce s-ar fi putut face şi se uita implorator la Harry

—.Runa şi Hilde s-au cam certat în ultima vreme. Mă întrebam dacă nu cumva... a fugit ca s-o pedepsească pe maică-sa. N-ar fi chiar imposibil.

Hilde Molnes tuşi şi se mişcă. Se ridică în capul oaselor şi mai dădu pe gât nişte gin. Apa tonică fusese uitată de mult.

— O mai apucă din când în când, spuse Jens, de parcă Hilde n-ar fi fost de faţă.

Şi, într-un fel, nici nu era, observă Harry. Faţa i se mu- iase şi sforăia încetişor. Jens îi aruncă o privire.

—Când am cunoscut-o, mi-a zis că bea, ca protecţie contra malariei, apă tonică. Conţine chinină, ştii. Dar are un gust tare plictisitor fără gin.

Schiţă un surâs chinuit şi ridică iarăşi telefonul ca să verifice că are ton.

—în caz că Runa...

—înţeleg, zise Harry.

Luară loc pe terasă şi ascultară vuietul oraşului. Sunetele ciocanelor pneumatice se desluşeau prin zumzetul traficului.

—Noua şosea, zise Jens. Lucrează la ea zi şi noapte. O să treacă exact prin cartier, pe-acolo.

Arătă cu mâna.

—Am auzit că în proiect e implicat un norvegian, Ove Klipra. îl cunoşti? zise Harry, privindu-l cu coada ochiului.

—Ove Klipra, da, sigur. Suntem brokerul lui de bază. Am făcut ceva tranzacţii pentru el.

—Da? Şi ştii ce planuri are momentan?

—Planuri? A cumpărat o mulţime de companii, dacă la asta te referi.

—Ce fel de companii?

—Afaceri mai mici, în majoritate. îşi creşte capacitatea de a prelua o bucată mai mare din

contactul de transport SAFHB, cumpărând nişte subcontractori.

—E înţelept s-o facă?

Jens se mai înviorase; era evident uşurat să se gândească la altceva.

—Câtă vreme poate finanţa aceste preluări, da. Şi atâta vreme cât companiile astea nu se duc de râpă înainte să li se ofere sarcinile aşteptate.

—Ştii o companie numită Phuridell?

—Cu siguranţă, râse Jens. Klipra ne-a cerut să le facem o analiză şi i-am recomandat s-o cumpere. întrebarea e cum de ştii despre Phuridell.

—N-a fost o recomandare tocmai norocoasă, aşa-i?

— Nu, nu tocmai..., făcu Jens cu o expresie perplexă.

—Am pus pe cineva să dea târcoale pe-acolo ieri şi s-ar părea că e cât se poate de falită, zise Harry.

—Aşa-i, dar ce te face aşa de interesat de Phuridell?

—Să formulez altfel: sunt mai interesat de Klipra. Ai o idee generală despre proprietăţile lui. Cât de tare o să-l afecteze?

Jens ridică din umeri.

—în mod normal, n-ar fi o problemă, dar, odată cu SAFHB, a mai finanţat atâtea preluări pe credit, că întreaga chestie e acum ca un castel de cărţi de joc. Un pic să sufle vântul şi ar putea să se prăbuşească, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Atunci o s-o păţească şi Klipra.

—A cumpărat deci Phuridell la recomandarea companiei tale — ori, mai exact, a ta. După doar două săptămâni se face zob şi-acum există posibilitatea ca tot ce a construit să

se facă praf şi pulbere din pricina sfaturilor unui broker. Nu mă pricep la analize de companii, dar ştiu că trei săptămâni e un interval foarte scurt. Trebuie să-şi fi dat seama că i-ai vândut o maşină la mâna a doua fără motor. Aventurierii ca tine ar trebui aruncaţi după gratii.

Jens începu să-şi dea seama încotro bate Harry.

—Nu vrei să spui că Ove Klipra...? Glumeşti!

—Păi... am o teorie.

—Care?

—Ove Klipra l-a ucis pe ambasador la motel şi s-a asigurat că bănuielile o să cadă asupra ta.

Jens se ridică în picioare.

— Ţi-ai pierdut minţile, Harry.

—Stai jos şi ascultă, Jens.

Jens se lăsă iarăşi în scaun, oftând. Harry se aplecă peste masă.

—Ove Klipra e un tip agresiv, nu? Un aşa-zis om de acţiune?

Jens şovăi.

—Mda...

—Să zicem că Atle Molnes îl are cu ceva la mână pe Klipra şi-i cere o sumă mare de bani, exact când Klipra se luptă să se menţină la suprafaţă.

—Şi cam ce ar fi acel „ceva"?

—Să zicem, dacă vrei, că Molnes are nevoie de bani şi că a pus mâna pe anumite documente care i-ar putea face lui Klipra viaţa teribil de neplăcută. în mod obişnuit, Klipra ar putea să facă faţă, însă acum, prins la înghesuială, e prea de tot pentru el. Se simte ca un şobolan în cursă. Mă urmăreşti?

Jens dădu din cap că da.

—Pleacă de acasă de la Klipra cu automobilul ambasadorului, deoarece Klipra

insistă că ar trebui ca predarea materialelor compromiţătoare şi a banilor să se facă într-un loc mai discret. Ambasadorul, fireşte, nu are nicio obiecţie. Nu cred că Klipra se gândeşte vreo clipă la tine când coboară din maşină la banca lui şi-l trimite pe ambasador înainte, la motel. Pentru ca mai târziu să se poată duce şi el acolo, neobservat. însă după aceea cade pe gânduri. Cine ştie, poate reuşeşte să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Ştie că ambasadorul a fost pe la tine mai devreme în după-amiaza aceea şi că oricum vei fi implicat în ancheta poliţiei. Aşa că începe să-i înmugurească în minte ideea: dacă bunul domn Brekke n-are un alibi pentru seara respectivă?

—De ce, pentru Dumnezeu, ar gândi aşa?

—Fiindcă ţi-a cerut o analiză de companie pentru ziua următoare. Ai fost brokerul lui atâta vreme, încât ştie ceva despre cum obişnuieşti să lucrezi. Poate chiar te sună de la un telefon public şi obţine confirmarea că nu primeşti apeluri şi că nimeni nu-ţi poate oferi un alibi. A simţit gust de sânge şi acum vrea să mai facă un pas şi să convingă poliţia că minţi.

—Cu înregistrarea video?

—întrucât eşti consultantul obişnuit al lui Klipra, te-a vizitat probabil de câteva ori şi ştie cum funcţionează sistemul în parcare. Poate că Molnes a adus vorba în treacăt despre faptul că l-ai condus la maşină şi ştie ce-o să spui în declaraţia dată poliţiei. Şi ştie şi că orice detectiv cât de cât decent o să verifice asta pe casetă.

—Deci Ove Klipra l-a mituit pe angajatul de la parcare şi l-a ucis după aia cu acid prusie. Scuză-mă, Harry, dar e prea mult când îmi ceri să-mi imaginez că Ove Klipra s-ar târgui cu un

puşti de culoare, că ar cumpăra opiu şi l-ar „condimenta" cu acid prusie la el în bucătărie.

Harry luă ultima ţigară din pachet; o păstrase cât de mult putuse. Aruncă o privire la ceas. Nu prea erau motive să creadă că Runa avea să sune la cinci dimineaţa. Băgă însă de seamă că vrea să se asigure că telefonul nu iese din raza vederii sale periferice. Jens îi întinse bricheta înainte ca Harry s-o găsească pe a lui.

— Mersi. Ştii ceva despre viaţa lui Klipra, Jens? Ştii că a ajuns aici ca băiat bun la toate, dar în realitate fugea din Norvegia, din cauza unor zvonuri urâte care începuseră să se răspândească?

— Ştiu că nu şi-a mai terminat facultatea de inginerie începută în Norvegia, asta, da. Restul, nu.

— Crezi că un refugiat ca el, cineva aflat deja la periferia societăţii, ar avea vreun scrupul să folosească orice mijloc necesar ca să prospere, mai ales când mijloacele astea sunt mai mult sau mai puţin acceptate oriunde? Klipra a avut de-a face cu unul dintre domeniile cele mai corupte din una dintre cele mai corupte ţări din lume timp de peste 30 de ani. Ştii cântecul acela cu „dacă plouă, sunt ca toţi ceilalţi, mă ud"?

Jens scutură din cap.

— Ce spun e că un om de afaceri cum e Klipra joacă după aceleaşi reguli ca toată lumea. Oamenii ca el trebuie să se asigure că nu-şi mânjesc mâinile, de aceea angajează pe alţii ca să le facă treburile murdare. Pun pariu că Ove Klipra nici măcar n-are habar ce anume l-a omorât pe Jim Love.

Harry trase din ţigară. N-avea gust la fel de bun pe cât îşi închipuise.

— Aşa, zise Jens după ceva vreme. Dar falimentul ăla are o explicaţie, aşa că nu văd de ce m-ar învinui pe mine. Faza a fost că am cumpărat compania de la un concern multinaţional care nu-şi fixase cuantumul datoriei în dolari, fiindcă le intrau dolari de la alte companii înrudite.

—Ce?

—Ca s-o scurtăm — în vreme ce compania se desprindea din concernul-mamă şi intra în proprietatea lui Klipra, dolarul a intrat într-o zonă de presiune incredibilă. A fost ca o bombă cu ceas. I-am spus să rezolve imediat cu datoria vânzând obligaţiuni în dolari, dar a zis c-o să aştepte, fiindcă dolarul e supraapreciat. Când fluctuaţiile ratelor de schimb sunt normale, ai putea spune, în cel mai rău caz, că şi-a asumat un risc. Doar că a fost o situaţie încă mai rea. Când dolarul aproape şi-a dublat valoarea relativ la baht în doar trei săptămâni, s-a dublat totodată şi datoria companiei. Şi compania nu s-a prăbuşit pe parcursul a trei săptămâni, ci în trei *zilei*

Jens sublinie cu atâta tărie ultimul cuvânt, încât o făcu pe Hilde Molnes să tresară şi să îngaime ceva în somn. O privi îngrijorat şi aşteptă s-o vadă întoarsă pe-o parte şi sforăind iarăşi.

— Trei zile! repetă în şoaptă, arătând cu degetul mare şi arătătorul cât de minusculă fusese durata.

— Crezi deci că n-ar avea motive serioase să te învinovăţească?

Jens clătină din cap. Harry îşi stinse ţigara — fusese un fiasco.

—Din câte ştiu despre Klipra, „rezonabil" nu face parte din vocabularul lui. N-ar trebui să

subestimezi ponderea de iraţional din natura umană, Jens.

—Cum adică?

—Când vrei să baţi un cui şi îţi dai cu el peste deget, cu ce arunci în perete?

—Cu ciocanul?

—Ei bine... cum te simţi în calitate de ciocan, Jens Brekke?

La cinci şi jumătate, Harry sună la secţie şi vorbi cu trei oameni până să găsească unul cu engleză acceptabilă, o femeie, care îi spuse că nu văzuseră şi nu auziseră nimic.

—Apare ea până la urmă.

—Sunt sigur că o să apară, zise Harry. Cred că prin vreun hotel. Dintr-o clipă într-alta, o să sune ca să ceară micul dejun.

—Ce?

— îmi imaginez... nu contează. Mulţumesc de ajutor.

Jens îl însoţi pe scări în jos. Hary aruncă o privire
către cer; era parcă mai puţin încărcat.

—După ce-o să se termine toate astea, aş vrea să te rog ceva, zise Jens, luând o gură bună de aer şi zâmbind stingher. Hilde a fost de acord să se mărite cu mine şi îmi trebuie un cavaler de onoare.

Trecură două secunde până să-şi dea seama Harry ce însemna asta. Fu aşa de surprins, că amuţi.

Jens îşi cerceta acum vârfurile pantofilor.

—Ştiu că sună bizar c-o să ne căsătorim aşa de repede după moartea soţului ei, dar avem motivele noastre.

—Bine, dar...

Nu mă ştii de mult timp? Sunt conştient, Harry. Dar n-aş fi liber acuma, dacă n-ai fi fost

tu, zise el, ridicând bărbia şi zâmbind. Măcar gândeşte-te.Când Harry făcu semn unui taxi, cerul de deasupra acoperişurilor se lumina. Pâcla de gaze de eşapament, despre care Harry presupusese că dispărea noaptea, doar poposise între case, să tragă un pui de somn. Acum se ridica din nou, odată cu soarele, şi contribuia la un răsărit roşu, magnific. Maşina străbătu şoseaua Silom şi pilonii şoselei întinseră umbre lungi şi tăcute peste asfaltul înecat în sângele zorilor, ca nişte dinozauri adormiţi.

Harry stătea pe pat şi se uita la noptieră. Uitase cu totul de scrisoare. Apucă plicul cel mai recent şi-l sfâşie cu cheia. Poate pentru că cele două plicuri erau identice, presupusese că era de la Runa. Textul era scris la computer, tipărit pe o imprimantă cu laser, scurt şi la obiect:

„Harry Hole. Te văd. Nu te apropia. Va fi înapoiată în siguranţă după ce te-ai suit în avionul spre casă. Te pot găsi oriunde. Eşti singur, foarte singur. Numărul 20."

Se simţi de parcă cineva l-ar fi înşfăcat de grumaz; trebui să se ridice ca să poată respira.

Nu se întâmplă aşa ceva, îşi zise. *Nu se* poate *întâmpla — nu din nou.*

„Te văd... Numărul 20."

Ştie ce ştiu şi ei.

„Eşti singur."

Cineva vorbise. Luă telefonul, apoi îl puse la loc. Gândeşte, gândeşte. Woo nu-i luase nimic din casă. Ridică iarăşi receptorul şi îi desfăcu capacul din partea de jos. Pe lângă microfon, care trebuia să fie acolo, găsi un obiect negru, mic, aducând cu o aşchie. Harry mai văzuse aşa ceva. Era un model rusesc, probabil mai bun decât dispozitivele de ascultare ale CIA.

Zvâcnetul dureros din picior îi amorţi alte suferinţe după ce, cu un şut furios, făcu noptiera să zboare.

42

Miercuri, 22 ianuarie

Liz duse la gură ceaşca de cafea şi sorbi atât de zgomotos, că Loken îi aruncă lui Harry o privire, ridicând sprânceana, întrebându-l parcă ce fel de lighioană mai era şi asta. Se aflau la Millie's Karaoke. De pe un poster îi privea insistent Madonna, vopsită blond-platinat, cu o privire flămândă, în vreme ce din difuzoare se auzea o versiune digitalizată a negativului de la *I Just Called to SayILove You.* Harry încercă să oprească înregistrarea din telecomandă. Citiseră scrisoarea şi nimeni, deocamdată, nu spusese nimic. Harry descoperi butonul potrivit şi muzica se opri brusc.

—Asta am avut să vă arăt, zise Harry. Cum vedeţi, avem o scurgere de informaţii.

—Şi chestia de ascultat pe care ţi-a pus-o în telefon Woo? întrebă Loken.

Nu explică de ce persoana în cauză ştie că suntem pe urmele ei. La telefon n-am zis mare lucru. Aş sugera, în orice caz, ca de acum înainte să ne întâlnim aici. Dacă descoperim informatorul, ar putea să ne ducă la Klipra, dar nu cu el cred că ar trebui să începem

—.De ce nu? făcu Liz.

—Am senzaţia că informatorul e la fel de bine ascuns ca şi Klipra.

—Serios?

— Cu scrisoarea asta, Klipra ne arată că primeşte informaţii din interior. N-ar face asta în veci, dacă am avea vreo posibilitate să descoperim sursa.

—De ce nu pui întrebarea cea mai evidentă? spuse Loken. Cum ştii că informatorul nu-i unul dintre noi?

—Nu ştiu. Dar dacă e... am pierdut deja, deci va trebui să ne asumăm riscul.

Ceilalţi dădură din cap aprobator.

—Nu mai e nevoie să spun că timpul lucrează împotriva noastră. Şi nici că şansele sunt în defavoarea fetei: 70 la sută din răpirile de soiul ăsta se termină cu suprimarea victimei.

încercă s-o spună într-un chip cât mai neutru şi evită privirile celorlalţi, ştiind prea bine că în ochii lui era întipărit tot ce gândea şi simţea.

—Deci de unde începem? întrebă Liz.

—începem prin eliminare. Eliminăm locurile unde *nu* e fata.

—Aşa... câtă vreme e cu ea... puţin probabil să fie lăsat să treacă vreo graniţă, zise Loken. Ori să se cazeze în vreun hotel.

Liz încuviinţă.

—Probabil e undeva unde se pot ascunde o perioadă mai lungă.

—E singur? întrebă Harry.

—Klipra nu e asociat cu vreuna dintre familiile interlope, spuse Liz. Genul de crimă organizată cu care are de-a face el nu se bagă în răpiri şi d-astea. Să găseşti pe cineva care să se ocupe de un sclav al opiului ca Jim Love nu-i

tocmai greu. Dar să răpeşti o fată albă, fiică de ambasador... Orice infractori năimiţi ar fi verificat despre ce-i vorba înainte să cadă de acord. Şi-ar fi ştiut că toată poliţia ţării ar fi început să-i caute dacă acceptau.

—Deci crezi că-i singur?

—Nu are de-a face cu niciun clan, cum am zis. în familiile alea există loialităţi şi tradiţii. Iar Klipra ar putea angaja doar oameni în care n-ar putea să se încreadă pe deplin şi care, mai devreme sau mai târziu, ar descoperi de ce vrea fata şi ar putea să folosească asta împotriva lui.

—Bun, să presupunem că acţionează singur. Unde ar ascunde-o?

—într-o groază de locuri, zise Liz. Companiile lui au probabil o mulţime de proprietăţi şi unele dintre ele sunt probabil pustii.

Loken tuşi zgomotos, îşi regăsi suflul şi înghiţi în sec.

—Am bănuit de mult că Ove Klipra are un cuibuşor de nebunii secret. A mai luat el băieţi în maşină şi s-a dus cu ei undeva, toată noaptea. N-am reuşit să descopăr locul; cu siguranţă nu apare înregistrat nicăieri. Dar e limpede că e un loc unde poate să fie lăsat în pace, undeva nu prea departe de Bangkok.

—I-am putea găsi pe unii dintre băieţii ăştia ca să-i întrebăm? zise Harry.

Loken dădu din umeri şi se uită către Liz.

— Oraşu-i mare, zise ea. Din experienţa noastră, băieţii ăştia dispar ca roua în soarele dimineţii în momentul în care începem să-i căutăm. Ar trebui, pe lângă asta, să implicăm o echipă mult mai mare.

— OK, las-o baltă, zise Harry. Nu putem risca să ajungă ceva la urechea lui Klipra.

începu să bată cu un pix în marginea mesei, dându-şi seama iritat că *I Just Called to SayILove You* încă îi răsuna în cap.

— Deci, ca să rezumăm, presupunem că Klipra a săvârşit de unul singur răpirea şi că e într-un loc ferit, undeva în afara Bangkokului.

—Acum ce facem? întrebă Loken.

—Eu am plecat la Pattaya, zise Harry.

Ajunsese aproape de zona expatriaţilor. Harry nu simţise că Roald Bork ar fi fost foarte important pentru caz, ci doar un norvegian ca oricare, căutând vreme mai plăcută. Bork arăta la fel ca la funeralii, cu aceiaşi ochi albaştri vioi şi cu acelaşi lanţ de aur scos la vedere. îl aşteptă în poartă pe Harry, care opri lângă casa lui Toyota cea mare, cu tracţiune integrală. Praful se lăsă peste pietriş cât se chinui să-şi desfacă centura şi să scoată cheia din contact. Era, ca de obicei, nepregătit pentru canicula care-l lovi de cum deschise portiera şi îşi trase instinctiv, cu un icnet, suflarea. Aerul avea un iz sărat care-l înştiinţa că marea se afla imediat după pantele domoale.

—Te-am auzit venind pe alee, zise Bork. Ai un vehicul impresionant.

— L-am închiriat pe cel mai mare pe care-l aveau, zise Harry. Am învăţat că-ţi oferă un soi de prioritate. Şi ai nevoie de asta pe-aici, cu demenţii ăştia care conduc pe stânga.

Bork râse.

—Ai găsit autostrada cea nouă, de care ţi-am spus?

—Da. Numai că nu era chiar terminată, aşa că au în- chis-o pe alocuri cu saci de nisip. Dar toată lumea trecea peste, aşa că am făcut la fel.Pare genul lor de chestie, zise Bork. Nu-i tocmai legal şi nici tocmai ilegal. E de mirare că ne îndrăgostim de ţara asta?

îşi scoaseră pantofii şi intrară. Gresia răcoroasă înţepă cu răceala ei tălpile goale ale lui Harry. Văzu, în camera de zi, poze cu Fridtjof Nansen, Henrik Ibsen şi familia regală norvegiană. într-o imagine aşezată pe un cufăr cu sertare apărea un băiat, privind la aparat cu ochi mijiţi. Avea cam zece ani şi ducea sub braţ o minge de fotbal. Documentele şi ziarele erau aşezate ordonat, în teancuri, pe masă şi pe pian.

—încerc să-mi organizez un pic viaţa, zise Bork. Să aflu ce s-a întâmplat şi de ce.

Arătă către unul dintre teancuri.

—Sunt acte de divorţ. Mă uit la ele aşa, lung, şi încerc să-mi amintesc.

Intră o fată cu o tavă. Harry gustă cafeaua turnată de ea şi ridică întrebător ochii când îşi dădu seama că băutura era rece ca gheaţa.

—Eşti însurat, Harry? întrebă Bork.

Harry dădu din cap că nu.

—Bun. Să te fereşti. Mai devreme sau mai târziu o să-ncerce să te potcovească. Am o nevastă care m-a ruinat şi un fiu, mare de-acum, care încearcă să facă la fel. Şi tot nu reuşesc să-mi dau seama ce le-am făcut.

—Cum ai nimerit aici? întrebă Harry, sorbind iarăşi din ceaşcă.

Nu era, de fapt, atât de rea.

—Lucram pentru Televerket în perioada când instalau nişte panouri de control pentru o companie de telefonie thailandeză. A treia oară

când am făcut drumul până aici, nu m-am mai întors.

—Niciodată?Eram divorţat şi aveam aici tot ce-mi trebuia. Am crezut un timp, cu adevărat, că îmi e dor de vara norvegiană, de fiorduri, de munţi, de toate chestiile, ştii...

Arătă cu bărbia către fotografiile de pe perete, de parcă acestea ar fi putut lămuri restul.

—Apoi m-am mai dus de două ori în Norvegia, dar de fiecare dată m-am întors în mai puţin de o săptămână. Nu-mi găseam locul — cum puneam piciorul în Norvegia, abia aşteptam să mă întorc cât mai degrabă aici. Fiindcă, mi-am dat seama apoi, aici îmi era locul.

—Şi cu ce te ocupi?

—Sunt un consultant în telecomunicaţii în pragul pensionării, mai fac câte un proiect, dar nu din cale-afară de multe. încerc să-mi dau seama cât mai am de trăit şi cât de mult o să-mi trebuiască pentru perioada respectivă. Un bănuţ nu vreau să le las vulturilor.

Izbucni în râs şi îşi flutură palma pe deasupra actelor de divorţ, ca şi cum ar fi încercat să alunge o duhoare pestilenţială.

—Şi Ove Klipra? El de ce mai e aici?

—Klipra? Poate că are de spus o poveste similară. Nu am avut, nici el şi nici eu, motive întemeiate să ne întoarcem.

—Klipra probabil că a avut motive întemeiate să nu se întoarcă.

—Bârfele alea-s nişte mizerii. Dacă Ove s-ar fi ţinut de asemenea chestii, n-aş fi avut niciodată nimic de-a face cu el.

—Sigur?

—Ochii lui Bork fulgerară.Au mai fost vreo doi norvegieni care-au venit aici din motive greşite. Cum ştii, sunt o figură cu vechime în

cercul norvegienilor din oraş şi simţim o anumită responsabilitate pentru ce fac pe-aici compatrioţii noştri. Cei mai mulţi dintre noi suntem oameni la locul lor, aşa că am făcut ce trebuia făcut. Jigodiile alea de pedofili au distrus reputaţia Pattayei într-un asemenea hal că, atunci când ne întreabă lumea unde locuim, mulţi dintre noi au ajuns să spună că în districte ca Naklua şi Jomtien.

—Şi ce înseamnă, mai exact, „ce trebuia făcut"?

— Să-ţi formulez aşa: doi s-au întors acasă şi unul, din păcate, n-a mai ajuns.

—A sărit pe geam? sugeră Harry.

Bork hohoti răsunător.

—Nu, aşa de departe n-am mers. Dar a fost probabil prima oară când poliţia a primit o informare anonimă în thailandeză cu accent de Norvegia.

Harry zâmbi.

—Fiul? zise arătând spre fotografia de pe cufăr.

Bork păru să se mohorască un pic, dar încuviinţă din cap.

—Pare un flăcău de treabă.

—Pe-atunci chiar era, zâmbi cu tristeţe în ochi Bork, apoi repetă: Chiar era.

Harry se uită la ceas. Făcuse aproape trei ore până acolo, dar condusese grijuliu, ca melcul, până ce se relaxase, în sfârşit, pe ultimii kilometri. Poate că reuşea să se întoarcă în două ore şi ceva. Luă trei poze din dosar şi le puse pe masă. Loken le mărise la dimensiunile de 24 pe 30 de centimetri, pentru ca efectul de şoc să fie complet.

— Credem că Klipra are o ascunzătoare pe lângă Bangkok. Vrei să ne ajuţi?

43

Miercuri, 22 ianuarie

Surioara lui părea fericită la telefon. Cunoscuse un băiat, Anders. Tocmai se mutase la cămin, pe acelaşi coridor, şi era cu un an mai mic ca ea.

— Poartă şi ochelari. Dar chiar nu contează, fiindcă arată trăsnet.

Harry râse, imaginându-şi cum arată noua cucerire a surioarei.

— E complet nebun. Crede c-o să ne lase să avem copii împreună. Numai închipuie-ţi aşa ceva.

Harry îşi închipui şi îşi dădu seama că în viitor îl aşteptau câteva discuţii dificile. însă în clipa asta se bucura că surioara suna atât de voioasă.

— De ce eşti trist?

întrebarea veni odată cu o gură de aer trasă în piept, extensie naturală a veştii că tatăl lor fusese s-o viziteze.

— Sunt trist? întrebă Harry, pe deplin conştient că surioara îi putea întotdeauna diagnostica dispoziţia mai bine decât o făcea el însuşi.

Da, eşti trist. E din cauza fetei suedeze

—?Nu, nu e din cauza Birgittei. Mă cam sâcâie o chestie acum, dar o să se rezolve curând. îi dau eu de cap.

Urmă un moment de tăcere. Surioara nu mai spunea nimic. Harry îşi zise că de-acum puteau să închidă.

—Harry?

—Da, surioară?

O auzi pregătindu-se să-şi spună oful.

—Crezi că de-acum am putea să uităm totul?

—Totul?

—Ştii tu, cu omul ăla. Anders şi cu mine, noi... ne simţim aşa de bine. Nu mai vreau să mă gândesc la asta.

Harry tăcu. Apoi trase aer în piept cu putere.

—Te-a atacat, surioară.

în vocea ei se înfiinţară îndată lacrimile.

—Ştiu. Nu trebuie să-mi mai spui. Dar nu vreau să mă mai gândesc la asta, ca să ştii.

îşi trase nasul; Harry simţi că i se strânge pieptul.

—Te rog, Harry.

Simţea că strânge prea tare receptorul în pumn.

—Nu te mai gândi. Să nu te mai gândeşti deloc, surioară. Totul o să fie bine.

Stăteau de aproape două ore întinşi în iarba înaltă, aşteptând să apună soarele. La o sută de metri de ei, în marginea unei pădurici, se afla o casă mică în stil tradiţional, făcută din bambus şi lemn, cu o curte interioară deschisă. Nu exista poartă, ci doar o cărăruie de pietriş către uşa de la intrare. în faţă era ceva care aducea cu o colivie colorată pusă pe un stâlp. Era un *phra phum,* un altar dedicat spiritului protector al locului.

— Proprietarul trebuie să îmbuneze spiritele, ca să nu-i intre în casă, zise Liz, întinzându-şi picioarele amorţite.
Deci trebuie să le oferi mâncare, plante aromatice, ţigări şi toate cele ca să le menţii mulţumite.

—Şi e destul?

—Nu şi în cazul ăsta.

Nu văzuseră şi nici nu auziseră nimic mişcându-se. Harry încercă să se gândească la altceva, nu la ce ar fi putut găsi înăuntru. Le luase doar o oră şi jumătate cu maşina din Bangkok, însă tot era ca şi cum sosiseră în altă lume. Izbutiseră să parcheze lângă o colibă la stradă, după o cocină de porci, şi găsiseră de-acolo o potecă ce ducea în sus pe panta abruptă şi împădurită, spre un platou unde le explicase Roald Bork că se găsea căsuţa lui Klipra. Co-pacii erau verzi, cerul albastru, iar păsări de toate culorile curcubeului zburau pe deasupra lui Harry, care, lungit pe spate, asculta liniştea. I se păruse mai întâi că are vată în urechi, apoi îşi dăduse seama ce era: nu mai avusese parte de linişte de când plecase din Oslo.

Când se lăsă întunericul, se isprăvi şi tăcerea. începu cu foşnete şi uguituri răzleţe, ca o orchestră acordându-şi instrumentele. Apoi concertul se dezlănţui: piuiturile şi ciripelile crescură în volum, după care orchestrei i se alăturară urlete şi ţipete sfredelitoare venite din coroanele copacilor.

—Animalele astea au fost aici de la bun început? întrebă Harry.

—Nu mă-ntreba pe mine. Sunt de la oraş.

Harry simţi că ceva rece îi atinge pielea şi îşi retrase iute mâna.

Loken chicoti.

—Sunt doar broaştele, au ieşit la plimbarea de seară,
zise.

Şi de îndată în jurul lor se umplu de broaşte, ţopăind aparent fără vreo ţintă.

—Ce să spun, câtă vreme nu-s decât broaşte e bine, comentă Harry.

—Broaştele-s şi mâncare, zise celălalt, trăgându-şi peste cap o glugă neagră. Unde-s broaşte sunt şi şerpi.

—Glumeşti!

Loken dădu din cap că nu glumea.

Harry n-avea pic de chef să afle adevărul, totuşi nu se putea opri din întrebat.

—Ce fel de şerpi?

—Cinci sau şase varietăţi de cobră, viperă verde, vipera lui Russell, plus încă multe altele. Ai grijă. Se spune că, dintre primele treizeci de specii cele mai răspândite în Thailanda, douăzeci şi şase sunt veninoase.

—Rahat... Şi de unde ştii care-s veninoşi?

Loken îi aruncă iarăşi acea privire destinată recruţilor zevzeci.

—Harry, ţinând seama de statistică, eu cred că ar trebui să presupui din start că toţi sunt veninoşi.

Era ora opt.

— Sunt gata, spuse nerăbdătoare Liz şi verifică pentru a treia oară magazia pistolului ei Smith & Wesson 650.

—Te temi? vru Loken să afle.

—Doar că o să afle şeful ce se petrece înainte s-o putem scoate la capăt, zise inspectoarea. Ştii care-i speranţa medie de viaţă a unui poliţist rutier în Bangkok?

Loken îi lăsă palma pe umăr.

—OK, să pornim.

Liz porni cu capul în piept prin iarba înaltă şi dispăru în beznă.

Loken cercetă cu binoclul casa, în vreme ce Harry acoperea intrarea cu puşca pentru elefanţi pe care o rechiziţionase Liz de la depozitul de arme al poliţiei, împreună cu un pistol Ruger SP101. Nu era învăţat cu tocul prins pe picior, însă tocurile de umăr nu merg purtate acolo unde haina e un obiect vestimentar nepractic. O lună plină se cocoţase în înaltul cerului, oferindu-i suficientă lumină cât să desluşească contururile geamurilor şi uşilor.

Liz aprinse scurt lanterna, semnalul că era pe poziţie sub unul dintre geamuri.

—Rândul tău, Harry, zise Loken, văzându-l că ezită.

—Rahat, chiar trebuia să aduci vorba de şerpii ăia? făcu Harry, verificând că are cuţitul la cingătoare.

—Nu-ţi plac?

—Păi... ăia peste care am dat, mi-au lăsat o primă impresie foarte proastă.

—Dacă te muşcă, asigură-te că prinzi şarpele, ca să ţi se dea antidotul potrivit. Apoi nu contează că mai eşti muşcat şi a doua oară.

Harry nu-l văzu pe Loken zâmbind pe întuneric, însă ghici că asta făcea. Porni în fugă spre casa care se distingea pe fundalul întunecat. întrucât alerga, i se părea că silueta fiorosului dragon de pe acoperiş se mişca. Şi totuşi casa părea moartă de-a binelea. Coada barosului pe care-l avea în rucsac i se izbea de spinare. Nu se mai gândea la şerpi.

Ajunse la a doua fereastră, îi făcu semn lui Loken şi se ghemui. Trecuse ceva vreme de când nu mai alergase; poate de aceea îi bubuia

aşa inima. Auzi lângă el o răsuflare uşoară. Era Loken.

Harry propusese folosirea de gaz lacrimogen, însă Loken îi respinsese ideea fără să clipească. Gazul i-ar fi împiedicat să mai vadă ceva şi n-aveau motive să creadă că Klipra îi aştepta cu cuţitul lipit de gâtul Runei.

Loken ridică pumnul spre Harry, pe post de semnal.

Harry dădu din cap că a priceput şi simţi că gura îi e uscată ca iasca, semn sigur că adrenalina îi umbla prin vene în cantitatea potrivită. Simţea în palmă patul lipicios al armei. încercă uşa, asigurându-se că se deschide spre interior, înainte ca Loken să ridice barosul.

Lumina lunii se reflectă în fier şi, preţ de o clipă, îl făcu să aducă cu un jucător de tenis la serviciu. Apoi ciocanul căzu cu o putere imensă şi, cu un zăngănit, făcu încuietoarea fărâme.

Harry pătrunse îndată în casă şi începu să rotească fasciculul de lumină al lanternei. O văzu imediat, însă raza îşi continuă drumul, având parcă o voinţă proprie. Rafturi de bucătărie, un frigider, o bancă, un crucifix. Nu mai auzea hărmălaia animalelor. Se întorsese în Sydney şi auzea doar huruitul lanţurilor, valurile spărgându-se de chila unui vas în portul de agrement şi ţipetele pescăruşilor, poate fiindcă Birgitta era întinsă pe ponton şi moartă pe vecie.

O masă cu patru scaune, un dulap, două sticle de bere, un bărbat pe duşumea, nemişcat, cu sânge sub cap, mâna ascunsă de părul ei, o armă sub scaun, un tablou cu un bol de fructe şi o vază goală. *Stilleben. Nature morte.* Natură moartă. Lumina trecu peste ea, îngăduindu-i s-o

vadă iarăşi: mâna, înălţată spre piciorul mesei. Auzi vocea Runei: „O simţi! Poţi avea viaţă veşnică!" De parcă ar fi încercat să invoce energie pentru un protest final contra morţii. O uşă, un congelator, o oglindă. înainte să i se întunece privirea, se văzu o clipă pe sine însuşi — o siluetă în haine negre, cu glugă pe cap. Arăta ca un călău. Harry scăpă lanterna.

— Ţi-e bine? întrebă Liz, punându-i o mână pe umăr.

El dădu să vorbească, deschise gura, dar nu ieşi ni- ciun sunet.

—Ăsta e Ove Klipra, da, zise Loken, punându-se pe vine lângă mort, cu scena luminată slab de un bec singuratic din tavan. Ciudată treabă. L-am urmărit luni bune pe tipul ăsta.

Lipi o palmă de fruntea mortului.

—Nu-l atinge!

Harry îl înşfăcă de guler şi-l trase deoparte.

—Nu...! zise, grăbindu-se să-i dea drumul. îmi pare rău, eu... doar să n-atingi nimic. Deocamdată.

Loken, fără să zică nimic, îl privi lung. Lui Liz îi apăruse iarăşi ridul cel adânc între sprâncenele inexistente.

—Harry?

Detectivul izbuti să se lase, greoi, pe un scaun.

—S-a terminat de-acum, Harry. îmi pare rău, tuturor ne pare, dar s-a terminat.

Harry scutură din cap.

Liz se aplecă peste el şi-l îmbrăţişă strâns, cu afecţiune. Cum făcea odată mama lui. Rahat, rahat, rahat!

Se ridică, se smuci şi ieşi din casă. îi auzea pe Loken şi Liz şoptind înăuntru. Ridică ochii

spre cer, căutând o stea, dar nu izbuti să găsească niciuna.

Era aproape miezul nopţii când ajunse Harry la uşă. îi deschise Hilde Molnes. Harry plecă privirea; nu sunase înainte şi auzi în respiraţia ei că avea s-o podidească, îndată, plânsul.

Se aşezară unul dinaintea altuia în camera de zi. Harry nu mai văzu nimic în sticla de gin, totuşi femeia părea cu mintea destul de limpede. îşi şterse lacrimile.

Voia să facă sărituri, ştii?El dădu din cap că ştie.

—Dar nu voiau s-o lase la competiţii normale. Cică arbitrii n-ar fi ştiut cum s-o evalueze. Unii au zis că nu-i cinstit. Că eşti avantajat la sărituri când ai o singură mână.

—îmi pare rău, zise el — primele vorbe care-i ieşiseră din gură de când sosise.

—Nu a ştiut, spuse Hilde. Dacă ar fi ştiut, nu mi-ar fi vorbit aşa urât...

Chipul i se schimonosi, suspină şi lacrimile începură să-i curgă, ca nişte pârâiaşe, pe făgaşele din dreptul gurii.

—Ce nu ştia, doamnă Molnes?

— Că sunt bolnavă! ţipă ea şi îşi ascunse faţa în palme.

—Bolnavă?

— Altfel de ce m-aş anestezia aşa? Tot corpul, curând, o să-mi fie mâncat. E putred, celule moarte.

Harry nu zise nimic.

—Am vrut să-i spun, şopti femeia printre degete. Doctorii mi-au zis că mai am şase luni. Dar voiam să aleg o zi bună ca să-i spun.

Vocea abia i se auzea.

— Numai că nu se nimerea nicio zi bună.
Nemaiputând să stea aşezat, Harry se ridică. Păşi spre
fereastra mare care dădea către grădină, evitând să se uite la fotografiile de familie de pe perete, fiindcă ştia ai cui ochi avea să-i întâlnească acolo. Luna se reflecta în bazinul piscinei.

—Te-au sunat oamenii cărora le datora bani soţul
tău?

Hilde îşi luă palmele de pe faţă. Ochii îi erau înroşiţi şi urâţiţi de plâns.

—Au sunat, dar era Jens aici şi a vorbit el cu ei. De-atunci n-am mai auzit nimic.

—Deci are grijă de tine, aşa-i?

Harry se întrebă ce-i venise s-o întrebe tocmai asta. Poate o încercare neîndemânatică de a o consola, de a-i aminti că mai avea încă pe cineva alături.

Hilde dădu din cap, fără un cuvânt.

—Şi o să vă căsătoriţi?

—Ai ceva împotrivă?

Harry se întoarse spre ea.

—Nu, de ce aş avea?

—Runa...

Se poticni în cuvinte şi pe obraji începură din nou să-i şiroiască lacrimi.

— N-am avut parte de prea multă iubire în viaţă, Hole. Cer aşa de mult dacă vreau şi eu, înainte de sfârşit, câteva luni de fericire? N-a putut să-mi îngăduie asta?

Harry privi o petală mică plutind în piscină. îşi aminti de cargourile din Malaysia.

—îl iubeşti, doamnă Molnes?

Auzi, în tăcerea lăsată, sunetele vagi ale unei fanfare.

—Să-l iubesc? Ce-are a face? Sunt capabilă să-mi imaginez că-l iubesc. Cred c-aş putea iubi pe oricine mă iubeşte. înţelegi?

Harry aruncă o privire spre bar. Era la trei paşi. Trei paşi, două cuburi de gheaţă şi un pahar. închise ochii şi auzi parcă clinchetul cuburilor în pahar, gâlgâitul sticlei din care se turna lichidul cafeniu şi, în cele din urmă, fâsâitul sifonului amestecându-se cu alcoolul.

Joi, 23 ianuarie

Era şapte dimineaţa când Harry se întoarse la locul crimei. De pe la cinci, nu mai încercase să adoarmă, se îmbrăcase şi se urcase în maşina închiriată din parcare. Nu mai era nimeni pe-acolo, echipa de criminalişti luase o pauză şi avea să se întoarcă cel mai devreme peste o oră. Dădu banda portocalie a poliţiei deoparte şi intră.

Locul părea foarte diferit în lumina zilei: liniştit şi bine întreţinut. Doar sângele şi contururile trasate cu creta ale celor două cadavre, pe duşumeaua de lemn tare, dădeau seamă de faptul că era vorba de aceeaşi încăpere în care fusese cu o seară în urmă.

Nu găsiseră nicio scrisoare şi totuşi nimeni nu se îndoia de cele petrecute acolo. întrebarea, mai degrabă, era de ce o împuşcase Ove Klipra, pentru ca apoi să se sinucidă. Ştiuse că era în pericol? Dacă aşa era, de ce n-o lăsase să plece? Poate că nu asta plănuise, poate că o împuşcase în timp ce fata încerca să evadeze ori fiindcă spusese ceva care-l scosese din minţi? Şi-apoi se împuşcase? Harry se scărpină în cap a nedumerire.Cercetă conturul de cretă al corpului Runei şi sângele care încă nu fusese şters. Klipra o nimerise în gât cu pistolul pe care-l găsiseră, un Dan Wesson. Glonţul trecuse prin ea şi îi secţionase artera principală, lucru care făcuse sângele să ţâşnească tocmai până la chiuveta din bucătărie. Doctorul zisese că-şi pierduse cunoştinţa într-o clipă, fiindcă la creier nu-i mai ajunsese suficient oxigen şi murise după trei sau patru bătăi de inimă. O gaură în geam indica locul unde se aflase Klipra când trăsese. Harry se opri înăuntrul siluetei de cretă a corpului său. Unghiul era corect.

Se uită înspre podea.

Sângele alcătuia un halo negru, coagulat în zona unde îi fusese capul. Atâta tot. Se împuşcase în gură. Harry văzu că cei de la Criminalistică marcaseră cu creta punctul de intrare al glonţului în peretele dublu de bambus. Şi-l imagină pe Klipra întinzându-se pe jos, răsucind capul ca să se uite le ea, întrebându-se poate, înainte să apese pe trăgaci, unde ajunsese ea.

Ieşi din casă şi căută gaura de ieşire. Se uită prin deschizătură şi dădu cu ochii de zugrăveala de pe peretele opus. Natură moartă. Ciudat, ar fi crezut că avea să vadă silueta lui Klipra. Continuă să meargă spre locul unde stătuseră ascunşi în iarbă, tropăind ca să sperie reptilele, şi se opri lângă altarul spiritelor. Un Buddha mic şi zâmbitor, cu un stomac globular, ocupa mare parte din spaţiu, alături de un mănunchi de flori veştede puse într-o vază, patru ţigări cu filtru şi nişte lumânări folosite. O cavitate mică şi albă, pe dosul figurinei de ceramică, arăta unde lovise glonţul. Harry scoase briceagul şi extrase un boţ deformat de plumb. Se uită în spate, la casă. Glonţul avusese o traiectorie dreaptă, orizontală. Klipra, aşadar, stătuse în picioare când se împuşcase. De ce crezuse, oare, că o făcuse lungit la podea?Se întoarse în casă. Ceva nu se potrivea. Totul părea prea drăguţ, prea ordonat parcă. Deschise frigiderul. Gol, fără provizii care să ţină în viaţă două persoane. Un aspirator se răsturnă şi-l lovi peste degetul mare de la picior când deschise un dulap din bucătărie. înjură şi-l împinse la loc, însă aspiratorul căzu din nou până să apuce să închidă uşa. Se uită mai bine şi văzu un cârlig pentru fixat aparatul.

Un sistem de prindere, îşi zise. *Aspiratorul are un sistem de prindere. Dar cineva l-a deranjat de la locul lui.*

Scoase sticlele de bere din compartimentul de sus al congelatorului şi îl deschise. Văzu licărul rozaliu al cărnii. Nu era ambalată, ci doar îndesată acolo în hălci, iar pe alocuri sângele devenise o peliculă neagră, îngheţată. Ridică o bucată, o examină înainte de a-şi

blestema propria imaginaţie morbidă şi o puse la loc. Arăta a carne de porc în toată regula.

Auzi un sunet şi se răsuci într-acolo. O siluetă încremeni în cadrul uşii. Era Loken.

— Doamne, ce m-ai speriat, Harry. Eram sigur că nu-i nimeni. Tu ce faci pe-aici?

— Nimic. Adulmecam un pic. Tu?

— Voiam să văd dacă nu dau peste ceva documente pe care să le folosesc la ancheta mea cu pedofilia.

— De ce? Cazul o să ajungă la naftalină, acum că a murit, nu?

Loken strânse din umeri.

— Ne trebuie probe solide că am făcut ce trebuia, fiindcă operaţiunea noastră de supraveghere sigur va ieşi la iveală de-acum.

Harry îl privi. I se părea lui sau Loken era cam încordat?

Ce naiba, doar ai pozele. Există probe mai bune de-atât?Loken zâmbi, însă nu suficient cât să lase la vedere dintele de aur.

—Poate că ai dreptate, Harry. Sunt şi eu un bătrân stresat care vrea să fie absolut sigur. Ai găsit ceva?

—Ăsta, zise Harry, arătându-i proiectilul de plumb.

—Hm, făcu celălalt, inspectându-l. Unde l-ai găsit?

—în altarul de-afară. Şi nu-mi dau seama de ce.

—De ce nu?

—înseamnă că Klipra stătea în picioare când s-a împuşcat.

-Şi?

—Păi, sângele ar fi fost împroşcat pe toată podeaua bucătăriei, dar nu e niciun pic de sânge de-al lui, în afară de locul unde i-a ajuns capul. Şi nici acolo nu-i mult.

Loken apucă glonţul între degete.

—N-ai auzit de efectul de vacuum din cazurile de sinucidere?

—Explică.

— Când o victimă dă afară aerul din plămâni şi strânge buzele peste o ţeavă de armă, se va produce o diferenţă de presiune, ceea ce înseamnă că sângele se duce în gură şi nu e împroşcat prin gaura de ieşire a glonţului. De-acolo se scurge în stomac şi lasă în urmă aceste mici mistere.

Harry îi aruncă o privire.

—Habar n-am avut.

—Ar fi plictisitor dacă ai şti totul la treizeci şi ceva de ani.

Tonje Wiig sunase să înştiinţeze că o contactaseră toate cotidianele norvegiene mari

şi că cei mai însetaţi de sânge dintre gazetari îşi anunţaseră iminenta sosire la Bangkok. în Norvegia, titlurile se concentrau deocamdată asupra fetei recent decedatului ambasador. Ove Klipra, în ciuda poziţiei sale la Bangkok, era un necunoscut acasă. *Kapital* îi luase un interviu cu câţiva ani în urmă, într-adevăr, dar, întrucât nu fusese invitat la nicio emisiune TV populară, scăpase atenţiei publice.

„Fata ambasadorului" şi „magnatul norvegian necunoscut" fuseseră declaraţi morţi prin împuşcare, cel mai probabil în urma unui jaf.

în Thailanda însă, ziarele erau înţesate de poze cu Klipra. Jurnalistul de la *Bangkok Post* punea la îndoială teoria poliţiei despre tâlhărie. Scria că nu se putea elimina posibilitatea ca Ove Klipra s-o fi ucis pe Runa Molnes, pentru ca apoi să se sinucidă. Ziarul specula şi asupra consecinţelor pe care moartea lui le-ar fi putut avea asupra proiectului SAFHB — vai, Harry era impresionat.

Jurnaliştii din amândouă ţările subliniau, cu toate acestea, că poliţia thailandeză se dovedise foarte zgârcită cu informaţiile.

Harry conduse până la poarta reşedinţei lui Klipra şi claxonă. Trebuia să admită că începea să-i placă Toyota cea mare de teren. Paznicul ieşi. Harry coborî geamul.

—Poliţia. V-am sunat, zise.

Paznicul îi aruncă obligatoria privire de paznic înainte să deschidă poarta.

—Ai putea descuia uşa din faţă? ceru Harry.

Paznicul sări pe scăriţa maşinii şi Harry îi simţi privirea scrutătoare. Parcă în garaj. Paznicul începu să-şi zuruie mănunchiul de chei.

Intrarea principală e pe cealaltă parte, zise, iar Harry fu cât pe ce să lase să-i scape că ştia deja asta.în vreme ce paznicul băga cheia în broască, gata s-o răsucească, se întoarse către Harry.

— Nu v-am mai văzut cândva, domnule?

Harry zâmbi. Oare de la ce i se trăsese? Apa de colonie? Săpunul pe care-l folosea? Se spune că mirosurile sunt senzaţiile pe care creierul şi le aminteşte cel mai bine.

— Puţin probabil.

Paznicul îi întoarse zâmbetul.

— Mă scuzaţi, domnule. Cred că a fost altcineva. Nu pot face diferenţa între *farang*-i.

Harry încercă să-şi dea ochii peste cap, dar se opri în timp ce-o făcea.

— Spune-mi, ţii minte să fi venit pe-aici o maşină albastră, diplomatică, chiar înainte să plece Klipra?

Paznicul încuviinţă.

— Cu amintitul maşinilor n-am probleme. Şi acela era tot un *farang.*

— Cum arăta?

Paznicul se hlizi.

— Păi... cum spuneam...

— Cu ce era îmbrăcat?

Omul scutură din cap.

— Costum?

— Aşa cred.

— Unul galben. Galben ca un puişor?

Paznicul se încruntă şi-l ţintui cu privirea.

— Puişor? Nimeni n-are costum ca un puişor.

Harry strânse din umeri.

— Ei bine, unii au.

Se opri în holul pe unde pătrunsese cu Loken şi cercetă un cerculeţ din perete. Arăta ca şi cum cineva încercase să pună un tablou pe perete, dar nu reuşise să bată cuiul.Intră în birou, frunzări documentele, mai mult la întâmplare, porni computerul şi i se ceru o parolă.

încercă „MAN U". Incorect.

Ce limbaj politicos.

„OLD TRAFFORD." Din nou incorect.

Mai avea o încercare până ce computerul se bloca automat. Se uită împrejur, încercând parcă să găsească un indiciu în lucrurile care-l înconjurau. El ce parolă avea? Gândul îl făcu să chicotească. Fireşte. Parola cea mai obişnuită în Norvegia. Tastă atent literele P-A-R-O- L-A şi apăsă pe „Enter".

Computerul păru, o clipă, să şovăie. Apoi se închise şi pe ecran apăru un mesaj nu tocmai politicos, alb pe negru, care-l informa că i se refuzase accesul.

— Rahat.

încercă să-l închidă şi să-l pornească din nou, însă se aprinse doar un ecran alb.

Mai frunzări prin hârtii, găsi o listă recentă cu acţionarii de la Phuridell. Un nou acţionar, Ellem Ltd., era trecut cu zece procente. Ellem. Lui Harry îi veni o idee nebunească, dar o respinse.

Găsi pe fundul sertarului manualul de utilizare al dispozitivului de înregistrat. îşi privi ceasul, oftând că trebuia să se apuce de citit. Porni, după încă o jumătate de oră, banda. în bună parte, vocea lui Klipra bolborosind în thailandeză, însă de vreo două ori auzi şi cuvântul Phuridell. După trei ore de strădanii, se dădu bătut. Pur şi simplu, conversaţia cu ambasadorul din ziua crimei nu se afla pe

niciuna dintre casete. Şi, de fapt, nimic din ziua aceea. îşi îndesă în buzunar una dintre casete, opri dispozitivul şi se asigură că-i arde cu sete un şut unităţii computerului, în drum spre ieşire.

45

Vineri, 24 ianuarie

Nu simţea mare lucru. Funeraliile erau ca şi cum ar fi privit reluarea unui serial TV. Acelaşi loc, acelaşi preot, aceeaşi urnă, acelaşi şoc când ieşeai cu ochii în soare şi aceiaşi oameni stând în capul treptelor şi uitându-se năuciţi unii la ceilalţi. Aproape aceiaşi. Harry îi dădu bineţe lui Roald Bork.

—I-ai găsit, da? fu tot ce spuse acesta.

Pe ochii săi vioi se lăsase un văl cenuşiu; părea transfigurat, de parcă cele întâmplate îl îmbătrâniseră cu câţiva ani.

—I-am găsit.

—Era aşa de tânără...

Suna ca o întrebare. De parcă ar fi vrut să i se explice cum se putea întâmpla una ca asta.

—E arşiţă, zise Harry ca să schimbe subiectul.

—E şi mai arşiţă unde e Ove acum, zise celălalt pe ton de conversaţie, deşi cu o inflexiune mai gravă, mai amară în glas, ştergându-şi fruntea cu o batistă. Apropo, mi-am dat seama că-mi trebuie o pauză de la căldura asta. Mi-am făcut rezervare la un zbor spre casă.Spre casă?

—Da, în Norvegia. Cât mai iute cu putinţă. L-am sunat pe băiatul meu şi i-am zis că aş vrea să ne vedem. Şi a trecut ceva timp până să-mi dau seama că nu el era la telefon, ci băiatul lui. Ha-ha, m-am senilizat. Un bunic senil, asta ar fi o chestie.

în penumbra bisericii, Sanphet şi domnişoara Ao stăteau împreună, separaţi de ceilalţi. Harry se duse la ei şi schimbară câte un *wai.*

— îmi dai voie să te-ntreb rapid ceva, domnişoară Ao?

Privirea ei zbură spre Sanphet înainte să facă semn
că da.

—Te ocupi de corespondenţa ambasadei. îţi poţi aminti dacă ai primit ceva de la o companie numită Phuridell?

Fata se gândi şi răspunse cu un zâmbet de regret.

—Nu ţin minte. Sunt multe scrisori. Pot verifica mâine, dacă doriţi, la biroul ambasadorului. S-ar putea să dureze. Nu era tocmai ordonat.

—Nu la ambasador mă gândeam.

Ao îl privi fără să înţeleagă.

Harry oftă.

—Nu ştiu nici măcar dacă-i important, spuse, dar ai vrea să mă anunţi dacă afli ceva?

Iarăşi schimbul de priviri cu Sanphet.

—Te anunţă, domnule poliţist, zise Sanphet.

Harry era la ea în birou, aşteptând, când Liz intră în pripă, cu răsuflarea tăiată. Pe frunte avea mărgeluşe de sudoare.

—Dumnezeule mare! zise. Se simte asfaltul prin pantofi, nu alta.

—Cum a fost întrunirea?

—în regulă, cred. Şefii ne-au felicitat pentru rezolvarea cazului şi n-au pus întrebări amănunţite despre raport. Ba chiar au înghiţit-o şi pe aia cu informatorul anonim care ne-a dus la Klipra. Dacă şeful o fi crezut că-i ceva putred la mijloc aici, a decis să nu facă zarvă.

—Nici nu mă aşteptam, că doar n-ar avea nimic de câştigat.

—E cumva cinism, domnule Hole?

—Ba deloc, domnişoară Crumley. Doar un tânăr şi naiv detectiv de poliţie care începe să înţeleagă regulile jocului.

—Poate. Dar în adâncul inimii se bucură cu toţii, probabil, că a murit Klipra. S-ar fi făcut nişte dezvăluiri foarte neplăcute, dacă se ajungea la tribunal — şi nu doar pentru nişte şefi din poliţie, ci şi pentru autorităţile din cele două ţări.

Liz îşi azvârli pantofii din picioare şi se lăsă mulţumită pe speteaza scaunului. Arcurile scaunului scârţâiră, în vreme ce aroma inconfundabilă de picioare asudate se răspândea prin încăpere.

—Da, le cam convine suspect de multora, nu crezi? zise Harry.

—Ce vrei să spui?

—Nu ştiu. Nu-mi miroase a bine.

Liz aruncă o privire spre degetele de la picioare, apoi îl privi pe Harry.

—Ţi-a mai spus vreodată cineva că eşti paranoic, Harry?

—Cum să nu. Dar asta nu-nseamnă că omuleţii verzi *nu sunt* pe urmele tale, îţi dai seama.

Liz părea să nu mai înţeleagă nimic.

—Relaxează-te, Harry.

—O să încerc.

—Când pleci, aşadar?

—Imediat ce-am vorbit cu patologul şi cu cei de la laborator.

—De ce vrei să vorbeşti cu ei?

—Ca să scap de paranoia. Ştii tu... vreo câteva idei nebuneşti de-ale mele.

—Bine. De mâncat ai mâncat?

—Da, minţi Harry.

—Hm, ce nu-mi place să mănânc singură. N-ai putea să-mi ţii companie?

—Altă dată?

Harry se ridică şi ieşi.

Tânărul patolog îşi curăţa ochelarii în timp ce vorbea. Pauzele erau uneori atât de lungi, încât Harry se întrebă dacă şirul de vorbe rostite fără grabă ajunsese la final. Dar apoi se auzea un alt cuvânt şi încă unul, dopul din laringe sărea şi omul continua. Parcă s-ar fi temut ca Harry să nu-i critice engleza.

—Bărbatul a stat acolo maximum două zile, spuse doctorul. Dacă ar fi stat mai mult în căldura asta, corpul — aici îşi umflă obrajii şi desfăcu braţele — ar fi fost ca un balon imens umplut cu gaz. Şi s-ar fi simţit mirosul... în ce priveşte fata — se uită la Harry şi îşi umflă din nou obrajii —, la fel.

—Cât de rapid a murit Klipra după împuşcătură?

Doctorul îşi umezi buzele; Harry avu senzaţia că percepe, fizic, trecerea timpului.

—Rapid.

—Şi fata?

Doctorul îşi băgă batista în buzunar.

—Instantaneu.

— Adică s-ar fi putut mişca vreunul după împuşcătură, să aibă convulsii ori ceva asemănător?

Doctorul îşi potrivi pe nas ochelarii, se asigură că stau drept, apoi îi scoase iarăşi.

—Nu.

—Am citit că, la Revoluţia Franceză, înainte de ghilotină, când execuţiile erau încă făcute manual, condamnatului i se spunea că uneori călăul mai greşea şi că, dacă se puteau ridica şi pleca de pe eşafod după aceea, erau liberi. Şi se pare că unii au încercat să se ridice fără cap şi să meargă câţiva paşi, pentru ca apoi să se prăbuşească în chiotele mulţimii, fireşte. Dacă îmi amintesc bine, un om de ştiinţă a explicat că e cu putinţă ca, până la un punct, creierul să fie preprogramat şi ca muşchii să-şi continue funcţionarea din cauza cantităţii uriaşe de adrenalină care este pompată în inimă înainte de retezarea capului. Cum se întâmplă cu găinile decapitate.

Doctorul surâse dispreţuitor.

— Foarte amuzant, domnule detectiv. Dar mă tem că-s numai fabulaţii.

—Atunci cum explicaţi asta?

îi întinse doctorului o fotografie înfăţişându-i pe Klipra şi pe Runa întinşi pe jos. Doctorul se uită la poză, apoi îşi puse iarăşi ochelarii şi o studie amănunţit.

—Ce să explic?

Harry arătă spre poză.

—Asta. Mâna lui e acoperită de părul ei.

Doctorul clipi, de parcă un fir de praf intrat în ochi
l-ar fi împiedicat să vadă ce vedea şi poliţistul.

Harry alungă o muscă.

—Ştiţi, nu-i aşa, că subconştientul ajunge să tragă instinctiv concluzii?

Doctorul dădu din umeri.

—Ei bine, fără să fiu conştient de asta, mintea mea a concluzionat că Ove Klipra trebuie să fi fost întins pe duşumea când s-a împuşcat, fiindcă e singurul fel în care mâna lui ar fi putut să fie deja sub păr. însă unghiul în care a fost tras proiectilul arată că era în picioare. Cum ar fi putut s-o împuşte şi-apoi să se împuşte pe el şi totuşi să aibă părul ei peste mână, şi nu sub ea?

Doctorul îşi scoase ochelarii şi se apucă din nou să lustruiască lentilele.

—Poate că ea a tras cu arma, zise, însă Harry plecase deja.

Harry îşi dădu jos ochelarii de soare şi se uită, cu ochi mijiţi de usturime, în restaurantul umbros. O palmă flutură prin aer şi o apucă spre o masă de sub un palmier. O rază de soare căzu pe rama de oţel a ochelarilor într-o străfulgerare de lumină, în vreme ce bărbatul se ridica.

—Ai primit mesajul, văd, spuse Dagfinn Torhus.

Cămaşa lui avea pete mari şi întunecate la subsuori
şi un sacou era pus pe spătarul scaunului.

—Inspectoarea Crumley a zis c-o să suni. Ce te-aduce pe aici? zise Harry, întinzându-i mâna.

—Corvezi administrative la ambasadă. Am sosit de dimineaţă ca să rezolv cu nişte

documente. Şi avem de numit un nou ambasador.

—Pe Tonje Wiig?

Torhus surâse.

—Vom vedea. Sunt multe de luat în considerare. Ce se poate mânca pe-aici?

Un chelner se apropiase de masă deja, iar Harry îl privi întrebător.

—Ţipar, zise chelnerul. Specialitate vietnameză, cu vin rosé vietnamez şi...

—Nu, mersi, zise Harry chiorându-se în meniu şi arătând cu degetul la supa cu lapte de cocos. Cu apă minerală, te rog.

Torhus ridică din umeri şi făcu semn că vrea acelaşi lucru.

—Felicitări, zise apoi directorul, băgându-şi între dinţi o scobitoare. Când porneşti spre casă?

—Mulţumesc, dar mă tem că felicitările sunt cam premature, Torhus. Au mai rămas nişte nelămuriri în toată povestea.

Scobitoarea se opri.

—Nelămuriri? Nu e treaba ta să te ocupi de ele. îţi faci bagajul şi pleci.

—Nu-i aşa de uşor.

Ochii albaştri şi duri de birocrat fulgerară.

— S-a terminat, pricepi? Cazul a fost lămurit. Ieri a apărut în toate ziarele din Oslo că Ove Klipra l-a omorât pe ambasador şi pe fiică-sa. Dar o să supravieţuim, Hole. Presupun că te referi la şeful poliţiei din Bangkok, care zice că nu vede niciun motiv pentru faptă şi că făptaşul, Klipra, era poate nebun. *Aşa* de simplu şi *atât* de imposibil de înţeles. Dar lucrul de căpătâi e ca lumea să creadă asta. Şi lumea crede.

—Deci scandalul e ţinut în frâu?

—Da şi nu. Am reuşit să păstrăm confidenţialitatea în privinţa chestiilor de la motel. Partea bună e că prim-mi- nistrul nu a fost implicat în scandal. Avem acum altele pe cap. Presa ne-a sunat aici ca să întrebe de ce vestea uciderii ambasadorului n-a fost făcută publică mai din timp.Şi ce le spui?

— Ce naiba să le spun? Probleme cu limba, neînţelegeri, poliţia thailandeză care ne-a trimis informaţii incomplete, genul ăsta de chestii.

—Şi presa se mulţumeşte cu explicaţia asta?

—Deloc. Dar nici nu ne pot acuza că i-am dezinformat. în comunicatul de presă apare că ambasadorul a fost găsit mort într-un hotel, ceea ce este corect. Ce-ai zis când i-aţi găsit pe fiica lui şi pe Klipra, Hole?

—N-am zis nimic, făcu Harry şi trase de mai multe ori aer adânc în piept. Uite ce, Torhus, am găsit vreo două reviste porno la Klipra acasă care dau de înţeles că era pe- dofil. Asta n-a apărut în niciun raport al poliţiei.

—Aşa? Măi, măi, zise celălalt cu o voce care nu trăda nicio clipă că ar fi ascuns ceva. în orice caz, misiunea ta în Thailanda s-a sfârşit şi Moller te vrea înapoi cât mai iute cu putinţă.

Supa clocotită cu lapte de cocos fu aşezată pe masă; Torhus se uită neîncrezător în castron. Ochelarii i se aburiră.

—*Verdens Gang* sigur o să-ţi facă o poză arătoasă când ajungi la aeroportul Fornebu, zise pe un ton muşcător.

—încearcă chestiile roşii, zise Harry, arătându-i cu degetul.

46

Vineri, 24 ianuarie

Dacă te luai după Liz, Supawadee era persoana care rezolva majoritatea cazurilor de omucidere din Thailanda. Instrumentele sale de căpătâi erau un microscop, nişte eprubete şi hârtie de turnesol. Se aşezase de cealaltă parte a mesei şi era deosebit de zâmbăreţ.

— Aşa este, Harry. Bucăţelele de tencuială pe care ni le-ai adus conţin acelaşi diluant ca praful de pe şurubelniţa găsită în maşina ambasadorului.în loc să se mulţumească să răspundă cu da sau nu nedumeririlor lui Harry, repeta întreaga întrebare pentru a nu lăsa loc vreunei neînţelegeri. Supawadee se pricepea la lingvistică; ştia că în engleză întrebările şi răspunsurile pot fi complicate pentru un thailandez. Dacă Harry ar fi luat autobuzul greşit în Thailanda, ar fi început să aibă dubii că-i pe drumul cel bun şi ar fi întrebat un localnic: „Ăsta *nu-i* autobuzul spre Hua Lamphong, *aşa-i?",* cu intonaţia şi accentul corect, localnicul ar fi putut să răspundă „ba da", în sensul de „da, ai dreptate, ăsta nu e autobuzul spre Hua Lamphong." *Farang*-ii ştiau că se mai întâmplă. Experienţa lui Supawadee era că majoritatea străinilor ăstora, fiind mai puţin inteligenţi, nu-şi dădeau seama cum funcţionează întrebatul, aşa că ajunsese la concluzia că cel mai bine era să le răspundă complet la întrebări.

—Şi asta e corect, Harry. Conţinutul sacului aspiratorului de la cabana lui Klipra s-a dovedit a fi foarte interesant. Conţinea fibre din mocheta maşinii ambasadorului, din haina ambasadorului şi din sacoul lui Klipra.

Harry primi asta cu un entuziasm tot mai sporit.

— Dar cele două casete pe care le-am trimis aici? Le-aţi trimis la Sydney?

Supawadee zâmbi şi mai radios, dacă aşa ceva era cu putinţă, fiindcă de partea asta era cel mai încântat.

— E secolul 20, domnule detectiv, nu *trimitem* casete. Ar fi durat cel puţin patru zile. Le-am înregistrat pe suport digital şi le-am trimis pe e-mail la experţii voştri.

— Serios, chiar se poate face asta? întrebă Harry, pe jumătate ca să-l bucure pe Supawadee, pe jumătate resemnat, fiindcă înnebuniţii după computere îl făceau mereu să simtă că a îmbătrânit. Şi ce-a spus Jésus Marguez?

— La început i-am zis că era absolut imposibil de stabilit din ce fel de incintă a sunat cineva, bazându-te pe un robot *telefonic.* însă amicul său a fost extrem de persuasiv. A vorbit mult despre frecvenţe dominante şi hertzi, lucru extrem de educativ. Ştiaţi că, de pildă, într-o micro- secundă urechea poate distinge între un milion de sunete diferite? Cred că el şi cu mine am putea...

— Concluzie, Supawadee?

— Concluzia dumnealui a fost că cele două înregistrări provin de la persoane diferite, însă e foarte probabil să fi fost imprimate în aceeaşi încăpere.

Harry simţi că inima i-o ia la galop

—.Şi cum e cu carnea din congelator?
—Iarăşi ai avut dreptate, Harry. Carnea din congelator era de porc.
Supawadee clipi şi râse, cuprins de-o desfătare nespusă. Harry ştiu că nu isprăvise.
-Şi?
—Dar sângele nu era doar de porc. O parte din el era uman.
—Şi se poate şti de la cine e?
—Păi... vor mai trece câteva zile până ce obţin un răspuns definitiv la testul ADN, aşa că provizoriu v-aş putea oferi doar un răspuns cu o acurateţe de 90 de procente.
Dacă Supawadee ar fi avut o trompetă, Harry era sigur că ar fi cântat mai întâi un marş triumfal.
—Sângele e al prietenului nostru, *nai* Klipra.
Harry reuşi, după ceva insistenţe, să vorbească cu Jens la acesta în birou.
—Cum merge, Jens?
—OK.
—Eşti sigur?
—Ce vrei să zici?
—Pari..., începu Harry, dar nu izbuti să găsească un cuvânt potrivit, ... un pic trist.
—Da... Nu... Nu-i uşor de zis. Şi-a pierdut toată familia şi...
Vocea îi pieri.
—Şi tu?
—Nu-ncepe.
—Haide, Jens.

—Faza e că, dacă am vrut vreodată să mă opun acestui mariaj, acum mi-e absolut imposibil.Cum aşa?

—Păi... Dumnezeule, sunt singura persoană pe care-o are în viaţa ei, Harry. Şi ştiu c-ar trebui să mă gândesc la ea şi la toate prin câte a trecut, dar în schimb mă gândesc la mine şi la chestia în care m-am băgat. E clar că-s un om rău, dar toată chestia mă înspăimântă. înţelegi?

—Aşa cred.

— La naiba, dacă ar fi vorba numai despre bani... asta, măcar, înţeleg. Dar astea... cum le zice...

—Sentimente? sugeră Harry.

—Exact. Ce rahat complicat, râse fără veselie Jens. Oricum, mi-am băgat în cap ca o dată în viaţă să fac şi eu o chestie în care să nu fiu eu cel mai important. Şi-aş vrea să fii acolo şi să-mi tragi un şut în cur dacă observi cel mai mic semn de rezistenţă. Hilde trebuie să se gândească la altele, aşa că deja am stabilit data. Pe 4 aprilie. Paştele la Bangkok — cum îţi sună? Deja încearcă să vadă şi ceva bun în toate astea şi aproape c-a decis s-o lase mai moale cu băutura. îţi trimit biletul prin poştă, Harry. Nu uita că mă bazez pe tine, aşa că să nu-ndrăzneşti să te dai la fund.

—Dacă-s cel mai bun candidat pentru cavaler de onoare, nu-mi pot imagina ce viaţă socială ai, Jens.

—Pe toţi pe care-i ştiu i-am tras în piept cel puţin o dată. N-aş vrea poveşti din astea în discursul cavalerului de onoare, înţelegi?

Harry râse.

—OK, dă-mi câteva zile de gândire. Dar te-am căutat, până la urmă, ca să te rog ceva. încerc să aflu o chestie despre unul dintre proprietarii Phuridell, o companie pe nume Ellem LTD, dar în registrul companiilor n-am găsit decât o căsuţă poştală din Bangkok şi confirmarea că s-a achitat capitalul social.Cred că-i un acţionar mai nou. Numele nu l-am mai auzit. Dau nişte telefoane să văd dacă pot afla ceva. Şi te sun eu.

—Nu, Jens. E strict confidenţial. Doar Liz, Loken şi cu mine cunoaştem toate detaliile, deci nu trebuie să spui nimănui. Nici dacă ar şti toţi ceilalţi din poliţie. Noi trei ne întâlnim în secret în seara asta, aşa că ar fi grozav dacă ai afla ceva până atunci. Şi te sun eu, bine?

—Bine. Pare o chestie de calibru greu. Aveam impresia că s-a terminat cu cazul.

—O să se termine în seara asta.

Vuietul ciocanului pneumatic râcâind pe piatră era asurzitor.

—Sunteţi George Walters? răcni Harry în urechea omului cu cască galbenă pe care muncitorii în salopetă i-l arătaseră.

Omul se întoarse către el.

—Da, cu cine am onoarea?

La douăzeci de metri de ei, traficul se târa cu pas de melc. încă o după-amiază în menghina ambuteiajelor.

—Detectiv Hole. Poliţia norvegiană.

Walters făcu sul o schiţă tehnică şi i-o întinse unuia dintre cei doi bărbaţi de alături.

—A, da.

îi făcu semn să ia o pauză celui care găurea cu pica- mărul şi relativa tăcere, după ce maşinăria se opri, se aşeză ca un filtru pe timpane.

—Un Wacker, zise Harry. LHV 5.

— Aţi mai dat cu ochii de aşa ceva, nu?Am lucrat într-o vară în construcţii, cu ani în urmă. Mi-am dislocat un rinichi cu unul dintr-astea.

Walters dădu din cap aprobator. Sprâncenele i se decoloraseră de la soare şi arăta obosit. Faţa sa de bărbat între două vârste căpătase deja brazdele adânci ale ridurilor.

Harry arătă către şoseaua de beton care se întindea ca un apeduct roman printr-o pustietate pietroasă de case şi zgârie-nori.

—Deci asta e SAFHB, salvarea Bangkokului?

—Da, făcu Walters, uitându-se în aceeaşi direcţie. Staţi pe ea în clipa asta.

Respectul care i se simţea în voce, plus faptul că se afla aici, nu într-un birou, îi dădură de înţeles lui Harry că şeful de la Phuridell era mai mulţumit să se ocupe cu ingineria decât cu hârţogăria contabilă. Era mai plăcut să vezi cum capătă formă proiectul decât să-ţi baţi capul să rezolvi problema cu datoria în dolari a companiei.

—Parcă-i Marele Zid Chinezesc, spuse Harry.

—Dar o să apropie oamenii, n-o să-i separe.

—Am venit să vă întreb câte ceva despre Klipra şi proiectul de faţă. Şi despre Phuridell.

—Tragic, făcu Walters, fără să specifice la ce anume se referea.

—L-aţi cunoscut pe Klipra, domnule Walters?

—N-aş formula chiar aşa. Ne-am întâlnit la nişte consilii de acţionari şi m-a sunat de două ori, zise Walters şi îşi puse o pereche de ochelari de soare. Atâta tot.

—V-a sunat de două ori? Dar Phuridell nu-i o companie măricică?

—Are mai bine de opt sute de angajaţi.

—Sunteţi şeful aici şi abia dacă vorbiţi cu deţinătorul companiei pentru care lucraţi?Bun venit în lumea afacerilor.

Walters cuprinse cu privirea şoseaua şi oraşul, de parcă orice altceva nu l-ar fi privit nicidecum.

—A investit în Phuridell o sumă deloc neglijabilă, încercaţi să spuneţi că nu-i păsa?

—N-avea, e clar, obiecţii în privinţa felului în care e condusă compania.

—Ştiţi ceva despre o firmă numită Ellem Ltd.?

— Am văzut numele pe lista acţionariatului. Am avut altele pe cap în ultima perioadă.

—Ca de pildă cum să rezolvaţi problema datoriei în dolari?

Walters se răsuci iarăşi spre Harry, care văzu ***6*** versiune distorsionată a lui însuşi în lentilele fumurii.

—De unde ştiţi?

— Ştiu că aveţi nevoie de refinanţare dacă e să continuaţi. Nu aveţi obligaţia să furnizaţi informaţii, nemaifiind listaţi la bursă, aşa că vă puteţi ascunde problemele un timp, sperând să se ivească un salvator cu capital nou. Ar fi frustrant să aruncaţi prosopul acum, când sunteţi în poziţia de a obţine mai multe contracte pentru SAFHB, nu?

Walters le făcu semn inginerilor să ia o pauză.

—Aş spune că salvatorul acela o să apară, continuă Harry. O să cumpere compania pe un preţ de nimic şi o să se îmbogăţească probabil când vor începe să curgă contractele. Câte persoane ştiu de situaţia companiei?

—Uite ce-i, amice...

—Hole. Ştie consiliul de administraţie. Altcineva?

—îi informăm pe acţionari. în afară de ei, n-avem de ce să vorbim în gura mare despre afaceri care nu privesc pe nimeni altcineva.

—Cine credeţi că va cumpăra compania, domnule Walters?

—Eu sunt director administrativ, ridică Walters tonul. Sunt angajat de acţionari. Nu mă bag în chestiuni de proprietate.

—Chiar dacă ar putea să însemne concedierea dumneavoastră şi a altor opt sute? Chiar dacă nu vi se va mai permite să continuaţi aici? făcu Harry semn cu bărbia către şarpele de beton care dispărea în pâclă.

Walter nu răspunse.

—Poate că e, de fapt, mai mult ca Drumul Galben din *Vrăjitorul din Oz* — aţi văzut filmul?

George Walters încuviinţă din cap cu încetineală.

—Uitaţi, domnule Walters, l-am sunat pe avocatul lui Klipra şi pe vreo câţiva acţionari mai mărunţi. în ultimele câteva zile, Ellem Ltd. a cumpărat partea dumneavoastră din Phuridell. Niciunul dintre ceilalţi n-ar fi capabil de o refinanţare, aşa că sunt mulţumiţi că au ieşit din companie fără să-şi piardă integral investiţia. Ziceţi că nu vă interesează proprietarii, domnule Walters, dar păreţi un om responsabil. Ellem este noul dumneavoastră proprietar.

Walters îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi cu dosul palmei.

— Aţi vrea să-mi spuneţi cine se află în spatele Ellem Ltd., domnule Walters?

Picamărul porni din nou, iar Harry trebui să se apropie ca să-i desluşească răspunsul.

Apoi dădu din cap.

47

Am vrut doar să aud c-o spuneţi, ţipă la rându-i.Vineri, 24 ianuarie

Ivar Loken ştia că e sfârşitul. Nu-i cedase nicio fibră din trup însă gata, se termina. Panica venea în valuri, se revărsa peste el şi se retrăgea. Şi, în tot acest timp, ştiuse că-l aşteaptă moartea. Era o concluzie exclusiv intelectuală, însă certitudinea ei îi picura în creştet ca un ţurţure ce se topea, în ziua când intrase în capcana cu bombă la My Lai, unde se alesese cu o ţeapă de bumbac puţind a căcat prin coapsă şi cu o alta străpungându-i talpa şi suind până la genunchi, nu se gândise nicio clipită la moarte. Când zăcuse scuturat de febră în Japonia şi-i spuseseră că piciorul trebuia amputat, iar el zisese că preferă să moară, ştiuse că moartea nu era o alternativă, că era imposibilă. Când îi aduseseră un anestezic, azvârlise seringa din mâna asistentei.

O idioţenie. Şi-l lăsaseră să-şi păstreze piciorul. *Câtă vreme e durere, e viaţă*, scrijelise pe perete, deasupra capului Stătuse aproape un an în spital la Okabe până să câştige bătălia cu propriu-i sânge infectat.

îşi spuse că trăise o viaţă lungă. Lungă. Asta, până la urmă, era ceva. Şi-i văzuse pe alţii trecând prin lucruri şi mai rele. Aşa că de ce să reziste? Corpul său spunea nu, aşa cum şi el spusese nu o viaţă întreagă. Spusese nu trecerii acelei graniţe ori de câte ori dorinţa îl mânase, nu se lăsase bătut când armata îl concediase, spusese nu milei de sine când umilinţa îl biciuise şi-i redeschisese rănile. De asta absorbise totul: războaie, suferinţă, brutalitate, curaj şi umanitate. Putea deci spune, fără să se teamă, că trăise o viaţă lungă. Şi nici măcar acum nu închise ochii; se mulţumi să clipească.

Loken ştia că-l paşte moartea. Dacă ar fi putut, ar fi plâns.

Liz îşi privi ceasul. Era opt şi jumătate şi stătea cu Harry, în localul cu karaoke, de aproape o oră. Până şi Madonna din poster începea să pară mai degrabă nerăbdătoare decât dornică.

—Pe unde umblă? zise.

—Loken o să vină, spuse Harry, care stătea la geam.

Ridicase jaluzelele şi se uita la propria-i oglindire
strecurându-se printre farurile maşinilor care se îmbulzeau pe şoseaua Silom.

—Când ai vorbit cu el?

—Imediat după ce-am vorbit cu tine. Era acasă, îşi curăţa aparatul de fotografiat. O să vină.

îşi apăsă dosul palmelor peste ochi. De dimineaţă, se trezise cu ei roşii.

—Să începem, zise.

—Cum adică?

—Trebuie să trecem prin tot, zise Harry. O ultimă reconstituire.

—OK, dar de ce?

—Liz, am fost în tot timpul ăsta pe o pistă greşită.

Lăsă sfoara din mână şi jaluzelele căzură cu un pârâit,

de parcă ceva greu s-ar fi prăbuşit prin rămurişul unui copac.Loken stătea pe un scaun. Pe o masă, înaintea lui, un şir de cuţite. Fiecare dintre ele în stare să ucidă un om în doar câteva secunde. Chiar, ciudat cât de uşor era să ucizi o altă fiinţă umană. Atât de uşor, încât uneori i se părea de necrezut că atâta lume izbutea să atingă vârsta senectuţii. O mişcare circulară, cum ai coji o portocală, şi gâtlejul era secţionat. Sângele ieşea cu o asemenea putere, că moartea se producea în doar câteva clipe, asta dacă fapta era săvârşită de cineva priceput în meserie.

înjunghierea în spate necesita o precizie mai mare. Puteai să loveşti de douăzeci, de treizeci de ori fără să atingi ceva anume, nu făceai decât să hăcuieşti, neletal, carne umană. Dar dacă ştiai anatomie, dacă ştiai să înţepi un plămân sau inima, era o joacă de copii. Dacă lovitura era dată din faţă, era mai bine să ţinteşti jos şi apoi să împingi în sus, ca să ajungi sub coşul pieptului, la organele vitale. însă din spate era mai uşor dacă ţinteai cât mai aproape de coloana vertebrală.

Şi cât de uşor era să împuşti pe cineva? Extrem de uşor. Ucisese prima oară în Coreea, cu o armă semiautomată. Ţintise, apăsase pe trăgaci şi văzuse un bărbat căzând. Atâta tot. Nici vorbă de remuşcări, coşmaruri sau căderi nervoase. Poate din pricina războiului, însă nu credea ca asta să fie explicaţia completă. Poate-i lipsea empatia? Un psiholog îi explicase că era pedofil fiindcă sufletul îi era pătat. Ar fi putut la fel de bine să-i spună că era rău până în măduva oaselor.— în regulă, ascultă-mă bine, zise Harry, care se aşezase la masă în faţa lui Liz. în ziua

crimei, maşina ambasadorului a ajuns acasă Ia Ove Klipra la ora şapte, dar nu ambasadorul conducea.

—Nu?

—Nu. Paznicul nu-şi aminteşte de nimeni în sacou galben.

-Şi?

—Doar ai văzut sacoul. Ar face o jachetă de lucrător la benzinărie să pară discretă. Crezi că se poate uita un asemenea sacou?

Ea clătină din cap, lăsându-l pe Harry să continue.

—Şoferul a parcat în garaj, a sunat la uşa laterală şi, când Klipra a deschis, s-a trezit probabil că se uită direct în ţeava unei arme. Vizitatorul a intrat, a închis uşa şi l-a rugat politicos pe Klipra să deschidă gura.

—Politicos?

—Mai dau şi eu poveştii un pic de culoare, bine?

Liz îşi ţuguie buzele şi îşi lipi un deget de ele.

—I-a băgat apoi ţeava pistolului în gură, i-a ordonat s-o apuce între dinţi şi a tras, cu sânge-rece, fără să arate pic de milă. Glonţul a ieşit prin ceafa lui Klipra şi a intrat în perete. Criminalul a şters sângele şi... na, ştii şi tu ce mizerie se face.

Liz dădu din cap şi-i făcu semn să continue.

—Pe scurt: persoana misterioasă a eliminat toate urmele. La final, a luat o şurubelniţă din portbagaj şi a folosit-o ca să scoată glonţul din perete.

—De unde ştii?

—Am găsit urme de zugrăveală pe podeaua din hol şi o gaură de glonţ. Criminaliştii au arătat că soluţia folosită Ia diluarea varului era

aceeaşi cu cea găsită pe şurubelniţa din portbagaj.

—Şi după aceea?

—Criminalul s-a dus la maşină şi a deplasat corpul ambasadorului, ca să pună şurubelniţa la loc.

—Deci pe ambasador îl omorâse deja?

—O să revin mai târziu la asta. Criminalul s-a îmbrăcat cu costumul ambasadorului, a intrat în birou la Klipra, a luat unul dintre cuţitele Shan şi cheile de la ascunzătoare. A şi sunat la biroul lui Klipra — un apel scurt — şi a luat cu el caseta pe care era conversaţia. Apoi a aruncat în portbagaj corpul lui Klipra şi a plecat de acolo cam în jur de ora opt.

—Nu te prea urmăresc, Harry.

— La opt şi jumătate, a ajuns la motelul lui Wang Lee.

—Fii serios, Harry. Wang Lee l-a identificat pe ambasador drept persoana care a închiriat camera.

—Wang Lee n-avea de ce să suspecteze că mortul din pat nu era aceeaşi persoană cu cel care luase camera. El n-a văzut decât un *farang* în costum galben, cu faţa ascunsă de ochelari de soare. Şi nu uita că ambasadorul avea un foarte bătător la ochi cuţit înfipt în spinare când a trebuit Wang Lee să-l identifice.

—Da, şi cum rămâne cu cuţitul?

—Ambasadorul a fost omorât cu un cuţit, da, însă cu mult înainte să fie dus la motel. Un cuţit lapon, aşa îmi închipui, de vreme ce era uns cu untură de ren. Poţi cumpăra un asemenea cuţit mai peste tot în zona Finnmark din Norvegia.

—Dar doctorul a spus că rana se potriveşte cu lama cuţitului Shan.

—Păi, aşa şi e. Cuţitul Shan e mai lung şi mai lat decât cel lapon, deci e imposibil de sesizat că a fost folosit un alt cuţit mai întâi. Urmăreşte-mă. Ucigaşul a venit la hotel cu două cadavre în portbagaj, a cerut o cameră cât mai departe de recepţie, ca să poată da maşina în spate şi să poată căra cadavrul lui Molnes cei câţiva metri până în cameră. A cerut şi să nu fie deranjat până ce nu anunţa că e gata. Ajuns în cameră, s-a schimbat din nou şi l-a îmbrăcat pe ambasador cu costumul. Dar era presat de timp şi a greşit. Ţii minte ce-am zis, că ambasadorul avea în mod evident o întâlnire cu o femeie, de vreme ce-şi strânsese cureaua cu o gaură mai mult decât de obicei?

Liz ţâţâi a mirare.

—Criminalul n-a observat urma uzată de pe curea când a strâns-o. O greşeală măruntă, nimic care să-l dea în vileag, dar una dintre multele chestii mici şi banale care duc la concluzia că omorul ăsta a fost pus în scenă. Odată Molnes întins pe pat, criminalul a înfipt cu atenţie cuţitul Shan în rana făcută dinainte, apoi a şters mânerul şi a eliminat orice urmă.

—Asta explică totodată şi de ce nu era prea mult sânge în cameră. Fiindcă a fost omorât altundeva. De ce n-a observat doctorul asta?

—E întotdeauna dificil de spus cât de mult va sângera o rană de cuţit. Depinde de ce artere sunt retezate şi de cât de mult opreşte lama curgerea fluidului. Nimic nu pare, la prima vedere, ieşit din comun. în jurul orei nouă, a plecat de la motel cu cadavrul lui Klipra în portbagaj şi s-a dus la ascunzătoarea lui Klipra.

— Ştia unde-i casa? Atunci probabil că-l ştia pe Klipra.

—îl cunoştea foarte bine.

O umbră căzu peste masă şi un bărbat luă loc de cealaltă parte a tăbliei. Balconul era deschis, expus gălăgiei asurzitoare a traficului, şi întreaga încăpere duhnea a gaze de eşapament.

—Eşti gata? întrebă Loken.

Gigantul cu codiţă împletită îl privi, evident surprins că vorbea thailandeză.

—Sunt gata, răspunse.

Palid, Loken zâmbi. Se simţea peste măsură de trudit.

—Atunci ce mai aştepţi? Dă-i drumul.

—Când a ajuns la ascunzătoarea lui Klipra, a descuiat uşa şi l-a îndesat pe Klipra în congelator. Apoi a spălat şi dat cu aspiratorul prin portbagaj, ca să nu găsim nicio urmă a cadavrelor.

—Bine, dar cum de ştii toate astea?

— Criminaliştii au găsit sângele lui Ove Klipra în congelator, iar în aspirator, fibre din portbagaj şi de la cei doi bărbaţi ucişi.

—Dumnezeule! Deci ambasadorul nu era un maniac al ordinii, cum ai declarat când i-am examinat maşina?

Harry zâmbi.

—Mi-am dat seama că ambasadorul nu era genul curat şi ordonat când am dat cu ochii de biroul lui.

—Aud bine? Ai zis că ai făcut o *greşeală*? Da, ai zis.

Harry înălţă degetul arătător.

—Dar Klipra era genul curat şi ordonat. Totul în cabană părea bine curăţat, organizat, mai ţii minte? Era până şi un suport în dulap pentru fixat aspiratorul. Numai că, atunci când am deschis dulapul, aspiratorul a căzut. De parcă cel care-l folosise n-ar fi ştiut cum să

aranjeze lucrurile pe-acolo. Asta m-a făcut să trimit laboratorului punga de colectare din aspirator.

Liz clătină încetişor din cap, în vreme ce Harry continua.

—Când am văzut carnea aia din congelator, mi-am dat seama că poţi ţine un mort cu săptămânile acolo, fără să facă...

Harry îşi umflă obrajii şi pufni, însoţindu-se de un gest lămuritor al mâinilor.

— Ai ceva la cap, zise Liz. Ar trebui să te vadă un doctor.

—Vrei sau nu să auzi şi restul?

Voia.

—După aceea a plecat cu maşina la motel, a parcat-o şi a intrat în cameră, unde a pus cheia maşinii în buzunarul lui Molnes. Apoi a dispărut fără urmă în noapte — literalmente.

— Stai aşa! Nouă ne-a luat 90 de minute să ajungem la cabană, aşa-i? De aici ar fi cam aceeaşi distanţă. Amica noastră, Dim, l-a găsit la unsprezece jumate, adică la două ore şi jumătate de când spui că ucigaşul părăsise motelul. N-ar fi avut cum să revină acolo înainte să fie găsit cadavrul. Sau ai uitat asta?

—Deloc. Ba chiar am şi parcurs distanţa cu maşina. Am început la ora nouă, am aşteptat jumătate de oră la cabană si-am condus înapoi.

-Şi?

—Am ajuns înapoi la douăsprezece şi un sfert.

—Vezi? Nu se potriveşte.

—îţi aminteşti ce-a zis Dim despre maşină când am interogat-o?

Liz îşi muşcă buza de sus.

—Nu ţinea minte nicio maşină. Fiindcă nu era acolo. La douăsprezece fără un sfert erau la

recepţie, aşteptând să vină poliţia, şi n-au băgat de seamă cum s-a strecurat maşina pe alee.

—Cristoase, credeam că avem de-a face cu un criminal precaut. Putea să cadă pe mâna poliţiei la întoarcere.

—A fost precaut, dar nu putea anticipa că omorul va fi descoperit înainte să se întoarcă. înţelegerea fusese ca Dim să vină doar după ce-o suna el ca s-o cheme, nu? Dar Wang Lee n-a mai avut răbdare şi aproape că i-a dat planul peste cap. Criminalul nici nu cred c-a bănuit ceva când a pus în buzunarul ambasadorului cheile de la maşină.

—Deci noroc chior?

—Omul ăsta nu lasă nimic pe seama norocului.

Probabil că-i manciurian, îşi zise Loken. Din provincia Jilin, poate. în timpul Războiului Rece i se spusese că Armata Roşie îşi recruta de acolo mulţi soldaţi, fiindcă erau atât de înalţi. Nu prea avea logică, fiindcă se adânceau mai mult în noroi şi erau ţinte mai vizibile. Celălalt se opri în spatele lui, fredonând o melodie. Loken n-ar fi putut jura, dar aducea cu *I Wanna Hold Your Hand.*

Chinezul luase de pe masă un cuţit, dacă se poate numi cuţit un săbioi curbat de 70 de centimetri. îl cântări în mâini, ca un jucător de baseball care-şi alege o bâtă, apoi îl ridică deasupra capului fără o vorbă. Loken strânse din dinţi. în acelaşi timp, picoteala plăcută a sedării cu barbiturice care-i fusese aplicată se

spulberă, sângele îi îngheţă în vene şi îşi pierdu controlul. începu să ţipe şi să se zbată în legăturile de piele care-i pironeau mâinile de masă, în vreme ce fredonatul se apropia din spate. O mână îl apucă de păr, îi smuci capul îndărăt şi în gură îi fu îndesată o minge de tenis. Simţi suprafaţa păroasă pe limbă şi pe cerul gurii — absorbea scuipatul precum sugativa. Ţipetele îi deveniră gemete slabe

.Garoul care-i înconjura braţul fusese strâns atât de tare, încât nu mai simţea de mult nimic în zonă, iar când satârul curbat coborî cu un bufnet surd şi nu simţi nimic, crezu preţ de o clipă că lovitura îl ratase. Apoi îşi văzu braţul drept de cealaltă parte a lamei. Pumnul fusese strâns şi acum se desfăcea. Tăietura retezase mâna cu totul. Văzu două oase albe, despicate, ieşind la iveală. Radiusul şi cubitusul. Le văzuse la alţii, dar niciodată pe-ale lui. Nu curgea prea mult sânge, din cauza garoului. Nu era adevărat ce ziceau unii, că o amputare făcută brusc nu doare. Durerea devenea insuportabilă. Aştepta şocul, starea paralizantă de beznă a minţii, însă i se refuza şi aceea. Bărbatul care fredonase îi înfipse în braţ o seringă, prin cămaşă, fără măcar să încerce să găsească o venă. Asta era aşa de grozav la morfină. Funcţiona oriunde o băgai. îşi dădu seama că ar fi putut supravieţui. Un timp destul de îndelungat. Cât de mult voiau ei.

—Şi cum stă treaba cu Runa Molnes? zise Liz, sco- bindu-se între dinţi cu un chibrit.

—Putea s-o ia oricând cu maşina, replică Harry.

—Şi apoi a dus-o în ascunzătoarea lui Klipra. Ce s-a întâmplat după aceea?

—Sângele şi gaura de glonţ din fereastră sugerează că a fost împuşcată înăuntru. Probabil imediat ce au ajuns.

Aproape că îi era uşor când vorbea aşa despre ea, ca victimă a crimei.

—Pe asta n-o înţeleg, zise Liz. De ce ar răpi-o şi ar omorî-o imediat? Credeam că scopul ucigaşului era s-o folosească pentru oprirea anchetei. Lucru pe care îl putea face doar dacă Runa Molnes rămânea în viaţă. Poate că voiai dovezi că e încă vie înainte să cedezi cererilor lui.Şi cum puteam să cedez cererilor lui? întrebă Harry. întoarce-te în Norvegia şi, pac, Runa poate să alerge zâmbitoare acasă? Iar răpitorul putea răsufla uşurat doar fiindcă i-am promis eu c-o să fie lăsat în pace, chiar deja n-ar mai fi avut alte mijloace ca să facă presiuni? Tu aşa ai fi văzut desfăşurarea evenimentelor? Credeai c-o să-i dea pur şi simplu drumul...?

Harry observă privirea femeii şi îşi dădu seama că ridicase vocea. Tăcu.

—Nu, nicidecum. Eu vorbeam despre ce gândea criminalul, făcu Liz, ţintuindu-l mai departe cu privirea.

Cuta de îngrijorare dintre sprâncene îşi recăpătase locul.

—Scuză-mă, Liz, zise el, apăsându-şi mandibula cu buricele degetelor. Cred că-s obosit.

Se ridică şi se duse iarăşi la fereastră. Răceala dinăuntru şi aerul înfierbântat şi umed de afară se combinaseră şi depuseseră pe sticlă un strat fin şi cenuşiu de condens.

—Nu a răpit-o fiindcă s-ar fi temut c-o să aflu mai multe decât ar fi trebuit. N-avea de ce să creadă asta; din punctul lui de vedere, eram orb ca o cârtiţă.

—Atunci care a fost motivul răpirii? Să ne confirme teoria că Ove Klipra a fost în spatele uciderii ambasadorului şi a lui Jim Love?

—Ăsta a fost un motiv secundar, spuse Harry, ui- tându-se către geam. Motivul

principal era că ar fi trebuit oricum s-o omoare şi pe ea. Când am...

Auziră sunetul slab al unor note de bas în încăperea alăturată.

—Da, Harry?

—Când am văzut-o eu, era deja condamnată.

Liz trase aer în piept.

— S-a făcut aproape nouă. Poate c-ar trebui să-mi spui cine-i criminalul înainte să apară Loken, nu?

Loken îşi încuiase uşa apartamentului la ora şapte şi ieşise pe stradă să ia un taxi până la Millie's Karaoke. Văzuse imediat maşina. Era o Toyota Corolla şi bărbatul de la volan părea să umple întregul vehicul. Văzu, pe locul din dreapta, conturul unei alte persoane. Se întrebă dacă să se ducă la ei şi să afle ce pofteau, însă decise ca mai întâi să-i testeze. Credea că ştie ce vor şi cine-i trimisese.

Loken făcu semn unui taxi. Văzu, după ce străbătu câteva cvartale, că Toyota îl urmărea într-adevăr.

Şoferul taxiului observă că europeanul din spate nu era turist şi renunţă la oferta cu masajul. însă, după ce Loken îi ceru să facă nişte ocoluri, păru să-şi schimbe opinia. Loken îşi încrucişă privirea cu el în oglindă.

—Admiraţi priveliştea, domnule?

—Da, vreau să mă bucur un pic de privelişte.

După zece minute nu mai era loc de îndoială. Planul era, evident, ca Loken să-i ducă pe cei doi poliţişti la locul de întâlnire secret. Se întrebă cum de se prinsese şeful poliţiei de întrunirile lor. Şi de ce i se părea aşa o gaură-n cer că unul dintre inspectorii lui coopera într-un

fel mai puţin formal cu străinii. Nu era poate ca la carte, dar obţinuseră rezultate.

Pe şoseaua Sua Pa traficul încremeni. Şoferul se vârî într-un spaţiu dintre două autobuze şi arătă spre pilonii care se construiau. O grindă de oţel căzuse şi ucisese un motociclist săptămâna trecută. Citise despre asta. Publicaseră şi fotografii în ziar. Şoferul clătină din cap, scoase o cârpă şi se apucă să frece bordul, geamurile, figurina întruchipându-l pe Buddha şi poza familiei regale, apoi lăbărţa peste volan, oftând, foile unui exemplar din *Thai Rat* şi îl deschise la paginile de sport.

Loken se uită prin lunetă. între ei şi Toyota Corolla erau doar două maşini. îşi privi ceasul. Şapte şi jumătate. Avea să întârzie, chiar dacă nu putea să se dezbare de cei doi idioţi. Loken luă o decizie şi-l bătu pe umăr pe taxi- metrist.

— Văd pe cineva cunoscut, spuse în engleză şi arătă undeva, în spate.

Şoferul era sceptic, bănuia că *farang*-ul vrea s-o şteargă fără să plătească.

— Mă întorc într-un minut, zise şi ieşi cu greutate din maşină.

O zi mai puţin de trăit, îşi zise în timp ce inspira suficient dioxid de carbon cât să asfixieze o familie de şobolani, apoi porni calm, printre vehicule, către Toyota. Unul dintre faruri era probabil dereglat, fiindcă lumina lui îi cădea direct pe faţă. Se pregăti să vorbească, deja aşteptând cu nerăbdare să le vadă mutrele surprinse. Loken ajunse la doar doi metri de maşină şi începu să discearnă siluetele celor doi din maşină. Simţi deodată că nu mai era aşa sigur pe el. Ceva din felul în care arătau nu părea în regulă. Chiar şi dacă ţinea seama că poliţaii, în general, nu străluceau de deşteptăciune,

ştiau cel puţin că discreţia era prima condiţie când urmăreşti pe cineva. Bărbatul de pe scaunul pasagerului purta ochelari de soare, în ciuda faptului că soarele apusese de ceva vreme, iar gigantul care conducea ieşea prea tare în evidenţă. Loken era pe cale să se întoarcă din drum, dar portiera maşinii se deschise chiar atunci.

Hei, domnu', zise o voce molatică.O încurcase. încercă să ajungă înapoi la taxi, însă îi blocase drumul o maşină care între timp se strecurase într-un spaţiu liber. Se uită peste umăr la Corolla. Chinezul venea către el. „Hei, domnu'", repetă acesta în vreme ce maşinile de pe banda opusă începeau să mişte. Suna ca şi cum ar fi şoptit într-un uragan.

Loken omorâse cândva un om cu mâinile goale. îi strivise laringele cu muchia palmei, exact aşa cum fuseseră antrenaţi în Wisconsin. Asta însă fusese demult, în tinereţe. Şi atunci fusese înfricoşat. Acum însă se simţea doar furios.

Probabil că n-ar fi fost, oricum, nicio diferenţă.

Când simţi că-l cuprind cele două braţe şi îşi dădu seama că-i ridicat de la pământ, ştiu că n-ar fi fost nicio diferenţă. încercă să ţipe, însă nu mai avea în plămâni aer cu care să-şi facă să vibreze corzile vocale. Văzu cum se roteşte cerul înstelat, încetişor, înainte să fie băgat în interiorul tapiţat al maşinii.

Simţi pe gât o răsuflare fierbinte şi gâdilătoare şi aruncă o privire prin parbriz. Bărbatul cu ochelari de soare se oprise lângă taxi şi-i întindea nişte bancnote şoferului, prin geamul deschis. Strânsoarea se domoli, dându-i

voie să tragă lacom şi tremurător în piept aerul viciat, sorbindu-l de parcă ar fi fost apă de izvor.

Taximetristul închise geamul şi omul cu ochelari de soare o porni înapoi către ei. îşi scosese între timp ochelarii şi, când păşi în lumina farului dereglat, Loken îl recunoscu.

— Jens Brekke? şopti cu uluire.

48

Vineri 24 ianuarie

— Jens Brekke? izbucni Liz.

Harry încuviinţă din cap.

— Imposibil! Dar cum rămâne cu alibiul, cu banda care nu se poate modifica, unde apare că şi-a sunat sora la ora 8?

—Aşa-i, *chiar* a sunat-o, doar că nu de la birou. L-am întrebat de ce şi-ar suna sora obsedată de muncă acasă în timpul programului de lucru. A zis că uitase cât era ceasul în Norvegia.

-Şi?

—Ai mai auzit de un broker valutar care *uită* ce oră e în altă ţară?

—Nu înţeleg.

Totul s-a limpezit când am văzut că avea şi Klipra o maşinărie similară. După ce l-a împuşcat pe Klipra, a sunat pe robotul surorii lui — ştiind că n-o să fie acasă — din biroul lui Klipra şi a luat banda cu el. Arată când a sunat, dar nu şi de unde. Nu ne-am gândit la posibilitatea ca banda să fie de pe un alt dispozitiv. Dar pot dovedi că banda a fost luată din biroul lui Klipra

—.Cum?

—Ţii minte că după-amiaza devreme, pe 7 ianuarie, Klipra a fost sunat de pe mobilul ambasadorului? Nu apare pe niciuna dintre înregistrările de la biroul lui.

Liz râse.

—Deci jigodia şi-a fabricat un alibi beton şi a rămas în închisoare aşteptând să-şi joace atuul, ca să pară cât mai convingător cu putinţă?

—îmi pare că aud admiraţie în vocea ta, doamnă inspectoare.

—E pur profesională. Crezi că a plănuit asta de la început?

Harry se uită la ceas. Creierul său începuse să proceseze un mesaj care-l anunţa că ceva nu era în regulă.

—Dacă e să fiu sigur de ceva, atunci sunt sigur că tot ce a făcut Brekke a fost plănuit. N-a lăsat niciun detaliu la voia întâmplării.

—Cum de eşti sigur?

—Păi, zise Harry, lipindu-şi de obraz un pahar gol, mi-a spus-o chiar el. Urăşte riscul. Nu joacă decât dacă ştie c-o să câştige.

—Presupun că ţi-ai dat seama şi cum l-a omorât pe ambasador, atunci?

— Mai întâi l-a însoţit în parcarea subterană. Recepţionista poate să confirme. Apoi a luat liftul până sus. Fata pe care a invitat-o în oraş în lift poate confirma. Probabil că l-a ucis pe ambasador în parcare, l-a înjunghiat în spinare cu cuţitul lapon când ambasadorul se urca în maşină, apoi i-a luat cheile şi l-a băgat în portbagaj. Apoi a încuiat maşina, s-a dus la ascensor şi a aşteptat să apese altcineva butonul, ca să fie sigur că se întâlneşte cu cineva pe drumul de întoarcere.

—Ba chiar a invitat-o în oraş, ca să şi-l amintească.

—Mda. Dacă apărea altcineva, ar fi născocit un plan diferit. După care şi-a închis telefonul ca să pară că-i ocupat, a luat iarăşi liftul până jos şi s-a dus până la Klipra cu maşina ambasadorului.

—Dar dacă l-a omorât pe ambasador în parcare, ar fi apărut pe film.

—De ce crezi că lipsea caseta de la sistemul de supraveghere? Fireşte că n-a încercat nimeni să saboteze alibiul lui Brekke. L-a făcut pe Jim Love să-i dea caseta. în seara în care ne-am întâlnit la meciul de box, se grăbea să revină la birou. Nu ca să discute cu clienţi americani, ci ca să se vadă cu Jim Love, de la care să obţină înregistrarea cu el omo- rându-l pe ambasador. Şi ca să reprogrameze temporizatorul, făcând să pară că cineva încearcă să-i saboteze alibiul.

—De ce n-a scos, pur şi simplu, caseta originală?

—E perfecţionist. Ştia că vreun detectiv tânăr şi isteţ are să-şi dea seama, mai devreme ori mai târziu, că înregistrarea şi timpul nu se potrivesc.

—Cum?

—Fiindcă a folosit o bandă din altă seară ca să înregistreze peste scena respectivă. La un moment dat, poliţia ar fi vorbit cu angajaţii din clădire, care ar fi putut să declare că trecuseră pe lângă camera de filmat între ora cinci şi cinci jumătate, pe 7 ianuarie. Dovada că s-a umblat la bandă este, fireşte, că ei *nu* apar pe înregistrare. Ploaia şi urmele ude de cauciuc înseamnă doar că ne-am prins mai repede decât am fi făcut-o altminteri.

—Deci n-ai fost mai deştept decât a vrut el să fii?

Harry strânse din umeri.

—Nu... dar pot trăi cu asta. Jim Love n-a putut. A fost plătit cu opiu otrăvit.Fiindcă era martor?

—Cum ziceam, lui Brekke nu-i place să rişte.

—Dar care ar fi motivul?

Harry pufni, scoţând un sunet ca şi cum un vehicul gigant ar fi pus frână.

— Mai ţii minte cum ne întrebam dacă dreptul de a dispune de peste 50 de milioane de coroane timp de şase ani ar fi un motiv destul de bun pentru uciderea ambasadorului? Nu a fost. Dar să ai banii ăştia pentru tot restul vieţii s-a dovedit, pentru Jens Brekke, un motiv suficient să ucidă trei persoane. Potrivit testamentului, Runa ar fi moştenit banii dacă era majoră, însă, cum nu se precizează nimic pentru eventualitatea morţii ei, banii ar fi intrat, evident, în linia normală de succesiune. Adică averea ar fi trecut la Hilde Mol- nes. Testamentul nu-i interzice să capete acces la bani acum.

—Şi cum o s-o facă Brekke să-i dea lui banii?

— Nu trebuie să facă nimic. Hilde Molnes mai are şase luni de trăit. Suficient cât să se mărite cu el şi îndeajuns ca Brekke s-o facă pe gentlemanul perfect.

—A scăpat deci de soţ şi de fiică doar ca să moştenească averea după ce moare Hilde?

—Nu doar asta, zise Harry. A cheltuit deja banii.

Liz se încruntă.

—A preluat o companie aproape falimentară pe nume Phuridell. Dacă ce crede Barclays Thailanda că o să se întâmple chiar se întâmplă, compania ar putea valora de douăzeci de ori suma pe care a plătit-o.

—Atunci de ce ar vinde ceilalţi?

— Potrivit lui George Walters, şeful Phuridell, „ceilalţi" sunt nişte acţionari mărunţi care au refuzat să-şi vândă acţiunile lui Ove Klipra când acesta a devenit acţionar majoritar, fiindcă ştiau că se coace ceva. Dar după ce Klipra a dispărut din peisaj şi au fost informaţi că datoria în dolari ar putea demola compania, au acceptat bucuroşi oferta lui Brekke. Acelaşi lucru e adevărat şi pentru firma de avocatură care administrează posesiunile lui Klipra. Preţul total de cumpărare e cam de 100 de milioane de coroane.

—Dar Brekke încă n-are banii.

—Walters spune că jumătate din sumă se dă la semnarea actelor, cealaltă jumătate, după şase luni. Nu ştiu cum va plăti prima jumătate. A strâns banii în alt fel.

—Şi ce se întâmplă dacă ea nu moare în şase luni?

—Cred, nu ştiu de ce, că Brekke o să se asigure că se întâmplă lucrul ăsta. El îi pregăteşte băuturile...

Liz îşi îndreptă privirea în sus, gânditoare.

—Nu s-a gândit că ar părea suspect dacă, în exact momentul ăsta, apare ca proprietar al Phuridell?

—Ba da, şi de aceea a cumpărat acţiunile în numele unei companii numită Ellem Ltd.

—Cineva putea să afle că e în spatele ei.

—La suprafaţă nu e. Compania a fost înfiinţată pe numele lui Hilde. Dar, fireşte, o va moşteni la moartea ei.

Liz alcătui cu buzele forma mută a literei „O".

—Cum de ţi-ai dat seama de toate astea?

— Cu ajutorul lui Walters, dar am intrat la bănuieli când am văzut la Klipra acasă lista cu acţionarii de la Phuridell.

—Chiar?

—Ellem, zâmbi Harry. La început am crezut c-ar putea fi vreun nume de cod al lui Ivar Loken. Numai că soluţia era încă şi mai banală.

—Mă dau bătută.

—Ellem inversat e Melle. Numele de dinainte de căsătorie al lui Hilde.

Liz îl privea acum ca şi cum ar fi fost atracţia principală a menajeriei.

—Eşti dat naibii, reuşi ea să îngaime.

Jens se uită la papaya pe care o ţinea în palmă.

—Ştii ce, Loken? Când iei o gură de papaya are gust de vomă. Ai băgat de seamă?

îşi înfipse dinţii în pulpa fructului, făcând sucul să-i curgă pe bărbie.

—Apoi are gust de pizdă.

îşi dădu capul pe spate, hohotind.

—Ştii, o papaya costă cinci baht aici, în cartierul chinezesc — adică mai nimic. Şi-o permite oricine. Mâncatul unei papaya e una dintre aşa-numitele plăceri simple. Şi, cum e cazul altor plăceri simple, n-o apreciezi decât după ce s-a dus. E ca..., dădu Jens din mână, căutând parcă o analogie potrivită,... ca a fi în stare să te ştergi la fund. Sau să faci o labă. Nu-ţi trebuie decât o mână.

Ridică de inelar mâna retezată a lui Loken şi i-o apropie de faţă.

—încă mai ai una. Gândeşte-te. Şi gândeşte-te la *toate* lucrurile pe care nu le poţi face fără mâini. Am cugetat şi eu la asta, aşa că dă-mi voie să te ajut. Nu poţi descoji o portocală, nu poţi pune momeală într-un cârlig de pescuit, nu

poţi mângâia trupul unei femei şi nici să-ţi închei nasturii de la propriul prohab. Da, nici măcar să te-mpuşti nu poţi, în caz că te-ai simţi tentat. O să ai nevoie de cineva care să te ajute la absolut tot. Gândeşte-te un pic.

Sângele care picura din mâna tăiată căzu pe marginea mesei şi stropi cu punctişoare roşii cămaşa lui Loken. Jens o lăsă pe masă. Degetele arătau spre tavan.

— Pe de altă parte, cu amândouă mâinile intacte nu există limită la ce chestii poţi face. Poţi sugruma pe cineva, poţi să-ţi rulezi un joint sau să ţii o crosă de golf. Ştii ce avansată e în zilele noastre ştiinţa medicală?

Jens aşteptă până fu sigur că Loken n-o să răspundă.

— Pot să-ţi coasă mâna la loc fără să-ţi vatăme un nerv. Se bagă în braţul tău şi-ţi trag nervii de-acolo ca pe nişte elastice. în şase luni abia dacă o să mai fii conştient că odată ai avut-o tăiată. Asta, fireşte, depinde de viteza cu care poţi ajunge la un doctor; şi nu trebuie să uiţi să iei şi mâna cu tine.

Trecu în spatele scaunului lui Loken, îşi lăsă bărbia pe umărul lui şi-i şopti la ureche:

— Ce mână drăguţă, ia uite. Aşa-i că-i frumoasă? Aproape ca aia din pictura lui Michelangelo. Cum se cheamă?

Loken nu spuse nimic.

—Ştii care, aia folosită în reclama la blugi Levi's.

Loken îşi fixase privirea într-un punct de deasupra
capului. Jens oftă.

— Se vede treaba că niciunul dintre noi nu e mare cunoscător într-ale artei, aşa-i? Ei, dar poate c-o să cumpăr nişte picturi din astea

faimoase după ce se termină totul, să văd dacă-mi pot stimula interesul. Apropo, cam cât crezi că mai avem până ce se face prea târziu ca să mai putem coase mâna la loc? Jumate de oră? O oră? Poate mai mult dacă am pune-o la gheaţă, dar mă tem că gheaţa s-a terminat. Norocul tău că de-aici până la spitalul Answut faci doar un sfert de oră cu maşina.

Trase aer în piept, îşi apropie gura de urechea lui Loken şi urlă:

—UNDE-S HOLE ŞI FEMEIA?

Loken tresări şi îşi arătă dinţii, schimonosit de durere.

—Scuze, făcu Jens şi culese o bucăţică de papaya de pe obrazul lui Loken. Doar că e important pentru mine să dau de ei.

Un şuierat aspru mişcă buzele lui Loken.

—Ai dreptate...

—Ce? zise Jens şi se dădu mai aproape. Ce-ai zis? Vorbeşte, omule!

—Ai dreptate cu papaya. Chiar pute a vomă.

Liz îşi puse mâinile-n cap.

— Treaba cu Jim Love. Nu prea-l văd pe Brekke la bucătărie, amestecând acid prusie cu opiu.

Harry rânji triumfător.

— Aşa a zis şi Brekke despre Klipra. Ai dreptate. A avut un ajutor, un profesionist.

—Şi nu-i găseşti la mica publicitate pe ăştia, nu?

—Nu chiar.

—Poate cineva pe care s-a nimerit să-l cunoască? Are acces prin locuri destul de dubioase. Ori...

Se opri văzând că Harry o privea ţintă.

—Da? făcu. Ce-i?

— Nu-i evident. E vorba de vechiul nostru amic Woo. El şi cu Jens au lucrat împreună de la bun început. Jens i-a ordonat să pună microfonul în receptorul meu telefonic.

—Pare cam mare coincidenţa ca acelaşi tip care lucra pentru creditorii lui Molnes să lucreze şi pentru Brekke.

—Fiindcă nu-i o coincidenţă. Hilde Molnes mi-a spus că recuperatorii cămătarilor care-o sunaseră după moartea ambasadorului s-au oprit din sunat după ce-au vorbit cu Brekke la *telefon.* Mă îndoiesc să-i fi speriat, ca să spun aşa. Când am fost la Thai Indo Travelers, domnul Sorensen a spus că n-avea nicio socoteală de încheiat cu Molnes. Poate că spunea adevărul. Aş zice că Brekke a plătit datoriile ambasadorului. în schimbul altor servicii, normal.

—Serviciile lui Woo.

—Exact, întări Harry şi se uită la ceas. Ce mama dracului s-a întâmplat cu Loken?

Liz se ridică, oftând.

—Să încercăm să-l sunăm. O fi adormit.

Harry îşi scărpină bărbia, pierdut în gânduri.

—Poate.

Loken simţea o durere în piept. Nu mai avusese probleme cu inima însă ştia câte ceva despre simptome. Spera ca, dacă era vorba de vreun atac de cord, să fie unul suficient de puternic cât să-l omoare. Avea să moară oricum, aşa că ar fi fost bine să-i răpească lui Brekke plăcerea. Ori poate că nu era nicio plăcere pentru el, cine ştie. Poate că pentru Brekke era aşa cum fusese şi pentru el — o treabă care se cerea făcută. Un glonţ, un om căzut la pământ şi cu asta basta. Se uită la Brekke. îi urmări buzele

mişcându-se şi îşi dădu seama cu uimire că nu aude nimic.

—Aşadar, când Ove Klipra mi-a cerut să rezolv cu debitul în dolari al companiei Phuridell, a făcut asta la prânz, în loc să-mi spună la *telefon,* zise Jens. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Un ordin de jumătate de milion şi el mi-l dă verbal, fără vreo înregistrare! E genul de ocazie pe care o poţi aştepta în zadar jumătate de viaţă.

—Jens se şterse la gură cu un şerveţel.Când m-am întors la birou, am făcut tranzacţia în nume propriu. Dacă dolarul mergea în jos, puteam să transfer tranzacţia la Phuridell şi să pretind că fixam preţul datoriei în dolari, aşa cum discutaserăm. Dacă mergea în sus, puteam băga în buzunar câştigul şi să neg că mi se ceruse să cumpăr suma în dolari. N-ar fi putut dovedi nimic. Şi ghici ce s-a întâmplat, Ivar. E-n regulă dacă-ţi spun Ivar?

Mototoli şerveţelul şi ţinti cu ghemotocul coşul de gunoi de lângă uşă.

— Da, Klipra a ameninţat că se duce cu cazul la direcţia Barclays Thailanda. I-am explicat că dacă Barclays i-ar ţine partea, ar trebui să-i compenseze pierderea. Plus că şi-ar pierde cel mai bun broker. Simplu spus: nu-şi puteau permite să facă altceva decât să mă sprijine. A ameninţat apoi că o să-şi folosească relaţiile politice. Ştii ce? N-a ajuns atât de departe. Mi-am dat seama că puteam scăpa de o problemă, Ove Klipra, şi totodată să-i preiau compania, Phuridell, una care avea să se înalţe ca o rachetă. Şi spun asta nu fiindcă *sper* că aşa va fi, cum fac speculatorii ăştia de doi bani. Eu ştiu că aşa va fi. O să am grijă să se întâmple.

Ochii lui Jens scânteiară.

—Exact cum ştiu că Harry Hole şi femeia chealǎ o sǎ moarǎ în seara asta. O să se întâmple.

Se uită la ceas.

—Scuze pentru melodramă, dar *tempus fugit,* Ivar. S-a făcut vremea să te gândeşti şi la interesele tale, aşa-i?

Loken îl privi cu ochi pustiiţi.

—Nu te temi deci? Eşti o nucă greu de spart?

Un pic amuzat, Brekke trase o aţă desfăcută dintr-o cheotoare a cămăşii.

—Să-ţi spun şi cum vor fi găsiţi, Ivar? Legaţi de câte un par, undeva în râu, cu câte un glonţ în ei şi feţele făcute terci. Ai mai auzit expresia asta, Ivar? Nu? Poate că n-o foloseau în tinereţea ta. N-am prea reuşit să-mi imaginez cum se ajunge în halul ăsta până când prietenul Woo, aici de faţă, mi-a spus că o elice de la un motor de barcă poate literalmente să jupoaie pielea de pe cineva şi să scoată carnea de dedesubt la iveală. Mă auzi? O şmecherie pe care Woo a prins-o de la mafia locală. Fireşte că lumea s-ar putea întreba ce-au făcut ăştia doi de-au supărat aşa de tare mafia, dar n-o să afle în veci. Mai ales nu de la tine, fiindcă tu o să te alegi cu o operaţie gratuită şi cinci milioane de dolari dacă-mi spui unde-s ei acuma. Doar eşti antrenat să dispari, să-ţi creezi o identitate nouă şi toate alea.

Ivar Loken se uită la buzele mişcătoare ale lui Jens şi auzi ecoul unei voci depărtate. Cuvinte precum „motor de barcă", „cinci milioane" şi „identitate nouă" treceau pe lângă el ca nişte vibraţii nedesluşite. Nu fusese nicicând un erou în propriii săi ochi şi nici nu-l mânase impulsul, vreodată, să moară ca un

erou. Ştia însă diferenţa dintre bine şi rău. Se străduise, în limite rezonabile, să facă ce-i bine. Nimeni, în afară de Brekke şi Woo, n-avea să ştie dacă părăsise această lume cu capul plecat ori nu, nimeni n-avea să amintească de bătrânul Loken, la o bere, pe la serviciile de informaţii sau pe la Ministerul de Externe, şi oricum nu i-ar fi păsat. N-avea nevoie de-o reputaţie după ce murea. Viaţa lui fusese un secret bine păstrat şi era firesc, probabil, ca şi moartea să-i fie la fel. Dar dacă situaţia nu era potrivită pentru un gest grandios, mai ştia şi că tot ce-avea să câştige dacă-i spunea lui Brekke ce voia să ştie era o moarte mai rapidă. Şi nu mai simţea nicio durere. Aşa că nu merita. Şi chiar dacă ar fi auzit amănuntele propunerii lui Brekke, ar fi fost totuna. Nimic nu-i mai putea schimba situaţia. Şi în acea clipă începu să-i piuie telefonul mobil din tocul de la centură.

49

Vineri, 24 ianuarie

Când Harry era pe cale să închidă, auzi un clic şi iarăşi un semnal de ton. îşi dădu seama că apelul era transferat de pe telefonul de acasă al lui Loken pe mobil. Aşteptă, îl lăsă să sune de şapte ori înainte să renunţe şi-i mulţumi fetei cu codiţe împletite de după pupitru pentru că-i dăduse voie să folosească telefonul.

— Avem o problemă, zise când se întoarse în cameră. Liz îşi scosese pantofii şi îşi cerceta nişte zone cu piele uscată.

— Traficul, zise. Mereu e traficul de vină.

—Am fost transferat pe telefonul lui mobil, dar n-a răspuns nici la ăla. Nu-mi place.

—Stai calm. Ce s-ar putea întâmpla aici, în paşnicul Bangkok? Probabil l-a lăsat acasă.

— Am făcut o greşeală, zise Harry. I-am spus lui Brekke că ne întâlnim în seara asta şi l-am rugat să afle cine e în spatele companiei Ellem Ltd.

—Ai făcut asta?

Liz îşi trase picioarele de pe masă.

Harry izbi cu pumnul în tăblie, făcând să salte ceştile de cafea.

— Pizda mă-sii! Am vrut să văd cum reacţionează. Căcat!

—Cum reacţionează? Harry, ăsta nu-i un joc!

—Nici nu-mi arde de joacă. Am aranjat să-l sun în seara asta, ca să ne vedem undeva. Mă gândisem la Lemon Grass.

—Restaurantul la care am fost mai demult?

—E aproape şi mi s-a părut mai bine decât să riscăm o ambuscadă acasă la el. Suntem trei, deci mi-am imaginat c-o să-l arestăm ca pe Woo.

— Dar apoi l-ai pus în gardă pomenind de Ellem? gemu Liz.

—Brekke nu-i prost. Deja înţelesese că-l duc cu zăhărelul. A început iarăşi cu aberaţia aia, cu cavalerul de onoare, ca să mă testeze, să verifice dacă-s cu ochii pe el.

Liz pufni.

—Ce rahaturi machiste! Dacă voi doi aveţi ceva personal de împărţit, trebuia să-ţi scoţi chestia asta din sistem. Ce naiba, Harry, te credeam prea profesionist pentru asta.

Harry tăcu. Ştia că Liz are dreptate, că se purtase ca un amator. Ce-i venise să menţioneze numele Ellem Ltd.? Ar fi putut inventa alte o sută

de pretexte pentru întâlnire. Poate că avea de-a face cu ce zisese Jens, că unora le place riscul de dragul riscului. Poate că era unul dintre pariorii pe care Brekke îi considera atât de jalnici. Nu, nu era asta. Nu doar asta. Bunicul lui îi explicase odată de ce nu împuşca niciodată cocoşi-de-munte când erau la sol: nu e frumos s-o faci

.Atunci... de asta? Un fel de etică a vânătorii moştenită din familie: speriai prada ca să-şi ia zborul, ca să-i oferi o ocazie simbolică de scăpare.

Liz îi întrerupse gândurile.

—Ce facem acum, domnule detectiv?

— Aşteptăm. îi dăm lui Loken jumătate de oră. Şi dacă nu apare, îl sun pe Brekke.

—Şi dacă nu răspunde?

Harry trase aer în piept.

— Atunci îl sunăm pe şeful poliţiei şi mobilizăm toate unităţile.

Liz înjură printre dinţii încleştaţi.

— Ţi-am spus, nu, cum e să fii poliţist rutier?

Jens se uită pe ecranul telefonului lui Loken şi chicoti. Nu mai ţiuia.

—Grozav telefon ai, Ivar. Ericsson a făcut o treabă de milioane, aşa-i? Poţi să vezi numărul apelantului. Deci dacă e cineva cu care n-ai chef să vorbeşti, nu trebuie. Dacă nu cumva mă înşel teribil, cineva se întreabă de ce n-ai apărut. Fiindcă nu ai prea mulţi amici care te sună în partea asta a zilei, aşa-i, Ivar?

Azvârli telefonul peste umăr, iar Woo făcu iute un pas lateral şi-l prinse din zbor.

—Află al cui număr e ăsta şi de unde sună. Acum.

Jens se aşeză lângă Loken.

— Operaţiunea e pe cale să devină destul de urgentă, Ivar.

Ţinându-se de nas, aruncă o privire către podea, unde
o băltoacă se formase în jurul scaunului.

—Chiar foarte urgentă, Ivar.

—Millie's Karaoke, zise Woo rostind vorbele sacadat, în engleză. Ştiu unde e.

Jens îl bătu amical pe Loken cu palma peste umăr.

— Scuze, dar trebuie s-o luăm din loc acum, Ivar. La spital o să mergem după ce revenim.

Loken fu conştient de vibraţia paşilor pierzându-se în depărtare şi aşteptă curentul de aer de la trântitul uşii. Nu-l simţi. Auzi în schimb ecoul depărtat al unei voci lângă ureche.

— A, da, aproape am uitat, Ivar.

Simţi o răsuflare fierbinte pe tâmplă.

— Ne trebuie ceva cu care să-i legăm de stâlpi. îmi împrumuţi garoul ăsta? O să-l primeşti înapoi, promit.

Loken deschise gura şi simţi cum i se desprinde flegma din gât atunci când răcni. Preluase altcineva comanda creierului şi nu simţi cum i se smucesc de pe braţ şnururile de piele, însă văzu sângele revărsându-se peste tăblia mesei şi mânecile cămăşii absorbindu-l până ce se făcură roşii. Nu observă uşa închizându-se.

Harry tresări auzind o bătaie uşoară în uşă. Se strâmbă apoi, involuntar, când văzu că nu era Loken, ci fata de la recepţie.

— Tu Harry, domnul?

El încuviinţă.

— Telefon.

— Ce ţi-am spus? făcu Liz. Fac pariu pe 100 de baht că-i de la trafic.

O urmă la recepţie pe fată, notând în subconştient că avea acelaşi păr negru ca pana corbului şi acelaşi gât subţire ca Runa. Rămase cu privirea aţintită asupra firelor mărunte de păr de pe ceafa ei. Fata se întoarse spre el, schiţă un zâmbet iute şi întinse braţul. Harry dădu afirmativ din cap şi luă receptorul din mâna ei.

—Da?

—Harry, eu sunt.

Lui Harry i se păru că vasele de sânge din tot corpul i se lărgesc brusc. Inima începu să-i bubuie. Trase de mai multe ori aer în piept până să poată vorbi calm şi limpede.

—Unde-i Loken, Jens?

—Ivar? E cam ocupat şi nu poate s-ajungă.

Harry auzi în vocea lui că mascarada se sfârşise; acum vorbea Jens Brekke, aceeaşi persoană cu care discutase la birou prima oară. Acelaşi ton muşcător şi răutăcios al unui om care ştie că o să câştige, dar vrea să se desfete puţin înainte să aplice lovitura de graţie. Harry încercă să-şi dea seama ce anume produsese răsturnarea asta de situaţie.

—Am aşteptat să mă suni, Harry.

Fiindcă nu era tonul unui disperat, ci al cuiva care se postase pe scaunul şoferului, sprijinindu-şi nonşalant braţul pe volan.

—Păi… mi-ai luat-o înainte, Jens.

Celălalt râse.

—Se pare că mereu o fac, Harry. Şi cum ţi se pare?

—Obositor. Unde e Loken?

—N-ai vrea să ştii ce-a spus Runa înainte să moară?

Harry simţi că-l furnică ceva pe sub pielea frunţii.

—Nu, se auzi spunând, vreau doar să ştiu unde e Loken, ce-ai făcut cu el şi unde te putem găsi.

—Harry, sunt trei dorinţe deodată!

Membrana microfonului din receptor vibră de la hohotele de râs ale lui Brekke. însă mai era un lucru care se chinuia să-i atragă atenţia

lui Harry, un lucru pe care deocamdată nu-l putea identifica. Râsul se opri brusc.

—Ştii de cât sacrificiu de sine e nevoie ca să execuţi un asemenea plan, Harry? Să faci verificări peste verificări şi să urmezi toate micile ocolişuri necesare ca să-l faci infailibil? Nu mai vorbesc de disconfortul fizic. Să omori e una, dar crezi că mi-a plăcut să stau în închisoare atâta? Poate n-o să mă crezi, dar ce am spus despre perioada de arest e adevărul gol-goluţ.

—Şi de ce ţi-ai bătut capul cu toate ocolişurile?

—Ţi-am mai spus, eliminarea riscurilor are un cost, dar merită — întotdeauna merită. Să-i înscenez totul lui Klipra a însemnat muncă şi chin.

—Atunci de ce n-ai făcut totul simplu? Să-i razi pe toţi şi să dai vina pe mafie?

—Gândeşti ca unul dintre fraierii pe care-i prinzi de obicei, Harry. Eşti ca pariorii, uiţi imaginea de ansamblu, consecinţele. Sigur că-i puteam ucide pe Molnes, pe Klipra şi pe Runa în feluri mai simple şi să mă asigur că nu las urme. Dar n-ar fi fost suficient. Fiindcă, după ce preluam averea lui Molnes şi Phuridell, ar fi devenit destul de limpede că avusesem un motiv ca să-i omor pe toţi trei, nu? Trei omoruri şi o singură persoană cu motiv pentru toate trei. Până şi poliţia ar fi putut să se prindă, nu crezi? Chiar dacă n-aţi fi găsit dovezi foarte incriminatoare, mi-aţi fi făcut viaţa destul de neplăcută. Aşa că a trebuit să creez pentru voi un scenariu alternativ. Unde una dintre victime era făptaşul. O soluţie nu atât de dificilă cât să n-o poţi descoperi şi nici atât de uşoară cât să te nemulţumească. Ar trebui să-mi fii recunoscător,

Harry. Te-am făcut să dai bine când erai pe urmele lui Klipra, nu-i aşa?

—Harry nu asculta decât pe jumătate; se întorsese înapoi în timp. Şi atunci avusese în ureche vocea unui criminal. Pe acela îl dăduse în vileag vuietul apei din fundal, însă acum Harry nu percepea decât zumzetul slab al unei melodii care s-ar fi putut auzi de oriunde.Ce vrei, Jens?

—Ce vreau? Ia să vedem... ce vreau? Să stau un pic de vorbă, presupun.

Să mă ţină la telefon, îşi zise Harry. *Vrea să mă ţină la telefon. De ce?* Auzi bufnetul unor tobe electronice şi tânguirea unui clarinet.

— Dar, dacă vrei să ştii exact, te-am sunat să-ţi spun...

Harry auzea acum piesa *I Just Called to Say I Love You.*

—... că poate colega ta ar arăta mai bine cu un lifting
facial. Ce părere ai, Harry? Harry?

Receptorul se bălăngănea încoace şi încolo, la o palmă deasupra podelei.

Harry simţi, gonind pe coridor, valul dulce de adrenalină, de parcă i s-ar fi făcut o injecţie. Fata cu codiţe împletite se lipise de perete îngrozită când Harry lăsase receptorul din mână, scosese pistolul Ruger SP101 din tocul de la picior şi-l încărcase cu o mişcare fluidă. înţelesese oare când strigase la ea să cheme poliţia? N-avea timp acum să se întrebe asta, Brekke deja ajunsese aici. Harry izbi cu piciorul în prima uşă, o izbi de perete şi, privind în lungul ţevii de la pistol, dădu cu ochii de patru chipuri bulversate.

—Scuze!

în următoarea încăpere fu cât pe ce să tragă un foc de la sperietură. în mijlocul odăii stătea un thailandez sfrijit, cu pielea negricioasă, cu picioarele crăcănate, îmbrăcat cu un costum argintiu, sclipicios şi cu ochelari de soare ca-n filmele porno. îi luă vreo câteva secunde lui Harry să-şi dea seama ce făcea individul acolo, însă restul piesei *Hound Dog* rămăsese înţepenit în gâtlejul Elvisului thailandez.Harry se uită în lungul culoarului. Erau pe puţin 50 de cămăruţe. Un semnal de alarmă începuse de mai devreme să-i răsune undeva în cap, însă creierul îi era atât de supraîncărcat, încât încercase să-l oprească. Acum îl auzea însă cu putere. Liz! Căcat, căcat, căcat! Jens chiar îl ţinuse la telefon.

Porni în fugă şi, când dădu colţul, văzu că uşa de la camera lor era deschisă. Nu mai gândea, nu se mai temea, nu mai spera, ci doar fugea, ştiind că depăşise bariera inhibiţiei de a ucide. Nu mai era ca un coşmar, nu mai era ca atunci când încerci să alergi prin apă până la brâu. Năvăli pe uşă şi-o zări pe Liz ghemuită după sofa. Roti arma, dar era prea târziu. Ceva îi lovi sub rinichi, îi scoase aerul din plămâni şi, în clipa următoare, simţi ceva strângându-i-se în jurul gâtului, zări cu coada ochiului un cablu de microfon şi simţi duhoarea unei răsuflări

Harry îşi împinse cotul în spate, cu putere; cotul se izbi de ceva şi auzi un icnet.

— *Tay,* spuse o voce şi un pumn venit din spate îl izbi sub ureche, năucindu-l.

Simţi că ceva grav se întâmplase cu falca. Apoi cablul i se strânse iarăşi în jurul gâtului. încerca să vâre un deget pe sub el, dar fără folos. Limba, inertă, îi era scoasă din gură de parcă cineva l-ar fi sărutat pe interior. Poate că

avea să fie scutit de factura la dentist, fiindcă totul se făcea, deja, negru în jur.

Creierul lui Harry fierbea. Nu mai putea să îndure, încerca să se hotărască să moară, însă corpul nu voia să i se supună. îşi aruncă instinctiv un braţ în aer, însă de data asta nu mai exista plasă de piscină care să-l salveze. Nu-i mai rămăsese decât rugăciunea, ca şi când ar fi stat pe podul din Piaţa Siam implorând viaţă veşnică.

—Opreşte-te!

Cablul din jurul gâtlejului îşi slăbi strânsoarea şi oxigenul îi năvăli în plămâni. Mai mult, îi trebuia mai mult. Parcă nu era destul aer în cameră: îşi simţea plămânii pe cale să-i explodeze în piept.

—Dă-i drumul!

Liz izbutise să se ridice în genunchi şi aţintea asupra lui Harry pistolul ei Smith & Wesson 650.

Harry îl simţi pe Woo ferindu-se după spinarea lui şi strângând iarăşi cablul, însă de data asta reuşise să-şi strecoare mâna stângă între fir şi gâtlej.

— împuşcă-l, zise Harry cu voce hârâită ca a Răţoiului Donald.

—Dă-i drumul! strigă Liz. Acum!

Pupilele femeii erau negre de frică şi furie. Din ureche i se prelingea un firicel de sânge care se întindea în jos, pe gât.

—N-o să-mi dea drumul. Trebuie să-l împuşti, şopti răguşit Harry.

—Acum! ţipă Liz.

— Trage! răcni Harry.

—Gura!

Braţul lui Liz şovăia; încerca să-şi ţină echilibrul.

Harry se lăsă în spate, spre Woo. Era ca şi cum s-ar fi opintit într-un zid. Liz avea lacrimi în ochi şi capul căzut pe piept. Harry mai văzuse aşa ceva. Liz avea o lovitură serioasă la cap şi le rămăsese foarte puţin timp.

—Liz, ascultă-mă!

Cablul fu strâns şi mai tare, iar Harry auzi cum i se despică pielea de pe muchia palmei.

—Ai pupilele dilatate, Liz! O să intri în stare de şoc! Ascultă! Trebuie să tragi acum, cât nu-i prea târziu! O să leşini curând, Liz!

De pe buzele ei se desprinse un suspin.

—Lua-te-ar dracu', Harry! Nu pot...

Cablul îi tăia carnea ca şi când ar fi fost unt. încercă să strângă pumnul, însă probabil că nişte nervi fuseseră secţionaţi.

—Liz! Uită-te la mine, Liz!

Liz clipi de mai multe ori, privindu-l cu ochi tulburi.

—E super, Liz. Dacă reuşeşti să nu mă atingi pe mine, sigur o să-l nimereşti!

Femeia îl privi cu gura căscată, apoi coborî ţeava armei şi izbucni în râs. Harry încercă să-l oprească pe Woo, care începuse să se împingă în faţă, dar era ca şi cum ai fi încercat să stăvileşti înaintarea unei locomotive. Ajunseră în dreptul ei când ceva explodă în faţa lui Harry. O durere usturătoare călători prin nervii săi, o durere nouă de data asta, ca de arsură. Simţi parfumul ei şi îi simţi corpul cedând sub greutatea lui Woo, care îi ţintui pe toţi la pământ. Un huruit ca de tunet răsună prin uşa deschisă şi pe coridor. Apoi se făcu linişte.

Harry respira. Era prins între Liz şi Woo, însă pieptul i se înălţa şi cobora. Asta nu putea să însemne decât că era încă viu. Ceva continua să picure. încercă să-şi reprime amintirea; n-avea timp de asta acum, de funia udă, de stropii reci şi săraţi de pe ponton. Aici nu era Sydney. Picăturile cădeau pe fruntea şi pe pleoapele lui Liz. Apoi o auzi hohotind din nou. Ochii i se deschiseră, ca două ferestre negre cu cadre albe pe un zid roşu. Bunicul ridica toporul şi-l cobora lovind înfundat, făcându-l să bufnească în lemnul ce ateriza apoi pe pământul tare, bătătorit. Cerul era albastru, iarba îi gâdila lobii urechilor, un pescăruş tot apărea în zare. Voia să doarmă, însă faţa îi era învăpăiată, îşi simţea carnea arsă de praful de puşcă.Se rostogoli cu un geamăt, ieşind din sandviciul uman. Liz încă hohotea, cu ochii holbaţi, şi o lăsă să continue.

îl întoarse pe spate pe Woo. Faţa îi încremenise într-o expresie uluită; falca îi atârna, protestând contra găurii negre de glonţ din frunte. Pe Woo îl urnise deja, însă tot se auzea picuratul acela. Se întoarse spre peretele din spatele lor şi văzu că nu era vorba de imaginaţie. Madonna îşi schimbase iarăşi culoarea părului. Codiţa lui Woo se prinsese de partea de sus a ramei, împodobind-o cu o coafură negricioasă de punkist din care se prelingea ceva ce aducea cu un amestec de lichior de ouă cu suc roşu de fructe. Stropii cădeau pe mocheta groasă cu un plescăit domol.

Liz încă râdea.

—Vă distraţi? auzi o voce de pe culoar. Şi nu l-aţi invitat şi pe Jens la petrecere? Şi eu care credeam că suntem prieteni...

Harry nu se întoarse într-acolo; privirea îi mătură podeaua, căutându-şi cu disperare arma.

Căzuse probabil pe sub masă ori pe după scaun când îl pocnise Woo.

—Asta cauţi, Harry?

Fireşte. Se răsuci cu încetineală şi dădu cu ochii de ţeava propriului Ruger SP101. Era pe cale să deschidă gura ca să zică ceva când îşi dădu seama că Jens se pregătea să tragă. Ţinea arma cu amândouă mâinile şi se aplecase puţin, ca să absoarbă reculul.

Harry îl văzu pe poliţistul care se legănase în scaun la barul *Schr0der*, buzele umede, zâmbetul plin de dispreţ care, fără să-i apară pe chip, era totuşi acolo. Acelaşi zâmbet invizibil cu care cerea şefa poliţiei din Oslo să se facă linişte.

—S-a terminat cu joaca, Jens, se auzi rostind. Cu asta n-o să scapi.

—S-a terminat? Cine zice asta, de fapt? făcu Jens, oftând demonstrativ şi clătinând din cap. Ai văzut prea multe filme de acţiune proaste, Harry.

Degetul i se curbă pe trăgaci.

—Dar, mă rog, povestea se termină aici. Ai făcut ca totul să arate chiar mai bine decât plănuisem. Cine crezi c-o să fie învinovăţit când o să găsească un asasin al mafiei şi doi poliţişti ucişi unii de gloanţele altora?

Jens închise un ochi, lucru nu tocmai necesar de la o distanţă de trei metri. Nu-i place riscul, îşi zise Harry, închizând amândoi ochii şi trăgând aer în piept, gata să încaseze glonţul.

Timpanele îi fură devastate de bubuituri. Trei la număr. Nu-i place riscul. Harry simţi cum se loveşte cu spinarea de perete sau de podea, nici nu mai ştia, şi mai simţi mirosul înţepător de praf de puşcă. Nu mai pricepea nimic. Nu

trăsese Jens de trei ori? N-ar fi trebuit să fie incapabil de miros?

—Pizda mă-sii! i se păru că aude pe cineva strigând înfundat, ca de sub o plapumă.

Fumul se risipi şi o văzu pe Liz, cu spatele lipit de perete, strângând în pumn patul unei arme fumegânde şi ţinându-şi palma cealaltă în dreptul stomacului.

—Fir-ar, m-a nimerit! Eşti teafăr, Harry?

Chiar, sunt? se întrebă Harry, amintindu-şi vag lovitura în şold care-l făcuse să se ducă învârtindu-se.

—Ce s-a întâmplat? răcni Harry, încă surd.

—Am tras prima. L-am nimerit, Harry, ştiu că l-am nimerit. Cum de-a scăpat?

Harry se culese de pe jos, dărâmă ceştile de pe masă şi izbuti să se pună, în sfârşit, pe picioare. Piciorul stâng îi adormise. Adormise? Duse mâna la şold şi îşi simţi pantalonii uzi leoarcă. Nu voia să se uite. întinse un braţ înaintea lui.

—Dă-mi arma, Liz.

Ochii îi erau aţintiţi către ieşire. Sânge. Pe linoleum era sânge. într-acolo, Hole. Urmează calea marcată pentru tine. Se uită înspre Liz. Un trandafir roşu se făcea tot mai mare, sub degetele ei, pe cămaşa albastră. Căcat, că- cat, căcat!

Inspectoarea gemu şi-i întinse pistolul ei Smith & Wesson 650.

—Adu-l înapoi pe nemernic, Harry.

El şovăi.

E un ordin!50

Vineri, 24 ianuarie

îşi azvârlea piciorul stâng înainte la fiecare pas, sperând că nu va ceda sub el. Vedea ca prin

ceaţă; ştia că e de la creier, care încerca să scape de durere. Trecu şchiopătând pe lângă fata de la recepţie, care părea blocată în poziţia din *Ţipătul* lui Munch, deşi niciun sunet nu i se desprindea de pe buze.

— Sună la salvare! urlă Harry şi fata păru să se trezească la viaţă. Un doctor!

Apoi ieşi. Vântul se domolise şi afară era doar cald, o căldură apăsătoare. O maşină virase strâns pe şosea, se vedeau urmele cauciucurilor, portiera era deschisă, iar şoferul dădea frenetic din mâini. Arăta spre undeva deasupra. Harry ridică braţele şi porni de-a latul şoselei fără să se asigure, ştiind că, dacă şoferii vedeau că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, exista o şansă ca aceştia să oprească. Se auzi un scrâşnet de pneuri. Ridică privirea, uitându-se către locul spre care arătase şoferul. O caravană de siluete cenuşii de elefanţi îl domina cu înălţimea. Creierul lui se aprindea şi se stingea ca un radio de maşină hodorogit. Noaptea se umplu cu un trâmbiţat răsunător. Se umplu până la refuz. Harry simţi cum curentul creat de măgăoaia urlătoare aproape îi smulse cămaşa de pe el când trecu vuind, la nici o palmă distanţă.

îşi veni iarăşi în fire şi ridică ochii spre pilonii de beton. Drumul Galben din poveste. Transportul SAFHB. Da, de ce nu. într-un fel, părea logic.

O scară de fier ducea spre o deschizătură în beton aflată direct deasupra lui, 15-20 de metri mai sus. Apucă între dinţi patul armei, observă că îi atârnă cureaua, încercă să nu se gândească la ce-i făcuse la şold glonţul care-i rupsese cingătoarea şi se săltă pe scară, ajutându-se cu

braţele. Fierul se adâncea în rosătura cu care se alesese de la cablul de microfon.

Nu simt nimic, îşi zise Harry şi înjură când sângele care-i cuprinsese mâna ca o mănuşă roşie îl făcu să-şi piardă priza. îşi potrivi piciorul drept pe treaptă şi împinse, ajunse la următoarea treaptă şi împinse iar. Era mai bine acum. Atâta vreme cât nu leşina. Tot înainte şi tot mai sus. Se făcu beznă. Crezu, la început, că ochii săi erau de vină şi se opri, dar, uitându-se în jos, zări maşini şi auzi o sirenă a poliţiei tăind aerul ca lama unui ferăstrău. Ridică iarăşi privirea. Deschizătura din capătul de sus al scării era neagră; nu se mai vedea luna. Se întunecase oare cerul? O picătură căzu pe ţeava armei. încă o rafală de ploaie în extrasezon? Harry întinse mâna spre următoarea treaptă, simţind că-i zvâcneşte capul, şovăi câteva clipe şi continuă, făcea tot ce putea.

Ce rost are? îşi spuse uitându-se în jos. în curând avea să ajungă primul echipaj de poliţie. Jens probabil că fugise pe şoseaua neterminată, hohotind de râs, deja coborând pe altă scară de fier, două intersecţii mai încolo, pierzându-se, cât ai bate din palme, în mulţime. Scârnăvia de Vrăjitor din Oz.

Picătura de apă se scurse pe patul armei şi nimeri între dinţii încleştaţi ai lui Harry.

Trei gânduri îl năpădiră deodată. Primul, că dacă Jens îl văzuse ieşind viu din local, nu fugise. N-avea de ales; trebuia să stea şi să-şi termine treaba.

Al doilea gând, că picăturile de ploaie nu au gust dulceag şi metalic.

Al treilea, că nu se întunecase, ci că o persoană bloca deschizătura — cineva care sângera.

Apoi lucrurile începură, iarăşi, să se petreacă extrem de rapid.

Nădăjduia că mai are suficienţi nervi în mâna stângă ca s-o ţină încleştată pe treaptă. Harry apucă arma din gură cu dreapta, văzu scântei sărind din treapta metalică de deasupra şi auzi şuieratul ricoşeului, simţind apoi ceva prin stofa pantalonului. Ţinti către cercul negru şi, când trase, simţi reculul în mandibula avariată. încă un foc şi Harry îşi goli încărcătorul, dar apăsă mai departe pe trăgaci. Clic, clic, clic. Amator nenorocit!

Vedea iarăşi luna; lăsă pistolul din mână şi, până să ajungă arma la pământ, se puse iarăşi pe căţărat. Şi, într-un târziu, ajunse. Şoseaua, rastelurile cu scule şi echipamentele de construcţie grele erau scăldate în lumina galbenă a unui balon ridicol de mare pe care cineva li-l legase deasupra. Jens se aşezase pe o movilă de nisip, cu braţele încrucişate pe stomac, legănându-se înainte şi înapoi şi hohotind de râs.

— Rahat, Harry, chiar c-ai dat-o în bară. Ia uite.

îşi desfăcu braţele. Ieşi la iveală un sânge gros, bolborositor, şi lucios

—.Sânge negru. Asta înseamnă că m-ai nimerit în ficat. Harry. Există o şansă ca doctorul să-mi impună să mă las de băut. Nu-i a bună.

Sirenele maşinilor de poliţie se auzeau tot mai tare. Harry încercă să-şi controleze respiraţia.

—Eu n-aş pune asta la inimă, Jens. Am auzit că rachiul care se serveşte în închisorile thailandeze e oribil la gust.

înaintă şchiopătând către Jens, care îndreptă spre el ţeava unui pistol.

—Şezi binişor, Harry, nu exagera, chestia e că mă doare un pic. Nimic care să nu se poată repara cu bani.

—Ţi s-au terminat gloanţele, zise Harry continuând să avanseze.

Jens râse şi tuşi.

—Bună încercare, Harry, dar tu eşti ăla care a rămas fără gloanţe, mă tem. Fiindcă, vezi tu, pot să număr.

—Poţi?

—Ha-ha, credeam că ţi-am spus. Numere. îmi câştig traiul ştiind genul ăsta de chestii.

Şi numără pe degetele de la mâna neocupată:

—Două spre tine şi lesbiana din localul cu karaoke şi trei pe scară. Mai e unu păstrat pentru tine, Harry. Merită să pui ceva deoparte pentru zile negre, să ştii.

Harry se apropiase la doi paşi.

— Te-ai uitat la prea multe filme proaste, Jens.

—Zise el şi muri.

Jens se săltă în capul oaselor, cu un fel de regret pe chip, şi apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic asurzitor. Pe mutra gravă a lui Jens se zugrăvi uluirea.

— Doar în filmele de acţiune de doi bani toate armele au câte şase gloanţe, Jens. Ala e un Ruger SP101. Şi are doar cinci.Cinci? făcu Jens, uitându-se chiorâş la pistol. Cinci? De unde ştii?

—îmi câştig traiul ştiind genul ăsta de chestii.

Harry zări, dedesubt, luminile albastre ale girofarurilor.

—Mai bine îl dai încoace, Jens. Poliţia are tendinţa să tragă fără somaţie dacă vede vreo armă.

Confuzia era acum zugrăvită pe faţa lui Jens. îi întinse arma lui Harry, care o băgă la cingătoare. Poate fiindcă nu mai avea curea şi pistolul îi căzu prin cracul pantalonilor, poate fiindcă era obosit, poate pentru că se relaxase văzând în ochii lui Jens ceea ce părea să fie capitulare, Harry fu proiectat în spate de lovitura de pumn, luat pe nepregătite de viteza cu care se mişcase Jens. Simţi cum piciorul stâng se înmoaie sub el, apoi capul îi izbi, cu un scrâşnet, betonul.

îşi pierdu cunoştinţa timp de o clipă. Nu trebuia să şi-o piardă. Radioul căuta postul în disperare. Primul lucru pe care-l văzu fu licărirea unui dinte de aur. Harry clipi. Nu era un dinte de aur, ci luna reflectându-se în lama unui cuţit lapon. Apoi oţelul flămând descrise o arcuire spre el.

Harry n-ar fi putut spune dacă reacţionase instinctiv sau condiţionat de vreun proces mental. Ridică palma stângă, cu degetele

răsfirate, drept către oţelului lucitor. Cuţitul îi străpunse palma cu nespusă uşurinţă. După ce se înfipse până la mâner, Harry îşi retrase mâna şi lovi cu piciorul cel zdravăn. îşi nimeri ţinta undeva în dreptul petei de sânge negru. Jens se chirci, gemu şi se prăbuşi pe-o parte în nisip. Harry se chinui să se ridice în genunchi. Jens se ghemuise într-o poziţie de fetus şi îşi dusese la stomac amândouă mâinile. Hohotea. Greu de spus dacă de râs ori de plâns.

— La naiba, Harry. Mă doare aşa de tare că-i fantastic, nu alta.

Icnea, gemea şi râdea pe rând.

Harry izbuti să se ridice în picioare. Se uită la cuţitul care-i străpunsese palma, neştiind cum ar fi fost mai înţelept să procedeze: să-l scoată ori să-l lase înfipt acolo ca opreliştе pentru curgerea sângelui. Auzi ceva ţipat la un megafon, pe şoseaua de dedesubt.

—Ştii ce-o să se întâmple acum, Harry? zise Jens, care închisese ochii.

—Nu chiar.

Jens se opri o clipă să-şi tragă sufletul.

— Să-ţi explic. O să fie o zi de plată babană pentru toată turma de poliţai, avocaţi şi judecători. Harry, tică- losule, o să mă coste.

—Cum adică?

— Cum adică? Iar o faci pe cercetaşul norvegian? Totul se poate cumpăra. Dacă ai bani. Şi eu am. Pe lângă asta..., tuşi el, ar mai fi nişte politicieni cu investiţii în industria de

construcţii care n-ar vrea să vadă proiectul SAFHB ducându-se pe apa sâmbetei.

Harry clătină din cap.

—Nu şi de data asta, Jens. Nu şi de data asta.

Jens îşi arătă dinţii, o combinaţie de rânjet şi strâmbătură de durere.

—Vrei să pui pariu?

Haide, îşi zise Harry. *Să nu faci ceva ce-o să regreţi, Hole.*

îşi privi ceasul — un reflex profesional. Să vadă ora arestării, pentru raport.

—Mă miră o chestie, Jens. Inspectoarea Crumley a crezut că dezvălui prea multe când te-am întrebat despre Ellem Ltd. Poate că aşa a şi fost. Dar tu ştiai de mai demult că ştiam că eşti tu, recunoaşte.

Jens încercă să-şi aţintească privirea asupra lui Harry.

—De ceva vreme, da. Şi de aia n-am înţeles pentru ce te-ai străduit atâta să mă scoţi din arest. De ce, Harry?

Harry, simţind că-l ia ameţeala, se aşeză pe una dintre cutiile cu scule.

—Ei, poate că nu-mi dădusem încă seama că tu eşti. Poate voiam să văd ce carte o să mai joci. Poate că voiam să te scot din vizuină. Nu ştiu. Ce te-a făcut să crezi că ştiam?

—Mi-a zis cineva.

—Imposibil. N-am scos o vorbă până în seara asta.

—Cineva ştia şi fără s-o spui.

—Runa?

Obrazul lui Jens tremura în spasme şi pe la colţurile gurii îi apăruse scuipat albicios.

—Ştii ce, Harry? Runa avea o chestie, i-ai putea spune intuiţie. Eu o numesc abilitate observaţională. Trebuie să înveţi să-ţi ascunzi mai bine gândurile. Nu te dezvălui inamicului. E incredibil ce e dispusă o femeie să-ţi spună dacă ameninţi că-i tai ce o face femeie. Tu...

—Cum ai ameninţat-o?

—Cu sfârcurile. Am ameninţat-o că-i tai sfârcurile. Ce părere ai de asta, Harry?

Harry îşi îndreptă faţa spre cer, cu ochii închişi, parcă aşteptând ploaia.

—Am zis ceva greşit, Harry?

Harry simţi că prin nări îi iese un val de aer fierbinte.

— Te aştepta pe tine, Harry.

—La ce hotel tragi când te duci la Oslo? şopti detectivul.

Runa a zis c-o să vii s-o salvezi, a zis că ştiai cine a răpit-o. A plâns ca un copilaş, a încercat să mă croiască cu proteza. Destul de distractiv. Aşa că...Sunetul metalului vibrând. Clang, clang, clang. Urcau pe scară. Harry se uită la cuţitul încă înfipt în palmă. Nu. îşi roti privirea împrejur. Vocea lui Jens îi zgâria urechile. Undeva prin stomac simţi o furnicătură dulce, iar în cap un zumzet uşor, ca atunci când te îmbeţi cu şampanie. *N-o face, Hole, rezistă.* însă simţea deja extazul căderii în gol. Se lăsă pradă lui.

încuietoarea rastelului cu scule cedă la a doua lovitură de picior. Picamerul era un Wacker uşor, cântărind probabil nu mai mult de douăzeci de kilograme, şi porni de la prima apăsare de buton. Jens închise gura şi ochii i se făcură mari pe măsură ce creierul său, treptat, pricepea ce urmează să se întâmple.

—Harry, nu poţi...

—Gura mare, zise Harry.

Urletul ritmat al maşinăriei acoperi vuietul traficului de dedesubt, cuvintele ţipate sacadat la megafon şi zgomotul scării de metal ce vibra. Harry se aplecă peste Jens cu picioarele depărtate, cu faţa tot îndreptată spre cer şi cu ochii închişi. Ploua.

Apoi se lăsă moale pe movila de nisip. Se întinse pe spate şi privi lung către cer; era pe plajă, ea îl întreba dacă vrea să-i întindă pe spate nişte loţiune, fiindcă avea pielea atât de sensibilă. N-ar fi vrut să se ardă. Apoi ajunseră

lângă el, voci gălăgioase, bocancii pe beton şi clicul unsuros al armelor cărora li se trage piedica. Deschise ochii şi fu orbit de o lumină îndreptată spre el. Apoi lanterna se mişcă şi desluşi silueta lui Rangsan.

îşi simţi mirosul amar al propriei bile şi îndată conţinutul stomacului îi umplu gura şi nasul.Epilog 51

Liz se trezi ştiind că avea să vadă tavanul galben cu crăpătura în formă de T în tencuială. Se tot holba la ea de două săptămâni. N-avea voie să citească ori să se uite la televizor din cauza craniului fracturat, ci doar să asculte radio. Rana de glonţ trebuia să se vindece rapid, îi spuseseră, şi niciun organ vital nu fusese vătămat.

Nu unul vital pentru ea, în orice caz.

O vizitase un doctor şi-o întrebase dacă plănuia să aibă copii. Scuturase din cap, nemaivoind să audă restul, şi medicul îi făcuse pe plac. Avea să fie destulă vreme şi pentru veşti proaste, dar mai încolo; încerca acum să se concentreze asupra veştilor bune. Printre care şi aceea că, în următorii ani, n-avea să ajungă la poliţia rutieră. Precum şi cea dată de şeful ei: îşi putea lua câteva săptămâni libere.

Ochii i se îndreptară spre fereastră. încercă să-şi mişte capul, însă construiseră un dispozitiv ca o sondă petrolieră deasupra lui, făcându-l imposibil de clintit.

Nu-i plăcea să fie singură, niciodată nu-i plăcuse. Tonje Wiig venise s-o vadă cu o zi înainte şi-o întrebase dacă ştia ce se alesese de Harry. De parcă el ar fi contactat-o telepatic cât stătuse Liz în comă. însă îşi dăduse seama că îngrijorarea lui Wiig nu era pur profesională şi alesese să nu comenteze. Zisese doar că Harry avea să apară destul de curând.

Tonje Wiig păruse nespus de singură şi debusolată. Dar avea să supravieţuiască. Era genul ăla. I se spusese că avea să fie noua ambasadoare, cu începere din luna mai.

Cineva tuşi. Liz deschise ochii.

—Cum merge? zise o voce răguşită.

—Harry?

Se auzi clicul unei brichete şi adulmecă fum de ţigară.

— Ţi-ai revenit deci? zise Liz.

—Mă menţin cu capul la suprafaţă, atâta tot.

—Ce faci?

—Experimentez. încerc să caut calea supremă de pierdere a cunoştinţei.

—Mi-au zis că ai ieşit din spital.

—Nu mai aveau ce să facă pentru mine.

Ea râse cu grijă, expulzând aerul din plămâni cu puf- nete mici.

—El ce-a zis? întrebă Harry.

—Bjarne Moller? Că în Oslo plouă. Se pare că primăvara e timpurie anul ăsta. Altfel... nimic nou. Mi-a zis să te salut şi să-ţi transmit că toată lumea respiră uşurată. Directorul general Torhus a venit cu flori şi a întrebat de tine. Mi-a zis să te felicit.

—Ce-a zis Moller? repetă Harry.

Liz oftă.

—Bun... i-am transmis mesajul tău şi a verificat.

-Şi?

—Doar ştii cât de puţin probabil e ca Brekke să fi avut ceva de-a face cu agresiunea asupra surorii tale, nu?

—Mda.

Liz auzi pârâitul uşor al tutunului ars când Harry trase în piept.

—Poate ar trebui s-o laşi baltă, Harry.

—De ce?

—Fosta soţie a lui Brekke n-a înţeles întrebările. A zis că l-a părăsit fiindcă-l considera *plictisitor,* nu pentru altceva. Şi...

Trase aer în piept.

—Şi nici măcar nu era în Oslo când a fost atacată sora ta.

încercă să-şi dea seama, doar după auz, cum primea Harry vestea.

—îmi pare rău, zise ea.

Auzi cum ţigara cade şi cum un călcâi de cauciuc o striveşte de gresie.

—Păi... voiam să văd cum te mai simţi, spuse Harry.

Picioarele scaunului scrâşniră pe podea.

—Harry?

—Aici sunt.

—încă ceva. Să te întorci. Promite-mi că ai să te întorci. Să nu rămâi acolo.

Liz îi ascultă respiraţia.

O să mă-ntorc, zise el cu o voce lipsită de intonaţie, ca şi cum i-ar fi fost lehamite de refrenul ăsta

.52

Privi cum dansează praful într-o rază de lumină solitară ce pătrundea printr-o crăpătură din tavanul de scânduri. Cămaşa se lipea de el ca o femeie speriată, sudoarea i se aduna pe buze şi duhoarea care se ridica din pământul bătătorit îl îngreţoşa. Dar apoi i se întinse pipa, o mână apucă acul şi împrăştie opiul negru în deschizătură; ţinu pipa nemişcată deasupra flăcării şi viaţa redeveni iarăşi molatică. După al doilea fum, apărură Ivar Loken, Jim Love şi Hilde Molnes. Restul se înfăţişară după al treilea. în afară de cineva. Ţinu fumul în plămâni, îl sechestră acolo până i se păru c-o să explodeze şi atunci, abia atunci, apăru şi ea. Stătea în uşa verandei şi soarele o bătea dintr-o parte. Doi paşi şi pluti prin aer, bronzată şi arcuită din creştet până-n tălpi, o încordare domoală, nesfârşit de înceată, străpungând cu un sărut blând oglinda apei, adâncindu-se tot mai mult în unde până ce se închiseră peste ea. La suprafaţă urcau bule. Un val mărunt se sparse de marginea bazinului. Apoi piscina rămase neclintită şi apa verde reflectă iarăşi cerul, de parcă ea nici n-ar fi existat. Harry inhală pentru ultima oară, se lungi pe rogojina de bambus şi închise ochii. Auzi, după un timp, zbaterile moi ale mişcărilor de înot.La preţul de vânzare al cărţii se adaugă 2%, reprezentând contravaloarea timbrului literar.

Tipar: ARTPRINT E-mail: office@artprint.ro Tel.: 021336 36 3

3**Jo Nesbo (n. 1960) este muzician, compozitor şi economist, precum şi unul dintre cei mai apreciaţi autori de romane poliţiste din întreaga lume. A îmbogăţit genul crime, adăugându-i noi dimensiuni stilistice şi psihologice, precum şi o înţelegere profundă asupra vieţii într-o lume modernă, globalizată.**

Romanele lui au fost traduse în 50 de limbi, s-au vândut în peste 40 de milioane de exemplare şi au fost recompensate cu numeroase premii internaţionale, printre care The Riverton Prize, CWA International Dagger Award, The Glass KeyAward.

Pe lângă mai multe romane de sine stătătoare, Jo Nesbo este autorul celebrei serii Harry Hole. precum şi al seriei pentru copii Doktor Proktor. După al şaptelea roman al seriei Harry Hole. Snemannen. a fost realizat filmul Omul de zăpadă, cu Michael Fassbender, Rebecca Ferguson, Charlotte Gainsbourg şi Val Kilmer în rolurile principale. Romanul său Hodejegerne a stat la baza filmului

De acelaşi autor, la Editura Trei au mai apărut romanele Fiul, Liliacul. Sânge pe zăpadă şi Soare în miez de noapte

JO NESBO

„îl găsi lungit pe burtă în pat şi prima ei impresie fu că încă dormea. Zări apoi lucirea mânerului de sticlă albastră al cuţitului iţindu-se prin sacoul de un galben ţipător. Greu de spus care dintre gândurile ce i se năpustiră în minte se ivi primul, însă unul dintre ele era că tot drumul până în Banglamphu fusese de pomană. Apoi, în cele din urmă, îşi

recăpătă controlul asupra corzilor vocale. Ţipătul ei, totuşi, fu atenuat de claxonul răsunător al unui camion care tocmai evitase un tuk-tuk imprudent pe soseaua Sukhumvit."

TRe

i 30 NESBO

CRIME

Ambasadorul Norvegiei în Thailanda este găsit asasinat inti-un bordel din Bangkok. Era în relaţii apropiate cu prim-ministrul norvegian ji, pentru a evita un scandal, politicienii de la Oslo hotărăsc să trimită la faţa locului pe cineva care să investigheze cazul cu cea mai mare discreţie. Omul ales este Harry Hole, poliţistul alcoolic şi dependent de vitamina Bl2, care primeşte instrucţiuni clare: să încerce să păstreze intactă reputaţia prim-ministrului şi a Ministerului de Externe.

Odată ajuns în capitala sufocantă a Thailandei, Harry descoperă că asasinarea ambasadorului este un caz mult mai complicat decât părea la prima vedere. Scufundat în zgomotul şi traficul frenetic al oraşului, Harry află că în asasinat a fost implicată probabil şi mafia opiului, iar unul dintre localnicii care îi vin în ajutor dispare misterios.

Harry se încăpăţânează să elucideze un caz pe care, de fapt, nimeni nu-l vrea rezolvat. Dar în cine poate avea încredere?

